Conspirația contesei
COURTNEY MILAN

Colecția Iubiri de poveste

SERIA „FRAȚII TENEBRELOR"

Sebastian Malheur este cel mai periculos tip de cuceritor: unul educat. Când nu scandalizează doamnele în dormitor, scandalizează societatea cu teoriile sale științifice. Este dorit, hulit, aclamat și disprețuit - și trece râzând prin toate acestea.

Violet Waterfield, contesa văduvă de Cambury, pe de altă parte, este cu totul respectabilă și ar vrea să rămână așa. Dar Violet are un secret care îi poate ruina reputația, un secret care o leagă irevocabil de cel mai infam ticălos din Anglia: teoriile lui Sebastian nu sunt ale lui. Sunt ale ei.

Așa că, atunci când Sebastian amenință să dizolve conspirația care durează de ani buni, ea va face orice pentru a salva parteneriatul chiar dacă asta înseamnă să-și deschidă inima vulnerabilă în fața cuceritorului care ar putea să o distrugă definitiv.

Cărțile lui Courtney Milan au primit recenzii foarte bune în *Publishers Weekly* și *Booklist*. Este o scriitoare de bestselleruri *New York Times* și *USA Today* și câștigătoare a Premiului RITA®. Locuiește în Munții Stâncoși, alături de soțul ei, de un câine perfect și de o pisică de pradă.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-8901-6
9 786063 389016

Alma

The Countess Conspiracy
Courtney Milan
Copyright © 2013 Courtney Milan
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Conspirația contesei
Courtney Milan

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Grecu
Corector: Raluca Chiriac
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MILAN, COURTNEY
Conspirația contesei / Courtney Milan
trad. din limba engleză: Anca Mihăilescu . –
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8901-6

I. Mihăilescu, Anca (trad.)

821.111

COURTNEY MILAN

Conspirația contesei

Traducere din limba engleză
Anca Mihăilescu

LITERA
București

Pentru Rosalind Franklin, al cărei nume îl cunoșteam.
Pentru Anna Clausen, pe care am descoperit-o
în timp ce scriam această carte.
Pentru fiecare femeie al cărei nume
a dispărut fără a fi recunoscut.
Această carte este pentru voi.

Capitolul 1

Cambridge
Mai 1867

Violet Waterfield, contesa de Cambury, se simțise mereu foarte bine în mulțime.

Altor femei de rangul ei le-ar fi displăcut să stea într-o sală de conferințe cot la cot cu orice persoană de pe stradă, cu nici un semn distinctiv care să o deosebească de vechea ei prietenă, care stătea în stânga ei, sau de bărbatul în vârstă, fără îndoială trăind dintr-o pensie amărâtă, care stătea în dreapta ei. Celelalte femei ar putea șopti între ele despre mirosul emanat de oamenii înghesuiți atât de aproape unii de alții. Dar, într-o mulțime, Violet putea să dispară. Mirosul de fum de pipă acru și de piele nespălată însemna că nimeni nu-i dădea atenție. Nimeni nu se uita la ea pentru aprobare sau să îi ceară părerea despre vreo prostie de care nu-i păsa. Într-o mulțime, Violet putea să se debaraseze de toată prefăcătoria și să se complacă în singura ei pasiune interzisă: domnul Sebastian Malheur.

Sau, ca să fie mai exactă, în munca lui. Sebastian era cel mai vechi prieten al ei, iar astăzi, el era cel care vorbea mulțimii. Avea o voce gravă și un zâmbet șugubăț, unul pe care îl folosea cu mare efect când făcea cele mai banale observații științifice să pară interesante. Răutăcioase, chiar. Restul – părul său întunecat și strălucitor, acel zâmbet fermecător și poznaș pe care îl afișa mereu – ea îl lăsa în seama doamnelor îmbujorate din înalta societate care doreau să-l cunoască mai îndeaproape.

Violet nu avea nevoie de frumusețea lui, de flirturile lui inutile. Dar munca lui, ei bine...

– Până acum, spunea Sebastian, cercetările mele s-au concentrat pe trăsături simple: culorile florilor, formele frunzelor. Am detaliat câteva mecanisme diferite de ereditate. Ceea ce am de gând să

prezint astăzi nu este o explicație suplimentară, ci o serie de întrebări derutante.

Ea mai auzise aceste cuvinte înainte. De mai multe ori. Le tot analizaseră chiar în acea dimineață, încercând să le facă absolut perfecte.

Reușiseră.

Privirea lui cercetă adunarea și, chiar dacă nu se uită în ochii ei, Violet se trezi zâmbind ca răspuns. El tocmai ajungea la partea bună.

– Deruta, spuse Sebastian, înseamnă că a mai rămas ceva care trebuie să fie descoperit. Așa că lăsați-mă să vă spun ce anume nu știm.

În străfundurile întunecate ale conștiinței sale, Violet își dădu seama că nu era singura care se apleca înainte nerăbdătoare. Sebastian era ca un magnet. Atrăgea oamenii spre el fără ca măcar să încerce. Unii dintre cei prezenți erau tineri oameni de știință adoratori, care se agățau de fiecare cuvânt al lui, visând să-i calce pe urme. Alții erau adepți ai lui Darwin, precum Huxley, aflat într-un colț, urmărind dezbaterile pe sub sprâncenele groase. Erau prezente și multe doamne... Sebastian atrăgea întotdeauna doamnele spre el.

Dar erau și oameni ca aceia care stăteau chiar în spatele lui Violet. Ea nu-i putea vedea, dar – în ciuda eforturilor ei de a-i ignora – era conștientă de ei. Aceștia erau de cea mai proastă speță: întrerupători.

– Rușinos, bombăni bărbatul din spatele ei, suficient de tare încât să străpungă chiar și bula rezistentă a plăcerii lui Violet. Absolut rușinos.

Nu era nimic rușinos la figura pe care Sebastian o indica, doar dacă nu cumva cineva nutrea o ură irațională față de grafice. Acesta detalia doar numere – numere adunate cu o atenție asiduă la detalii, dacă Violet îndrăznea să spună asta fără să fie acuzată de aroganță.

Se încruntă, se aplecă un centimetru în față și făcu tot posibilul să se concentreze asupra lui Sebastian.

– O rușine în toată puterea cuvântului, îi răspunse femeia din spatele ei. Chiar așa.

Vocea ei, chiar și șoptită, răzbătu. Era ca un sunet ascuțit, ca un burghiu de trepanare acut, forând direct în craniul lui Violet.

– Își etalează lipsa de credință în Dumnezeu. Este absolut reprobabil. Vorbește în public despre reproducere și despre relații sexuale.

– Gata, gata, replică în șoaptă tovarășul ei. Pune-ți mâinile pe urechi și te voi anunța când vei putea asculta din nou.

Cum puteai să vorbești despre moștenirea trăsăturilor fără să menționezi actul de înmulțire? Trebuia oare ca oamenii să păstreze tăcerea în legătură cu aspecte biologice de bază de dragul bunelor maniere? Și, știind că Sebastian Malheur avea de gând să discute subiecte care le-ar fi provocat repulsie, atunci de ce veniseră?

Malheur probabil că se gândește la astfel de lucruri tot timpul! continuă vocea ascuțită. Ce mizerie! Ce minte depravată.

Violet făcu tot posibilul să ignore comentariile, refuzând să lase să i se citească pe față ceva. Dar în sinea ei fierbea.

Nu era vorba doar despre faptul că Sebastian era cel mai drag prieten al lui Violet. Acele cuvinte se simțeau ca un atac direct. De parcă ar fi spus aceste lucruri despre ea.

Într-un fel, așa era.

– Există un motiv, îi răspunse soțul, pentru care toți acești așa-ziși filosofi naturaliști sunt bărbați. Sexul feminin este prea bun pentru a lua în considerare astfel de gânduri dezgustătoare.

Era de ajuns. Violet se întoarse. Zări o femeie cu o mină surprinsă, îmbrăcată în muselină roz, care era așezată lângă un domn cu mustăți strălucitoare.

Le aruncă cea mai mohorâtă privire a ei.

– Liniște, îi admonestă ea.

Gura femeii se rotunji surprinsă. Violet dădu ferm din cap spre ea și apoi se întoarse.

Sebastian începuse să vorbească despre primul puzzle.

O, da. Acesta era unul dintre preferatele ei. Încet-încet, se relaxă. Începu să se afunde din nou în prelegerea lui Sebastian, în fluxul și refluxul discuției. O prelegere bine construită era ca o pisică torcând: greu de obținut și totuși atât de... atât de satisfăcătoare atunci când, în cele din urmă...

– Cred, continuă femeia cu voce ascuțită, ca și cum Violet ar fi cerut o jumătate de minut de tăcere în loc de respect elementar, că trebuie să fi semnat un contract cu diavolul. Cum altfel ar putea un om să aibă o asemenea atracție, dacă nu pentru a induce în eroare?

Concentrarea ei se spulberă din nou. Violet se gândi cu nostalgie la umbrela de soare pe care o lăsase în vestiar – umbrela de soare purpurie, cu panglicile ei discrete și cu capătul ascuțit. Utilă pentru a împunge oamenii nepoliticoși și, de asemenea, la modă. Mama ei ar fi fost de acord.

– Am auzit, continuă femeia, că el seduce câte o femeie virtuoasă în fiecare noapte. Doamne, ce mă voi face dacă i se oprește privirea asupra mea?

Violet își dădu ochii peste cap și se aplecă înainte.

În față, Sebastian făcu un gest către șevalet, iar tânărul care era cu el schimbă grafica cu un tablou cu o pisică. Violet cunoștea tabloul destul de bine.

Pisica o cunoștea și mai bine.

– Acest model, a arătat el cu un gest spre pisica dungată cu negru și roșcat, apare uneori atunci când o pisică roșcată se împerechează cu o pisică neagră.

– Dumnezeule mare! a spus „împerechere" Chiar a spus cuvântul „împerechează"

Violet își strânse degetele și se concentră intens asupra lui Sebastian, ignorând tot restul lumii.

El își schimbă poziția și aruncă o privire peste mulțime.

– Este un adevăr cunoscut de când lumea – noaptea, toate pisicile sunt negre.

Violet nu avea nevoie să îi poată deslușI expresia pentru a-și imagina o sprânceană răutăcios ridicată.

– Totuși, în timpul zilei trebuie să ne punem întrebarea: de ce sunt atât de puțini motani calico?

Un alt oftat îngrozit se ridică în spatele ei.

– Se referea la... Doamne sfinte! Asta e... asta e indecent!

Sebastian gesticulă.

– Știința eredității genetice pe care am schițat-o în ultimii ani explică de ce trăsăturile ar putea avea o șansă de cincizeci la sută să fie moștenite sau de numai douăzeci și cinci la sută. Dar șansa ca un motan să aibă culoarea calico este atât de mică, încât nu o putem calcula – una la o mie, poate. Teoria mea nu oferă nici o explicație pentru o asemenea situație.

Vocea femeii începuse să devină și mai stridentă, ceva ce Violet nu ar fi crezut că este posibil.

– Tocmai s-a lăudat cu mărimea lui în public. William, tu ești polițist. Fă ceva.

Cu ochii minții, Violet se văzu pe sine răsucindu-se. Acea Violet – cea care nu avea nici o grijă pe lume – o va înfrunta pe doamna în cauză.

„Dacă nu-ți ții gura, îți smulg limba din rădăcină cu mâna mea", se imagină ea spunându-i.

Dar o lady nu făcea o scenă în public. „Când nu ai nimic frumos de spus, atunci păstrează-ți gândurile pentru tine și spune-mi totul mai târziu", parcă o auzea pe mama ei explicându-i.

Trecuse mult timp de când Violet nu mai reușise să vorbească cu mama ei despre supărările ei, dar asta nu făcea ca sfatul să fie mai puțin potrivit. Tăcerea păstra secrete.

Așa că Violet se retrase în tăcere. Alungă tot ceea ce nu voia să audă. Restul lumii era înfășurat în vată, cu marginile tăioase izolate astfel încât să nu o poată răni.

O parte a minții ei era vag conștientă de faptul că discuția cuplului continua.

– Haide, haide, spuse bărbatul, trebuie să urmez și eu legile. Nu am nici un mandat și nu sunt sigur că s-ar emite unul, în orice caz. Ai puțină răbdare, draga mea.

Părea un sfat bun.

Ai răbdare, își spuse Violet. În câteva minute aveau să plece, iar totul să fie mai bine.

În câteva minute, totul se înrăutăți.

La finalul prelegerii, Violet își croi drum prin mulțime, dând ușor alți oameni la o parte. Mulțimea devenea din ce în ce mai mare și mai indisciplinată la fiecare eveniment. În primele câteva luni ale carierei lui Sebastian, el fusese o curiozitate – un om care scria despre trăsături moștenite și care ocazional îl apăra pe Charles Darwin. Existau câteva plângeri nu foarte convingătoare din public, dar nimic ieșit din comun.

Apoi publicase acea lucrare despre molia pestriță, în care susținea că demonstrează teoria evoluției lui Darwin în acțiune.

Violet oftă. Era respectat de jumătate din lume și complet disprețuit de restul. Cu fiecare an care trecea, murmurele urâte la prelegerile sale creșteau.

Acum zumzăiau cu furie în jurul ei, de parcă ar fi aterizat într-un cuib de viespi ignorante.

Își găsi drumul spre partea din față. Oliver Marshall, prietenul care șezuse alături de ea mai devreme, ajunsese deja acolo. Sebastian era înconjurat.

Sebastian fusese întotdeauna înconjurat de grupuri mari, încă de când devenise adult.

Jumătate din mulțimea din jurul lui era de sex feminin, fapt neobișnuit la majoritatea discuțiilor științifice, dar nu ieșit din comun pentru el.

Violet se întreba uneori dacă oamenii se gândeau la ea în acest fel – ca la o femeie care încerca de ani buni să îi atragă atenția lui Sebastian. Ca și cum ea, de asemenea, aștepta ca privirea lui să se oprească asupra ei, sperând ca el să o vadă numai și numai pe ea. Sora ei o tachina destul de des în acest sens.

Dacă lucrurile ar fi stat altfel, poate că ar fi fost și ea printre femeile care îl adorau. Dar ea era așa cum era, și nu avea rost să plângă pentru proverbialul urcior, spart acum multă vreme. În schimb, își făcu loc în cercul lui de apropiați.

De la locul ei din mijlocul sălii, trăsăturile lui fuseseră o ceață liniștitoare. Acum îi putea distinge expresia, iar ea s-a simțit brusc alarmată.

Nu arăta bine. Obrajii îi erau înroșiți; ochii lui, de obicei întunecați și strălucind de umor, deveniseră lipsiți de profunzime. Expresia ușor amuzată a gurii sale se topise într-o seriozitate gravă. Arăta de parcă ar fi avut febră.

– Te înșeli, îi spunea un bărbat masiv. Se înălța deasupra lui Sebastian, cu pumnii cărnoși strânși pe lângă el ca două jamboane. Ești umflat ca un cimpoi plin de sine. Fiecare filosof al naturii, de la Newton încoace, a fost blestemat. Blestemat, îți spun eu.

Cu câțiva ani în urmă, Sebastian ar fi râs de o asemenea declarație. Acum, pur și simplu îl privea pe individ.

– Mulțumesc foarte mult, zise el ca un automat, de parcă ar fi memorat cuvintele, iar acum le rostea ca pe o momeală falsă, sperând să-l distragă pe om suficient de mult timp pentru a putea pleca de acolo. Asta înseamnă foarte mult pentru mine.

– Fir-ai tu de ticălos insolent! exclamă bărbatul și făcu un pas înainte.

Violet răsuflă prelung și se strecură în fața individului, apucându-l pe Sebastian de mânecă. „Uită-te la mine. Uită-te la mine. Totul va fi mai bine dacă te vei uita la mine."

El s-a întors spre ea, dar, în timp ce o făcea, ultima urmă de amuzament prefăcut dispăru de pe fața lui.

Violet era prietenă cu Sebastian de multă vreme și crezuse că îl cunoștea. Că el se ferea cu veselie de tensiunea publică a criticilor constante, că nu se gândea la acel flux de insulte și de amenințări. Trebuia să creadă asta, altfel nu l-ar fi pus niciodată sub o asemenea presiune.

În acea clipă, își dădu seama cât de mult se înșelase.

Violet înghiți în sec.

– Sebastian, zise ea, bâjbâind după cuvinte.

– Ce e? mârâi el.

– Ai fost genial. Îl privi în ochi, dorindu-și să poată să facă totul mai bine. Absolut genial...

Ceva se aprinse în ochii lui – ceva întunecat și furios.

N-ar fi trebuit să spună acele cuvinte. Ea îi dăduse seama de asta în momentul în care îi ieșiseră pe gură. Cum trebuie să fi sunat pentru el? Îngrozitoare. Încântată de sine.

Erau înconjurați de o mulțime. Degetele i se albiră pe lângă corp, iar el își ridică nasul în aer.

– Du-te naibii, Violet! Vocea lui era un mârâit jos, sălbatic. La naiba cu tine!

Erau în această conspirație de atât de mult timp împreună, încât uneori chiar și Violet uita adevărul. Acum și-l amintea. Îl simțea în fiecare celulă a ființei ei. Acel sentiment de invizibilitate dispăruse. Violet se gândea uneori că poziția ei în societate era ca un buștean căzut în mijlocul pădurii. Poate că nu era pitorească, dar cel puțin era acceptată ca făcând parte din peisaj. Atât timp cât stătea nemișcată, nimeni nu avea să descopere adevărul.

În momentul acela, Sebastian o privea țintă – absolut livid, de parcă ar fi fost pe cale să dea cu securea în buștean. Să-i expună miezul putred în fața lumii, să arate că înăuntrul lui Violet era un lucru întunecat, îngrozitor, murdar, infestat de creaturi cu multe picioare. Dacă ar mai scoate un cuvânt, toată lumea ar afla.

Nu ar fi crezut niciodată că Sebastian ar putea-o trăda. Dar acest străin, care se uita la ea prin ochii lui Sebastian? Nu avea habar ce ar putea face.

Mâinile i se răciră. Aproape că putea să vadă cum se derula acel coșmar dinaintea lor. El ar dezvălui adevărul în fața tuturor. Ziarele ar trâmbița totul în cursul zilei; ea ar fi ruinată până a doua zi la prânz, exilată complet.

Mulțimea imensă părea a fi formată doar din umbre în jurul ei. Ea abia dacă mai putea respira. „Murdară", auzea oamenii șoptindu-i. „Reprobabilă." Simți că îi vine să vomite. Violet ar fi fost ruinată și i-ar fi tras pe mama, pe sora ei, pe nepoții și nepoatele ei după ea.

Nările lui Sebastian fremătară, iar el se îndepărtă de ea pentru a vorbi cu un alt bărbat, lăsând ascuns tot ceea ce ar fi putut spune, în siguranță, în spatele perdelei de tăcere.

Violet nu se putu abține. Răsufla ușurată. Era în siguranță. Iar atât timp cât nimeni nu avea să afle, așa va rămâne.

Soarele dimineții strălucea direct în ochii lui Sebastian, violent, în timp ce se uita spre grădină. Foișorul de trandafiri prindea acele raze timpurii de soare, iar straturile de flori pline de rouă străluceau ca răspuns. Era al naibii de frumos. Ar fi putut chiar să se bucure de priveliște dacă nu i-ar fi pulsat capul insistent.

Dacă nu ar fi știut mai bine, și-ar fi închipuit că suferă de efectele negative ale băuturii. Doar că nu băuse nimic mai tare decât un ceai în ultimele patruzeci și opt de ore. Nu, altceva îl chinuia, și, spre deosebire de mahmureala de după câteva sticle de vin, nu putea fi rezolvat cu o poțiune eficientă.

Nici un farmacist de pe pământ nu putea vindeca realitatea.

Știa încotro se îndreaptă încă de la început. Violet era în sera ei; când ocoli tufișurile, o văzu stând pe un scaun, uitându-se la o serie de ghivece mici de pământ. Își trecuse picioarele încălțate în cizme în jurul picioarelor scaunului. Chiar și de aici, o putea auzi fredonând fericită, ca pentru sine.

Lui Sebastian i se făcu rău de la stomac.

Ăsta nu era un motiv pentru a nu respecta procedura corectă. Ușa exterioară de la sera lui Violet se deschidea spre o încăpere închisă cu sticlă. Își dădu jos pantofii și își schimbă redingota cu un halat de grădinărit. Se verifică pe sine și aerul din jur cu atenție – nici o albină la vedere.

Ea nu-și ridică privirea când el deschise cea de-a doua ușă, nici când dădu la o parte straturile de tifon care țineau insectele afară. Nu-și ridică privirea când el trecu pe lângă ea. Se concentra cu atâta ardoare asupra acelor mici vase de lut din fața ei, cu o lupă într-o mână, încât nici măcar nu îl auzise intrând.

Doamne! Chiar și după ceea ce-i spuse se aseară, după felul în care fugise, lăsând-o în voia sorții, ea părea atât de veselă stând acolo. El avea să strice totul.

Fusese de acord cu această șaradă cu ani în urmă, când nu înțelesese ceea ce se va întâmpla. Când implicarea lui însemnase doar să-și semneze numele și să o asculte pe Violet cum vorbea, două lucruri care păruseră să nu necesite nici un efort.

– Violet, spuse el încet.

Nu primi nici un răspuns.

– Violet, repetă el, de data aceasta puțin mai tare.

O văzu cum se trezea la realitate – clipind iute și lăsând încet paharul pe care îl ținea în mână, înainte de a se întoarce spre el.

– Sebastian! exclamă ea.

Era o notă de satisfacție în vocea ei. Îl iertase pentru seara trecută. Dar zâmbetul pe care i-l oferi se stinse încet când văzu expresia de pe fața lui.

– Sebastian? E totul în regulă?

– Ar trebui să-mi cer scuze, răbufni el. Dumnezeu știe că ar trebui să-mi cer scuze. N-ar fi trebuit să-ți vorbesc așa, și mai ales nu în public.

Ea flutură din mână.

– Ar fi trebuit să știu mai bine. Ar fi trebuit să mă gândesc la tensiunea la care ești supus. Serios, Sebastian, după tot ceea ce am făcut unul pentru celălalt, câteva cuvinte dure nu înseamnă mare lucru. Acum, e ceva ce trebuie să-ți spun. Ea se încruntă și se bătu cu degetul pe buze. Să vedem...

– Violet, nu te lăsa distrasă. Ascultă-mă!

Ea se întoarse înapoi spre el.

Nimeni altcineva nu o credea pe Violet drăguță. El nu înțelesese niciodată asta. Da, nasul ei era prea mare. Gura ei era prea largă. Ochii ei erau puțin prea depărtați pentru standardele clasice de frumusețe. El vedea aceste lucruri, dar cumva nu contaseră niciodată. Dintre toți oamenii din lume, Violet era cea mai apropiată de el, iar asta o făcea prețioasă în moduri la care nu voia să se gândească acum. Era cea mai dragă prietenă a lui, iar el era pe punctul de a o distruge.

– E ceva în neregulă? întrebă ea cu grijă, dregându-și glasul. Sau... Știu că ceva nu este în regulă. Cum putem repara situația?

El își ridică mâinile în semn de capitulare în fața întregii lumi.

– Violet, nu pot să mai fac asta. M-am săturat să trăiesc o înșelătorie.

Fața ei se albi complet. Întinse mâna, apucă lupa și o strânse la piept.

Sebastian simți cum i se strânge inima.

– Violet.

Nu era nimeni pe care să-l cunoască mai bine, nimeni pe lume la care să țină mai mult. Pielea ei se făcuse cenușie. Stătea și se uita la el, total lipsită de expresie. O mai văzuse așa o dată. Nu-și imaginase vreodată că el va fi cel care o să o facă să arate așa din nou.

– Violet, știi că aș face orice pentru tine.

Ea scoase un sunet curios din gât, pe jumătate ca de plâns, pe jumătate de sufocare.

– Nu face asta, Sebastian, ne putem descurca...

– Am încercat, zise el șoptit. Îmi pare rău, Violet, dar s-a terminat.

O distrugea, dar, pe de altă parte, ajunsese la capătul chiar și al abilităților sale de... a juca teatru. Zâmbi cu tristețe și aruncă o privire prin sera ei. La rafturile pline de ghivece mici, fiecare dintre ele etichetate. La rândurile de plante aflate în diferite stadii, de la mici ciorchini de frunze la un covor verde, strălucitor.

La raftul cu cărți din colț, care ținea douăzeci de volume legate în piele cu însemnări. Se uită peste toate dovezile pe care aștepta ca toți ceilalți să le descopere. În cele din urmă, se uită la Violet – la femeia pe care o cunoștea de când era copil și pe care o iubea de o jumătate de viață.

– Voi fi prietenul tău. Confidentul tău. Voi fi o mână de ajutor atunci când vei avea nevoie de una. Voi face orice pentru tine, dar există un lucru pe care nu-l voi mai face niciodată, zise el și trase adânc aer în piept. Nu voi mai prezenta niciodată munca ta ca fiind a mea.

Lupa îi alunecă dintre degete și ateriză pe pavajul de sub scaunul ei. Dar era dură – la fel ca Violet – și nu se sparse.

El se aplecă și o ridică.

– Poftim, zis el, dându-i-o înapoi. Vei avea nevoie de asta.

Capitolul 2

Trei ore mai târziu, Violet se trezi așteptând în fața casei lui Sebastian.

În anii în care lucraseră împreună, găsiseră o sută de modalități de a se întâlni fără să stârnească bârfe. Când se aflau la Cambridge, întâlnirea era relativ ușoară: casele lor se aflau la doar un kilometru și jumătate distanță, la douăzeci de minute de mers pe jos de-a lungul unei poteci împădurite. Copacii groși le ascundeau drumul de ochii dornici de bârfe.

Datorită arbuștilor înalți, sera lui Violet era ferită de ochii curioși ai servitorilor, în timp ce calea spre biroul său era ascunsă de un labirint de tufe de buxus înalte cât un stat de om, care îi permitea să intre și să iasă fără să bată la ușă.

Acum ea aștepta în acel labirint, stăpânindu-și respirația și nervii. Trebuia să îndrepte lucrurile, trebuia să încerce să găsească o cale de a continua. Dar își amintea expresia de pe fața lui, privirea aceea tristă și hotărâtă, și nu știa cum să schimbe asta.

Se așeză pe o bancă de piatră și lovi cu piciorul, frustrată, în pietrișul de pe alee. Dacă punea totul în ordine, trebuia să existe o soluție. O soluție corectă, rezonabilă.

Pietrișul trosni; ea își ridică consternată privirea.

Era Sebastian. Nu purta redingotă, însă, chiar și îmbrăcat doar în cămașă și vestă, expresia aceea serioasă îl făcea să pară formal. Avea o mână în buzunarul de la vestă și o privea cu o expresie indescifrabilă.

Ea se gândi să se ridice – se gândi atât de mult, încât își dădu seama că momentul trecuse. Ar fi arătat ca o proastă dacă s-ar fi ridicat în picioare acum, la un minut după ce sosise el.

Se mulțumi să încline capul în direcția lui.

– Sebastian.

– Violet.

El nu se apropie mai mult.

– Mă așteptam să sosești acum patruzeci și cinci de minute. Sunt șocat că ți-a luat atât de mult să vii și să dezbați cu mine.

Degetele ei tresăriră. Se gândi să obiecteze din principiu, dar asta era ceea ce venise să facă.

– Încercam să-mi dau seama care sunt cele mai bune argumente. Am făcut o listă cu tot ce aș putea spune.

El ridică dintr-o sprânceană.

– O listă? Trebuie să văd asta. Chiar ai scris-o, nu-i așa?

Ea s-a gândit să nege, dar el o cunoștea prea bine. Scoase hârtia din buzunarul fustei și i-o dădu. El desfăcu foaia și o netezi cu palmele.

– Bani, citi el. Pământ. Influența mamei tale. Își ridică privirea. Astea nu sunt argumente, Violet. Sunt mite. Cu excepția, bineînțeles, a afirmației despre mama ta. Aceea este o amenințare.

– Da. Ei bine, făcu ea, neputând să-l lase să-i vadă neliniștea. Se uită în ochii lui. Îți voi da cinci mii de lire sterline dacă...

– Nu am nevoie de cinci mii de lire, o întrerupse el, și nu prea este o compensație echitabilă, în orice caz. Lasă-mă să îți explic ce vreau. Vreau ca niciodată să nu-i mai mint pe oamenii la care țin. Îi întinse hârtia. Asta nu este pe lista ta.

Ea smulse hârtia de la el.

– Așa cum am spus, încă mă gândeam.

Mototoli fără milă foaia între degete; o strânse într-o minge tare, densă, cu colțuri ascuțite care o înțepară în palme.

– Trebuie să fie ceva.

O pasăre cânta deasupra capului ei. Cerul albastru strălucea puternic deasupra tufișurilor tunse. Nu era vreme de renunțat, iar Violet nu avea de gând să facă asta. Dar, judecând după privirea lui Sebastian, acesta nu avea de gând să se predea ușor.

– Fratele meu, zise Sebastian, este pe moarte, iar când mi-a explicat ce plănuia să facă cu fiul său, a spus..., continuă el și își feri privirea, că-l va trimite pe Harry la bunica lui, pentru că eu sunt prea ocupat ca să am grijă de el. Nu i-am putut spune că nu eu am făcut toată munca. Am stat doar acolo în tăcere, întrebându-mă cum să răspund fără să dezvălui toate secretele noastre.

Violet își înfipse degetele în ghemul de hârtie.

– Prietenii mei își fac griji pentru mine, continuă Sebastian. E complet pe dos de cum ar trebui să fie. Eu ar trebui să am grijă de

ei. Dar eu nici măcar nu pot să le explic că am treizeci și doi de ani și că sunt invizibil –sunt lăudat pentru o muncă despre care eu știu că nu este a mea și înjurat pentru gânduri pe care nu le-am gândit.

Ea simțea cum i se pune un nod în gât. Nu știa ce să spună, nu știa cum ar putea să îmbunătățească situația.

– Și apoi, aseară, zise el, m-ai complimentat pentru discursul meu, când amândoi știm că tu l-ai scris.

Violet își plecă fruntea.

– Asta a fost o greșeală. Știu. A fost doar...

– Când noi doi începem să uităm că este o minciună, este timpul să ne oprim. Nu mai pot spune nimănui adevărul, iar fiecare minciună se adună. Sunt mereu iritabil. Am vorbit serios când ți-am spus că n-o să mai mint pentru tine. Nu-mi place persoana în care mă transform.

Dacă el pleca acum, avea să lase un gol în viața ei. Dar ce însemna asta, pe lângă reclamațiile lui? Îndesă ghemul de hârtie în buzunar.

El făcu un pas înainte pentru a sta în fața ei.

– Mă face să fiu iritabil cu tine, zise el mai încet. Și ăsta este ultimul lucru pe care mi-l doresc. Nu vreau să am resentimente față de tine. Ești singura prietenă pe care o am și care înțelege totul. Nu vreau să te pierd.

Aproape că o durea să se uite la el. Expresia din ochii lui, felul în care se apropia de ea. Simțea atracția lui, ca și cum ar fi fost o lună care urma să fie capturată, condamnată să orbiteze în jurul lui pentru totdeauna.

Își feri privirea, mușcându-și buza. Probabil că el le făcea pe toate femeile să se simtă așa. O făcea fără măcar să se străduiască.

– Suntem prieteni, zise Sebastian. Prieteni, dincolo de munca ta. Nu-i așa?

A mai făcut un pas spre ea. Un pas periculos, care îi aduse prea aproape. Destul de aproape pentru a se întinde, destul de aproape pentru a o atinge.

Posibilitatea ca el să o atingă era foarte mare când stătea atât de aproape. Stârnea acea dorință ascunsă din ea, cea care își dorea ca el să o tragă într-o îmbrățișare.

Dar Violet nu putea fi atinsă. Era dură și neclintită.

Se forță să se uite înapoi la el, își obligă inima să bată într-un ritm constant, fără să se lase afectată de sclipirea întunecată a

ochilor lui. El nu avea nici un impact asupra ei. Era genul de bărbat care putea să obțină un răspuns de la o piatră, dar Violet era mai rece decât o piatră.

Trebuia să fie.

El mai făcu încă un pas spre ea – inima ei bătea cu putere, în ciuda eforturilor sale – iar el se aplecă peste ea.

Ar fi putut să-și pună mâinile pe umerii ei, s-o imobilizeze pe bancă...

Ea inspiră agitat și se ridică, punând distanță între ei.

– Deci, despre asta este vorba, se auzi Violet spunând. Ești supărat că, dintre toate femeile din lume, nu mă poți face să cad la picioarele tale.

Răsuflă prelung și se îndreptă de spate.

– Vorbește cât vrei despre prietenie, dar e clar că am scos singurul lucru care te-ar convinge de pe lista mea, zise ea și își ridică bărbia. Relațiile intime. Aceasta este moneda pe care o folosești, nu-i așa?

Mâinile îi tremurau la simpla contemplare a acestui lucru. Îi era frig și totuși pulsul îi era accelerat. Scosese acest element de pe lista ei intenționat – nu negociai cu lucruri la care nu erai dispus să renunți.

Sebastian se uita atent la ea acum – privirea lui se opri asupra buzelor ei, apoi coborî pe corpul ei până la dantela care îi mărginea rochia de plimbare, iar apoi în sus, spre panglicile care îi strângeau talia. Simțea cum el respingea fiecare aspect al ei – coatele acelea ascuțite, noroiul din ochii ei.

Dacă nu voia cincizeci de acri de teren agricol, cu siguranță nu avea nevoie de un specimen atât de slab ca ea.

– Îmi dau seama acum, făcu el încet cu o grimasă, că nu m-ai înțeles niciodată cu adevărat. Am ținut prelegeri pentru tine timp de cinci ani la rând, spunându-le iar și iar, la nesfârșit, până când ți-am învățat mintea mai bine decât oricine altcineva. Și în tot acest timp, tu nu te-ai deranjat niciodată să-mi întorci favoarea.

– Sebastian.

Ea abia se putea uita la el, dar nici nu-și putea feri privirea.

Ochii lui erau întunecați, fața lui sumbră.

– Te cunosc atât de bine, spuse el și făcu un pas spre ea. Știu că, dacă stau prea aproape, tu cauți o scăpare. Dacă doar îți ating degetele...

El ridică mâna. Ea se dădu înapoi.

– Întocmai, rosti el mușcător. Violet, noi doi ne mințim unul pe altul la fel de mult cum mințim și restul lumii.

Era adevărat. Simți cum i se strânește panica în stomac. În ultimul an – aproape fără voia ei – începuse să simtă din nou acel freamăt de interes, acele momente de slăbiciune. Dar Sebastian nu știa ce-i cerea.

Pentru el, nu ar fi însemnat nimic să-i destrame apărarea. Pentru ea, adevărul ar fi șters tot ceea ce era ea.

– Nu știu despre ce vorbești.

Vocea ei nu părea a fi cea căutși de puțin nesigură. Și de ce ar fi fost? Piatra era fermă. Piatra era neclintită.

– Știi deja totul despre mine.

– Tot ceea ce știu despre tine zilele astea este munca ta.

Pietrei nu-i păsa de durerea care îi apărea în privire. Piatra ar fi rezistat. Asta făcea piatra.

Ea își trase nasul.

– Munca mea este tot ce am.

El o privi și clătină ușor din cap.

– La naiba, Violet.

Piatra nu simțea nici o durere. Nu avea inimă ca să poată simți.

– Presupun că lucrurile ar sta altfel, se auzi spunând, dacă aș fi una dintre femeile tale, sensibilă la farmecul tău. Atunci, probabil că aș putea...

El se îndepărtă de lângă ea, retrăgându-se atât de repede, încât ea rămase cu răsuflarea tăiată.

– Nu fi ridicolă, Violet, rosti el cu voce joasă și aprigă. Nu îmi pasă ce crezi despre morala mea, dar am standarde. El își întoarse capul pentru a o contempla peste umăr, cu ochii lui întunecați și intenși. Iar tu nu le îndeplinești.

Ea simți un gol în stomac. Era prea mult adevăr în asta, suficient pentru a-i reaminti de ce îl respinsese.

– Atunci, la revedere și n-am cuvinte, se auzi ea spunându-i celui mai bun prieten al ei. E mai bine că nu mai lucrăm împreună. Mă îndoiesc că îți voi observa absența.

Ar fi vrut să poată pleca imediat, dar fu nevoită să-și caute mănușile care încă zăceau pe bancă.

– Sunt sigur că nu o vei face, ripostă el. Bine că nu voi fi aici.

Ea își luă mănușile și se uită la el. Avea brațele încrucișate, iar ochii îi străluceau de furie. Sebastian era rareori furios, rareori își ieșea din pepeni. Dacă Sebastian își arăta supărarea – și asta de două ori în douăzeci și patru de ore – trebuia să fie mâhnit dincolo de ceea ce înțelegea ea.

Avea dreptate. O durea să recunoască asta. Avea dreptate; nu puteau continua așa cum o făcuseră până atunci. El avea prea multe așteptări de la viață, iar ea avea prea puține.

O privi ca și cum și-ar fi imaginat că ea își va cere scuze, chiar și acum. „Da, Sebastian. Nu te voi mai îndepărta. O să accept să mă îndrăgostesc de cel mai mare cuceritor al Londrei." Pentru o clipă, vru să-i ia mâinile și să-i mărturisească totul. Dar când se gândi să deschidă gura, descoperi că nu avea nimic de spus. Măcar asta nu fusese o minciună. Ea nu putea avea nimic altceva decât munca. Orice altceva... ei bine, avea să se transforme în fosilă destul de curând.

Așa că își puse mănușile și plecă.

Capitolul 3

Domeniul unde crescuse Sebastian se afla la șaisprezece kilometri vest de Londra, la o oră de plimbare plăcută de la punctul în care clădirile înghesuite făceau loc unor cătune mai mici și peisajului rural. Șarada lui cu Violet îi absorbise atât de mult din viața de adult, încât acum se simțea în fața unui gol imens. O distanță uriașă se crease între el și oamenii la care ținea cel mai mult. Dar dacă exista un loc unde se putea duce pentru a umple acest gol, aici era. Aici, pe pământul care aparținea fratelui său, în locul în care amintirile sale din copilăria timpurie se adunau neclare.

Amintiri despre cum căzuse în acel pârâu, acolo, pe când avea șase ani, încercând să o imite pe Violet în timp ce traversa grațios un buștean. Cum ea îi citea o poveste cu voce tare când el abia învăța literele.

Chiar și aici, Violet se împletea cu viața lui. Ea crescuse la nici un kilometru distanță de el. Era cu doi ani mai mare decât el și, de când se știa, o urmărise peste tot, văzând-o ca pe o creatură minunată, una mult mai inteligentă și mai capabilă decât el. Era prima dată în viața lui Sebastian când stătea departe de ea, asta era ceea ce se întâmplase în ultimele zile.

Dar aici erau și alte amintiri în afară de cele care o conțineau pe Violet, și de aceea venise Sebastian aici.

Își mână calul la grajduri. Un bărbat ieși și se oferi să aibă grijă de animal. Sebastian îi făcu semn să plece.

Fusese o plimbare blândă, iar iapa lui neagră nu prea avea nevoie de mai mult decât de un masaj și de o găleată cu ovăz. Totuși, nu se grăbi cu periatul, trecând peria peste vârtejurile părului ei, privindu-i pielea cum tresălta când îi gâdila flancurile. Era unul dintre cele mai vechi trucuri pe care le cunoștea: când nu reușea să înțeleagă lumea, putea măcar să-și înțeleagă calul.

Ușile grajdului se deschiseră. Lumina pătrunse înăuntru; un alt cal pufni la intrare, suflând tare.

Sebastian își ridică privirea. Călărețul – un tip înalt și zdravăn – se lăsă să alunece de pe cal.

Omul gâfâia după aer. Rămase o vreme acolo, sprijinindu-se de animal ca și cum genunchii nu l-ar mai fi susținut. Sebastian stătea pe scăunel lângă propriul animal, înghețat, dorind să se ridice, dar temându-se să intervină.

Treptat, respirația bărbatului se liniști. Se îndreptă.

Nu chemă nici un servitor.

Sebastian clipi nedumerit când fratele său mai mare se puse într-un genunchi lângă calul său și desfăcu singur chinga. Înainte ca Sebastian să-și poată oferi ajutorul, el ridică șaua grea de pe armăsar. Se clătină sub greutatea ei, dar reuși să se sprijine de un zid. Respirația îi era dificilă, răsunând prea tare în întunericul grajdului.

Sebastian se ridică în picioare.

– Benedict. Ce naiba crezi că faci?

Benedict Malheur încremeni în locul în care stătea. Preț de o clipă, fu ca și cum pozițiile celor doi erau inversate, ca și cum Sebastian ar fi fost cel mai în vârstă, iar Benedict cel cel care fusese prins cu mâța în sac. Dar clipa nu dură prea mult.

– Sebastian! Benedict se mai opinti o dată și împinse șaua la locul ei. Ai ajuns până la urmă.

– Am sosit ca să te găsesc aruncând șei, călărind destul de tare cât să obosească și un războinic...

– Se numește galop.

Benedict se întoarse spre calul său.

– Și am să încetez să mai ies la galop când voi fi mort.

Sebastian se uită urât la fratele lui. Era singurul lucru pe care putea să-l facă, în afară de a-l trânti pe Benedict la pământ și de a-l bumbăci. Ceea ce, dacă era să se gândească, nu prea putea face nici una, nici alta.

– Nu e amuzant, zise el.

– Bineînțeles că nu. Nu a fost o glumă.

Ba da, fusese. Totul fusese o glumă. Întreaga lume a lui Sebastian devenise o farsă întortocheată. Voise să-și recupereze viața. În schimb, o pierduse pe Violet, îl pierdea pe Benedict...

Fratele său se aplecă calm și luă o găleată. Fără să se uite la Sebastian, păși pe ușa grajdului. Sebastian goni după el.

– Pentru numele lui Dumnezeu, zise el, prinzând mânerul de metal și încercând să-i ia găleata. Voi pompa eu apa. Eu o voi cără.

Trase de găleată, dar fratele său refuză să i-o cedeze.

– Un gentleman are întotdeauna grijă de animalele sale, replică Benedict.

– Da... Fratele său îl învățase asta de îndată ce Sebastian învățase să călărească. Dar în aceste condiții...

– Un gentleman are întotdeauna grijă de animalele sale, repetă Benedict. Doamne Sfinte, Sebastian, nu ți-aș fi spus niciodată dacă aș fi știut că o să devii o cloșcă!

De parcă Sebastian nu și-ar fi dat seama că ceva nu era în regulă din felul în care gâfâia fratele său. Dar nu venise aici ca să se certe cu el din cauza unei găleți de apă.

Își încrucișă brațele și se uită la fratele său cum manevra pompa.

Mișcările lui Benedict erau neregulate, respirația îi era îngreunată; apa ieșea în mod neuniform, iar când găleata era pe jumătate plină, fratele său se opri pentru o clipă. Întoarse capul, tuși și scuipă pe jos. Sebastian zări o urmă de roz și strânse din pumni.

– Haide, zise Sebastian, lasă-mă să...

– Nu. Benedict nici măcar nu se uită la el. Nu sunt un invalid, să știi.

Sebastian încercă să nu-și dea ochii peste cap.

– Bineînțeles că nu ești, răspunse el sarcastic. Prefă-te că suntem copii. Tu ești un cavaler, iar eu sunt scutierul tău. Eu doar fac munca de jos, așa cum ar trebui să facă un bun scutier.

Încercă să ia din nou găleata din strânsoarea fratelui său, dar Benedict refuză să-i dea drumul.

– Nu sunt un cavaler, făcu el, și suntem mult prea bătrâni pentru jocuri din astea. Smulse mânerul de la Sebastian. Intenționez să continui ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat. La urma urmei, un gentleman are demnitatea lui.

– O, *demnitatea*, zise Sebastian, cu o lejeritate pe care nu o simțea. Te rog, chiar! Demnitatea, mai presus de orice.

Benedict era cu zece ani mai în vârstă decât Sebastian. Tatăl lor murise înainte ca Sebastian să învețe să meargă, așa că el jucase rolul atât de tată, cât și de frate. Îi aruncă lui Sebastian o privire de avertisment, una pe care Sebastian o știa prea bine. O văzuse atât de des în copilărie. O dată însemnase: „Să nu îndrăznești să aduci

acel cățeluș acasă!" Cu altă ocazie, însemnase: „Spune-i mamei cum s-a spart vaza aia, sau o voi face eu pentru tine."

Sebastian nu fusese niciodată ușor de intimidat. Se strâmbă la fratele său – nasul încrețit, gura schimonosită. Dar adevărul era că spuse se mereu adevărul – despre vaze și căței deopotrivă – și acum nu-i stătea gândul la asta.

Sfidarea era amuzantă doar atunci când miza era mică. Benedict duse găleata în curtea laterală, unde o sobă mică stătea rezemată de perete. Aprinse focul, turnă o parte din apă într-un ceainic și așteptă. Sebastian îl urmă, încercând să nu se încrunte la el.

– Dacă inima îmi cedează, vorbi Benedict în cele din urmă, pentru că nu pot suporta greutatea neînsemnată a unei șei sau a unei găleți de apă, voi considera bucuros că a venit vremea să plec.

– Tot nu e amuzant, bombăni Sebastian.

– Tot nu e o glumă.

Nu. Benedict nu glumea. Întotdeauna fusese atât de sobru, atât de direct. Atât de direct. Atât de ușor de enervat, dacă era să recunoască. Era fratele perfect: muncea din greu, primea note mari la școală și laude și mai mari pentru temperamentul lui echilibrat. Toată lumea îl respecta, inclusiv Sebastian. Era prea bun pentru a putea fi urât de cineva. Poate de aceea soarta decisese să-i joace cea mai crudă festă.

– O să mor, zise Benedict cu nonșalanță. Poate peste o lună. Poate peste un an. Ridică din umeri. Pe de altă parte, s-ar putea ca și tu să mori. La fel, oricine altcineva.

Sebastian deschise gura pentru a argumenta, dar apoi o închise la loc. Să-și convingă fratele să-și ia măsurile de precauție necesare era o luptă pentru o altă zi; o zi în care, poate, un doctor era prezent, capabil să ofere un contrapunct rațional și sobru. Astăzi, el avea ceva mai important de discutat.

Benedict bătu cu degetul în ceainic, estimând temperatura.

Sebastian îngenunche lângă fratele său.

– Ascultă, Benedict. Vreau să vorbesc cu tine despre ceea ce se va întâmpla cu Harry.

– Ți-am spus deja. Nu trebuie să-ți faci griji că te vei pricopsi cu băiatul. Știu cât de plin este programul tău. Se va duce la bunica lui din Northumberland. Ea a fost de acord să-l ia.

După ce Benedict discutase cu Sebastian și îi spuse se ce urma să se întâmple, Sebastian fusese prea șocat ca să înțeleagă vestea. Totul venise prea repede – informația despre inima fratelui său, mărturisirea despre felul metodic în care Benedict se apucase să-și pună ordine în afaceri și în viață. Sebastian nu fusese în stare să spună un cuvânt ca răspuns, cu atât mai puțin să obiecteze.

Simțise fiecare centimetru din prăpastia care se deschisese între el și fratele lui. Nici măcar nu fusese în stare să spună: „Nu-ți face griji, Benedict. Violet face cea mai mare parte a muncii."

– Harry are șapte ani, zise Sebastian încet. Doamna Whiteland l-a vizitat o dată în toată viața lui și a fost supărată pe el pe toată durata vizitei. Abia dacă o cunoaște, iar ea nu-l iubește.

Fratele său nu se uită la el.

– Poate că nu, dar sunt sigur că ea își va face datoria.

– Eu ar trebui să am grijă de el, zise Sebastian.

– Ești ocupat, răspunse Benedict. Cu...

Cu minciunile pe care Sebastian le spuse se de-a lungul anilor. Sebastian întinse mâna și îl apucă pe fratele său de umăr.

– Nu, nu sunt. După ceea ce mi-ai spus zilele trecute? Renunț la tot. Mai am câteva lucruri de rezolvat, dar... Flutură cu mâna prin aer. S-a terminat. Să nu crezi niciodată că sunt prea ocupat pentru tine, Benedict. Sau pentru Harry.

Benedict lăsă să-i scape o respirație lungă și lentă, dar tot nu se uită spre Sebastian. Pur și simplu, luă ceainicul și turnă puțină apă în găleată, amestecând apa caldă și pe cea rece cu mâna și testând temperatura, ca și cum Sebastian nu ar fi zis nimic. Dar Sebastian vedea expresia de pe fața lui. Fratele lui arăta de parcă ar fi fost împăiat și urcat pe perete. Ca și cum Sebastian ar fi făcut o greșeală îngrozitoare.

– Harry are nevoie de cineva stabil, zise în cele din urmă fratele său, amestecând mai departe în găleata cu apă. De cineva respectabil. Își schimonosi buzele într-un zâmbet, dar tot nu îi întâlni privirea lui Sebastian. Ești un naș extraordinar, Sebastian. Cel mai bun unchi la care Harry ar putea spera. Îi vei cumpăra lui Harry primul său cal și îl vei duce la primul său club de gentlemeni. Dar un naș nu este un părinte. Iar tu...

Își întinse mâinile ca și cum ar fi vrut să schițeze dimensiunile unei prăpastii care se lărgea.

– Da... eu? spuse Sebastian.

Privirea aceea împăiată a devenit și mai îndurerată.

– Nu mă face să o spun, Sebastian.

– Haide, Benedict. Nu sunt chiar atât de rău. Niciodată nu mi-am depășit veniturile, nici nu am băut peste măsură – cel puțin, nu de când aveam cincisprezece ani, iar asta a fost la nunta ta. Nu am copii în afara căsătoriei.

– Nu pentru că nu ai încercat, murmură fratele său.

Acum nu era momentul să îl educe pe fratele său cu privire la modalitățile de a evita riscul respectiv.

– Nu consum opiu, continuă Sebastian. Și nici nu-mi exploatez servitorii. Nu am ucis niciodată pe nimeni. Nici măcar nu am rănit grav pe cineva. Și îl iubesc pe Harry. Știi asta. Îl vreau.

Fratele său clătină din cap.

– Amândoi vom fi mai fericiți dacă nu vom purta această conversație, Sebastian. Nu o forța.

Benedict se ridică în picioare, luă găleata și plecă spre grajd.

Sebastian sări și el în picioare și îl urmă.

– Nu sunt lipsit de defecte, știu, dar...

Fratele său se îndreptă de spate și se întoarse spre el.

– Ai făcut o listă foarte drăguță adineauri. Ai dreptate în legătură cu un lucru: în ceea ce privește ticăloșii, tu ești relativ benign. Dar ai observat că fiecare element de pe lista ta a fost ceva ce nu ai făcut? Nu ai băut în exces. Nu ai creditori. Spune-mi însă: ce ai realizat?

Sebastian se holbă la Benedict. Trecuse atât de mult timp de când nu îi mai spuse se nimeni așa ceva – atât de mult timp de când cele mai dragi rude ale sale îi ținuseră predici să facă ceva cu viața lui, încât, la început, Sebastian crezu că înțelesese greșit.

– Poftim? făcu el.

Și atunci își aminti: cea mai mare realizare a lui fusese tot o minciună.

Dar Benedict nu știa asta.

– O, da. Buzele fratelui său se subțiară. Ai susținut acele teorii ciudate ale tale. Trei sferturi din Anglia respectabilă te urăște.

– Jumătate, răspunse Sebastian cu un zâmbet. De fapt, e doar jumătate. Judecând după corespondența mea, s-ar putea să fie doar patruzeci și opt la sută. Și din aceștia, doar un număr mic vrea

să-mi facă rău fizic. Restul ar dori doar să-mi pună căluș sau să mă arunce în închisoare.

Benedict se încruntă, de parcă nu și-ar fi dat seama că ultimele remarci fuseseră spuse în glumă.

– Nu are rost să ne certăm asupra procentului exact. Ce parte din țară o displace măcar puțin pe bunica lui Harry?

– Cea mai mare parte a țării nu a auzit niciodată de ea.

– Infamia ta, zise Benedict cu asprime, nu prea te recomandă. Cu ani în urmă, ți-am spus că îți va crea probleme, dar nu m-ai ascultat atunci.

Sebastian nu crezuse că era relevant. Ce mai conta dacă oamenii cărora nu le păsa deloc de el nu țineau la el? Nu-și dăduse seama niciodată că fratele său se număra printre cei care nu-l plăceau. Benedict făcuse câteva remarci nepotrivite, dar ce frate mai mare bun ar lăsa să treacă ocazia de a face comentarii răutăcioase? Însă Benedict nu prea îl cunoștea pe omul care devenise Sebastian. Era oare o surpriză faptul că acesta fusese rolul pe care Sebastian îl juca pentru toți ceilalți?

– Poate că așa este, îi răspunse Sebastian dând din cap, dar eu îl iubesc pe Harry.

– Și eu, îi replică Benedict. Dar uită-te la datele problemei. Bunicul tău a fost duce. Tatăl tău a fost un industriaș bogat; tu ai moștenit o parte considerabilă când a murit. Nu te-ai apucat de comerț, nu ai intrat în serviciul guvernamental sau în armată. Te-ai născut cu toate avantajele, dar ce ai făcut? Te-ai transformat în cel mai mare ticălos din toată Anglia.

Sebastian simțea cum i se strânge pumnul pe lângă corp, dar refuză să-și dezvăluie furia. În schimb, încercă un zâmbet leneș.

– Dar cel puțin m-am priceput de minune la asta, ceea ce valorează ceva.

Benedict tresări.

– Da, Sebastian, zise el încet. Te-ai priceput de minune.

Atunci înțelese Sebastian exact cât de mare era prețul pe care îl plătise. Benedict însuși călcase pe urmele tatălui lor, preluând conducerea fabricilor și angrenajul de comerț pe care Sebastian le ignorase. El era cel liniștit, responsabil și competent. Se distanțaseră la fel de mult cât puteau să se distanțeze doi frați.

O, știa că fratele său era disperat în privința lui, dar el întotdeauna crezuse că era o disperare frățească și iubitoare, genul de disperare cu care îl bătea pe Sebastian pe umăr și îl numea incorigibil.

Dar aceasta era o dezaprobare mușcătoare, un reproș vicios care îl priva de fratele și de nepotul său dintr-o singură lovitură.

– Te înșeli, spuse el cu voce înceată. Sunt mult mai mult decât consideri tu.

– Hm!

– Înțeleg, continuă Sebastian înainte ca fratele său să poată lansa o nouă listă de reproșuri, de ce ai gândi așa. În ultimii ani, abia dacă ți-am dat șansa să mă cunoști.

– Eu te cunosc, îl contrazise Benedict. Te cunosc foarte bine.

– Eu nu sunt ca tine, zise Sebastian, dar cred că avem mai multe în comun decât ți se pare ție.

Benedict a ridicat dintr-o sprânceană a neîncredere.

– O?

– Alegerile mele au însemnat că tu nu ai avut ocazia să vezi acest lucru, continuă Sebastian, așa că eu ar trebui să fiu cel care să facă legătura. Tu vrei să fac ceva ce vei înțelege? Foarte bine. Atunci voi face comerț.

Fratele său pufni.

– Sebastian, nu poți să anunți, pur și simplu, că te apuci de comerț. Este nevoie de ani întregi ca să te poți apuca.

– Îhî.

Nu avea nici o intenție de a-și dedica viața comerțului, dar avea o idee, una care îi venise zilele trecute în timp ce citea un articol din ziar. Ideea lui era un lucru mărunt, dar ar fi fost ceva despre care ar putea vorbi. Ar putea avea o conversație bazată pe altceva decât pe minciuni sau pe dezaprobarea lui Benedict.

– O, nu, zise Benedict. Cunosc expresia asta. Ai un plan. Un plan pe stilul Sebastian. Știu cum acționezi. Ai de gând să vii și să-mi spui că ai intrat în comerț, când amândoi știm că va fi un fel de truc.

– Fără trucuri, spuse Sebastian, cu gândul deja la ce va trebui să facă. Fără înșelăciuni.

Fratele lui pufni din nou.

– Nici unul dintre noi nu are nevoie de mai mulți bani, Sebastian. Nu vreau să te implici în speculații. Ultimul lucru de care trebuie să-mi fac griji pe lângă toate celelalte este solvabilitatea fratelui meu.

– Nu va fi nevoie să-ți faci griji, îi zise zâmbind Sebastian fratelui său. Îți promit că nu voi risca mai mult de patru sau cinci mii de lire sterline, pe care eu pot foarte bine să îmi permit să le pierd. Dar am vorbit serios când am spus ceea ce am spus. Am terminat cu activitatea de om de știință. Și...

Își ridică privirea și se uită la Benedict.

– Și tu ești important pentru mine. Ai dreptate; nu este vorba despre bani. Este vorba despre a avea ceva despre care putem vorbi.

Fratele său făcu un pas înapoi.

– Doamne, Sebastian. Aproape că am impresia că vorbești serios. Când ești tu vreodată serios?

– Sunt serios când vine vorba despre tine, zise Sebastian. Ești singura familie care mi-a rămas. Iar Harry este... ca propriul meu copil.

– Este greu de asimilat. Tu nu ești niciodată serios în legătură cu nimic.

Fratele său își analiză cuvintele. Și apoi, pentru că Benedict era perfect și nu credea în exagerări, adăugă:

– Cu excepția lui Violet.

Violet. Doamne, gândurile la ea se simțeau ca amintirea unui membru lipsă. Un alt bărbat ar fi putut să vadă ochii lui Violet la ultima lor întâlnire – atât de calmă și de liniștită – și să creadă că nu era afectată. Sebastian se gândea la mâinile ei. Întotdeauna își arăta emoțiile prin mâini. Mâinile ei erau încleștate, exprimând o angoasă care nu i se citea pe față. I se făcea rău, gândindu-se la ceea ce îi spuse se.

„Am standarde, iar tu nu le îndeplinești." Adevărul, dar un adevăr sucit ca să doară. Doar pentru că ea se prefăcea că nu are sentimente, nu însemna că el putea să o șocheze cum dorea.

– Mai serios, răspunse el. O știi pe Violet și interesul ei pentru botanică. Nu a lipsit niciodată de la nici una dintre prelegerile mele. Este singurul lucru pentru care mă respectă.

Acesta, se temea el, era adevărul amar.

– Am renunțat la asta, dar nu sunt pregătit să renunț la tine.

Fratele său se uită la el.

– Asta înseamnă mult pentru mine, Sebastian.

Era un început. După cinci ani de distanțare din ce în ce mai mare, Sebastian avea în sfârșit un punct de unde să încerce să

îmbunătățească relația. Fratele său îi zâmbi; momentul deveni aproape incomod.

Înainte să devină de-a dreptul jenant, ușa grajdului se deschise.

– Unchiule Sebastian! În grajd apăru ca o furtună un copil. Unchiule Sebastian! Ce mi-ai adus?

– Să-ți aduc? făcu Sebastian, refuzând cu grijă să se uite în direcția fratelui său. Harry, de ce ai crede că ți-am adus ceva?

– O, haide, unchiule Sebastian, nu mă tachina...

Harry se opri brusc, văzându-și tatăl în umbră.

– O, tată, zise el, brusc serios. Nu te-am văzut acolo.

Sprânceana lui Benedict se ridică întrebătoare.

– Îmi răsfeți copilul, nu-i așa, Sebastian? Nu ai găsit de cuviință să menționezi asta mai devreme, nu-i așa?

– Eu să-l răsfăț pe Harry?

Era important să nu sune prea nevinovat, altfel Benedict și-ar fi dat seama că mințea. Tocmai se felicita pe sine însuși că nimerise tonul când fratele său întinse mâna.

– Dă-mi bomboanele cu unguraș și nimeni nu va fi rănit.

Cu o grimasă, Sebastian scoase din haină un pachet cu dulciuri și i-l înmână fratelui său.

– Chestia aia despre care vorbeam? zise Benedict. Chestia aia pe care o voiai? Trebuie să impui puțină disciplină. Este un băiat, nu un cățeluș, și nu vreau să fie răsfățat.

– Ah, tată. Harry se uită de la un adult la altul. Stai, ce a făcut unchiul Sebastian? Era vorba despre mine? Are de gând să mă ia cu el în acea excursie la pescuit despre care a pomenit ultima dată când a fost aici? Da, da?

– Poți să iei o singură bomboană după cină, zise Benedict cu fermitate, jonglând cu pachetul la care Sebastian renunțase. Dacă ai fost cuminte.

– Da, domnule, răspunse Harry mușcându-și buza. Dar despre ce alt lucru vorbeai?

– Să fii cuminte înseamnă să nu pui întrebări, îi spuse Benedict.

Asta i se părea o regulă foarte plictisitoare lui Sebastian, dar își ținu gura. Dacă ar fi trebuit să răspundă la întrebările continue ale lui Harry toată ziua, probabil că ar fi gândit altfel.

Sebastian se uită la Harry și îi șopti fratelui său:

– Nu-i așa că... Nu știe că tu ești... pe moarte?

– Nu, răspunse Benedict cu ușurință. Nu cred că e cazul să învăț un băiat să călărească până când nu este capabil să înțeleagă pericolele.

– Pot să-i arăt unchiului Sebastian cuibul bufniței? întrebă Harry.

– Da, sigur. Benedict îi făcu semn din cap lui Sebastian. Dar nu uita despre ce am vorbit, Sebastian. Ne vedem în casă.

Sebastian își urmă nepotul afară pe ușile batante ale grajdului. Tot ce avea de făcut acum era să-l întâlnească pe Benedict pe terenul lui. Să-i arate că el, Sebastian, era mai mult decât ceea ce văzuse fratele său. Iar odată ce acest lucru era îndeplinit...

Se uită în jos la Harry.

Odată ce lucrul ăsta era îndeplinit, avea să vadă ce mai urma.

– Sunt bufnițe fioroase? îl întrebă pe nepotul său după ce ieșiseră din grajd și mergeau pe pajiște. Bufnițe la fel de mari ca dragonii, cu gheare groase și ciocuri ascuțite ca briciul? Am fost trimiși de regină să le judecăm pentru crimele lor?

– Da! exclamă Harry cuprins de bucurie. Dar asta e...

Băiatul se opri.

– O, nu. Nu pot. Asta e... asta e o prefăcătorie, nu-i așa? Tata a spus că sunt prea mare pentru asta acum.

Altă dată, Sebastian ar fi respins acest concept. Ba chiar i-ar fi spus că avea un pachet de bomboane în plus în buzunarul de la haină și că doar cei mai buni vânători de bufnițe din țară primeau bomboane ca recompensă atunci când învingeau un cuib de bufnițe.

Bufnițele Otrăvitoare din Feathergloop.

Dar lui Benedict nu i-ar fi plăcut.

– Da, zise el mohorât, este o prefăcătorie. Și dacă spui că ești prea mare pentru asta...

Se uită în jos la capul nepotului său – la frizura linsă, care nu împiedica totuși ca părul lui Harry să i se ridice, oricât de mult s-ar fi străduit să-l netezească. Sebastian îl ciufuli cu înverșunare, până când șuvițele castanii se ridicară de pe capul nepotului său ca o aureolă.

– Hai să mergem să ne uităm la bufnițe.

Trecuseră două săptămâni de când Violet îl văzuse ultima oară pe Sebastian – două săptămâni în care sperase că durerea cuvintelor lui se va estompa. Cumva, reușise să se mintă că totul era în regulă, continuându-și sarcinile zilnice ca și cum nu s-ar fi deschis o

prăpastie imensă în viața ei. Dar rutina nu o ajuta; ea doar îi amintea de tot ceea ce pierduse.

Era o dovadă a neliniștii lui Violet faptul că, în cele din urmă, renunțase să se prefacă și venise în această casă confortabilă din Mayfair. Din exterior, arăta ca orice reședință elegantă: vopsea albă, ornamente negre, flori în jardiniere la ferestrele din față. Când Violet intră înăuntru, văzu obișnuita marmură și o servantă clasică. Dar mai era și o mică armată de soldați de tablă campată pe treptele largi care duceau la primul etaj, abandonată de către generalii lor în mijlocul pregătirilor de luptă.

Unele familii credeau că pe copii trebuie doar să-i vezi, nu să-i și auzi. Dar sora lui Violet avea prea mulți copii pentru a face altceva decât să arunce cu priviri supărate când auzea acea regulă stupidă. Intrarea în casa lui Lily reverbera de ecoul țipetelor de copii la joacă.

O mulțime de copii.

Violet îi înmână lucrurile lacheului și aștepta. Lily își făcea întotdeauna timp să o vadă pe sora ei, indiferent de distrugerile pe care copiii ei le făceau prin casă.

Violet nu era sigură dacă Lily o iubea – familia lor nu era genul care să vorbească despre astfel de lucruri, iar Violet nu era o persoană ușor de iubit. Dar Violet își iubea sora, iar Lily avea nevoie de Violet. În cele din urmă, pentru cineva ca ea, totul se reducea la aproximativ același lucru: când Violet era la necaz, se ducea la sora ei.

După săptămâni întregi în care încercase să uite cuvintele lui Sebastian – săptămâni întregi în care se holbase la plantele care încolțiseră cu Sebastian alături de ea – avea nevoie să consoleze pe cineva.

Gândindu-se la Sebastian, încă se simțea ca și cum cineva i-ar fi turnat apă clocotită pe piept.

Două săptămâni... și încă o ardea amintirea a ceea ce îi spuse se el: „Eu am standarde. Tu nu le îndeplinești."

Își trase nasul și își feri privirea, așteptând ca durerea să se risipească. Dar asta nu se întâmplă, așa că îi înmână lucrurile lacheului care o întâmpinase.

– Spune-i marchizei că sunt aici, te rog, i-a cerut ea.

– Bineînțeles, milady, îi răspunse bărbatul, făcând o plecăciune. Dacă îmi permiteți să vă conduc la...

– Așteaptă...

Apelul se auzi din capul scărilor.

Violet își ridică privirea și o văzu pe nepoata ei mai mare făcându-i nebunește cu mâna. Amanda se năpusti pe scări, săltând în jurul fortificațiilor de tinichea cu o stângăcie care o făcea să pară și mai drăguță. O tânără domnișoară în vârstă de șaptesprezece ani nu putea să nu fie drăguță. Amanda era proaspătă, zâmbitoare și exuberantă, nedorind să creadă că viața îi va aduce altceva decât cele mai bune lucruri.

Violet spera că așa va fi.

– Mătușă Violet, exclamă plină de nerăbdare nepoata ei, apucând-o de braț pe Violet. Slavă Domnului că ești aici! Trebuie să vorbesc cu tine.

Violet se uită în jos la degetele nepoatei sale care o prinseseră de mânecă. Violet știa că era o femeie formidabilă. Cei mai mulți oameni se temeau de ea. Nu o atingeau și nici nu o îmbrățișau. Cu siguranță nu o apucau de braț cu o asemenea familiaritate.

Doamne, se bucura că cineva o făcea.

Își trase nasul și își trecu mâna peste cea a Amandei.

– Ce s-a întâmplat?

– Trebuie să vorbesc cu tine, repetă Amanda, aruncând o privire spre scări.

Își mușcă buza, apoi se uită la lacheul care răspunsese la ușă.

– Billings, spuse ea, du-te și cheam-o pe mama și spune-i că a venit mătușa Violet. Nu se uită la aceasta când continuă. Dar te rog să-mi faci favoarea de a merge foarte, foarte, foarte, foarte încet.

Billings se întoarse și începu să se îndrepte spre scări într-un ritm respectabil.

– Mai încet, sugeră Amanda, iar bărbatul încetini până la un pas lent, de plimbare.

– Haide, îi zise Amanda mătușii sale.

Nici măcar privirea încruntată a lui Violet nu o opri pe nepoata ei. Amanda o luă pe Violet de braț și o conduse în salonul din față. Încăperea, ca întotdeauna, era caldă și primitoare. Perdelele groase fuseseră date la o parte, astfel încât doar valuri subțiri și vaporoase de țesătură protejau fereastra, lăsând să pătrundă lumina soarelui și sugestia caldă și estompată a unei piețe mărginite de case mari. Mobilierul era crem cu auriu, culorile unui soare de primăvară

timpuriu. Picturile de pe pereți sugerau înflorirea naturii – flori și frunze verzi ca mărul și câmpuri de iarbă până la glezne.

Dar se apropia luna iunie și, indiferent de minciunile pe care le spuneau pereții, în cameră era prea cald. Amanda îi făcu semn lui Violet să ia loc și se așeză delicat pe un scaun tapițat în fața ei. Dar, în loc să vorbească, Amanda își învârti degetele mari.

Orice ar fi avut fata în minte, Violet era cea care trebuia să înceapă această conversație.

– Cum merge sezonul? întrebă ea în cele din urmă.

Era absolut ridicol să se gândească la faptul că fata avea un sezon. Asta însemna că Violet era suficient de mare pentru a avea o nepoată dispusă să se căsătorească. Dar Lily, cu doar câțiva ani mai mare decât Violet, se căsătorise la șaptesprezece ani și reușise să aibă primul ei urmaș în decurs de un an.

La vârsta Amandei, Violet fusese împinsă afară în tumultul social – vizite și baluri, și altele asemenea.

Fusese îngrozitor pentru ea, dar probabil că avea să se dovedească mai bine pentru nepoata ei. În primul rând, Amanda nu era nici pe departe la fel de ciudată ca Violet. Eventualul ei soț va vrea mai mult decât un singur lucru de la ea.

Violet, așezată pe canapeaua brodată din salonul din față al surorii ei, își încrucișă brațele și încercă să nu se foiască. Pernele erau prea moi și era nevoie de efort ca să-și țină coloana vertebrală dreaptă și să nu se cocoșeze.

Vizavi de ea, nepoata ei examina țesătura brodată a manșetelor.

– Haide, Amanda, stai dreaptă și vorbește cu mine, îi sugeră Violet.

Amanda își înălță capul. Avea pe buze un zâmbet blând, iar ochii erau mari și inocenți.

– Sezonul meu, răspunse ea cu vocea ca un clinchet de clopoței veseli, se desfășoară excelent.

Bineînțeles că da, dacă se pricepea atât de bine să mintă.

– O? se miră Violet încruntându-se.

– Într-adevăr, insistă Amanda. Mama crede că un conte va face o ofertă pentru mine. Îți vine să crezi? Eu, contesă?

Oricine altcineva ar fi văzut o fetiță prostuță, prostuță – una cu stele sclipind în privire la primul ei sezon, orbită de posibilitatea unei oferte din partea unuia dintre cei mai importanți nobili ai Angliei.

Violet tremură, imaginându-și-o pe Amanda ca fiind genul de contesă așa cum devenise și ea însăși. Rece ca piatra, fără nici o posibilitate de a avea mai mult.

– Este doar cu câțiva ani mai în vârstă decât mine, continuă Amanda, și este chipeș. Și...

Se opri, privind în depărtare.

– Și...

Și fu sfârșitul virtuților sale.

Violet așteptă, dar nu mai urmă nimic.

– Nu te-a învățat bunica nimic? întrebă Violet în cele din urmă. Dacă tu vrei ca cineva să creadă că ești entuziasmată de partidă, trebuie să ai laude mai bune pentru viitorul tău soț decât „nu este bătrân" și e „rezonabil de arătos". Îți sugerez „amabil" sau „romantic"

Buzele Amandei tresăriră, dar ea își menținu expresia sclipitoare de falsă inocență.

– Corect. Voi încerca din nou. Este de vârsta mea. E chipeș, amabil și... teribil de romantic. Tu știi toate avantajele pe care mi le va aduce odată ce voi deveni contesă.

Violet simți pe limbă un gust acru.

– Știu.

– Odată ce mă voi căsători cu el, voi ajunge să-l iubesc. Nu-i așa?

Violet știa ce voia nepoata ei să i se spună. „Da, îl vei iubi. Sigur că da." Poate că ar accepta chiar mai prudenta formulare cu „foarte posibil"

– Mie așa mi s-a întâmplat, zise ea în cele din urmă. Și soțul meu m-a iubit. Ești o persoană grijulie, Amanda. Primele câteva luni de căsnicie sunt intime. Acestea apropie oamenii, chiar dacă nu erau chiar așa când s-au căsătorit.

Amanda dădu încet din cap, gândindu-se la asta.

Ceea ce venea după acele prime luni era însă ceea ce conta cu adevărat.

– Cunosc oameni care au intrat într-o căsnicie fără dragoste și au găsit-o totuși, continuă Violet. Cunosc oameni care s-au căsătorit din dragoste și au sfârșit urându-se reciproc până la sfârșitul primului an. Și am avut o prietenă care nu și-a iubit soțul atunci când s-a căsătorit cu el, s-a convins pe sine că îl iubește după primele luni și...

– Și ce? întrebă Amanda.

– Și apoi și-a dat seama că se înșelase, încheie Violet cu rigiditate. Dacă ai un gram de independență în tine, un soț se va supăra. El îți va da reguli și se va aștepta ca tu să le urmezi. Dacă dorește, îți poate controla prietenii, ocupațiile tale inutile, activitățile tale de agrement. Unii soți vor să te modeleze într-o altă persoană, și nu contează dacă ești făcută din marmură în loc de lut – el te va împinge și, dacă nu te lași, te va face să simți că ești cea mai josnică și cea mai egoistă persoană din lume.

Amanda își duse mâna la gură.

– Asta s-a întâmplat cu tine?

– Prostii, zise Violet cu bruscheţe. Ţi-am spus deja. Eu vorbesc despre o prietenă.

Amanda înghiți în sec.

– Dar tu nu ai cedat, mătușă Violet. Uită-te la tine.

Violet privi în sus.

– Nu vorbim despre mine.

– O, foarte bine. Prietena ta nu a cedat, nu-i așa?

Violet se așeză foarte dreaptă și se forță să-și privească nepoata în ochi.

– Ea nu era făcută din genul de material care să cedeze. Dar chiar dacă cedezi și te rupi în două, dacă se aplică suficientă presiune, oricine începe să se uzeze la margini. Ca firimiturile de la o brioșă. Suntem cu toții materie friabilă.

Amanda acceptă asta în tăcere.

– Eu sunt făcută din materie friabilă, spuse ea în cele din urmă. M-aș rupe. Deja mă rup. Mama mă întreabă ce în neregulă cu el, iar când nu am un răspuns – când spun că este un tip foarte drăguț, dar nu vreau să mă căsătoresc cu el, atunci...

Ușa se deschise și apăru sora lui Violet.

Când erau mai tinere, oamenii obișnuiau să spună că Violet și Lily arătau exact la fel, că erau gemene, în ciuda celor doi ani care le despărțeau. Toți acei oameni fuseseră niște idioți. Lily era, evident, mult mai drăguță. Părul ei era de un șaten lucios și ondulat, obrajii ei, rotunzi și cu gropițe. Era mereu zâmbitoare, mereu o încântare. Acum o văzuse pe Violet, iar fața i se lumină. Se îndreptă spre partea cealaltă a camerei și, înainte ca Violet să poată spune ceva, o apucă pe Violet de încheieturile mâinilor și o trase în picioare.

– Violet, zise ea. Mă bucur atât de mult să te văd!

Aproape nimeni pe lumea asta nu o îmbrățișa pe Violet. Dar Lily o făcea, trăgând-o într-o îmbrățișare atât de aprigă, încât Violet aproape că se dezechilibră. Era minunat. Și totuși, când își ridică mâna puțin pentru a-și bate sora pe spate, ea se simți atât de ridicol, încât își lăsă mâna să atârne în aer înainte de a o lăsa să cadă la loc, foarte încet.

Lily se trase înapoi.

– Violet, spuse ea, mi-a fost atât de dor de tine. Ești singura persoană – literalmente singura persoană din lume – care poate înțelege ce se întâmplă în acest moment. Am nevoie de sfatul tău, de ajutorul tău.

– Înțeleg, răspunse Violet.

Slavă Domnului, Lily avea întotdeauna nevoie de Violet, iar Violet o adora pentru asta. Lily avea tot ceea ce o femeie cumsecade ar trebui să-și dorească: un soț care o adora, o viață plină de lucrurile pe care și le dorea cel mai mult și o grămadă de copii. Și totuși, avea nevoie de Violet. Asta o făcea pe Violet să se simtă aproape adorabilă.

– Da, zise sora ei, fluturându-i jucăuș degetul, înțelegi. Întotdeauna ai înțeles. Încă de când te-ai născut, ai știut exact de ce am eu nevoie. Este straniu.

Violet lăsă să treacă asta fără să comenteze.

– Vezi tu, este...

Lily se opri în mijlocul propoziției și se întoarse.

– Amanda Louise Ellisford, ce Dumnezeu faci în salon?

Amanda făcu ochii mari, într-o expresie de inocență minunată și perfectă.

– Ei bine, eu doar îi țineam companie mătușii Violet până la sosirea ta, asta-i tot. Sunt doar sociabilă.

Mama ei nu se lăsă păcălită de tonul ei nonșalant, așa cum nici Violet nu se lăsase păcălită. Își puse mâna în șold.

– Credeai că mătușa ta, Violet, ți-ar oferi compasiune și cuvinte amabile?

– Mătușa Violet? Amabilă? Bineînțeles că nu am crezut, dar...

– Ești o fată foarte prostuță, zise mama ei, dar sunt sigură că Violet te va face să înțelegi. Violet întotdeauna vorbește cu bun-simț. Acum nu te mai plânge și începe să te mândrești cu realizările tale! Vei fi o contesă.

– Da, mamă.

– Și nu folosi tonul ăsta cu mine, o dojeni Lily cu degetul. Nu am nevoie să te văd cum îți dai ochii peste cap ca să știu că în sinea ta o faci.

– Da, mamă.

Asta fu spus pe un ton mai blând.

– Bine. Acum dă-mi o șansă să vorbesc cu mătușa ta fără ca vreunul dintre frații și surorile tale să ne întrerupă, iar când vom termina, îți voi permite să ieși la o plimbare în parc cu mătușa ta. Eu nici măcar nu voi veni cu tine. Ți se pare corect?

Fața Amandei se lumină la aceste cuvinte.

– Da, mamă, răspunse ea, pe tonul cel mai respectuos posibil.

Făcu o mică reverență și plecă, lăsându-le pe cele două surori singure.

Lily o privi plecând, cu un zâmbet pe față.

– Fata asta... fata asta o să mă omoare, zise ea clătinând ușor din cap.

Dar era o mândrie în zâmbetul ei, o strălucire de mulțumire de sine în ochii ei.

– Se va da pe brazdă, concluzionă în cele din urmă, apoi se întoarse la Violet. Violet, draga mea. Am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie cu disperare.

Totul era întotdeauna disperat la Lily. Întotdeauna fusese așa. Deși ea era cea mai în vârstă, Violet se simțea adesea ca și cum ea ar fi fost cea care călca pe urmele surorii ei, încercând să aplaneze lucrurile. Așa stăteau lucrurile; oamenii o plăceau pe Lily, iar în timp ce ei erau ocupați să o placă, Violet se ocupa de lucruri.

Asta nu o deranjase niciodată pe Violet. Îi plăcea să aibă ceva de făcut, iar dacă sora ei nu ar fi fost acolo, lumea tot nu ar fi plăcut-o mai mult pe Violet. Nu ar fi făcut decât să o ignore și mai mult.

Încercă să afișeze o expresie încurajatoare.

În mod clar nu funcționă, pentru că Lily scoase un oftat exasperat.

– Te rog, doar ascultă-mă. De data asta, e ceva serios.

– Sunt atentă, zise Violet.

– Așa să faci, atunci, îi răspunse Lily. Este vorba despre mama. Încearcă să facă cu Amanda ceea ce ne-a făcut și nouă.

Violet clipi nesigură.

– Știi cum a fost asta. Lily se întinse și o atinse pe Violet pe braț. Mi-a luat ani buni după căsătorie să ajung să am încredere în

Thomas cu adevărat, să am încredere în el așa cum ar trebui să aibă o soție. Am fost atât de îngrădită de regulile mamei și de regulile nescrise, de ceea ce se putea spune și de ceea ce nu se putea spune. Dacă nu ar fi fost dragostea și răbdarea lui Thomas... Ea se uită spre covor, ca și cum ar fi zărit un viitor aproape sumbru. Nu, spuse ea încet. Nu pot să o las pe mama să facă la fel cu Amanda. Ne-a făcut deja destul rău amândurora, și numai prin voia lui Dumnezeu ne-am revenit.

„Vorbește pentru tine", ar fi vrut să spună Violet. Nu se simțea vătămată din pricina regulilor mamei sale. Avusese nevoie de ele cu disperare. Dar, pe de altă parte, Violet avusese nevoie de lecții despre cum să se ascundă de lume. Toată lumea o plăcea deja pe Lily exact așa cum era; ea nu avea nevoie să se prefacă.

Violet se uită la sora ei. Lily avea ochii mari. Părul ei castaniu era aranjat perfect. Avea o versiune mai blândă a feței lui Violet: un nas mai mic, buze mai pline. Mai multă strălucire în ochi, mai puține riduri la colțurile ochilor. Toate astea o făceau să fie drăguță, într-un fel în care Violet nu reușise niciodată să fie. O făceau mai blândă, iar Violet nu fusese niciodată nici astfel. Violet era colțuroasă, rigidă.

– Știi, îi spuse Violet surorii ei cu atenție, nu e ca și cum mama ar fi acționat așa cum a făcut-o fără motiv.

Lily se întinse și o apucă de mână pe Violet.

– Acea bârfă e moartă de mult. Acele minciuni nu le pot face rău copiilor mei acum.

Violet își feri privirea. Nu fuseseră bârfe. Fusese un scandal, unul care ar fi putut să-i distrugă pe toți.

– Minciuni? întrebă ea cu blândețe. Care minciuni?

Lily făcu un gest de nerăbdare cu o mână.

– Da, da. Da, știu. Să nu recunoști niciodată lucrurile care te pot răni.

Violet nu se referise la regulile mamei lor. Dar Lily scoase un sunet de exasperare.

– Noi suntem o familie. Și știu că tu simți la fel ca mine. Ceea ce ne-a făcut mama – ceea ce a făcut din noi – a fost insuportabil. Ne-a făcut ființe dure, neîncrezătoare fără nici un motiv.

Doamne, Lily chiar credea asta. Dacă nu văzuse niciodată cât de disperate erau lucrurile? Când detaliile urâte din raportul legistului ieșiseră la iveală – acele cuvinte despre un „posibil accident" – bârfele

au început. Violet le auzise peste sicriul tatălui ei. Stătuse acolo, la paisprezece ani, simțindu-se stânjenită și neîndemânatică, ținându-și nasul în sus pentru că nu știa cum altfel să se abțină să nu plângă. Se agățase de mânușile negre ale mamei sale și simțise cum mama ei o strângea la fel de tare la rândul ei.

A doua zi, mama ei se așezase cu Lily și cu Violet la micul dejun.

– Scriu o carte, anunțase ea. O carte despre reguli de bună purtare, iar voi două veți exemplifica învățăturile din carte.

Lily și Violet se holbaseră la ea amorțite, confuze și îndurerate.

– Vor exista foarte multe reguli, le spuse se mama lor. Reguli de bună purtare în public, care vor apărea în ghidul tipărit în sine, și reguli private, pe care va trebui să le respectați mai îndeaproape.

La momentul respectiv, Violet nu înțelesese. Începuse lecțiile mamei ei cu nedumerire.

O doamnă nu recunoaște niciodată o insultă. Aceasta era regula publică, cea care fusese tipărită în cele din urmă în „Ghidul de bune maniere al unei lady". Dar, în schimb, „Ghidul din umbră" – așa cum ea și Lily numiseră regulile private pe care mama le dăduse lor – era mai explicit. O lady nu recunoaște niciodată o insultă, dar nici nu o uită. Ea o răzbună înapoi, indiferent cât de mult durează.

O lady nu minte niciodată, proclama vesel „Ghidul" Cuvântul ei este cel mai de preț lucru.

O doamnă nu este niciodată prinsă cu minciuna, replica întunecat „Ghidul din umbră", dar sunt șase lucruri în legătură cu care orice doamnă minte întotdeauna.

O doamnă își împarte averea, pleda „Ghidul de bune maniere al unei lady". Dar „Ghidul din umbră" explica: „O doamnă protejează ceea ce este al ei și nu împarte cu nimeni."

De-a lungul anului de doliu, mama lor le băgase în cap toate aceste reguli celor două surori. Nimeni nu aflase vreodată minciunile pe care le spuneau, pentru că ele nu fuseseră niciodată prinse.

Iar când ieșiseră în societate, „Ghidul de bune maniere al unei lady" fusese cel care dominase conversația. Nu întrebarea dacă tatăl lor era sau nu un sinucigaș. Mama lor era o femeie inteligentă. Îi făcuse pe toți să-i urmărească fiicele în căutarea unor indicii greșite și le învățase pe fete să ascundă lucrurile pe care nimeni nu avea voie să le vadă.

Fuseseră mincinoasele perfecte, absolut perfecte, mințind cu zâmbetul pe buze și cu cele mai bune maniere.

Lily putea să creadă că era îngrozitor, dar Violet înțelegea scopul lecțiilor ca fiind necesar. Lily nu o iertase niciodată pe mama lor; Violet o admira.

În copilărie, nu se gândise niciodată la durerea intimă a mamei ei. Niciodată nu se gândise cât de mult trebuie să o fi durut să zâmbească auzind cele mai rele bârfe. Acum își dădea seama: mama lor își ținuse capul sus și rezistase, refuzând să lase ca durerea ei și „posibilul accident" al soțului ei să afecteze viitorul fiicelor sale.

– Este complet inutil, spuse Lily. De fiecare dată când Amanda se duce în vizită, mama începe să o învețe regulile. Toate regulile. O învață pe fiica mea lucrurile despre care orice doamnă trebuie să mintă.

Sora lui Violet își ridică brațele în aer.

– Nu este niciodată acceptabil să minți! Ea îmi spune că niciodată nu se știe când poate izbucni un scandal și că e mai bine să fii pregătită. Ai auzit vreodată ceva mai nerezonabil decât asta? La ce fel de scandal se așteaptă ea?

Violet încercă să afișeze o expresie cât se poate de neutră, să scuture din cap în ceea ce spera să fie o nedumerire înțelegătoare. Dar mintea ei făcuse deja un salt înainte față de sora ei. Ea scrisese zeci de lucrări în care discuta despre ereditate genetică – și, prin urmare, despre relațiile sexuale – în termeni sinceri și clari. Se gândea la lucrarea pe care o publicase explicând obiceiurile de reproducere ale speciei moliei pestrițe, incidența relativă a diverselor colorări ale moliei de la începerea revoluției industriale și ce legătură aveau toate acestea cu teoria evoluției a lui Darwin.

Se gândi la oamenii care asistau la prelegerile lui Sebastian, fluturând pancarte și strigând ocări, și își imagină că o urmăreau pe ea în schimb.

„Murdară", șoptise femeia din spatele ei. Reproșuri murdare.

În teorie, mama ei nu știa nimic din toate astea. În practică, Violet nu fusese niciodată atât de proastă încât să pariez împotriva mamei sale. Era clar că trebuia să aibă o discuție cu ea.

Lily scutură din cap, fără să țină seama de gândurile lui Violet.

– Așa credeam și eu. Nu există nici un scandal. Doar dacă nu ascunzi tu ceva palpitant.

Sunt șase lucruri în legătură cu care orice doamnă trebuie să mintă.

Violet îi zâmbi surorii ei cât de călduros putea.

– Doamne! Când am reușit eu vreodată să ascund ceva de tine? se auzi pe sine spunând cuvintele ei rigide și formale.

– Ei bine, zise Lily cu viclenie, există domnul Malheur.

Violet clipi spre sora ei, temându-se să spună ceva.

– Reputația lui? sugeră Lily, împingând-o jucăuș cu cotul. Cu femeile? Ești conștientă de asta? Să nu spui niciodată că ai cedat în cele din urmă.

– O! exclamă Violet, trăgând aer în piept. Despre asta e vorba. Lily, știi că suntem doar prieteni din copilărie.

„Și nici măcar asta nu mai suntem."

Lily zâmbi și o apucă pe Violet de încheietura mâinii.

– Te tachinez, dragă. Bineînțeles că știu că nu te-ai implica niciodată cu el în acest fel, zise ea făcându-i cu ochiul. Este atât de nesuferit, cu acele prelegeri îngrozitoare pe care le ține! Dacă vreodată ai fi atât de egoistă încât să te predai vicleniei lui, ar trebui să te ignor complet, râse Lily.

Violet se uită la sora ei – ascultă un râs care nu era chiar suficient de vesel, ba chiar un pic cam răutăcios pe alocuri – și înțelese că Lily nu glumea. Fusese un avertisment, nu o tachinare. Înghiți în sec.

Acesta era motivul pentru care Lily nu o înțelegea niciodată pe mama lor. Mama știa cum era să porți un scandal în suflet, să știi că adevărul te-ar face să fii ostracizată pentru totdeauna. Lily nu înțelesese niciodată asta.

– O să vorbești cu mama, atunci, îi spuse Lily. Convinge-o să înceteze să-i mai umple Amandei capul cu asemenea prostii. Ea nu mă ascultă niciodată, dar tu...

– Asta pentru că eu o înțeleg, remarcă Violet.

– Da, spuse Lily cu nonșalanță, ești dificilă ca și ea. Înțepătoare, greu de înțeles.

Rosti asta ca și cum ar fi fost un fapt simplu, unul asupra căruia toată lumea era de acord.

– Și ai putea să vorbești cu Amanda? O frământă ceva, ceva ridicol. Ea te ascultă.

– Mai bine zis să o prostesc, bombăni Violet.

Lily pufni și o bătu pe Violet pe umăr.

– Te rog, Violet. Tu ești singura mea speranță.

– Hm, pufni Violet.

Dar Lily o cunoștea prea bine. Era plăcut să aibă cineva nevoie de ea, chiar dacă numai pentru ceva atât de neînsemnat.

– Voi vorbi cu amândouă, îi zise Violet.

Iar dacă nici aceste sarcini nu-i luau gândul de la cuvintele rostite de Sebastian, cele care îi treceau prin minte la cele mai nepotrivite momente – „Am standarde. Tu nu le îndeplinești" –, atunci nimic nu avea să reușească.

Capitolul 4

– Deci, ia spune-mi despre acest pețitor cu care nu vrei să te căsătorești, îi ceru Violet Amandei.

Trecuse o jumătate de oră de când își luase rămas-bun de la sora ei. În parc era cald, iar pălăria ei cu boruri largi abia dacă îi proteja fața de soare. Totuși, nu aveau alt loc unde să vorbească fără să fie întrerupte. Amanda avea șapte frați și trei surori; intimitatea nu era des întâlnită la ea acasă.

Nepoata ei se înroși.

– Nu am spus niciodată că nu vreau să...

– Doamne, dacă ne învârtim în jurul cozii, nu vom ajunge nicăieri, zise Violet. Ignoră măcar o dată sfatul bunicii. Apleacă-te spre mine și șoptește.

Amanda se aplecă. Dar nasul i se încreți. Se uită la Violet și apoi se îndreptă și își feri privirea.

– O, haide, o îndemnă Violet. Te voi ajuta să începi. Așa funcționează: „Eu nu îl iubesc".

– E mai rău de atât.

– Ești îndrăgostită de grăjdar.

Amanda zâmbi împotriva voinței ei.

– Nu. Are doisprezece ani.

– Ei bine, atunci nu poate fi atât de îngrozitor. Nu ești îndrăgostită de un copil angajat de familia ta. Așadar, spune-mi!

Nepoata ei făcu o grimasă.

– Am fost în vizită la prietena mea Sarah. S-a căsătorit acum două luni, știi? Mi-a spus ce se întâmplă când se căsătoresc femeile.

– Ah?

Violet se întristă. Una era să-i facă o favoare lui Lily, dar ea refuza – refuza categoric – să poarte discuția despre „penisurile nu sunt chiar atât de rele și, de fapt, multor femei ajunge să le placă ăsta" aici, în Hyde Park, dintre toate locurile.

– Din câte îmi dau seama, continuă Amanda, trebuie să planifici meniuri, să supraveghezi servitorii și să mergi în vizite. Fata oftă. Asta este întreaga ta viață după ce te căsătorești.

O, slavă Domnului! Nu se punea problema discuției despre penis.

– Sună plictisitor, gemu Amanda, apoi se uită la Violet. Nu... nu că tu ai fi plictisitoare. Sau mama mea. Doar că...

Violet își împreună degetele.

– Există organizații caritabile. Ai putea să faci voluntariat.

Amanda trase aer în piept.

– Caritatea e foarte bună, dar organizațiile pentru doamnele de treabă par deosebit de inutile. Nu are nici un sens să petreci patru ore pe zi întâlnindu-te cu alte femei pentru a putea tricota ciorapi pentru săracii merituoși, mai ales că trebuie să plătești trei șilingi asociației pentru ceai în timp ce faci asta. Amanda se strâmbă. Dacă am lua acei șilingi și i-am folosi pentru a angaja femei care să lucreze la bucată, am putea oferi atât locuri de muncă pentru săracii merituoși, cât și să producem ciorapi mai buni decât cei pe care ne-am strădui noi să-i facem.

Violet se uită la nepoata ei.

– Înțeleg acum de ce mama ta mi te-a pasat, comentă ea sec. Faci observații logice.

De asemenea, Lily părea să trăiască cu iluzia că Violet favoriza instituția căsătoriei. Nu era atât de rău pentru oameni ca sora ei. Dar fusese vina lui Lily că Violet se căsătorise atât de bine. Violet – cea simplă, neinteresantă – nu ar fi avut niciodată parte de atenție dacă nu ar fi fost fertilitatea uimitoare a surorii ei. În mintea unui conte îmbătrânit, presupusa fecunditate a lui Violet fusese mai presus de orice altceva.

– Este o pierdere colosală de timp pentru mine, zise Amanda. Întreaga instituție a căsătoriei sună ca o pierdere de timp. De ce acceptă o femeie așa ceva?

– Pentru că nu are o idee mai bună despre ceea ce ar trebui să facă cu ea însăși, poate? îi răspunse Violet sec. De aceea se căsătoresc mulți oameni.

– Este un motiv absolut enervant.

– Este un sistem enervant. Obișnuiește-te cu el.

Amanda pufni și apoi se uită în altă parte.

– Mda! Am nevoie de ceva care să-i distragă mamei atenția. Ceva de făcut deocamdată, până când îmi vine o idee mai bună.

Clopote de alarmă începură să răsune în capul lui Violet. Astfel, bănuia ea, nu era cum sperase Lily că va decurge conversația.

– Vrei să mergi cu mine în America? o întrebă Amanda cu dulceață.

– Nu.

– Franța?

– Poate, dar nu pentru o perioadă suficient de lungă pentru a evita cu totul întrebarea despre căsătoria ta.

– Mătușă Violet, tu ești singura mea speranță.

Lily spuse se exact același lucru. Violet oftă și privi fix peste iaz.

– O să mă gândesc la asta, îi răspunse Violet și se apucă să facă exact așa.

Lily voia ca ea să o convingă pe Amanda să se căsătorească. Amanda voia ca Violet să o ducă de acolo. Iar mama lui Violet avea, fără îndoială, și ea planurile ei, unele pe care Violet se temea să le contemple.

Violet nu se vedea mințind-o pe nepoata ei. Amanda nu ar ierta-o niciodată. Dar nici nu se vedea spunându-i adevărul: „Poți să faci o sumedenie de lucruri dacă te căsătorești. Asigură-te doar că bunica ta negociază o înțelegere excelentă, speră ca soțul tău să moară și apoi găsește pe altcineva care să revendice meritele pentru ceea ce vrei să faci."

Doamne, ce încurcătură.

Un domn stătea în mijlocul aleii; ea abia dacă îl zări în timp ce analiza situația. Adâncită în gânduri, Violet făcu un pas în lateral, trăgând-o pe Amanda cu ea.

Chiar atunci o voce întrerupse reveria lui Violet.

– Ei bine, o zi bună și ție!

Acea voce era familiară – prea familiară.

Violet își ridică privirea, smulsă din gânduri, și întâlni niște ochi întunecați care o priveau cu neîncredere.

Cândva, ea ar fi zâmbit la o întâlnire întâmplătoare cu Sebastian. Acum, vederea lui o durea. Îi readucea în minte acele cuvinte pe care le spuse se cu două săptămâni în urmă.

Scutură din cap și își feri privirea.

Acea amintire era un cuțit care continua să taie.

El o privea cu un mic zâmbet pe față. Sebastian zâmbea aproape întotdeauna. Putea deruta pe cineva care nu-l cunoștea mai bine, dar Violet știa exact ce fel de zâmbet era acesta. Pe fața unui alt bărbat, ar fi putut fi o grimasă – ca și cum ar fi mirosit ceva urât și nu voia să stânjenească pe nimeni, indicând că cineva era flatulent.

– Mă scuzi, zise ea netezindu-și fustele. S-a întâmplat ceva?

– Chiar aveai de gând să treci pe lângă mine fără măcar un salut? o întrebă el.

Violet înghiți în sec.

– Nu te-am văzut, domnule.

Zâmbetul lui nu dispăru, dar ochii îi sclipiră ușor.

– O, nu m-ai văzut, nu-i așa? Așa va fi de acum înainte?

– Nu, vorbesc serios. Nu te-am văzut.

Violet se frecă la ochi. Și de ce se simțea jenată, când el fusese cel care spuse se acele lucruri îngrozitoare?

Îi spuse se că nu se ridica la standardele lui.

– La propriu, nu te-am văzut. Mă gândeam la altceva. Nu cred că aș fi văzut-o nici pe regina însăși, chiar și dacă ar fi valsat cu o zebră.

Colțul gurii lui se ridică ușor într-un amuzament real, deși reticent.

– În plus, continuă Violet, pe un ton cât de rezonabil putea, sunt aici cu nepoata mea. Ea este în primul ei sezon și are o reputație de protejat. Voi nu ar trebui să faceți cunoștință.

Amanda stătea lângă Violet. Ochii ei se îndreptară iute spre Sebastian cu o curiozitate bănuitoare.

– Chiar așa, zise Sebastian. Nu vor exista prezentări. Trebuie să fiți Lady Amanda.

Amanda dădu să-i facă o plecăciune lui Sebastian, până când Violet o prinse de braț și clătină din cap.

– Noi nu am fost prezentați, a insistat Sebastian. Nu mă cunoașteți. Persoana pe care nu o cunoașteți, de altfel, este domnul Sebastian Malheur.

O mică exclamație scăpă de pe buzele Amandei și ea făcu un pas înapoi.

– Mătușă Violet, îl cunoști... pe el?

Violet își dădu ochii peste cap.

– Îl cunosc. Și mama ta îl cunoaște. Amândouă îl cunoaștem destul de bine. A crescut într-o casă aflată la nici un kilometru distanță de casa unde ne-a crescut bunica ta.

– Nu-ți face griji, îi spuse Sebastian nepoatei lui Violet. Voi încerca să nu te seduc pe loc.

Violet simți că începe să o ia o durere de cap, mici înțepături ascuțite în frunte.

– Sebastian, nu poți vorbi despre seducție cu nepoata mea nemăritată.

Un alt bărbat ar fi putut să roșească și să-și ceară scuze. Dar Sebastian doar îi oferi un zâmbet încrezut și îi făcu cu ochiul.

– Nu vorbeam despre seducție, spuse el. Vorbeam despre a nu seduce, care, după cum sunt sigur că ai presupus, este exact opusul seducției.

– Asta înseamnă a despica firul în patru, îi replică Violet. Dacă ți-aș fi cerut să nu vorbești despre elefanți, iar tu te-ai plimba prin jur urlând despre ne-elefanți, ai menționa elefanți cu fiecare respirație. Categoria tuturor lucrurilor care nu sunt elefanți include marsupialele, canidele...

– Categoria a tot ceea ce nu este un elefant nu include ne-elefanți? întrebă el, examinându-și inocent unghiile. Asta e contraintuitiv.

– Categoria subiectelor de conversație, sublinie Violet, care nu sunt legate de elefanți nu include o discuție despre gaura în formă de elefant din conversație!

Amanda îi privea întrebătoare.

– Doamne sfinte, zise ea admirativ, întorcându-se spre Sebastian. Ești bun la asta. Tu ai atras-o pe mătușa Violet într-o discuție irelevantă fără să ridici măcar un deget.

Violet pufni, amintindu-și brusc că se aflau pe o alee în mijlocul Hyde Park.

– Nu merit asemenea laude, spuse Sebastian. Doar că toată această conversație a luat forma unui elefant. A început cu elefanții, continuă cu elefanți... sunt elefanți până jos.

– Elefanți mari, fu de acord Violet.

Sebastian dădu din cap cu o sobrietate prefăcută.

– Toți elefanții mei sunt mari.

– Sebastian, zise ea chinuit, dar cel puțin nu era o referire directă la seducție. Nu poți... nu putem...

Dar ea nu știa cum să termine propoziția. „Nu poți încerca să mă convingi să uit ceea ce ai spus."

– O să explodez, bombăni ea. Într-un nor de praf și disperare.

– Nu face asta, spuse Sebastian privind-o cu o îngrijorare simulată. Este o zi atât de frumoasă, încât nu mi-ar plăcea să se strice vremea.

Ea se uită urât la el. Trebuia să o facă, altfel s-ar fi trezit că izbucnește în râs. Își acoperi gura.

– Gata cu elefanții.

– Dacă insiști, zise el privind în altă parte. Iată un subiect de conversație care nu este deloc despre elefanți. Îmi doream oricum să pot vorbi despre asta, în orice caz. Deci, transportul maritim...

Dacă exista o schimbare de subiect mai deconcertantă, Violet nu o știa.

– Transportul maritim?

– Da, știi tu. Navele. Lucruri plutitoare care se deplasează pe apă și care transportă marfă? Folosind metoda celor mai mici pătrate, am început să...

– Metoda celor mai mici ce? Habar nu am despre ce vorbești.

Amuzamentul reticent al lui Violet se spulberă. Îi venea să-i tragă un șut. Contesa de Cambury nu știa nimic despre metode numerice. Ea nu trebuia să știe deloc matematică. Dacă el nu voia să vorbească cu ea despre știință când erau singuri, trebuia să facă bine să nu abordeze subiectul în public.

– Nu contează, a încheiat Sebastian cu un oftat. Doar câteva cifre. N-ai înțelege.

– Într-adevăr. Păstrează-ți matematica despre nave pentru prietenii tăi, domnule Malheur. Eu sunt ocupată.

El se încruntă, deschise gura, apoi o închise din nou.

Amanda se încruntă.

– Nu-mi dau seama dacă voi doi vă certați unul cu celălalt sau dacă acesta este modul vostru normal de a conversa.

– Este normal, răspunse Violet.

– Ne certăm, zise Sebastian în același timp.

Trecu un moment stânjenitor. El îi întâlni privirea.

– Nu ne certăm, îl contrazise Violet încăpățânată. Avem o discuție diplomatică minoră despre... nomenclatură.

El își dădu jos pălăria și își trecu mâna prin păr, ciufulindu-l într-un mod pe care ea îl găsea iritant și adorabil în același timp. Ea refuză să se gândească la el ca fiind adorabil.

– Uite, Violet, zise el. Știu că există... motive pentru care s-ar putea să ne simțim stânjeniți unul în prezența celuilalt. Dar trebuie să încercăm să fim civilizați. Oliver se căsătorește în câteva zile. Va trebui să ne vedem oricum. Un armistițiu pentru moment?

Nunta lui Oliver. Aveau să petreacă împreună ore întregi. Ar avea tot timpul pentru a o convinge să se întoarcă la prietenia lor ușoară. Uite ce reușise în cinci minute de conversație fără legătură cu elefanții. Violet își feri privirea.

– Asta nu va fi o problemă, spuse ea fără intonație.

Sebastian o cunoștea mai bine decât oricine altcineva. La aceste cuvinte, el oftă și făcu un pas înainte. Doar nu te gândești să nu participi? Vocea lui devenise periculos de joasă.

– De ce? Oliver nu este prietenul meu din copilărie. Ea simți un nod mare în gât în timp ce vorbea. Este al tău. Foarte bine. Ia-l tu.

– Jane este prietena ta, în caz că ai uitat, iar în ceea ce-l privește pe Oliver...

– Domnișoara Jane Fairfield, a răbufnit Violet, crede doar că aș fi o bună prietenă pentru că este cunoscută pentru gusturile ei proaste.

În clipa în care rosti cuvintele, Violet știu că spuse se un lucru îngrozitor. Se opri. Înghiți. Își duse mâinile la gură și oftă.

Doamne, era o femeie odioasă. O femeie odioasă, oribilă, egoistă. Ea o plăcea pe Jane. Doar că... se simțea atât de nervoasă. La ce altceva puteai să te aștepți? Lumea ei se prăbușea în jurul ei, iar ea trebuia să se prefacă că nici măcar nu-i aparținea.

– La naiba, Violet, a mârâit Sebastian.

– Nu înjura în fața copilului.

– La naiba, repetă el. Ne-ar fi dor de tine. Mie mi-ar fi dor de tine.

La asta ea își ridică privirea, simțindu-și inima în gât. Și atunci observă ceea ce nu văzuse până atunci – cearcănele de sub ochii lui, aspectul prea palid al feței lui. Fusese atât de absorbită de propria ei durere, încât nu reușise să o vadă pe al lui.

– Ba chiar vă certați, remarcă Amanda, de lângă ea.

Lui Violet nu-i trecuse niciodată prin cap că și lui i-ar putea fi dor de ea. Inima ei tresări o dată, apoi încă o dată. Ca și cum el ar fi fost iubitul ei, nu doar bărbatul cu care conspirase în ultimii cinci ani. Nu se atinseseră niciodată – nu mai mult decât o atingere accidentală cu cotul, și chiar și asta încercase să o evite. Dar, în felul lor, fuseseră mai apropiați decât niște iubiți, mai intimi decât niște

simpli prieteni. Ea se ferise și de asta, dar tot îi era dor de el. Îi lipsea îngrozitor.

Nu putea să recunoască asta fără să se gâtuie și să se trădeze cât de mult îi lipsea de fapt.

– Foarte bine, bombăni ea. O să vin.

Dar nu păcălea pe nimeni din cei prezenți. Sebastian zâmbi ușurat, Amanda răsuflă și ea ușurată.

– Genial! exclamă nepoata ei. Acum, sărutați-vă și împăcați-vă.

Violet se trase înapoi. Nepoata ei nu vorbise serios. Ea nu vorbea despre un sărut de iubit, ci despre un sărut de prietenie. Cu toate acestea, cuvântul o făcu să se gândească la buzele lui Sebastian, la zâmbetul lui. Mirosul lui în aer, atât de indescriptibil, atât de diferit de al oricui altcuiva. Mirosea a confort. Ar putea să stea lângă el și să-i inspire mirosul la nesfârșit.

Existau niște limite pe care nu îndrăzneai să le depășești, iar să te gândești să-ți săruți cel mai bun prieten era una dintre ele.

Sebastian ridică din umeri și își încreți nasul.

– Asta nu, zise Violet.

– Ce-ar fi să ne împăcăm? sugeră el în același timp.

Și apoi, pentru că vorbeau din nou concomitent, știind exact ce gândea celălalt, Violet se trezi înăbușind un zâmbet.

Fusese îngrozitoare. El merita mai mult decât cele mai morocănoase sentimente ale ei. Ea nu știa cum să se descurce în această nouă fază a prieteniei lor... dar nu și-ar fi iertat niciodată dacă nu ar fi încercat. Răsuflă prelung.

– Trebuie să plecăm, zise ea aruncându-i o privire lui Sebastian. Nu mai am timp pentru tine.

– Mătușă Violet! protestă Amanda, în timp ce Violet o apucase de mână și o trăgea de acolo. Cât de nepoliticos! Ce ar crede lumea despre tine dacă ar auzi asta? Chiar și dacă e un cuceritor.

Lui Violet nu-i păsa ce credea Amanda. La urma urmei, propoziția ei de despărțire provocase acel zâmbet strălucitor pe fața lui Sebastian. El știa ce voia să spună.

În definitiv, nu avea rost să folosești un cod dacă toată lumea îl înțelegea.

Violet ședea în salonul din spate, aerisit, al mamei ei, cocoțată pe marginea scaunului ei, dorindu-și să fie oriunde altundeva.

Venise aici imediat după ce-și dusese nepoata înapoi la sora ei, după întâlnirea cu Sebastian. Mama ei era îngrijorată de un fel de scandal. Dacă mama ei știa ce făcuse Violet în ultimii cinci ani, aceasta nu avea să fie o conversație frumoasă. Dacă nu știa, asta însemna că mama ei avea alte griji în minte. Totuși, îi promisese lui Lily și, odată ce promisese, nu mai avea rost să amâne vizita.

Mama ei se așeză vizavi de ea. Acele ei de tricotat pocneau într-un ritm furios; privirea îi era ațintită asupra lânii albastre ca cerul care-i zbura printre degete.

– Mamă, spuse Violet pentru a treia oară. Am sperat să am o...

Baroneasa văduvă Rotherham avea o voce guturală, profundă, una care putea da comenzi care îi făceau pe servitori și pe fiicele ei deopotrivă să sară să-i execute ordinele.

– Nu acum, Violet. Dacă pierd numărătoarea, va trebui să refac tot rândul.

– Este important, mamă.

Mama ei continuă să tricoteze, imperturbabilă.

Violet oftă. Bineînțeles că ea era mai puțin importantă decât terminarea rândului.

Mama ei tot nu își ridică privirea. În schimb, acele ei zăngăniră între ele mai tare.

– „Ghidul unei lady pentru bune maniere", vorbi totuși mama ei după un moment de tăcere, spune, și citez: „O lady nu folosește niciodată unul dintre următoarele comportamente: oftaturi, ochi dați peste cap, uși trântite..." Lista e lungă, după cum sunt sigură că îți amintești. Ignori bunele maniere pentru că vrei să mă faci să roșesc sau este doar o grosolănie din partea ta?

În tot acest timp, ea nu-și ridicase ochii de la tricotat.

Violet simți cum îi tresaltă un colț al gurii.

– Mamă, tu ai scris „Ghidul unei lady".

Mama ei ridică dintr-o sprânceană. Baroana termină un ultim rând, apoi își puse lucrul – o eșarfă scurtă și albastră – deoparte.

– Nu văd nici un motiv pentru a-mi modifica cuvintele pur și simplu pentru că le-am încredințat în trecut tiparului. Dimpotrivă. Am lucrat deja o dată la ele. De ce ar trebui să mă străduiesc să exprim un lucru identic mai prost?

Dacă Lily ar fi fost aici, ar fi avut acum o mână în șold, bătând cu un picior în podea. Ar fi început s-o certe pe mama lor, iar după

aceea, când ea și Violet ar fi părăsit camera, ar fi făcut un fel de comentariu despre cât de rece era mama – cum că nu se deranja nici măcar să-și salute propriii copii cu amabilitate.

Dar Violet o înțelegea pe mama ei mai bine decât sora ei. Pentru că, la mama ei, acela fusese un salut călduros. Ea nu era genul de femeie care să-i îmbrățișeze pe cei pe care îi îngrijea cu dăruire. Când se bucura să vadă pe cineva, îi dădea lecții. Așa era ea.

– Ai venit să mă vezi dintr-un motiv anume? s-a interesat mama ei.

– Sunt în vizită, zise Violet netulburată. O fiică are nevoie de vreun motiv ca să vină în vizită?

– Da, chiar așa, clătină baroana din cap. Ai primit darul vorbirii, Violet. Folosește-te de el.

Violet își netezi fustele și privi în jos. Nu era sigură cum să abordeze subiectul. Indiferent de ceea ce tocmai spuse se mama ei, ea nu ar fi apreciat dacă Violet ar fi răbufnit cu toată povestea.

„Ei bine, mamă, Lily mi-a dat motive să cred că știi despre un scandal. Din întâmplare, ți-ai dat seama că sunt cel mai urât om de știință din toată Anglia?"

Se aflau într-un impas. Existau șase lucruri despre care fiecare lady trebuia să mintă. Unul dintre ele era despre propriile greșeli, ceea ce însemna că Violet nu putea să recunoască ceea ce făcuse. Doamnele mințeau, de asemenea, despre defectele altora – așa că mama ei ar fi refuzat să recunoască identitatea ascunsă a lui Violet, chiar dacă ea ar fi știut de existența ei.

Regulile mamei ei aveau mult sens, dar, uneori, acestea erau, de asemenea, extrem de incomode.

– Ei bine, mamă, decise ea să vorbească, Lily mi-a spus că o înveți pe Amanda regulile. Și regulile din umbră.

Mama ei ridică brusc privirea, uitându-se în jur. Regulile din umbră nu se discută în companie. Dar nu mai era nimeni altcineva prin preajmă.

– Surorii tale nu prea îi place asta. Dar da, așa este. Amanda este aproape o femeie în toată firea și merită să știe cum să se descurce.

– Lily crede că ești doar dificilă. Eu cred că... Violet își linse buzele și se uită la mama ei. Bănuiesc că tu crezi că un scandal ar putea cădea asupra noastră.

– Scandal. Mama ei luă eșarfa și o răsuci, încruntându-se în timp ce-și examina munca. Habar n-am despre vorbești. Ce fel de scandal crezi că ar putea fi, Violet?

O altă femeie ar fi putut rosti aceste cuvinte ca și cum ar fi fost o întrebare. Mama ei le dădu o ușoară notă întrebătoare, de genul celei care sugera că nu punea deloc o întrebare, ci afirma un fapt.

Dacă avea de gând să se joace, atunci Violet urma să se înscrie în joc.

– Nu mă gândesc la nici un scandal.

– Prostii! Când oamenii spun că nu e nimic, de obicei spun „nimic despre care aș vrea să vorbesc". Dar eu sunt mama ta, Violet. Dorința ta de a păstra tăcerea este irelevantă. Vreau să-mi spui ceea ce știi, așa că o vei face.

Violet se abținu să nu râdă. Așa reușea mama ei să intimideze pe oricine. Ea văzuse asta de o mie de ori. În ultima vreme – de fapt, în ultimul deceniu – ea se privise cu uimire făcând exact același lucru. Pe măsură ce treceau anii, ea și mama ei semănau din ce în ce mai mult. Violet abia aștepta să câștige indiferența înțepătoare a mamei sale, pentru ca fațada calmă și impunătoare pe care o afișa să fie adevărată.

– Ce este atât de amuzant? o întrebă mama ei, încruntându-se la ea. Te amuzi pe seama mea? Ce ai aflat, Violet?

– Nu am aflat nimic, zise Violet.

Urmă o pauză lungă. Mama ei se ridică cu grijă. Se îndreptă în vârful picioarelor spre ușă și stătu acolo în tăcere un moment, numărând secundele. Apoi, foarte repede, trase de ușă.

Nu era nimeni acolo. Mama ei scoase capul afară, privi în ambele direcții pe hol, apoi închise ușa încă o dată, foarte încet.

– Îți apreciez discreția, Violet, murmură ea. Și înțeleg că sunt... unele lucruri care nu trebuie spuse cu voce tare. Dar dacă vrem să gestionăm lucrul pe care sper că nu va trebui să-l gestionăm, trebuie să ajungem la o înțelegere. Foarte bine că Lily nu este aici, ar avea o criză de nervi.

Se uită la Violet.

– Știi ce trebuie să facem.

Era prima regulă, cea care domina toate celelalte reguli.

– O lady îi protejează pe ai ei, zise Violet.

Mama ei aprobă din cap.

– Chiar dacă ai ei sunt nebuni și uituci... ah, ei bine. Eu nu am regrete. Vino, Violet. Ia loc. Nu o spune cu voce tare... nu cred că ne ascultă cineva, dar aș prefera să nu aflu că mă înșel când...

Ea a oftat.

– Sunt prea bătrână ca să gestionez genul ăsta de temeri. Acest scandal pe care îl ai în minte. Este un scandal nou sau un scandal vechi?

– Este un scandal vechi.

Mama ei își încreți nasul.

– Din ce an?

– O! exclamă Violet cu surprindere, numărând înapoi. A fost în... 1862.

– Deci... Baroana strânse buzele și aprobă din cap în tăcere. Asta. Într-adevăr.

După o pauză lungă, Violet își dădu seama că aceea era toată recunoașterea pe care urma să o primească.

Poate că sperase la mai mult. În unele zile, se jucase cu gândul de a-i spune mamei ei despre problemă. Mama ar înțelege dacă ar ști, se gândea Violet uneori. Era mama ei, la urma urmei, și chiar dacă Lily o credea rece și nesimțitoare, Violet știa mai bine. Sau crezuse asta.

Mama ei își frecă fruntea, un gest de supărare și vulnerabilitate atât de neobișnuit, încât Violet aproape că întinse mâna spre ea – până când își aminti că mamei ei nu îi plăcea să fie atinsă. Mai ales nu când Violet era pricina suferinței ei.

– Deci, repetă mama ei. Am sperat... Dar, pe de altă parte, speranța nu a rezolvat niciodată nimic. Oftă și-și ridică privirea. Cui i-ai spus, atunci? I-ai spus surorii tale? Pentru că, dacă i-ai spus, ea îi va spune soțului ei, iar el va crede că este datoria lui – are cele mai absurde teorii despre care este datoria lui, dar care se pare că nu includ și păstrarea secretelor de familie, să facă scandal din pricina asta. În acest caz, vom fi spânzurați cu toții.

Violet făcu o grimasă. Nimic nu se compară cu o mică hiperbolă pentru a-i ține pe toți cuminți.

– Nu sunt idioată. Lily nu știe nimic.

– Bine. Altcineva?

– Ei bine, Sebastian Malheur, bineînțeles.

Mama ei strâmbă din nas.

Băiatul ăla. Am stat cu ochii pe el din momentul în care a învățat să umble. Știam că va face probleme. Dar el a fost discret, cel puțin, și dacă nu a spus cuiva încă, mă îndoiesc că o va face.

Ea oftă din nou.

– Totuși, cu cât știu mai mulți oameni, cu atât mai rău este, indiferent cât de demni de încredere crezi că sunt. Este îngrozitor. Este mai mult decât dezastruos.

Violet încercă să nu tresară, dar simți totuși cum i se strânge stomacul. O parte din ea spera la un singur cuvânt șoptit de laudă. Chiar și la un mic zâmbet. Dar ochii mamei ei păreau întunecați și acuzatori.

– Încă mai am coșmaruri în legătură cu asta, continuă mama ei. În unele zile, eu nici măcar nu mă pot convinge să cred că este adevărat. Mă dezgustă.

Mâinile ei tremurau; își puse tricotajul pe masă și își frecă degetele.

O, Violet se amăgise singură cu minciuni. Mândră? Mama ei? Nici o șansă de așa ceva. Violet era dezgustătoare.

Violet știuse dintotdeauna că ea era fundamental imposibil de iubit. Că trebuia să se prefacă pentru a avea vreo speranță de a se integra. Când era mai tânără, ăsta fusese un motiv de supărare, dar ea își îndreptase spinarea și mersese mai departe cu viața ei. Singurul lucru mai rău decât o femeie imposibil de iubit era o femeie imposibil de iubit care se plângea că nu e iubită. Omorâse toate acele părți din ea care sperau la ceva mai mult decât o simplă cunoștință și își făcuse un obicei din a-și ascunde părțile cele mai neplăcute.

Dacă avusese vreodată nevoie de o dovadă că luase decizia corectă, asta era.

Propria ei mamă nu putea accepta cine era și ce făcuse.

Violet înghiți în sec.

Exista o parte bună în toate astea. Începuse să se descurce mai bine în a-și gestiona emoțiile. Simțea doar o dezamăgire de dimensiuni medii. Nu o angoasă zdrobitoare sau o suferință care îi strepezea dinții. Mama ei era dezgustată, iar Violet putea să zâmbească cu seninătate, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Învățase să nu se aștepte la nimic mai mult de la viață. Până când va ajunge la vârsta mamei sale, s-ar putea ca ea să învețe să renunțe cu totul la speranță.

– Înțeleg, mamă, rosti ea cuvintele fără să-i tremure vocea. De ce crezi că nu am vorbit niciodată cu tine despre asta?

– Bună fată, răspunse mama ei. Ei bine, va trebui să păstrăm secretul. A fost doar o șoaptă pe care am auzit-o – la urma urmei, o remarcă întâmplătoare și vicleană pe care a făcut-o cineva. Nu cred că Lady Haffington a vrut să facă altceva decât să-și scoată limba la mine. Nu avea nici cea mai mică idee cât adevăr era în acuzație. Mama ei zâmbi tremurat. Dar o să-mi spui dacă îți vei da seama că există un... pericol mai mare ca acest lucru să iasă la iveală, nu-i așa?

– Bineînțeles, mamă.

Violet stătea cu mâinile încrucișate. Nu era sigură ce să spună.

– Dacă te ajută, a reușit ea să spună în cele din urmă, poți să mă pedepsești. Un pic.

Mama ei se uită pur și simplu nedumerită.

– Dacă aș fi vrut să fac asta, aș fi făcut-o. N-aș fi avut nevoie de permisiunea ta. Ar trebui să vreau asta?

Violet se uită în altă parte.

– Dacă e să spun cinstit, am... acceptat ceea ce a venit ca urmare a acestui scandal cu brațele deschise. Fără el... nu știu ce aș fi făcut cu mine. A însemnat totul pentru mine. Mă simt vinovată și atât de egoistă.

– Violet Marie Waterfield, să nu îndrăznești să spui că te simți vinovată. Vocea mamei părea puțin răgușită. Nu în prezența mea. Nu pentru asta. Să nu îndrăznești.

– Dar...

Pentru o secundă, toate speranțele strivite ale lui Violet se treziră din nou la viață.

Mama ei era mândră. Violet făcuse un lucru uimitor. Ea putea fi apreciată – chiar și puțin – de către femeia la a cărei părere ținea cel mai mult.

– Să nu îndrăznești să simți nici măcar un gram de vinovăție din cauza asta. Nu voi accepta.

Violet trase aer în piept. Plămânii o ardeau. Nu avea să spere. Nu putea să spere.

Mama ei ridică mâna.

– Nu o spune. Să nu o spui niciodată, pentru că dacă te aude cineva – o singură servitoare solitară – suntem distruși. Nu te simți vinovată, Violet. Vinovăția nu servește la nimic. Asigură-te doar

că – orice faci, orice spui –, pentru numele lui Dumnezeu, asigură-te că nimeni nu va afla vreodată.

Nu. Speranța era inutilă. Nu ar fi trebuit să o nutrească niciodată, altfel nu ar strivi-o sub această greutate enormă.

– Nu-ți face griji, mamă, zise Violet. Știu ce ar însemna asta.

Ea își ridică bărbia.

– Nu voi lăsa să se întâmple nimic. O lady îi protejează pe ai ei, la urma urmelor.

Probabil că își imaginase, dar păru că ochii mamei ei se umeziseră un pic. Pentru o secundă, fu aproape sigură că așa era.

Dar apoi, mama își ridică bărbia și ea știu că fusese doar o iluzie.

Capitolul 5

Sebastian ajunse acasă, cu exact nouă minute înainte de ora patru, cu un teanc satisfăcător în servietă. Avusese o întâlnire cu Violet în Hyde Park astăzi, dar se temea și se bucura de următoarea lor întâlnire. Trebuia să fie pregătit să înfrunte leii – sau pe Violet. Pe oricare din ei se întâmpla să-l întâlnească mai întâi.

Leii ar fi fost mai ușor de convins, se gândi el cu părere de rău, și mai puțin periculoși.

Dar, indiferent dacă se întâlnea cu o familie de lei sau cu o singură Violet, tot trebuiau făcute pregătiri. Îi dădu valetului său liber pentru restul zilei, stabili detaliile mesei de seară cu bucătarul său și se retrase în grădina din spate, cu ordine stricte să nu fie deranjat.

Faptul că avea o grădină în spate, și una de asemenea dimensiuni, fusese o chestiune de cea mai mare necesitate. Avea nevoie de spațiu – un spațiu în care se poată retrage și vorbi cu o femeie fără ca vreunul dintre servitorii săi să observe că o făcuse. Astăzi, traversă prin golul din gardul viu care înconjura terasa exterioară, fluierând vesel. Trecu pe lângă șopronul care fusese transformat în birou, prin sera pe care o folosea pentru a-și amăgi vizitatorii. Se strecură prin dosul a două tufișuri care erau lipite de peretele din spate. De acolo, era doar o chestiune de câteva momente pentru a deschide poarta ascunsă și de a trece dincolo ea. Poarta se deschidea spre o alee întunecată. A o numi alee era o exagerare. Spațiul nu era nimic mai mult decât un gol între două ziduri, format pentru că, în urmă cu cincizeci de ani, un proprietar își dorise o grădină cu un zid din cărămidă, în timp ce vecinul său își dorea unul din piatră. Acest gol, de circa doi metri lățime, era plin de frunze moarte și – pentru că trecuse o vreme de când se aflau amândoi la Londra – de pânze de păianjen de trei luni. Douăzeci și cinci de metri mai încolo, în acest pasaj incomod, în celălalt zid – cel din cărămidă, nu zidul de piatră – se afla o altă poartă, aceasta fiind năpădită de iederă.

Sebastian se îndreptă spre ea. Ramurile de iederă înfășuraseră mici mlădițe în jurul porții de fier; le tăie și eliberă poarta, apoi pătrunse în vizuina leului, cunoscută și sub numele de grădina din spate a lui Violet.

Cu mult timp în urmă, aleseseră un cod simplu.

„Rămas-bun" însemna „nu sunt disponibil astăzi"

„Până data viitoare" însemna „voi fi în grădina mea până la ora trei". Mai erau cincizeci și două de alte posibilități, și toate se reduceau la același lucru. „Nu mai am timp pentru tine" însemna că Violet voia să se întâlnească cu el în această seară.

Ce se putea întâmpla? Sebastian nu putea ghici.

Priveliștea spre casa lui Violet era blocată de un paravan înalt, format din mai multe soiuri de tei, unul care îi ajuta să își păstreze intimitatea. Sera londoneză a lui Violet nu era la fel de mare ca aceea de pe proprietatea ei din Cambridge – câteva sute de metri pătrați. Un afiș de pe ușă proclama: „Contesa NU trebuie deranjată decât în cazuri de moarte, spintecare, Apocalipsă sau de sosire a mamei sale."

Sebastian ignoră acest avertisment cumplit și păși înăuntru. Intrarea era lată doar de vreun metru, dar era suficient loc pentru ca el să se strecoare într-un halat, să găsească o pereche de mănuși și să se controleze de insecte. Când termină, trecu prin a doua ușă.

Un set de rafturi cu roți se afla de o parte și de alta. Pe acestea erau înghesuite sute de vase din lut în miniatură, abia puțin mai înalte decât degetul său mare. Fiecare dintre ele era marcat; pe cele mai apropiate de el scria CD101, CD102.

Pe capre din lemn stăteau cocoțate lăzi masive cu pământ. Acestea se întindeau de unde stătea Sebastian până în capătul serei.

Violet se afla în capătul celălalt, în fața uneia dintre lăzi. Purta un halat alb de grădinărit peste rochia ei întunecată și mănuși negre în mâini. Părul îi era acoperit de o șapcă albă.

Nu își ridică privirea când intră Sebastian. Nici măcar nu era sigur că ea îl observase, deși el nu încercase să fie silențios.

Făcuseră asta de o mie de ori – se întâlneau în seră în timp ce Violet planta sau făcea marcaje pe bețe din lemn de portocal, explicându-i ce făcea și de ce. Pentru a-i prelua rolul, el trebuia să înțeleagă fiecare pas pe care ea îl făcea.

Astăzi, ea avea deschis unul dintre caietele ei. Mânuia un ac o bucată lungă și subțire de metal, nu foarte diferită de cea a andrelelor de tricotat pe care le purta în geantă – pentru a transfera polenul de la o floare la alta.

Mișcările ei erau pline de grație – grația liniștită a unei femei care îndeplinea o sarcină care îi plăcea.

Simți că i se pune un nod în gât.

Își imaginase acest moment încă de când o văzuse în parc mai devreme. Trecuseră săptămâni de când se certaseră la Cambridge.

Îi fusese dor de ea, îi fusese atât de dor de ea, încât își dorise să o găsească și să-și ceară scuze pentru tot, să pună la loc toate emoțiile lui neplăcute acolo de unde veniseră, ignorându-le pentru încă șase luni. Dar nu ar folosi la nimic, totuși; nu ar fi făcut decât să se întoarcă.

Era obișnuit să simtă mai mult decât Violet. Se resemnase cu asta, de fapt. Posibil chiar se împăcase cu asta. Dar nu știa ce să facă într-o lume în care ea nu simțea nimic.

Îi fusese nespus de dor de ea, însă nici măcar nu era sigur că ea observase că el fusese plecat. La urma urmei, nu observase sosirea lui. Veni în spatele ei. Știa că nu trebuia să o întrerupă în timp ce lucra, așa că rămase deoparte și privi.

Ar fi ciudat să spunem că Violet era un mister pentru el. O cunoștea mai bine decât cunoștea pe oricine altcineva. Când ea zâmbea, el știa de obicei gluma care îi gâdilase imaginația. Când își mușca buza, el știa ce nu spunea. Și totuși, erau unele lucruri – atât de multe lucruri – pe care el nu le putea înțelege, care nu aveau sens pentru el.

Ea se întinse în lateral, luă o pungă mică, făcută din hârtie pergament, și o lăsă să alunece peste capul florii. O legă cu un fir de mătase, își luă stiloul și făcu o însemnare în caietul ei.

AX212: încrucișare de BD114 cu TR718.

Făcuse zece mii de astfel de note de-a lungul anilor: încrucișarea plantelor una cu alta, transferând polenul cu mâna, notând filiația, acoperind florile fertilizate cu pungi de pergament, pentru a se asigura că va aduna toate semințele rezultate.

Violet își încrucișă brațele și privi în depărtare. Sebastian nu știa ce vedea sau de ce își încrunta sprâncenele în felul în care o făcea. El nici măcar nu știa dacă ea era conștientă de prezența lui. Uneori, nu era.

În cele din urmă, ea vorbi.

– Sora mea crede că sunt dificilă.

El făcu un pas înainte pentru a sta lângă ea, lăsându-și mâinile să afâneze pământul. Era moale și aerat, un amestec perfect de pământ negru și așchii de lemn în descompunere ușor umed pe degetele lui. Mirosea a pământ și a humus.

– Sora ta are dreptate, spuse el după o vreme.

– Nu sunt dificilă, ripostă Violet. Eu sunt o persoană simplă. Îmi plac cărțile bune și conversația inteligentă și să fiu lăsată singură o mare parte din timp.

Luă acul pe care îl folosise și îl puse într-o găleată plină cu o duzină de alte asemenea ace. Desfăcu tifonul de pe următorul ac și se aplecă asupra unei alte plante.

– Cum mă face asta dificilă? Eu am bun-simț. Eu nu vorbesc despre sentimente, bineînțeles, dar nici nu vreau să o fac. Ridică din umeri. Așadar, e rezonabil.

Sebastian zâmbi fără să vrea, un zâmbet care părea amar chiar și pentru el.

– Doamne, nu, zise el privind în sus, spre tavanul serei. Nu sentimente. Ferească sfântul să ai de a face cu ceva atât de haotic.

Ea era aplecată cu fața spre plantă, iar umerii îi încremeniră.

– Eu am sentimente, îi replică ea pe un ton rigid. Doar că nu vorbesc despre ele. Ce rost ar avea? Vorbele nu le schimbă niciodată.

Fusese un mesaj indirect, pe care îl pricepu prea bine.

„Nu mă întreba ce vreau."

– Retrag tot ce am spus, zise Sebastian. Nu ești dificilă.

Ea pufni.

– Unii oameni sunt ca un puzzle făcut de un fierar – zale de fier complicate, care se potrivesc într-un mod alambicat. Poți să te joci și să le scotocești la nesfârșit, dar, dacă nu le cunoști secretul, nu vei reuși niciodată să le desfaci. Genul ăsta de oameni sunt dificili doar până când le afli secretul. Apoi devin simpli.

Nasul ei se încreți, iar ea își întoarse atenția spre floarea de lângă ea, separându-i cu grijă petalele. El se întrebă, deodată, dacă ea își dădea seama cât de erotică era acțiunea – Violet fertilizând calm florile, întinzându-le petalele larg și lăsând să alunece acul polenizat înăuntru. Analogia apărea de la sine. Ea își petrecea jumătate din viață în această structură clinică, lipsită de insecte, funcționând atât

ca păsări, cât și ca albine. În timp ce se apleca, șoldurile i se mișcau prin halat. Putea să o stabilizeze cu mâna. O mână chiar acolo, pe șoldul ei...

El nu se mișcă.

– Înțeleg.

Violet se îndreptă de spate după ce termină acțiunea și lăsă și acest ac să alunece în găleată alături de celelalte. În vocea ei era o notă de supărare.

– Tu îmi cunoști secretul. Asta vrei să spui?

– Nu, răspunse el. Nu cred că ai un secret. E ca și cum ai fi fost făcută de un fierar diabolic. Ești un puzzle fără soluție. Nu există nici o cale de a te desface. Tot ce pot face este să învăț să evit lamele.

Ea expiră încet și își luă stiloul.

– Da, zise ea încet. Asta sunt eu. Nu sunt bună decât să tai. Făcută de un fierar nebun.

În timp ce făcea notița în caiet, el luă punga de pergament și o puse peste floare.

Uneori, o știa atât de bine, complimentele o făceau să încremenească. Atingerile – chiar și cele mai ușoare și mai puțin sugestive – o făceau să se dea înapoi. Dar dacă spunea ceva de genul acesta, ea aluneca într-o tăcere de piatră.

Nu existau căi sigure cu Violet, doar lei pe tot drumul.

– Mulțumesc, Sebastian, spuse ea. Voi pune să fie brodate avertismente pe toate batistele mele. Atenție, lame ascuțite! Aveți grijă ce vorbiți!

– Nu am vrut să pară o insultă.

Ea ridică privirea.

– Nu? Atunci poate ar trebui să-ți asculți cuvintele. „O, Violet asta, niciodată nu-și arată sentimentele! E ca și cum și-ar păstra adevăratul fel de a fi ascuns de întreaga lume. De ce face asta oare?"

O mână se mișcă spre șoldul ei, chiar acolo unde el ar fi vrut să-și așeze mâna.

– Mai ales tu ar trebui să înțelegi. Țin totul ascuns pentru că nu există nimic despre adevărata mea persoană care să placă cuiva. Nu sunt dificilă, Sebastian. Sunt cea mai simplă persoană din jur. Nu mă potrivesc nicăieri, dar îmi petrec tot timpul prefăcându-mă că mă potrivesc. Uneori obosesc, iar asta mă înfurie.

Violet oftă, puse deoparte stiloul și se întoarse la stratul de flori. Întinse mâna după un alt ac înfășurat în tifon, apoi scutură din cap și se întoarse spre el.

– Nu este corect față de cei din jurul meu când îmi pierd cumpătul. Maxilarul ei se încordă. Spun lucruri îngrozitoare când sunt furioasă. Dar nu este corect nici față de mine că am fost făcută așa. Crezi că e greu să petreci timp cu mine? Imaginează-ți că ești puzzle-ul făcut de acel fierar nebun. Ești incapabil să îndeplinești funcțiile de bază ale existenței tale. Nu aduci niciodată bucurie nimănui. Înveți să nu mai speri atunci când cineva te ia în brațe. Pentru că, indiferent cât de mare este așteptarea lor la început, tu știi ce se va întâmpla la final – te vor părăsi dezgustați.

Dezgust. Asta credea ea că exprimase el?

– Violet, zise el încet. Nu am fost... nu sunt dezgustat de tine. Ăsta este ultimul lucru pe care aș putea să-l simt.

Ea își ațintă privirea înainte.

– Se ajunge la același lucru, indiferent cum îi spui. Vocea ei era la fel de rigidă ca brațele pe care le ținea drept pe lângă ea. Nu îți faci griji pentru conștiința ta, Sebastian. Toată lumea se plictisește de mine în cele din urmă. Dă-mă la o parte și pleacă.

El lăsă să-i scape un oftat de frustrare.

– Ești ridicolă! Te comporți ca și cum fără munca ta nu exiști – ca și cum, odată ce mă îndepărtez de ea, mie nu-mi mai pasă deloc de tine. Nu așa funcționează lucrurile.

Buzele ei tresăriră, ea fiind consternată de cuvintele lui – chiar când îi spunea „îmi pasă de tine" –, iar Sebastian oftă apăsându-și degetele pe frunte.

– Tu însemni mai mult decât munca ta.

Ea se întoarse cu spatele.

– Îți amintești când mi-ai trimis spre publicare pentru prima dată o lucrare?

Se întâmplase înainte de moartea soțului ei. Își scrisese lucrarea și îi ceruse sfatul lui Sebastian, pe care acesta nu i-l putuse oferi la început, deoarece el nu citise niciodată o lucrare științifică. Studiaseră câteva dintre ele împreună. Violet scrisese și rescrisese lucrarea până când fuseseră amândoi mulțumiți.

Prima dată o trimisese la o revistă, îi fusese trimisă înapoi cu o notă că poate o revistă pentru doamne despre grădinăritul casnic ar

fi preferat modesta ei contribuție. Următoarea publicație nu se deranjase să explice respingerea, nici cea de după aceea, nici următoarea.

– Asta e o prostie, îi spuse se Sebastian când primise ultimul mesaj prin poștă. Nici măcar nu o citesc.

Violet fusese bolnavă în acea perioadă. Nu-i spuse se niciodată ce avea. El știa doar că devenise din ce în ce mai slabă. Pielea ei era precum ceara, iar ea era predispusă la leșinuri.

Refuzase să vorbească și despre asta.

Stătea pur și simplu pe scaun, incapabilă să se ridice în picioare, și refuza să se uite în direcția lui.

– Probabil că nu e foarte bună. Probabil că au tot felul de lucrări excelente, iar aceasta nu a fost luată în considerare.

– Dacă aș fi fost eu cel care a trimis-o – un om cu studii universitare – s-ar mai uita o dată, spuse se Sebastian cu furie. Și o a doua oară. Aș paria că și a treia.

Așa că ea îi pusese numele pe hârtie.

– Dă-i drumul și încearcă, îi spuse se ea.

Sebastian călărise până la Cambridge a doua zi și o înmânase unui fost profesor pentru un sfat. Bărbatul o citise în tăcere, uimit, apoi se uitase la Sebastian.

– Malheur, îi spuse se cu o voce sugrumată, lucrarea aceasta este genială.

Câteva luni mai târziu, fusese acceptată pentru publicare, iar prima prelegere a lui Sebastian fusese programată.

La acea prelegere, Violet zâmbise extaziată pentru prima dată în nouă luni. Acel zâmbet al ei – culoarea care îi revenise temporar în obraji – fusese singurul motiv pentru care acceptase să continue să o facă.

Dar ea nu mai zâmbea. Se holba la pământul din fața ei, iar Sebastian își dorea să poată îndrepta lucrurile din nou.

– E mai bine că Violet Waterfield nu a început niciodată să publice lucrări științifice, zise Violet. Aș fi fost o paria. Un nimic. Sora mea ar fi în stare să mă urască.

Luă un alt ac, dar nu îl folosi. Îl flutură în schimb, ca și cum ar fi fost o sabie.

– Mama deja mă urăște. Nimeni nu ar fi acordat nici cea mai mică atenție muncii mele. Așa că e foarte bine cum e acum. În felul acesta, cel puțin eu sunt cineva, chiar dacă nimeni nu știe cine sunt.

– Asta e sfâșietor, zise Sebastian.

Ea îl privi strângându-și buzele.

– Inima mea nu e sfâșiată.

Înfipse acul în pământ.

– Nu am avut niciodată nevoie de recunoaștere pentru mine. Recunoașterea este ultimul lucru pe care mi-l doresc. Doar că... oricât de îngrozitoare m-ar face, asta este ceea ce fac. Mă trezesc gândindu-mă la asta. Visez la asta când dorm. Gândul de a face toate astea și de a le vedea dezintegrându-se în neant este mai mult decât pot suporta. Vreau să fac ceva și cineva să bage de seamă.

Ea înghiți în sec, apoi întinse mâna și atinse cu mare grijă frunza unui boboc de fasole.

– N-o să am niciodată alți copii în afară de acestea.

Ea nu vorbise niciodată despre copii până atunci. Sebastian știa doar că fusese căsătorită timp de unsprezece ani fără să nască și că soțul ei își dorise foarte, foarte mult un moștenitor. Atât de mult, încât, în cele din urmă, el îl încurajase pe Sebastian să petreacă ore în șir cu soția lui – dându-i aprobarea implicită a unui cuc în cuibul său. Mai bine așa, se pare, decât un cuib gol.

Nu trebuia să fii foarte inteligent ca să-ți dai seama că ceva mersese prost. Orice ar fi fost, el bănuia că stricase mai mult decât o căsnicie.

Se întrebă dacă ea își amintea ceva din toate astea. Cum arătaseră acele evenimente prin ochii ei, colorate de sentimentele ei. Dar Violet rareori recunoștea că are sentimente.

– Tu însemni mai mult, insistă Sebastian.

Ea își ridică privirea spre el.

– Spui asta doar pentru că nu știi ce înseamnă să fii o femeie și cât de puține lucruri există în viața mea.

Ea spunea că nu exista nimic în viața ei așa cum ar putea afirma altcineva că nu era nimic în paharul lui: ca și cum ar fi fost o chestiune de un minut de îngrijorare.

Și atunci, el făcu o greșeală – întinse brațul și o atinse.

Nu voise să spună nimic prin asta. Ar fi atins pe oricine la care ținea și care ar fi spus ceva atât de sumbru, iar când acea persoană era Violet... El nu era în stare să audă așa ceva și să nu reacționeze, să nu vrea să o facă să se simtă mai bine.

Dar Violet îngheță, fiecare mușchi încordându-se. Toată culoarea i se scurse din obraji. Și, înainte ca el să-și poată cere scuze, ea își smuci mâna, legănându-și-o la piept, ca și cum el i-ar fi ars-o.

Sebastian se considera un fel de expert în materie de reacții feminine. Adesea, respirația accelerată sugera o inimă care gonea de emoție. Dar nu și când se întâmpla în rafale scurte. Gâfâitul lui Violet nu sugera nimic altceva decât panică.

Știa că nu trebuia să o atingă. Nici măcar din prietenie. Sebastian își băgă mâna buclucașă în buzunar și își înăbuși un blestem, încercând să dea dovadă de nonșalanță când vorbi.

– Violet, zise el, suntem prieteni.

Ea dădu să deschidă gura, dar el îi făcu semn să tacă.

– Știu că vei spune că nu știi ce înseamnă asta, dar eu știu. Doar pentru că nu-ți mai prezint lucrările nu înseamnă că nu îmi mai...

„...pasă", fu el pe punctul de a spune. Dar ea nu ar fi vrut să audă acest cuvânt.

– ...că nu mă interesează fericirea ta. Asta contează pentru tine. Lucrurile s-au schimbat de când ai scris prima ta lucrare. Pot să te prezint dacă vrei. Lucrarea ta ar fi citită. Te-ar asculta acum dacă le-aș spune să o facă.

Pentru o clipă, întreaga ei expresie se schimbă. Ea făcu ochii mari și-și strânse pumnii, iar buzele i se întredeschiseră. Se întoarse spre el, iar apoi, la fel de repede, toată speranța se scurse din ea. Acea lumină i se stinse de pe trăsături, lăsându-i ochii precum niște sfere întunecate și terne.

– Nu, zise Violet. Aproape nimănui nu-i mai pasă de mine acum. N-aș vrea să văd că nu va mai fi chiar nimeni.

– Atunci... Sebastian făcu o pauză. Nu știu cum să procedez, cum să găsesc un nou echilibru care să funcționeze pentru amândoi. Dar m-am gândit de când am vorbit acum câteva săptămâni. Nu înseamnă că dacă nu mai sunt eu nu mai poate fi nimic. Am o altă idee.

Ea se uită la el întrebător.

– Lasă-mă să vorbesc cu cineva. Să mă sfătuiesc cu cineva despre cum să procedez cel mai bine.

Ea clipi, gândindu-se la asta.

– A spune secrete nu face decât să creeze probleme.

Dar privirea ei alunecă de pe fața lui.

– La cine te-ai gândit?

– Simon Bollingall, spuse Sebastian. A fost mentorul meu în ultimii ani. Am încredere în el la fel de mult ca în oricine altcineva. Nu i-aș spune numele tău. I-aș spune... puțin despre circumstanțele din jur. Poate că ar avea o idee despre cum am putea fi amândoi fericiți.

Ea fixă pământul cu privirea.

– Crezi că ne-ar putea ajuta?

– Poate.

Ea nu spuse nimic pentru câteva momente lungi.

– Îmi place soția lui, zise ea în cele din urmă. Alice Bollingall. Ne-am întâlnit la prelegerile tale. Ea este fotograf ca hobby. Face fotografii de natură. Puse acul jos. S-a oferit să-mi facă o poză pentru una dintre fotografiile ei. Cred că developează fotografiile ea însăși. Este o femeie foarte inteligentă, iar el... o tratează cu respect.

– Pot să vorbesc cu el?

– Mama m-ar omorî, zise ea strângând din buze. Dar nu e ca și cum ar vrea să știe. E îngrozitor să te gândești la asta. Îngrozitor și egoist. Să vreau asta, chiar dacă știu ce risc.

– Deci, asta înseamnă un da, atunci.

Ea se întoarse și se uită la el. Și apoi, pentru că nu avea nimic de pierdut, Sebastian îi făcu cu ochiul.

– Doamne!

Ea îi făcu semn cu mâna în semn de respingere, dar el putu vedea o urmă de un zâmbet încolțind pe buzele ei.

Câtă vreme o mai putea face să zâmbească, nu pierduse încă.

– Of, zise ea clătinând din cap. Bine, atunci.

Sebastian se urcă într-un tren spre Cambridge a doua zi dimineață, după ce vorbise cu Violet. Călătoria familiară îl liniștea. Porni din gară, merse pe malul râului, apoi urcă pe străzile pietruite care duceau spre piață, spunându-și în tot acest timp că aceasta era călătoria lui obișnuită, că nu trebuia să se gândească la misiunea lui. Se îndreptă de acolo spre biroul prietenului său, unde fu întâmpinat și poftit înăuntru cu bunăvoință.

Cu cinci ani în urmă, Sebastian stătuse fix pe același scaun, privindu-l pe profesorul Simon Bollingall citind o lucrare pe care nu el o scrisese.

În primii ani, îi oferise sfaturi. Îl ajutase pe Sebastian la fiecare pas pe drumul său. De atunci, profesorul Bollingall devenise un prieten. Iar astăzi, el asculta cu atenție fiecare cuvânt al lui Sebastian. Astăzi, Sebastian avea nevoie de el pentru a pune capăt carierei pe care el îl ajutase să o înceapă.

Bărbatul stătea pe scaunul său, cu atenția fixată asupra lui Sebastian, afișând un zâmbet prea nerăbdător. Toată acea atenție zâmbitoare era o iluzie.

Sebastian aruncă o privire în jurul camerei.

– Este o fotografie cu familia ta? întrebă el, arătând spre o ramă care se afla pe o măsuță laterală.

În ea se vedea un grup de cinci persoane, un bărbat, o femeie și trei copii, în acea etapă ciudată și acneică de dinaintea maturității. Faptul că pozau pentru fotograf nu-i făcea să arate mai bine; copiii se uitau în gol în față, fără nici un fel de expresie pe chip.

– Da, răspunse Bollingall. Alice a realizat-o pe asta – știi că și-a făcut un adevărat hobby din fotografia ei. A devenit destul de bună. Aceea de acolo este tot a ei – Trinity College din spate, iarna.

Sebastian aprobă din cap, aruncând o privire politicoasă către cealaltă fotografie înrămată.

– Deci, Malheur, zise Bollingall, ce ai mai găsit de data asta?

Sebastian se lăsă pe spate în scaunul său.

– Renunț la asta.

Zâmbetul acela nerăbdător se transformă într-o expresie de confuzie. Bollingall se aplecă în față pe scaunul său.

– Renunți la ce anume?

– La descoperirea științifică.

Totuși, în loc să pară surprins, profesorul râse.

– Ah, ești în acel stadiu al carierei, nu-i așa? Cu toții ne simțim așa din când în când. Când munca nu merge bine. Când ne simțim copleșiți. Se aplecă ușor în față. Lucrezi prea mult, asta e problema ta. Când a fost ultima dată când ți-ai luat o vacanță? Du-te la malul mării. Fă puțină baie în mare. Relaxează-te pentru o săptămână sau două și te vei simți ca un om nou.

Sebastian își mușcă buza.

– Este o idee minunată, dar problema mea nu este că eu muncesc prea mult. Este că nu muncesc suficient.

Bollingall dădu din cap cu compasiune.

– Și asta e tipic. Întotdeauna există altceva de făcut, o altă idee de explorat. Nu poți să lași munca deoparte. Te gândești la ea tot timpul și te simți vinovat în fiecare minut în care ești plecat. Îți repet doar recomandarea mea: ia-ți puțin timp pentru tine, iar curând te vei simți mai bine.

Sebastian se temea că se va ajunge la asta. Avea încredere în Bollingall implicit. Dar se simțea puțin rău. Era pe punctul de a-și expune secretul unui om care-și pusese propria reputație în joc pentru Sebastian de mai multe ori.

– Nu la asta mă refer, spuse Sebastian inspirând adânc. Nu mă deranjează să fac treabă. Ipotetic vorbind, ce-ai zice dacă ai afla că nu fac eu însumi toată munca?

De cealaltă parte a biroului de lângă el, Bollingall nici măcar nu clipi.

– Cei mai mulți dintre noi nu o fac. Am un servitor care ia măsurători pentru mine. Ideea nu este cine execută munca propriu-zisă – asta e o simplă muncă manuală. Este vorba despre munca intelectuală – asta e cea care contează, până la urmă.

Sebastian oftă prelung.

– Să presupunem că munca intelectuală pe care am raportat-o nu a fost făcută de mine. Că a fost făcută de altcineva.

Bollingall se încruntă.

– Să presupunem, continuă Sebastian, că a fost făcută de o femeie.

Celălalt bărbat încremeni. Doar pentru o clipă – atât, pentru o clipă – doar cât să se uite la Sebastian cu surprindere. Apoi expiră prelung și aruncă o privire spre ușă. Era închisă ferm – ceva de care Sebastian se asigurase înainte de a vorbi. Dar chiar și cărțile care-i căptușeau biroul păreau să-l judece pe Sebastian – sute de volume, toate scrise de oameni care nu erau escroci. Pulsul lui Sebastian se acceleră, iar el se pregăti pentru dezamăgirea lui Bollingall.

În schimb, bărbatul își linse buzele și se aplecă spre el.

– Ei bine, șopti el, se mai întâmplă și asta.

Lui Sebastian i se uscă gura.

– De fapt, continuă Bollingall cu voce joasă, este mai frecvent decât ai putea crede. Este atât de comun, de fapt, încât ar trebui să rămână nespecificat.

Gura lui Sebastian se strâmbă într-o grimasă.

– Nu știu ce vrei să spui. Spune-mi direct.

– Ea este o asistentă, da? îl chestionă Bollingall ridicând din umeri. Cunosc un om care dictează toate lucrările soției sale. Ea le scrie.

– Nu mă refer la simpla dictare.

– Nu, spuse Bollingall încet. Dar asta este tot ceea ce trebuie să știe cineva. Când ești absorbit de un subiect, este inevitabil ca cele mai apropiate rude ale tale să nu fie și ele implicate. Interesul ei este și al tău. Contribuția ei este și a ta. Și dacă este căsătorită cu tine... ei bine, în esență, tu ești cel care face munca până la urmă. Pentru că sunteți o singură persoană, legal și spiritual. De ce nu și în sens științific?

Sebastian simțea cum i se învârte capul. Abia îi venea să creadă ce auzea.

– Dar eu nu sunt căsătorit.

– Sunt destui dintre noi care operează în acest fel, zise Bollingall încet. Nu ne interesăm niciodată de amploarea lor și, într-adevăr, nici un gentleman nu ar ridica această întrebare. Ești în deplină siguranță.

El clătină din cap, apoi se uită la Sebastian.

– Sau... vreau să spun, ești aproape în siguranță. Mai este un singur lucru pe care ar trebui să-l faci dacă vrei să fiți cu adevărat ca unul.

Sebastian se simțea confuz, cuprins de un dor întunecat. Capul îi părea plin de bumbac.

– Nu sunt căsătorit, repetă el.

Bollingall se uită semnificativ în sus, spre tavan.

– Ba da, zise el. Asta este. Schimbă asta și nu ai de ce să-ți faci griji.

Căsătoria cu Violet. Doamne, ce idee îngrozitoare. Ea se îndepărtase de el când pusese mâna pe ea în semn de prietenie. Se închisese în sine când el îi spuse se că ține la ea. Sentimentele lui erau irelevante; Violet nu era interesată de el pentru o scurtă perioadă de timp, cu atât mai puțin pentru tot restul vieții lor.

Și să se căsătorească cu ea pentru un asemenea motiv? Pe de o parte, nu-i păsa de motiv. O dorea de atât de mult timp, încât această șansă – orice șansă – îi străpunse sufletul.

Să-i dea înapoi munca ei ar putea fi singurul lucru care să o determine să ajungă în patul lui. Și, pentru o clipă, își imagină... își

imagină că ar putea să o convingă cu sărutări să fie de acord. Ar putea să-i liniștească temerile și s-o seducă pentru ca, poate, într-o bună zi...

Alungă viziunile înfierbântate cu Violet, cu părul desfăcut, împrăștiat pe pernele lui.

Poate, își reaminti sieși fără milă, dacă va fi foarte, foarte convingător, ar putea într-o zi să o facă să nu mai tresară când o lua de mână. El se simțea ca și cum i s-ar fi oferit un măr dintr-un copac: ar putea să se îndoape până i se făcea rău din această tentație specială.

Sebastian își frecă fruntea.

– Mulțumesc pentru sfat.

– Știu că te bucuri de libertate, zise Bollingall. Ești încă tânăr. Dar gândește-te la asta. Faci o muncă importantă.

Sebastian clătină din cap.

– Nu mai aminti de prostiile astea, spuse Bollingall. Faci o lucrare importantă. Nu uita niciodată asta și nu spune nimănui altceva. Faci o lucrare importantă, Malheur. Trebuie doar să te duci să o faci a ta.

Mintea lui însă rearanjă acele cuvinte.

„Du-te și fă-o a ta."

Nu, nu, nu. Gând nesuferit și îngrozitor.

Gând luxos, revigorant. Nu-l putea alunga. Persistă în restul conversației lor, apoi ca o șoaptă, în gândurile sale, pe toată durata călătoriei înapoi la Londra. Nu-i păsa de muncă sau de recunoaștere. Îi păsa de Violet.

„Du-te și fă-o a ta."

Adevărul era că nu doar munca lui împreună cu Violet îl despărțea de restul lumii.

Întreaga lui viață fusese modelată de două minciuni: secretul pe care îl împărțea cu Violet și secretul pe care îl păstra față de ea.

Întotdeauna avusese un motiv pentru a păstra tăcerea. O mie de motive, de fapt.

Soțul ei, la început. Și apoi, după ce el murise, ea păruse atât de fragilă, încât nu îndrăznise să o deranjeze. Așteptase, și așteptase, și așteptase și mai mult. Întotdeauna avusese sentimentul că ea se pierduse pe sine în acel travesti de căsătorie. El trebuia să-i dea timp să ridice privirea și să observe din nou lumea din jurul ei. Dacă ar aștepta suficient de mult...

„Am standarde", își amintea el că îi spuse se. „Tu nu le îndeplinești."

Doamne. Nu vedea nici o cale ca asta să se termine cu bine. Dar tentația persista: dorința de a o lua pe scurtătură în acei ani lungi de așteptare nesigură.

„Du-te și fă-o a ta."

Capitolul 6

La ora șapte seara, Violet era încă în sera ei. Refuzase să lase călătoria lui Sebastian să o distragă, refuzase să se gândească la conversația pe care acesta trebuia să o poarte. Îngrijorarea i se cuibărise într-un colț al minții, o greutate amenințătoare, mereu la pândă.

Dacă lucrurile mergeau prost, putea fi expusă. Toată lumea ar fi aflat. Ea nu ar fi trebuit să fie de acord. Mama ei avea dreptate; nu ar fi trebuit să-i permită să-i expună secretul, indiferent de cât de demn de încredere considera el că era prietenul lui.

Auzi ușa exterioară deschizându-se, apoi, câteva minute mai târziu, ușa interioară.

Pașii lui răsunară pe pavele.

– Violet.

Ea se temea să ridice privirea. De aceea o făcu oricum, ridicându-și ochii spre el, de parcă, prefăcându-se că nu-i pasă, putea alunga temerile care se agitau în sufletul ei.

– Ei bine?

Sebastian părea obosit. Lăsă să-i scape un oftat și găsi un scaun de lemn, îl trase lângă ea și se așeză. Își încrucișă brațele în fața lui și rămase încovoiat, cu umerii căzuți.

– Vestea bună, spuse Sebastian, este că nu va spune nimănui.

Violet mută o tavă cu răsaduri pe un alt scaun, mătură pământul rămas în urmă și se așeză la rândul ei.

– Vestea proastă... Sebastian închise ochii. Vestea proastă este că el spune că aranjamentul nostru nu este neobișnuit și consideră că cea mai bună soluție este ca noi să continuăm așa cum am făcut-o, din toate punctele de vedere, cu excepția...

El se întrerupse și îi aruncă o privire precaută.

– Cu excepția a ce?

Sebastian era rareori reticent. Dar el își încleștă maxilarul și avu nevoie de câteva momente să vorbească.

– Vreau să știi că această idee nu a venit de la mine. O resping în totalitate.

– Ce este? repetă Violet. Cât de rău poate fi sfatul lui?

– A spus că ar trebui să mă căsătoresc cu tine. Și că ar trebui să continuăm ca înainte.

Pentru o secundă, tot corpul ei se încordă. Simți cum se face mică în scaun. Nu. Nu. Nu asta. Dar el părea reticent, nu nerăbdător.

Inima îi bătea cu putere, dar era mai probabil ca lui să îi crească antene decât să o ceară în căsătorie. Lăsă să-i scape un oftat încet și își aranjă buzele într-o aparență de zâmbet.

– Ce amuzant, rosti ea răgușit.

– Nu fac decât să repet ce a spus el.

– Dintre toate sfaturile inutile. Violet se cuprinse cu brațele. El crede că ar trebui să ne căsătorim? Râsul ei părea mult prea puternic. Presupun că tu nu i-ai spus că e vorba despre mine, altfel nu ar fi sugerat niciodată o asemenea pedeapsă.

Ea știa că bătea câmpii, dar atât timp cât continua să vorbească, ideea nu putea să o rănească.

Sebastian se afundă și mai mult în scaunul lui.

– Violet, murmură el.

– Se presupune că e deștept, iar asta e singura soluție la care s-a putut gândi?

– Da, șopti Sebastian. Am acoperit inadecvarea mea destul de bine pentru moment. Acum putem să facem câțiva pași înapoi și să ne gândim...

– O, de ce să facem asta? Hai să facem cum spune el. Să ne căsătorim până la urmă.

Dacă reușea să o spună, putea să transforme noțiunea în una sigură: o glumă, etichetată clar ca atare. Un subiect de batjocură, un element de care să se râdă. Nu ceva care ar distruge-o complet.

– Ha! exclamă Sebastian reticent.

– Ar fi fabulos. Ai putea să te prefaci că ești din ce în ce mai ocupat, iar eu m-aș duce să țin prelegeri în locul tău. Domnul Malheur susține, le-aș spune. Tu ai putea să te izolezi complet.

– N-ar fi amuzant, zise Sebastian cu o voce plată.

– Parcă și văd: fluturași care anunță evenimentele cu „Dl. Sebastian Malheur", cu litere mari de tipar, iar dedesubt, „așa cum este portretizat de Violet Malheur, soția sa"

El pufni.

– Aș pune un anunț în ziar: „Vă rugăm să vă adresați toată corespondența plină de ură cu privire la chestiuni științifice către Violet Malheur." Acesta ar fi un aspect al muncii tale la care aș excela. Oricum, nimeni nu mă place cu adevărat; în felul ăsta, lumea ar putea continua să mă urască fără să se mai gândească.

– Violet, zise el având un mic zâmbet pe față, unul pe care ea îl știa prea bine.

Era zâmbetul lui răbdător, cel pe care îl oferea oamenilor care greșeau îngrozitor, atunci când se hotăra să nu vorbească și să-i facă de râs. Își ținea mâinile strânse.

– Ce e? întrebă ea. Ce am mai spus acum? Am glumit doar.

Zâmbetul lui nu se schimbă, dar își întoarse privirea de la ea.

– E doar... O, la naiba!

Violet simți cum se înfioară, o tresărire de emoție care îi cutremură umerii înainte de a i se instala în stomac.

– Am vrut doar să ușurez un moment inconfortabil. Cu ce am greșit acum? Nu am încercat să fiu dificilă.

El înghiți în sec. Pleoapele îi fluturară, iar genele lui întunecate – atât de nedrept de lungi – îi umbriră ochii pentru o clipă.

În cele din urmă, el își ridică privirea.

– Violet, spuse el calm, te rog să nu glumești despre căsătoria cu mine.

Era atât de nedrept, încât ea nici măcar nu reuși să scoată o exclamație de indignare. Nu că ea ar fi vrut să se căsătorească cu el. Doamne, nu. Dimpotrivă. Dar nu asta era ideea.

– Fie ca tine, zise ea și se îndreptă de spate pe scaun, privind în altă parte. Atunci, nu o voi face.

Nu putea să lase chestiunea în pace, oricât ar fi încercat. Bineînțeles că nu era genul de femeie care să-i atragă atenția lui Sebastian. El însuși spuse se asta. Dar erau prieteni de mult timp. Nu putea măcar să se prefacă a râde? Era atât de îngrozitoare, încât până și o glumă despre căsătoria cu ea îl dezgusta?

– Nu e ca și cum ai fi creat așteptări, îi spuse ea. Știu cum stau lucrurile între noi. Nu mă ridic la standardele tale.

El scoase un oftat prelung.

– N-ar fi trebuit să spun asta niciodată, zise el cu pumnii strânși. Urăsc când mă enervez.

– De ce? A fost o minciună?

El strânse din buze.

– Ar fi trebuit... Poate că ar fi trebuit să formulez altfel. Dar...

Se uită în sus, ca și cum ar fi implorat cerul să o facă să se oprească.

Ea simți cum i se strânge stomacul. Nu mai conta. Durerea ei era irelevantă. Ea nu și-ar permite niciodată să facă ceva atât de prostesc ca a-l dori. N-avea nici un rost să se simtă rănită doar pentru că un bărbat pe care refuza să-l dorească nu o dorea la rândul lui.

– Formulează cum vrei, a răbufnit ea. Sentimentul rămâne același.

El se ridică în picioare. O țintui cu privirea. Ea nu voia să se uite în ochii lui, dar nici nu putea să se uite în altă parte. Era ceva sălbatic în expresia lui... ceva sălbatic și întunecat. Ceva ce ea nu înțelegea.

– Vrei să știi de ce nu îndeplinești standardele mele? o întrebă el.

Ea scutură din cap, îngrozită.

– Prea târziu, îi răspunse el. Iată care este cea mai importantă regulă a mea: niciodată să nu ai relații sexuale când una dintre părți este îndrăgostită de cealaltă. Nu se va sfârși bine.

Ea oftă. Întreaga ei lume deveni cenușie.

– Ticălos arogant ce ești! Eu nu sunt îndrăgostită de tine.

– Știu. El nu își luă privirea de la ea. Nu asta am spus și eu? Doar că unul dintre noi este îndrăgostit, și nu ești tu aceea.

Violet se holba la el. Urechile ei păreau să funcționeze; creierul ei părea să funcționeze. Cu mare grijă, ea adună doi cu trei și verifică faptul că încă mai dădea cinci.

Așa era. Și cum era cu trei plus doi? Și în ordine inversă făceau tot cinci.

Proprietatea comutativă a adunării era încă în vigoare, și totuși întreaga ei lume tocmai se răsturnase cu susul în jos. Sebastian spuse se...

Tocmai insinuase...

O, nu. Trebuie să fi înțeles ea greșit. El era bogat și chipeș și atât de fermecător. Avea femei câte voia. Putea avea pe oricine...

Oricine care nu prea cunoștea bunele maniere, asta era. Iar Violet era... era ea însăși. Nu avea nici un sens.

Și totuși, avea un fel de sens îngrozitor – unul pe care nu voia să-l admită. Inima îi bătea cu putere, iar o parte din ea cânta în ton cu ritmul.

Nu, nu. Nu, nu, nu. Nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu. Imposibil. Fiecare cuvânt pe care tocmai îl rostise era imposibil.

Își linse buzele.

– Nu fi ridicol!

El o privea cu un mic zâmbet, ca și cum nu ar fi spus nimic nepotrivit.

– Nu fi ridicol, repetă ea, ca și cum asta ar fi alungat cuvintele pe care le spuse se. Asta-i... asta-i...

Ea se opri, respiră adânc, dar tot nu o ajută. Capul i se învârtea ca și cum s-ar fi ridicat prea repede.

– N-ai dat niciodată vreun semn că...

El se strâmbă.

– Violet, am jucat un rol pentru tine timp de cinci ani. Mi-am cumpărat o casă lângă a ta în Londra și am instalat porți cu mâna mea, astfel încât să putem vorbi în secret despre munca ta. Să nu-mi spui că nu ți-am dat niciodată vreun semn că te iubeam.

Ea simți că i se pune un nod în gât. Nu putea să vorbească.

– Timp de cinci ani, continuă el, rămânând pe loc, am fost cel mai bun prieten al tău, confidentul tău. Am fost cel care a știut totul despre tine. Și da, Violet, te-am iubit.

Ea era încă răvășită de dezvăluirea lui.

– Dar nu mi-ai spus niciodată nimic.

– Poate că ar fi trebuit să o fac, zise el simplu. Dar... erai căsătorită. Cum ar fi trebuit să aduc subiectul în discuție? Și apoi soțul tău a murit și... și tu erai în...

Făcu o pauză.

– ...în doliu, spuse el mai departe, deși amândoi știau că nu fusese nimic atât de simplu. Și după aceea, ei bine... Știi cum merge. Am flirtat cu tine; nu mi-ai răspuns niciodată. Nu ai reacționat niciodată la cineva care a flirtat cu tine, Violet. Așa că, da, am tăcut. Dar dacă nu spun nimic acum, vei înțelege mereu greșit tot ceea ce spun și tot ceea ce fac.

– Tu flirtezi cu toată lumea.

Ea închise ochii și își apăsă degetele pe frunte.

– Nu... nu a fost...

Dar ea nu putea să-i spună că nu însemnase niciodată nimic. Însemnase, chiar dacă ea nu putea exprima ceea ce însemnase.

– Sebastian, nu ești genul de om care se îndrăgostește de o femeie și care suferă în tăcere.

El nu zise nimic pentru o vreme. Pur și simplu, se uită la ea. Pentru prima dată în viața ei, nu avea nici o idee despre ce era în mintea lui.

El se așeză mai bine pe scaun.

– Ai gustat vreodată un curry bun?

– Ce legătură are asta cu ceea ce vorbim noi?

– Dacă nu ești pregătită pentru acea primă degustare, spuse el, condimentul poate fi dureros. Copleșește totul. Îți arde limba, îți arde gâtul în întregime, până jos. Presupun că sunt unii oameni care iau o înghițitură și se gândesc că nu vor mai mânca niciodată așa ceva.

– Asta se va transforma într-o analogie îngrozitoare, îi răspunse Violet.

– Spun doar că există foarte multe moduri de a suferi. Oare mai ții minte când m-ai rugat să te ajut? După ce a apărut acea primă lucrare și când a fost acel val inițial de interes?

După atât timp, nici măcar mărturisirea iubirii nu putea distruge complet prietenia lor. Violet simți cum colțurile gurii i se curbează în sus.

– Cum aș putea uita?

– Ți-am spus că era imposibil. Că nu eram pregătit să o fac. Că, pentru a putea prezenta munca ta ca fiind a mea, trebuia să înțeleg tot ce se află în spatele ei. Că ar trebui să cunosc detalii obscure de filosofie naturală, iar eu nu aș putea niciodată să fac așa ceva.

– Ce prostie! zise Violet pufnind.

– Exact asta ai spus atunci, i-a amintit Sebastian zâmbind. Ai spus „ce prostie" și ai pufnit neîncrezătoare – exact așa. Și ai reacționat ca și cum aș fi spus cel mai ridicol lucru din lume.

– Uite ce ai reușit să faci. Am avut dreptate.

– Da. Dar știi, Violet, tu ai fost singura care mi-ai spus asta vreodată. Te-ai uitat la mine, ai ridicat întrebător o sprânceană și mi-ai spus că aș putea deveni unul dintre cei mai buni experți din lume pe un subiect care nu fusese încă descoperit. Până în acel moment, nimeni nu crezuse vreodată în mine.

El încă zâmbea.

– Benedict îmi spune, fără vreo urmă de îndoială în glas, că nu am făcut nimic în viață.

Violet clătină din cap.

– Chiar și Robert și Oliver mă văd ca pe un fel de glumă, iar eu îi știu de când eram mic. În afară de tine, ei sunt cei mai buni prieteni ai mei. La asta eram bun când am început să lucrăm împreună – pentru o glumă, o năzdrăvănie, o păcăleală. Ei nu se înșelau prea tare. Sunt destul de ridicol. Nimănui altcuiva nu-i vine să creadă ce am făcut. Ești singura persoană din lumea întreagă care se uită la mine și se gândește: „Omul ăsta ar putea juca rolul unui geniu, iar nimeni nu ar pune la îndoială acest lucru."

Ea simțea cum nodul din gât se făcea tot mai mare. Nu știa ce să spună.

– Era evident, a reușit cu greu să rostească ea.

– Acesta este unul dintre motivele pentru care te iubesc, Violet. Tu vezi atât de multe lucruri surprinzătoare și crezi că sunt evidente. Și ai dreptate în privința lor, ai dreptate.

O femeie trebuia să fie din piatră pentru a rezista unui asemenea farmec, unor asemenea ochi – întunecați și luminoși, strălucind spre ea, peste cei câțiva metri care îi despărțeau.

Ea se pricepea să fie de piatră. Își închipuia că este din cremene, dură, suficient de puternică pentru a face scântei.

– Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Nu pot... nu pot...

Nu putea. Nu putea să-l iubească, oricât de mult tânjea o parte din ea să o facă.

– Nu, înțeleg. Asta încerc să spun. Doar pentru că tu mă faci să ard, nu înseamnă că sufăr. Întotdeauna am știut că, deși nu erai îndrăgostită de mine, mă iubeai și tu.

Aerul pe care îl trăgea în plămâni părea prea dens. Nu putea să gândească, nu putea să-l privească în ochi. Avea dreptate, atât de multă dreptate. Ea nu-și dorise niciodată să recunoască, dar... el avea dreptate.

„Nu din nou. Mai ales, nu cu el."

– Asta e, zise ea cu speranță. Da. Ne iubim, doar că nu fizic. Nu există dorință. Este pur platonic. Ea se opri la vederea expresiei din ochii lui. Este pur platonic, repetă ea. Dar își auzi propria voce ridicându-se și formulând o întrebare. Nu-i așa?

– Nu, îi răspunse el. Doamne, nu!

Ochii lui ardeau și îi sfredeleau pe ai ei. Pentru o clipă, aproape că putu simți căldura aceea atingând-o pe abdomen și coborând treptat mai jos.

– Nu te iubesc platonic, zise el. Te vreau pe tine. Te doresc foarte, foarte mult. Dacă ai vrea să te culci cu mine, Violet, te-aș lua chiar aici. Chiar acum.

El ridică din umeri, iar acel val de căldură se risipi. Îi oferi un zâmbet.

– Dar tu nu vrei.

Ea lăsă să-i scape o respirație șuierătoare. Până la urmă, el tot se înșelase.

– Sebastian..., dădu ea să spună.

Dar el se aplecă spre ea, reducând distanța dintre ei, și-i puse degetul pe buze.

– Șșșt, șopti el. Nu e nevoie să-ți ceri scuze pentru că nu simți același lucru. Înțeleg.

Nu voise să-și permită o libertate prin acel gest. O atinsese așa cum ar atinge un prieten drag pe altul – pentru confort, pentru sprijin. Pentru a-i da de înțeles că știa cum se simte.

Ea nu se smuci, așa cum ar fi trebuit să o facă – pentru că el nu știa, iar ea nu voia să spună ceea ce ar trebui el să știe.

– Nu pot, se auzi Violet spunând. Nu pot. Nu pot fi acea persoană, Sebastian. Nu pot.

Dar simțea cum se trezește înăuntrul ei dorința aceea veche, încolăcită în adâncul pântecului ei ca o otravă. Dacă o lăsa să pătrundă, dacă își lăsa garda jos, ar fi umplut-o și ar fi pierdut totul.

– Violet, zise el. Cum aș putea să spun că te iubesc și să mă aștept să faci ceva ce tu nu vrei? Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca tu să fii altcineva decât tu însăți.

Își retrase mâna de pe umărul ei.

– Ar trebui să știi – ăsta sunt eu. Și te iubesc.

Nu știa ce spunea. Nu știa cât de mult o durea să-și reprime dorințele. Își transformă omoplații în oțel, dorindu-și ca ei să rămână rigizi împotriva atacului lui. Ea era un angrenaj din metal, puternică, asemenea unui mecanism de ceasornic, și nu se va topi în lacrimi. Nu dorea. Nu avea dorințe. Nu avea nevoie să fie dusă în pat.

– E în regulă, șopti el.

Preț de o clipă, ea își permise să aibă nevoie de un singur lucru: să fie ținută în brațe.

Avea atât de multă nevoie de asta, încât nu se mișcă. Deși căldura degetelor lui îi trezea senzații – imagini care o lăsau pe jumătate încălzită, pe jumătate înghețată. Un singur cuvânt șoptit din partea ei și puteau să facă schimb de atingeri adevărate, piele pe piele. Ar putea cădea pradă dorinței. Ar putea avea totul – iubire, căldură, companie.

Ar putea avea crampe și agonie și certitudinea mizerabilă că de data asta s-ar putea să nu supraviețuiască.

Doar Sebastian ar fi îndrăznit să o iubească, iar el nu știa totul.

Violet închise ochii și lăsă degetele lui să-i șoptească mângâiere.

La restul trebuia să renunțe.

– Șșșt... așa stau lucrurile. Nimic nu trebuie să se schimbe dacă nu îți dorești asta. Absolut nimic.

– Cum mergem mai departe? șopti ea.

– Simplu, zise el. Luăm zilele pe rând. Vom merge la nunta lui Oliver și ne vom spune unul altuia bancuri. Vom reveni la vechea noastră prietenie.

– Și te vei răzgândi, zise ea cu o licărire de speranță.

Asta era – era doar o fantezie trecătoare din partea lui.

– Cât timp a trecut de când nu ai mai avut o amantă? Ai petrecut atât de mult timp în preajma mea, încât te-ai păcălit singur.

Urmă o pauză lungă.

– Asta este, nu-i așa? repetă ea.

– Nu, îi răspunse el zâmbind. Nu, chiar nu este. Dar o să vezi. Nimic nu trebuie să se schimbe.

Dar totul se schimbase.

Violet ar fi vrut să se poată preface, dar nu putea. Oricât de mult se pretindea nonșalantă, își dădea seama că juca un rol. Sebastian o întâmpinase cu un zâmbet câteva zile mai târziu, când Violet și camerista ei se întâlniseră cu el la gară.

Era exact același zâmbet pe care îl oferi și prietenilor lor, Robert Blaisdell, duce de Clermont, și soția sa, Minerva, când sosiră câteva clipe mai târziu, un zâmbet prietenos și deschis, ca și cum nu ar fi avut nimic de ascuns decât concluzia ultimei sale glume.

Dar ea știa mai bine.

Fu conștientă de prezența lui pe toată durata călătoriei care a urmat cu trenul – lungă și lentă, oprindu-se la fiecare câțiva kilometri pentru un cătun sau altul. De pe scaunul ei de la fereastră, ea privi câmpurile cu cereale de vară. Încercă să numere soiurile de orz.

Era mai ușor decât să-l privească pe Sebastian și să-și amintească cuvintele lui.

El se uită la ea, prinzându-i momentan privirea, și îi făcu leneș cu ochiul.

Ei i se tăie respirația. Își feri grăbită privirea, totuși nu destul de repede. Răul fusese făcut. Să-și ignore propriile sentimente fusese destul de ușor; o făcuse atât de mult timp, încât părea o a doua natură pentru ea.

Să le ignore pe ale lui? Doamne, el era un cuceritor. Și el voia să... voia să...

Nu. Privi direct în față și o angajă pe ducesă într-o conversație exclusivă pentru restul călătoriei. Minnie era timidă înainte să începi să o cunoști, lucru care îi făcea pe oameni să o ignore. Dar era, de asemenea, inteligentă și, odată ce o făceai să vorbească, putea spune multe. Destul de multe pentru a-i oferi lui Violet o scuză pentru a evita să vorbească cu Sebastian.

Abia când ajunseră la capătul călătoriei lor, Violet își dădu seama cât de imposibile urmau să fie următoarele câteva zile.

New Shaling, satul micuț de unde provenea Oliver și unde urma să aibă loc nunta, nu avea decât un singur han. Acel han avea doar o singură sală de mese privată, care trebuia împărțită între toți vizitatorii.

Nu-l va putea evita pe Sebastian, oricât de mult ar fi încercat.

Așa că făcu ceea ce făcea întotdeauna: apelă la regulile mamei sale.

„Doar pentru că un plan este imposibil, nu înseamnă că trebuie să renunți la el."

Sebastian nu se uita la ea mai mult decât se uita la oricine altcineva.

Nimic nu se schimbase – nimic, cu excepția faptului că, de fiecare dată când se uita în direcția ei, ea simțea un val de căldură. Prea curând nu va înceta să îl simtă; dacă ar fi putut să facă să dispară dorințele ei nefericite, le-ar fi eliminat de multă vreme.

Așa că, în timp ce Robert glumea cu hangiul despre cantitatea de carne de vită pe care probabil că o vor consuma, în timp ce Sebastian o scotea pe Minnie din timiditatea ei, punându-i întrebări despre ultimul vot din Parlament, Violet reuși să se furișeze pe scări în sus și se închise în camera ei.

„Ceea ce nu poate fi schimbat poate fi evitat."

Capitolul 7

Nimeni, în afară de Sebastian, nu păru să observe absența lui Violet de la prânz.

Nimeni nu ridică obiecții la o plimbare prin natură fără să știe unde se afla ea.

Păruse distrasă pe tot parcursul călătoriei până aici – abia dacă se concentrase pe ce spunea Minnie, uitându-se mereu în depărtare. Ea avea privirea unei femei concentrate intens asupra unei probleme.

Sebastian știa prea bine ce o chinuia. Simțea cealaltă jumătate a îngrijorării ei ca pe o greutate apăsătoare. „Nu vreau să te pierd."

Așa că se prefăcu că e obosit când Minnie și Robert plecară să se plimbe cu Oliver și Jane. În timp ce ceilalți prieteni ieșiră afară, el comandă o tavă cu mâncare de la bucătărie și se îndreptă spre scări.

Ea nu răspunse la ciocăniturile lui ușoare și, după ce aruncă o privire pe hol și se asigură că era, în fapt, gol, Sebastian jonglă cu tava pe care o ținea în mână și deschise ușa.

Camera era confortabilă și curată, mobilierul simplu. O fereastră dădea spre un peisaj idilic de vară, dar Violet nu admira priveliștea. Stătea la biroul ei, cu capul aplecat asupra câtorva foi de hârtie de scris. Ea scria într-un ritm furios. Nu se uită în jur nici măcar atunci când Sebastian trânti ușa. Nu avea nici cea mai mică idee că el se afla în cameră. Tipic. Se trezi că zâmbește.

El se duse spre ea, puse tava jos și își trase un scaun.

Dacă ar fi avut vreun talent la desen, ar fi putut face un tablou cu scena asta din memorie: Violet, care nu era atentă la nimic din jur. Avea buzele strânse; se concentra asupra hârtiei din fața ei cu intensitatea singulară a unei pisici care privește un fluture. O văzuse așa de o mie de ori – de mai multe mii de ori, de fapt. Când Violet devenea absorbită de un proiect, pierdea din vedere unde se afla și ce făcea. El se întreba adesea dacă era debusolant când ridica privirea și descoperea că jumătate din zi dispăruse. Într-o zi, casa în care se afla va arde până la temelii. Când se va întâmpla asta, ea va ridica

privirea ore mai târziu, clipind, întrebându-se de ce era înconjurată de pereți înnegriți și de cenușă.

Îi plăcuse șarada la început, în parte pentru că îi plăcuse munca în sine. Dar fusese mai mult decât atât. Când prezentase munca ei, fuseseră momente în care ea îi acorda toată atenția. Își exersase prezentările în fața ei și se aflase în centrul atenției ei considerabile. Ea se uitase la el ca și cum restul lumii ar fi încetat să mai existe.

El răsuflă încetișor. Singurul mod în care reușise să îi capteze atenția fusese atunci când îi vorbise despre orice altceva în afară de ea.

De fiecare dată când sugerase ceva mai mult, ea refuzase să reacționeze, ca și cum fiecare aspect al lui Sebastian ca bărbat era la fel de irelevant ca...

Ca o clădire care ardea în jurul ei în timp ce ea se gândea la altceva.

Putea să țipe la ea în legătură cu asta. La fel de bine putea să țipe la un pisoi pentru că avea blană.

Ea continua să scrie cu furie. Nu doar cu repeziciune – văzu el acum, uitându-se mai bine – ci cu furie, despre orice îi captase atenția. Chiar și de la trei metri depărtare, putea vedea liniile zimțate pe care le lăsa stiloul ei și expresia ei încruntată. Ea își mijea ochii spre pagină.

Poate că scria o scrisoare despre cruzimea folosirii capcanelor de oțel la prinderea dăunătorilor din grădină – unul dintre subiectele care îi ocupau ocazional timpul.

Poate că scria un răspuns pentru un coleg cercetător.

Asta era chestia cu Violet. Niciodată nu știai ce subiect o interesa, fie că era banal sau de cea mai mare importanță. Știai doar că ea nu vedea nimic în jurul ei până când nu termina cu subiectul.

Secundele de așteptare se transformară în minute. Lumina din cameră se schimbă încet; umbra proiectată de scaunul său se prelungea centimetru cu centimetru.

Furia ei părea să se diminueze în timp ce el o privea, transformându-se încet în ceva ce nu reușea să deslușească. Resemnare, poate?

În cele din urmă, așa cum știa că va face, Violet lăsă tocul jos și dădu hârtia la o parte.

Să o vadă cum revenea la realitate, dându-și din nou seama de ceea ce o înconjura, era mereu un fel de bucurie. Clipi ca și cum tocmai ieșise dintr-o peșteră și ochii ei trebuiau să se adapteze la

lumină. Se întinse: spinarea arcuită, brațele întinse, degetele răsfrate și apoi încleștându-se în pumni. Respiră adânc și-și ridică ochii.

Privirea ei poposi pe Sebastian. Timp de câteva clipe, ea îl privi fix.

– O! făcu ea nedumerită. Presupun că am auzit pe cineva intrând. Ar fi trebuit să-mi dau seama că erai tu când nu m-ai deranjat.

– Știu că nu trebuie să te deranjez.

Ea îl privi precaut înainte de a-i oferi într-un târziu o urmă de zâmbet.

– Ești una dintre puținele persoane pe lângă care pot lucra. Să fiu în preajma ta este ca și cum aș fi singură.

– Mulțumesc, rosti serios Sebastian, încercând să-și ascundă zâmbetul.

Numai Violet putea spune așa ceva ca pe un compliment.

Ea clipi din nou.

– Așteaptă o clipă. Încercam să te evit, vorbi ea cu o franchețe perfectă. Pentru numele lui Dumnezeu, îți scriam o scrisoare furioasă!

– Serios, chiar așa? întrebă el. Asta era pentru mine?

Dădu să se aplece ca să poată citi ce scria, dar ea întoarse foile.

– Nu, zise ea strângând din buze. Este mult prea nepoliticoasă ca să ți-o arăt.

De regulă, asta nu o oprea. El pur și simplu își încrucișă brațele și așteptă.

Ea își trase nasul.

– Și egoistă. Plus că te-am categorisit cu tot felul de epitete.

– Vrei să spui că am stat aici o oră privindu-te cum țipai la mine în gând?

Ideea îl încânta în mod inexplicabil. El, care stătuse imaginându-și tot felul de gânduri fascinante pe care ea le-ar putea avea, ceva despre pisici sau despre capcane de oțel, iar ea se gândea la el.

– Asta e foarte drăguț, Violet. Dar ai voie să țipi la mine în realitate. Ce am făcut de data asta?

Ea lăsă să-i scape un oftat și se uită în altă parte.

– Asta e problema. Nu ai făcut... nimic. M-am așezat și am scris o întreagă diatribă, iar tot timpul cât am scris mi-a fost clar ce îngrozitoare sunt. Jumătate din motivul pentru care eram supărată era pentru că îmi dădeam seama cât îngrozitor de nerezonabilă sunt.

Se juca cu tocul de pe birou, răsucindu-l între degete.

– Este vorba despre ceea ce ți-am spus zilele trecute? întrebă el.

Ea strânse din buze, dar aprobă din cap cu o mișcare sacadată.

– Și lasă-mă să ghicesc de ce te plângeai – ceva în genul: „Ești cel mai bun prieten al meu. Cum îndrăznești să ții la mine?"

O altă încuviințare din cap, dar aceasta veni cu o roșeață pe obraji.

– Sunt un om îndrăzneț, zise ușor Sebastian. Un explorator neînfricat. Am făcut multe lucruri.

– Da, spuse ea aproape pe același ton. Ai înfruntat pustietatea din Violet Waterfield și ai trăit ca să spui povestea.

În ochii ei sclipea o lumină dură în timp ce vorbea.

„Tu nu ești o pustietate", voia el spună el. Ea ar face orice pentru oamenii pe care îi iubea – orice, în afară de a accepta complimente de la ei.

Așa că ridică din umeri.

– Am adus ceai pentru pustietate, o informă el.

– Poftim? De ce? Te antrenezi să devii lacheu?

– Nu. Exersez pentru a deveni o pacoste.

– Nu ai nevoie de exerciții în sensul ăsta. Ești deja expert.

Ea se îmbujoră și își feri privirea, dar Sebastian simți o tresărire de plăcere. Dacă putea să-l tachineze, începea să se simtă din nou în largul ei.

– Perfecțiunea de orice fel necesită o practică constantă, proclamă el. În plus, tu nu ai mâncat de dimineață sau la prânz. Ți-e foame.

– Nu am mâncat? s-a încruntat ea. Îmi este, oare?

El așteptă.

– O, zise ea oarecum surprinsă, după o mică pauză. Chiar îmi este.

El traversă camera și dezveli mâncarea de pe tavă. Avea suficientă experiență cu Violet și ceruse doar alimente care puteau supraviețui o oră sau cam așa ceva pe o tavă – brânză, mere, o gamă de legume de vară, o selecție de pâine. Câțiva biscuiți dulci și un ceainic cu ceai, acum călduț, completau tava.

– Este periculos pentru tine să nu fii în relații bune cu mine, îi spuse Sebastian. Nu mănânci suficient. Ăsta este unul dintre lucrurile la care sunt bun... să mă asigur că mănânci.

– Aiureli, zise ea întinzând mâna după un măr.

El îi luă mâna stângă într-a lui. Ea se opri cu totul când el făcu asta, privindu-l cu ochii mari și fără să clipească. Ca și cum s-ar fi așteptat ca el să facă ceva mai mult decât să o atingă.

– Nu-ți face griji, Violet, îi spuse el pe un ton puțin mai sarcastic decât intenționase. O să mă abțin să te seduc până mâine. Vreau doar să-ți dovedesc un punct de vedere.

Îi întoarse încheietura și îi ridică mâna.

– Vezi? spuse el strecurându-și trei degete între manșetă și încheietura mâinii ei. Rochia asta trebuia să ți se potrivească perfect. El își roti degetele, făcând o demonstrație. Uite cât de mult spațiu în plus este acum. Nu mănânci.

– Ba da, mănânc, replică ea încruntată. Sunt sigură că mănânc. Am luat cina. Și micul dejun.

Se încruntă mai tare.

– De cele mai multe ori.

– Nu mănânci, o contrazise Sebastian, și nici măcar nu bagi de seamă că nu mănânci. Trebuie să-ți pun camerista să te bată la cap?

– Nu va funcționa, bombăni Violet. Louisa e prea timidă. De aceea am și angajat-o.

Refuză să se uite la el.

– La naiba, Sebastian! De ce trebuie să fii atât de... atât de...

El ridică o sprânceană spre ea.

– ...atât de necesar? termină ea propoziția.

– O, Violet, îi zâmbi el. Asta a sunat aproape politicos.

Ea scoase un sunet mic.

– Acum câteva săptămâni, ți-am spus că nici măcar nu aș observa dacă ai dispărea. Adevărul este că am observat. De fiecare dată când îmi ridic privirea, observ, zise ea încet. De fiecare dată când observ, mă simt îngrozitor. Și de fiecare dată când mă simt îngrozitor, mă uit în altă parte. Tu ești... Ea se aplecă în față. Cel mai bun prieten al meu, conchise ea. Și te urăsc pentru asta.

De-a lungul anilor, ei puseseră la punct un sistem de coduri – fraze pe care le foloseau pentru a ascunde de lume ceea ce voiau de fapt să spună. Te urăsc nu făcea parte din codul lor, dar se simțea ca atare: cuvinte pe care Violet le folosea pentru că nu putea să spună ceea ce voia să spună cu adevărat. Lui Sebastian nu-i scăpase că, atunci când Violet avea nevoie de coduri pentru „Am nevoie de tine" și „Vino să mă vezi", alesese fraze care erau aproape nepolitic oase.

– Ce drăguț, zise el grav. Și eu te urăsc, Violet.

Ea își lăsă capul în jos, uitându-se în altă parte, auzind tot ceea ce spuse se el în cuvinte pe care nimeni, în afară de ei doi, nu le-ar fi înțeles vreodată.

– Acum, mănâncă.

Ea mâncă.

– Mi-aș dori ca geniul meu să se limiteze la fabricarea de automatoni, zise el. Aș inventa unul care să te urmărească cu o tavă. Ar aștepta răbdător să-ți ridici privirea de la ceea ce faci, iar de îndată ce ai face-o, ar spune: „Lady Cambury, trebuie să mâncați ceva"

Ea înghiți îmbucătura de măr.

– Ar fi extrem de enervant.

– Nu consider că este un inconvenient.

– Eu consider că ar fi o utilizare proastă a unui bun automaton. Ți-aș modifica invenția, continuă ea, întinzând mâna după niște brânză. Mi-aș îmbrăca versiunea mea în cea mai bună mătase și l-aș trimite să facă vizitele de dimineață. O, cât urăsc să fac vizite dimineața. Nu ar avea nevoie de prea mult vocabular. „Da", ar spune automatonul meu, „vremea asta este îngrozitoare, nu-i așa?" De fapt, cred că asta aș face. Indiferent ce ar spune cealaltă persoană, el ar răspunde: „Da, cu siguranță, nu-i așa?" Automatonul meu ar avea maniere perfecte.

– Da, zise Sebastian, cu siguranță, nu-i așa?

– Aș deveni cunoscută peste tot pentru afabilitatea mea, spuse Violet. Eu nu am fost niciodată cunoscută pentru amabilitatea mea.

– Nu, zise Sebastian. Cu siguranță nu ești, nu-i așa?

Ea se uită la el, cu sprâncenele ridicate, dar nu făcu nici o remarcă asupra cuvintelor folosite de el.

– Și mi-aș folosi timpul liber pentru a mă gândi la toate lucrurile care mă interesează. Poate că de data asta aș da peste un domeniu de cercetare în care ai fi dispus să faci prezentări.

– Nu, replică Sebastian, mai încet de data aceasta. Cu siguranță, nu-i așa? Nu este vorba despre natura muncii, Violet, ci despre persoana care o face.

Ea își ridică privirea spre el.

– Serios? Nu există nimic ce aș putea alege? Nici un alt subiect?

„Tu", se gândi Sebastian. „Tu. Totul despre tine."

– Ți-am spus mai devreme. Mă gândesc la transport maritim.

Ea făcu o grimasă.

– Îh! Transport maritim. Asta sună haotic. O colecție de prin cipii generale, adevărate doar în ansamblu, pe care orice persoană le poate încălca cu impunitate doar pentru că are chef.

– Da, zise el ironic, cu siguranță este îngrozitor, nu-i așa?

Ea își dădu ochii peste cap.

– Doamne, ce enervant este! Oricât de mult îmi displace să admit asta, ai dreptate. Am nevoie de un automaton mai deștept. Ăsta m-ar face să fiu aruncată fizic afară din casele pe care le vizitez.

– Nu, zise Sebastian. Ei vor face ca automatonul tău să fie aruncat din casele pe care le vizitezi, dar gândește-te la avantaje.

Îi făcu cu ochiul și se aplecă spre ea, făcându-i semn să se apropie.

Ea se aplecă la rândul ei în față.

– Nu va mai trebui să vizitezi niciodată acele case, șopti el.

Ea îi zâmbi.

– Doamne, nu mă face să râd, Sebastian.

– De ce nu?

– Pentru că o să mă faci să uit, o să mă faci să mă simt bine...

El zâmbi.

– Chiar asta vreau. Înfoaie-te cât vrei. Fă crize de furie din cauza mea ore întregi dacă vrei. Simte-te prost. La sfârșitul zilei, tot îți voi aduce mere și te voi face să râzi.

Ea pufni bănuitoare.

– De ce?

– Pentru că, spuse el coborându-și vocea, îmi place că te pot face să râzi.

Ea se holbă la el, încruntându-se consternată. Își întoarse privirea și alese un biscuit de pe tavă.

– Nu încerca lucruri stupide.

Altcineva ar fi considerat-o nepoliticoasă. Altcineva și-ar fi putut imagina că ea era nesimțitoare. Altcineva ar putea crede că era numai spini, fără petale moi și dulci.

Sebastian o cunoștea însă mai bine.

– Nu fi ridicolă, Violet, zise el în cele din urmă. Sunt prea deștept pentru asta.

Capitolul 8

Patru saci cu bile de marmură. Trei pachete de cărți. O sticlă de coniac, două de vin de Burgundia, portocale... Sebastian bifă ultimul element de pe lista lui și-și ridică privirea, făcând o inspecție a sălii de mese private.

O panglică albastră decora pereții, iar mesele erau încărcate cu tăvi întregi cu mâncare, frumos decorate. De pe ele se revărsau struguri, brânzeturi, sendvișuri mici, felii mari de carne, prăjituri, plăcinte, biscuiți, produse de patiserie – totul reprezenta un festin obișnuit de sărbătoare, într-adevăr.

Un singur lucru lipsea de la mica petrecere a lui Sebastian: invitații.

Și, după ceas, aveau să ajungă curând...

Ușa se deschise.

– O, Doamne!

Oliver, vărul său, se oprise în pragul ușii. Își trecu o mână prin părul roșcat și își ajustă ochelarii de pe nas fără să-i vină să creadă.

Da, efectul era destul de impresionant, Sebastian se văzu nevoit să admită. Își încrucișă brațele și încercă să nu se umfle în pene prea evident.

– Chiar te aștepți să mâncăm toate astea? întrebă Oliver pe un ton șoptit.

– Nu noi, zise Sebastian impunător. Tu.

– Pe masa aia e un porc întreg. Mâine trebuie să pot să mă mai ridic, spuse el scuturând din cap. De asemenea, aș prefera să nu vomit la ceremonia nunții mele. Jane ar putea să rămână cu o impresie greșită.

– Robert și cu mine te vom ține în poziție verticală. Era treaba lui să aducă găleata în seara asta. Vom vedea dacă el... O, aici erai, Robert! Drăguț din partea ta să ni te alături.

– Fără găleată, bombăni Oliver.

– Fără găleată? clătină Robert din cap. Despre ce tot vorbiți?

– O, nimic, spuse zâmbind Sebastian. Intrați, vă rog! Veniți să căscați gura la splendoarea pe care am pregătit-o. Se dădu la o parte și își lăsă prietenii să intre în încăpere. Oliver se uită în jur, impresionat fără să vrea.

Sebastian și Robert făcuseră panoul care atârna deasupra mesei. „Felicitări*, Oliver!", scria cu litere vesele și multicolore. Asteriscul de după felicitări conducea la o notă de subsol, scrisă cu litere negre minuscule în partea de jos a afișului.

Oliver se apropie și se uită la pânză.

„Pentru că ai reușit să convingi o tânără inteligentă și frumoasă să se mărite cu tine, ceea ce este probabil cea mai mare realizare a ta de până în prezent", citi el cu voce tare.

Dar zâmbea în timp ce o făcea.

– Aveți dreptate. Perfect adevărat. Încă nu-mi vine să cred ce noroc a dat peste mine.

– Ar fi trebuit să fii acolo când s-au întâlnit prima dată, îi spuse Sebastian lui Robert. A fost un adevărat eveniment.

– Tu n-ai fost acolo când ne-am întâlnit prima dată, s-a încruntat Oliver. Sau ai fost?

– Când s-au întâlnit a doua oară, s-a corectat Sebastian cu o ridicare din umeri. Ea l-a zăpăcit de cap, iar după aceea, el se tot uita peste umăr și refuza să vorbească despre ea. A fost dragoste la a doua întâlnire. A fost evident pentru toată lumea, în afară de el; i-a luat luni bune să-și dea seama.

Robert chicoti.

– Doamne, ar fi trebuit să-l vezi cum se plângea de ea. A fost catastrofal. Am crezut că s-a întâmplat ceva îngrozitor, iar el nici măcar nu a menționat numele ei.

– Sunt chiar aici, a anunțat Oliver. Stau în fața voastră.

Dacă te uitai întâmplător prin cameră, nu ai fi crezut pe loc că Robert și Oliver erau rude. Robert avea părul blond, al lui Oliver era aproape portocaliu, iar Oliver avea o sumedenie de pistrui care îi presărau nasul, în contrast cu pielea palidă a lui Robert. Dar, dincolo de aceste detalii superficiale, ei semănau destul de mult. Aceiași ochi albaștri ca gheața, același nas ascuțit. Aveau multe atitudini în comun. Cei doi erau practic de nedespărțit și erau așa de când descoperiseră că erau frați vitregi, cu ani în urmă.

– O, da, spuse Robert cu o surpriză prefăcută. Chiar ești aici. Presupun că va trebui să păstrăm bârfele despre tine pentru mâine-seară, când vei fi ocupat cu altceva. Acum, sărbătorim ultima seară înainte de căsătoria ta în stilul pe care numai Frații Siniștri îl pot oferi!

– Da, zise Sebastian. Avem aici doar cele mai sinistre mâncăruri... ceea ce înseamnă că orice om care mănâncă cu mâna dreaptă este obligat să bea un pahar întreg din celebrul meu punci.

Cei trei – și Violet – fuseseră numiți Frații Siniștri încă din zilele petrecute la Eton, mai ales pentru că erau stângaci și mereu în compania celorlalți.

Oliver tresări.

– O, Doamne, nu! Spune-mi că nu ai făcut punciul tău din vin.

– Am o sticlă de rachiu de ciulini în acest scop anume.

Oliver clătină din cap; lui Robert părea că îi era ușor rău. Sebastian rânjea fără pauză. Rachiul de ciulini provenea de la unul dintre chiriașii de pe moșia lui și era la fel de rău pe cât suna: verde, amar, cu bucăți de materie vegetală plutind pe deasupra. Avea o tărie care te dobora. Sebastian exersase săptămâni întregi când avea nouăsprezece ani ca să poată bea chestia aia fără să se strâmbe. Fusese una dintre farsele lui preferate la universitate.

„Poftim, încearcă asta."

– Așadar, zise Robert, țineți minte: numai mâna stângă poate fi folosită – asta e ușor pentru Sebastian și pentru mine, dar aceia dintre noi care sunt destul de ciudați încât să folosească ambele mâini cu aceeași pricepere – la asta aruncă o privire încruntată către Oliver – trebuie să facă un efort pentru a-și aminti de comportamentul adecvat. E timpul să începem festivitățile!

– Așteaptă! porunci Sebastian ridicând mâna. Nu putem începe. Violet n-a venit încă.

Robert se întoarse spre el și apoi, foarte încet, pufăi printre dinți.

– Ă... ă, făcu el.

– Robert, unde este Violet? întrebă Sebastian făcând un pas înainte.

– Păi...

– A refuzat să vină? Știu că nu ne-am înțeles foarte bine în ultima vreme, dar nu credeam că va evita compania mea cu voi ceilalți în jur.

Robert își mușcă buza.

– În legătură cu asta...

– Ai invitat-o, nu-i așa?

Robert își feri privirea.

– Credeam... Ea e doar un membru de onoare...

– Un membru de onoare! exclamă Sebastian, făcând încă un pas înainte. Nici măcar nu ai întrebat-o? Asta vrei să spui?

– Ea nu este unul dintre frați, zise Oliver în defensivă, așa cum nu este nici bărbat. Ea nu a fost cu noi la Eton. Și nici măcar nu este stângace. Sincer să fiu, membru de onoare mi s-a părut întotdeauna un fel de cadou. Ea nu îndeplinește nici un criteriu pentru a fi unul din Frații Siniștri, și numai în lumina faptului că...

– În lumina faptului că am crescut cu Violet, spuse Sebastian printre dinți. În lumina faptului că ea a fost alături de noi în cele mai grele momente ale noastre și nu s-a plâns nici măcar o dată de viața ei. În lumina faptului că a ajutat-o pe Jane luna trecută cu unchiul ei – ceva ce cred că ar trebui să încerci să-ți amintești, Oliver.

Oliver avu eleganța de a se arăta rușinat.

– Și voi doi credeți că e în regulă să o dați la o parte doar pentru că nu este de fapt stângace?

Oliver își țuguie buzele.

– Toate astea sunt adevărate, dar în interesul exactității tehnice, nu am cunoscut-o decât la cincisprezece ani.

Sebastian își dădu cu pumnul în palmă.

– Irelevant! Robert, ți-am spus să te asiguri că Frații Siniștri sunt prezenți. A fost singura ta sarcină în afară de a ajuta cu afișul. Eu am aranjat porcul, patiseria, prăjiturile cu susan... Aproape că scuipă de indignare. Și tu nu ai putut să-ți iei nici trei secunde ca să vorbești cu Violet?

– Am uitat! se scuză Robert. Nu a venit la plimbarea noastră, atunci avusesem de gând să vorbesc cu ea. În plus, atunci când voi doi sunteți împreună, dominați totul.

– Ce să facem dacă suntem cei mai interesanți oameni din cameră? ripostă Sebastian. Dar, de data asta, va fi diferit. Noi... nu suntem... în totalitate în largul nostru unul cu celălalt în acest moment; de ce crezi că ți-am spus să o inviți tu pe ea, în loc să o fac eu însumi?

Oliver se întoarse spre Sebastian.

– Încă? Erați certați încă din mai.

Sebastian ridică din umeri.

– Să zicem. E complicat.

– Ești certat cu Violet? reluă Robert. Doamne, Sebastian. Ce naiba de motiv să ai ca să te certi cu Violet?

Uneori, Sebastian se întreba dacă verii lui îl vedeau vreodată. Trecuseră ani de când ținuse prima sa prelegere, dar nici unul dintre ei nu reușise vreodată să se împace cu ideea că el avea o carieră de om de știință. Ăsta era un argument în favoarea lor de cele mai multe ori, deoarece cariera lui de om de știință se baza pe o înșelăciune. Totuși, uneori se întreba dacă îl luaseră vreodată în serios.

Asta era parțial alegerea lui. La urma urmei, el era atât de rar serios.

Așa că, acum, pur și simplu ridică din umeri.

– Variază. În prezent, ne certăm pentru faptul că sunt îndrăgostit de ea de când mă știu. Asta nu se potrivește cu părerea ei despre mine, așa că își dorește să nu-i fi spus.

Oliver își dădu ochii peste cap.

– Nu mă îndoiesc.

Sebastian își feri privirea.

– Opinia ta, oricât de îngrozitor de neinformată ar fi, a fost remarcată și ignorată.

Robert lăsă să-i scape un oftat.

– Totuși, Sebastian, vorbește rezonabil și fii serios!

Nu. Bineînțeles că nu-l credeau.

– Foarte bine. Lasă-mă o clipă.

Se învârti în cerc, punându-și mâinile pe față în timp ce o făcea. Rămase cu mâinile acolo, nemișcate, preț de câteva clipe dramatice, apoi își desfăcu larg brațele.

– Priviți! Eu sunt acum Sebastian Seriosul. Sebastian Seriosul poate spune doar lucruri serioase, zise el încruntându-se la amândoi. Chiar acum, Sebastian Seriosul vrea să știe de ce nu vă este rușine că ați uitat-o pe Violet.

– Corect, spuse Robert. Asta este o reprezentare convingătoare a unui om serios.

Sebastian arătă cu degetul spre duce.

– Pe Sebastian Seriosul nu-l amuză încercarea ta de a schimba subiectul. Sebastian Seriosul insistă să încetezi a te mai certa cu mine și să te duci să o aduci pe Violet chiar acum.

– O, haide, poate aștepta un minut. Tocmai am turnat șampanie și m-am gândit că am putea face un toast înainte de...

Una era ca Robert să îl ignore pe Sebastian – acesta încercase anume să destindă lucrurile, la urma urmei, ăsta era un rol necesar atunci când verii lui erau amândoi prea serioși – dar să o ignore pe Violet? Fragila, sclipitoarea Violet, cea care încurajase legătura dintre Sebastian și Robert încă de la început?

Sebastian făcu un pas înainte.

– Vrei să mă vezi serios? se uită el urât la Robert.

Vărul său era cu câțiva centimetri mai înalt decât el, dar când Sebastian mai făcu încă un pas spre el, acesta clipi și se dădu înapoi.

– Poftim. Vorbesc serios. Violet este sus, într-o cameră, singură. Nu mai cunoaște pe nimeni de aici în afară de Jane, care e ocupată în seara asta cu sora ei.

Îl împunse pe Robert cu degetul în piept.

– O cunoști de când aveai patru ani. Și poate că tu nu-ți poți aminti, dar eu îmi amintesc. Ea ne făcea jocuri când eram mici. Jumătate din Eton juca cărți după regulile ei, doar că niciodată nu s-a știut că sunt ale ei.

Robert se încruntă cu reticență.

– Presupun că e ceva în asta.

– Încetează să mai presupui și folosește-ți creierul. Ea este văduvă. Nu are nici copii. Mama ei nu este... o persoană caldă. Sora ei este o viperă care face tot ce poate ca să o facă pe Violet să se simtă inadecvată.

– Lily? Micuța Lily? Ne amintim de aceeași fată?

Robert își mijii ochii.

– E puțin cam insipidă, dar drăguță. Așa mi se părea.

– Nu te pricepi la firea oamenilor, murmură Sebastian. Noi suntem prietenii ei. Uită-te la ce a făcut pentru tine. S-a dat peste cap pentru ca Minnie să supraviețuiască în primii ani după ce te-ai căsătorit cu ea. Iar Jane... ea s-a împrietenit cu Jane în momentul în care ne-am dat seama că Oliver se îndrăgostise de ea. Iar tu ai uitat pur și simplu că ea există.

– Eu... începu Robert să vorbească plecându-și privirea. Ai dreptate. A fost urât din partea mea. De îndată ce țin toastul...

– Nici vorbă de așa ceva. Adu-o pe Violet imediat, răbufni Sebastian, sau voi pleca de aici.

– Bineînțeles. Dar mai întâi...

Și asta fu de ajuns. Sebastian nu era foarte sigur ce îl apucase, dar ridică pur și simplu un deget, întrerupându-și vărul.

– O, uite. Clipa a trecut.

– Foarte amuzant, Sebastian.

Ridicol. O glumă. Nimic serios. Nu-l luaseră niciodată pe Sebastian în serios – și nici pe Violet n-o apreciau.

Robert și Oliver se găsiseră la vârsta de doisprezece ani și își spuneau frați. Sebastian fusese întotdeauna un pic în afara celor doi prieteni. El era cel care îmbrăca masca comică, cel care îi făcea să râdă.

De obicei, Sebastian nu-i învinovățea... prea mult. Robert fusese atât de îngrozitor de singur, iar Oliver fusese crescut de o familie care, în ciuda calităților ei deosebite, nu-l pregătise să călătorească în cercuri sociale mai înalte.

Sebastian avea un frate; nu avusese nevoie de ei așa cum avuseseră ei nevoie unul de celălalt.

Una era să-l desconsidere pe Sebastian – el era obișnuit cu asta. Se aștepta, chiar cocheta cu asta. Dar Violet? Nimeni nu o vedea niciodată. Ea făcea totul ca să se întâmple, și totuși ea rămânea invizibilă chiar și pentru oamenii pe care îi iubea cel mai mult. Fiecare jignire care îi fusese adusă lui ea o simțise întreit, însutit.

Era dincolo de a fi furios. Întotdeauna crezuse că „nu mai vedeam limpede" era o expresie ridicolă, dar camera se îngustase în jurul lui, iar afișul care plutea deasupra capului său se întunecă.

– Foarte bine, se auzi el spunând ca de la mare distanță. Mie mi-a ajuns.

Se întoarse.

– Poftim? îl auzi pe Robert rostind în spatele lui. Ce naiba a fost asta?

– Cred că vorbea foarte serios, spuse Oliver.

Sebastian se îndepărtă, trântind ușa în fața amândurora.

O bătaie politicoasă răsună la ușa lui Violet.

Ea clipi și ridică privirea. Ochii o dureau. De ce o dureau ochii?

Ah. Pentru că era aproape complet întuneric, iar ea citise fără lampă. Nici măcar nu observase că se întuneca; se întâmplase treptat, iar ochii ei se încordaseră, și se încordaseră...

La ușă se mai auzi un ciocănit, iar ea scutură din cap, renunțând la problema luminii și a lecturii. Își aminti totuși la timp pentru a închide exemplarul ei din *La Mode Illustrée*.

Nu răsfoise planșele de modă făcute din carton. Dar mărimea periodicului era atât de perfectă, încât deseori își lua una cu ea. Putea să taie articole din reviste și să le așeze între pagini. Când o făcea, nimeni nu acorda vreodată atenție lecturii ei.

Se pregăti să-l vadă Sebastian. Reuși să-și compună o față cât de cât indiferentă și răspunse.

– Intră.

Ușa se deschise. Nu era Sebastian; era Robert, iar în spatele lui, Oliver.

– Doamne ferește! se miră Robert. De ce stai aici singură, pe întuneric?

– Citeam, spuse Violet.

– Fără lampă?

– A fost... captivant, zise Violet.

Ea își încrucișă mâinile în fața ei și ridică bărbia. Atât timp cât se purta ca și cum micile ei nebunii ar fi fost obișnuite, majoritatea oamenilor nu puneau prea multe întrebări.

Robert aruncă o privire la revista de pe biroul ei, abia vizibilă în întunericul care se aduna, și clătină din cap confuz.

– Înțeleg. Ei bine, Oliver și cu mine suntem aici pentru că avem o mică reuniune a Fraților Siniștri în seara asta. Voiam să vii și tu.

Ea se încruntă la el.

– Sunt doar un membru onorific...

Ei schimbară câteva priviri între ei. Apoi, Robert se strădui să afișeze un zâmbet foarte amabil.

– Nu vreau să aud că ești doar un membru onorific. Vreau să spun... cred... adică noi credem, se corectă el și trase adânc aer în piept. Ne-am dat seama că a te numi membru de onoare este un fel de insultă. Te cunosc de mai mult timp decât aproape oricine pe lumea asta. M-ai ajutat să trec prin momente grele și, ei bine... am fost un măgar. Îmi pare rău.

Își întinse mâna stângă spre ea.

Încet, Violet întinse mâna și i-o strânse. Nu avea habar de ce-și cerea el scuze.

– Am fost un nesimțit, zise el din nou. Îmi pare rău. Urăsc să mă simt exclus de la ceva, iar când mă gândesc că ți-am făcut asta...

El scutură din cap.

– Doamne, chiar îmi pare rău, Violet.

– Nu-ți face prea multe griji, zise ea nedumerită. De obicei, nu observ.

– Deci, vei coborî cu noi?

Violet se ridică în picioare și își netezi fustele.

– Bineînțeles că o voi face. Ce se întâmplă de obicei la o întrunire a Fraților Siniștri, în noaptea dinaintea căsătoriei unuia dintre membri? O să fie cât de cât decent?

– O, nu! răspunse Oliver fericit. În seara asta, organizăm un iad al jocurilor de noroc. Avem de gând să băgăm mâna adânc în buzunare.

Violet ridică dintr-o sprânceană.

– Chiar așa? întrebă ea. Jane știe despre asta? O să pariați și bani de-ai ei?

– Ăăă... Un zâmbet jucă pe fața lui Oliver. Nu se va supăra.

Violet clătină din cap cu uimire și îl urmă.

Nu jucase niciodată cărți cu Oliver, dar o făcuse cu Robert. Robert era pur și simplu groaznic la cărți. Avea potențialul de a fi foarte bun – ținea socoteala cărților și avea o excelentă înțelegere a strategiei – dar întotdeauna se lăsa distras de ceea ce putea să se întâmple, în loc să se concentreze pe ceea ce era probabil să se întâmple. Avea tendința de a se convinge singur că avea cărți mai bune decât erau ele de fapt, că, într-un fel, nu putea să piardă nici măcar cu o mână mediocră de cărți, pentru că era o poveste mai bună dacă ar câștiga. Juca cu un abandon nesăbuit de mare. Din fericire pentru el, nu juca niciodată pentru bani.

Oliver, pe de altă parte... Îl privi. Bănuia că el va fi opusul fratelui său vitreg. Va juca cu grijă. Chiar prea atent. Își va păstra cele mai bune cărți până când va fi prea târziu pentru ca ele să mai poată fi de folos.

– O, foarte bine, zise Violet frecându-și mâinile. Nu am nevoie de mai mulți bani, dar n-au de ce să strice, nu-i așa?

Oliver și Robert făcură schimb de priviri amuzate.

– Presupui cam multe, nu ți se pare? o tachină Oliver.

– Nu este o presupunere, îi răspunse Violet. Este un fapt demonstrat, bazat pe dovezi empirice îndelungate.

Robert strâmbă din nas.

– Am devenit mai bun de când am jucat ultima dată.

Dovadă că nu o făcuse. Dacă ar fi devenit cu adevărat mai bun, ar fi avut inteligența de a ascunde această informație.

O conduseră în sala de mese privată de la parter. Oliver ținu neapărat să deschidă ușa pentru ea și să-i țină scaunul când se așeză. Robert o întrebă ce ar dori să bea. Erau excesiv de grijulii, iar atunci Violet începu să devină bănuitoare.

Îi fixă pe amândoi cu cea mai înfricoșătoare privire a ei.

– Credeam că este vorba despre o întrunire a Fraților Siniștri.

– Este! răspunse Robert un pic prea jovial.

– Atunci, unde este Sebastian?

El și Oliver schimbară o privire între ei.

– Nu este... aici, îngăimă în cele din urmă Oliver.

– Se va întoarce. Cred.

Violet își încrucișă brațele peste piept.

– O, ați făcut-o din nou, nu-i așa? întrebă ea.

– Ce anume?

– Chestia aia pe care o faceți uneori. Voi doi sunteți atât de strâns legați unul de celălalt, încât câteodată nu vă dați seama și îl ignorați pe Sebastian...

– Să-l ignorăm pe Sebastian! De parcă cineva ar putea vreodată! Te-ai uitat vreodată la el?

– ...și apoi vă prefaceți că nu știți nimic, după ce l-ați lăsat complet pe dinafară, în frig.

Ea pufni.

– E îngrozitor din partea voastră. S-ar putea să fiu... puțin nesigură în preajma lui în acest moment, dar asta nu înseamnă că putem începe fără el.

Oliver și Robert schimbară o privire lungă și plină de semnificații.

– Dar, ia spune, o întrebă Oliver în cele din urmă, de ce vă certați?

– Asta a fost o încercare de a fi circumspect? ripostă Violet. Pentru că, într-adevăr, a fost îngrozitor. Mă doare faptul că unul dintre prietenii mei a ajuns la vârsta înaintată de treizeci și doi de ani fără să fie în stare să spună o minciună ca lumea. Cum te aștepți să realizezi ceva în politică?

Oliver se înroși.

– Mă descurc mai bine când nu e vorba despre oameni pe care îi cunosc.

Bun. Ea reușise să-i distragă atenția. Violet pufni neîncrezătoare și apoi inspectă încăperea.

– Sebastian se va întoarce, zise Robert. A fost aici mai devreme.

– Ah, exclamă ea contemplând cantitatea excesivă de mâncare. Da, el trebuie să fi fost. Văd asta acum.

– Ce te face să spui asta? se interesă Robert.

– A exagerat, spuse Violet. Este un porc întreg, plus două găini fripte și, în plus, văd prăjituri cu afine și cu susan. Nu cred că vreunul din voi își amintește că acestea sunt preferatele mele.

Robert se îmbujoră.

– Nu vă faceți griji, îi liniști ea. Nu vă port pică. Nu poate fi decât un singur Sebastian.

– Așa să te-audă Domnul, zise Oliver.

– Acum, vorbeai despre un joc serios de cărți, continuă Violet. Care sunt mizele?

Robert scotoci pe masă.

– Aici... ah, da. Iată-le aici. Noi avem fise.

Scoase mici pungi de bile de sticlă, fiecare cu o culoare diferită. Oliver le luă pe cele verzi, Robert pe cele roșii. După câteva clipe de ezitare, Violet luă punga cu bile albastre.

Robert se încruntă.

– Nu ai de gând să le iei pe cele mov?

– De ce să le iau? Pentru că mă cheamă Violet, sunt obligată să le iau pe cele mov?

– Mi-a trecut prin minte că da. În plus, tu porți violet foarte mult și am crezut că preferi această culoare.

– Așa este, zise Violet. Dar apoi mi-am dat seama că, dacă le iau pe cele albastre, Sebastian ar rămâne cu cele mov. Mi s-a părut mai important să-i nesocotesc dorințele decât să-mi satisfac propriile gusturi. Și îmi place și albastrul.

Oliver râse.

– Dar nu mi-ai răspuns cu adevărat la întrebare. Ce reprezintă aceste bile? întrebă Violet.

– Singurul lucru important, proclamă Robert. Ele reprezintă gloria. Și victoria. Și onoarea.

– Prostii, răspunse Violet. Nimeni nu vrea onoarea ta, Robert. Asta e plictisitor. Eu sugerez să reprezinte favoruri.

– Favoruri?

– Favoruri, zise ea hotărâtă. Dacă cineva câștigă bila ta, îți poate cere o favoare, iar tu trebuie să te conformezi. Ai putea să mă faci să sar în sus și în jos de douăzeci de ori dacă ai vrea sau să ai o conversație lungă cu mama.

Asta dacă ar câștiga, ceea ce nu se va întâmpla.

Robert aruncă o privire neliniștită către fratele său.

– Dar... ar trebui să existe o anumită limită pentru ele. Nu crezi? Ai putea cere un vot în Parlament sau...

Violet își flutură mâna.

– Asta e ceea ce face ca jocul să fie distractiv. Doar limita pe care o impune prietenia, nu crezi?

– Dar...

– Sau nu ai încredere în mine?

– Nu vreau să te jignesc, Violet, dar când te uiți așa la mine, nu. Nu prea am.

Ușa se deschise și apăru Sebastian. Se opri când o văzu pe Violet. Apoi zâmbi. Zâmbetul lui era strălucitor – o scânteie de ușurare și de fericire. Pentru o clipă, ea se simți ca un lemn uscat, gata să se aprindă odată cu el.

Zâmbetul ei sclipi ca răspuns înainte ca ea să se poată controla – unul care trecu prin toate zidurile ei de apărare. Amenința să o consume.

Își întoarse privirea înainte să o facă. Își apăsă buzele, comprimându-și expresia într-una plată și neinteresantă.

Zâmbetul lui se strâmbă, transformându-se într-o scuturare jenată din cap.

– Nu mă băgați în seamă, zise el. M-am întors acum.

Robert și Oliver își plecară privirile și se foiră, iar Violet se întrebă ce se întâmplase înainte de sosirea ei.

Dar Sebastian pur și simplu își drese glasul.

– Sebastian Seriosul s-a întors, proclamă el. Să înceapă petrecerea!

Capitolul 9

Era ora patru dimineața când Violet se poticni spre camera ei. Cumva, se tot întâlnea cu pereții, care nu mai păreau să fie în linie dreaptă.

– Bietul Robert, zise ea.

Sebastian o trase în brațe, reușind să o facă să stea dreaptă.

– Ai grijă la cap.

– I-ai văzut fața când i-am dat toate bilele lui Oliver, ca dar de nuntă. Nu l-am văzut niciodată să se albească așa.

Violet auzi ceva suspect de asemănător cu un chicotit. Nu putea veni de la ea; ea nu chicotea.

Dar apoi – mintea ei reacționa cu întârziere – își dădu seama că fusese vocea ei. Ah, ea chicotise. Era beată.

– Blestematul de rachiu de ciufini... Nu, nu era chiar așa. Ciumini. Tot greșit. De ciulini, reuși ea în cele din urmă. Nu e corect. Am renunțat de trei ori mai mult decât toți ceilalți. Nu e corect că sunt dreptace.

– Și totuși, ai câștigat la cărți, spuse Sebastian cu un zâmbet. Iată ușa ta. Camerista va coborî în scurt timp.

Violet se încruntă.

– Bineînțeles că am câștigat.

Se simțea mai degrabă jignită.

– Faptul că sunt beată mă face mai bună la matematică, nu mai proastă.

– Numai pe tine.

Spuse asta cu un zâmbet. Îi deschise ușa și o ajută să se așeze pe un scaun. Ea se afundă în el cu recunoștință.

– O să-i dau bilele lui Oliver lui Jane. O să le folosească foarte bine. Singurul lucru care mă îngrijorează este...

Nu. Nu avea de gând să spună asta cu voce tare. Dar ar fi putut la fel de bine să o facă.

– Asta?

El scoase o bilă din buzunar. În întuneric, ea nu putea distinge culoarea, dar o știa oricum. O urmărise cu atenție pe tot parcursul serii – singura bilă de culoarea ei pe care o pierduse.

Dar el refuzase să o mizeze după ce o câștigase, iar toată noaptea, acea sferă de sticlă albastră imperfectă sclipise la ea dinspre el.

Strălucea de posibilități. Cu ea, el ar putea...

Ar putea să-i blocheze ușa pentru oricine altcineva. Era suficient de beată încât să uite orice motiv care o sfătuia la prudență. Preț de o clipă, avu o imagine în minte – o imagine cu căldură și alcool, cu trupul lui apăsând peste al ei, cu buzele ei despărțite de ale lui, piele dezgolită peste piele dezgolită.

Ar fi fost ceva ce i s-ar fi întâmplat unei alte persoane. O altă Violet l-ar fi invitat în camera ei. O altă Violet ar fi suferit consecințele. Atât timp cât nu era ea...

Dar era ea. Nu era atât de amețită încât să creadă altceva. Trase adânc și sacadat aer în piept.

Limitele prieteniei? Cât de proastă fusese să permită o asemenea posibilitate? Dar Sebastian nu fusese în cameră când ea făcuse regula și, dintr-un motiv oarecare, nu-i trecuse prin cap ce ar putea face un om care admitea că o dorea – o dorea în cel mai puțin platonic mod posibil – cu o fervoare care nu avea limite.

– Violet, spuse el încet.

Mâna lui îi atinse cotul, iar ea se îndepărtă brusc de el.

– Tremuri.

– Nu tremur, replică ea. Mi-e doar frig.

El îi luă mâna.

– Poftim. Bila a căzut în palma ei, caldă de la căldura corpului lui. Îmi cer favoarea.

Ea nu se putu abține. Acel fior o străbătu din nou din cap până în picioare.

Mâna lui se strânse în jurul mâinii ei, apăsându-i degetele în jurul sticlei.

– Fă asta pentru mine, Violet.

Făcu un pas mai aproape. Ea îi simțea mirosul. La el, amărăciunea rachiului de ciulini se transformase în ceva savuros, ceva verde și excitant.

– Ce vrei?

– Vreau să nu-ți mai fie frică, îi spuse el. Mă cunoști mai bine de atât. Nu ți-aș cere niciodată să faci ceva ce nu vrei. Nu cu o bilă câștigată la un joc. Și nici într-un alt mod.

Ea se lăsă pe scaun, ușurată. Ușurare și... Și poate, pentru că era beată-criță, poate că și cu o urmă de regret.

Îi căută mâna lui în întuneric. Degetele lui erau fierbinți. Cum reușea să rămână atât de cald? Părea inuman. Sau poate – mai rău – părea chiar prea uman.

– Nu înțeleg, zise ea închizând ochii. Chiar nu înțeleg. De ce nu ești supărat pe mine? Dacă eu nu...

Se opri, incapabilă să continue gândul cu voce tare.

Dar el îl duse mai departe, singur, în întuneric. El o dorea. O dorea în patul lui, cu membrele lor împreunate, cu corpul lui zvelt peste al ei. Mâinile lui ar fi țintuit-o...

Nu. Ea nu voia asta. Nu putea.

– Soțul tău se înfuria pe tine? întrebă el încet.

Simți cum i se pune un nod în gât. Degetele ei se încleștau spasmodic în jurul degetelor lui. Dar ea nu spuse nimic.

– Câteodată..., spuse el, câteodată mie mi se întâmplă. Mă simt frustrat, pentru că, la naiba, Violet, te doresc atât de mult. Dar apoi îmi amintesc că suntem prieteni. Și partea din mine care e prietenul tău vrea să mă pocnească în față. Nu am dreptul să mă înfurii pentru că tu vrei ceva diferit.

– Dar... trebuie să-ți dorești...

– Îmi doresc în fiecare zi. Mâna lui era încă prinsă în mâna ei. În fiecare zi care trece, Violet. Dar te-am urmărit în timpul căsătoriei tale, iar dacă îmi permiți... nu cred că ai nevoie de un alt bărbat care să se supere pe tine.

Ea trase aer în piept, iar lumea ei se îndreptă. Acesta era Sebastian, nu un demon oribil. Putea să aibă încredere în el măcar cu asta.

– Poftim! zise ea apăsând bila înapoi în palma lui. Nu ai nevoie de o favoare pentru asta.

Mintea ei era o confuzie de imagini – gura lui peste a ei, mâna lui care o strângea pe a ei, mâinile lor care se împreunau, apropiindu-i până când corpurile li se atingeau...

Nu. Aceste lucruri erau pentru o altă persoană. Nu pentru Violet, mai ales, nu când era beată. Nici când era trează. Nici măcar pentru ea.

Violet era un teanc de hârtii, uscate ca praful, fiecare cu numele lui Sebastian scris pe ele.

Își strânse degetele în jurul bilei.

– Am încredere în tine, Sebastian, zise ea. Întotdeauna am avut.

Atât timp cât el îi păstra bila, el păstra o posibilitate – cea mai mică șansă că într-o zi ar putea reprezenta mai mult pentru ea. Într-un alt loc, într-un alt timp, o altă Violet ar putea fi sărutată. Era tot ce putea să spere – o altă Violet, fericirea unei alte persoane, dar spera asta cu fiecare părticică tânguitoare a inimii ei.

Poate că, într-o zi, își va putea permite să-și imagineze că altcineva ar putea fi ea. Atât timp cât îi rămânea în minte, nu va fi niciodată rănită.

Dar el zâmbea ca și cum această Violet – această Violet înțepătoare, dificilă, imposibilă – era de ajuns pentru el.

– Prieteni?

Vocea lui era joasă. Atât de joasă, încât ea aproape că putea simți cuvântul reverberând în pieptul ei.

Își trase mâna dintr-a lui.

– Prieteni.

Poate că nunta era de vină. Jane strălucea în fața micii capele, încărcată cu bijuterii cum nu mai văzuse niciodată New Shaling.

Nimeni, mai ales Oliver, nu reușise să-și ia ochii de la ea.

Poate că fusese întoarcerea la Londra, după aceea, cu Robert și Minnie stând unul lângă altul și ținându-se de mână.

Poate că fusese ceva în aerul de vară, fiindcă, oriunde se uita, Violet vedea doar cupluri. Cupluri care se plimbau prin parc, cu ochii doamnei plecați cu delicatețe în jos, iar domnul care se uita la ea încântat și posesiv. Cupluri la un picnic. Cupluri care mergeau împreună cu trăsura, căutând viraje bruște ca o scuză pentru a se sprijini unul de celălalt. Erau cupluri fericite peste tot.

Vizita la sora ei nu făcea decât să întărească acest lucru. Violet fu condusă în salon. Fu obligată să o asculte pe sora ei povestind întâmplările de cu o seară înainte, detaliile succeselor nemaipomenite ale Amandei din timpul sezonului. Iar apoi ușa se deschise, iar soțul lui Lily intră în cameră. O salută pe Violet politicos. Apoi, marchizul de Taltley veni în spatele soției sale și îi murmură în ureche.

Violet se uită în altă parte. Chiar o făcu. Dar exista o limită până la care îți puteai feri privirea fără să riști să ți se pună un cârcel la gât, iar ea nu putu să nu vadă când degetele lui alunecară până la umărul surorii ei.

Lily îi dădu o palmă jucăușă peste mână soțului ei.

– Nu, pleacă, îi zise ea cu un zâmbet obraznic. Și nu te mai uita așa la mine. Abia am născut de șapte luni.

Violet zâmbi, dar colțurile gurii i se simțeau fragile, ca și cum fața ei ar fi putut să se crape și să se sfărâme la cea mai mică adiere de vânt.

Lily se ridică în picioare și îl luă de braț pe soțul ei, conducându-l spre ușă. Violet încercă să nu observe felul în care se aplecă pentru a-i șopti altceva la ureche.

Se întoarse cu spatele, ca să nu fie nevoită să vadă acea roșeață ușoară de pe fața surorii ei, care nu avea nimic de-a face cu jena, totul având de-a face cu ceva mult mai intim.

Nu voia să o vadă pe sora ei strângând mâna soțului ei, nu voia să-și imagineze promisiunile pe care și le șopteau unul altuia.

– Haide, du-te, îi zise Lily în cele din urmă, ținând însă degetele soțului ei. Nu ai facturi de citit? Discursuri de scris?

– Întotdeauna mă descurc mai bine cu inspirație.

El se aplecă spre buzele ei.

Mâinile lui Violet se încordară.

Lily se dădu pur și simplu la o parte.

– Afară! îi porunci ea. Noi, doamnele, avem lucruri de discutat.

Îi închise ușa în nas, dar rămase o clipă rezemată de ea, cu o mână pe clanță, legănându-se ușor.

În acel moment, Violet urî cuplurile fericite. Simțea greutatea acestei emoții, un resentiment împovărător și nedemn, unul care trăgea de ea. Ea nu fusese niciodată invidioasă pe Lily, dar uneori i se părea nedrept. Lily avea atât de multe, iar Violet...

Lily zâmbi visătoare.

– Știu la ce te gândești, spuse ea. Te gândești la regulile mamei: „O lady nu-și contrazice niciodată soțul, iar o fiică nu-și contrazice niciodată tatăl".

Violet răsuflă ușor. Lily nu știa niciodată la ce se gândea Violet. Era motivul pentru care Violet o iubea atât de mult. Ea lua cele mai oribile gânduri ale lui Violet și le transforma în ceva aproape uman.

– O soție își suportă consecințele de la soțul ei, continuă Lily. Pentru că a-l submina înseamnă să-și piardă propriul loc în societate.

– Nu acesta era scopul acelei reguli, zise Violet. Nu era vorba despre supunerea față de soțul tău, ci despre percepția publică...

Se lăsă păgubașă.

Lily își dădu ochii peste cap.

– Publică, privată. Ce diferență e? Mă simt îngrozitor. Din când în când, trebuie să-i spun nu. Doar dacă strănută în direcția mea, rămân însărcinată.

Unghiile lui Violet își croiau șanțuri în palme. Totuși, mai bine durerea aia ascuțită, decât să-și spună regretele cu voce tare, să le permită să i se înfigă în inimă.

Ochii lui Lily se făcură brusc mari. Se întoarse spre Violet.

– O, Doamne! exclamă ea întinzând mâna spre sora ei. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău! N-ar fi trebuit să spun... nu m-am gândit...

Violet își alese cu grijă cuvintele, imaginându-și că fiecare dintre ele era un bloc din fier care o izola de resentimentele ei feroce.

– Nu e nevoie să-ți ceri scuze. Dacă nu am putea vorbi despre copii, am avea prea puține lucruri de spus. Ea inspiră adânc și întâlni privirea surorii sale direct. Iar dacă tu crezi că nu am fost conștientă că ai făcut copii la tot pasul, trebuie să mă consideri cea mai neatentă soră din toate timpurile. După cel de-al cincilea copil al tău, a devenit evident, chiar și pentru un observator imparțial, că faci copii foarte ușor. Cum tocmai ai reușit să ajungi la unsprezece...

Ea reuși să ridice din umeri.

– Adevărat.

Dar Lily încă părea necăjită.

– Totuși, nu e nevoie să-ți fac în ciudă. Îmi pare foarte rău. Mă simt îngrozitor. N-ar fi trebuit să spun niciodată ceva.

Dacă Lily se simțea atât de prost, atunci de ce Violet era cea care o consola? Pentru că așa era Lily.

– Nu-ți mai face griji, îi spuse Violet. Dacă îți imaginezi că sunt invidioasă în legătură cu abilitatea ta de a face copii, nu este așa. Crede-mă.

– Dar...

– Îți jur pe mormântul tatălui nostru, insistă Violet. Te-am mințit vreodată?

Chipul surorii ei se lumină.

– Nu.

Violet își menținu o expresie impasibilă. Tehnic vorbind, ea nu-i spuse se niciodată lui Lily o minciună direct. Ea doar deturnase discuții și lăsase să se înțeleagă în mod greșit. Lily – directa și încrezătoarea Lily – nu se gândise niciodată că Violet ar putea să nu spună chiar... totul. Și acum, că Violet ținuse ani buni doar pentru ea secrete întunecate, nu mai era nici o cale de a îndrepta lucrurile.

– Eu nu plâng pentru lipsa mea, zise Violet, încercând să găsească un ton ceva mai apropiat decât cel de prietenie familială. Îți iubesc copiii. Ei sunt de ajuns pentru mine.

Lily zâmbi puțin trist.

– Tu nu plângi deloc, Violet.

– De ce aș face-o? Nimic nu mă întristează.

Lily era soare și deschidere. Ea era căldură și zâmbete. Ea era... tot ce ar fi putut fi Violet, dacă doar... Erau prea mulți de dacă pentru ca Violet să se regăsească în sora ei. Lily era versiunea mai caldă a ei înseși. Ar fi fost o prostie să spunem că Violet era geloasă pe ea. Gelozia era atât de simplă, atât de neiertătoare. Gelozia nu putea fi iubită, iar dacă Violet știa un lucru, era că își iubea sora. Să fie martoră la viața lui Lily era tot ce putea face Violet care să se apropie vreodată de normalitate, de a afla cum era să ai: copii, afecțiune, încredere, familie, dragoste.

Nu, Violet nu era geloasă pe sora ei.

Dar uneori, când era în preajma ei, ura lumea.

– Deci, zise Violet, în legătură cu Amanda... Știu că vrei să vorbesc cu ea, dar îți dai seama că s-ar putea să nu-ți placă ce-i spun?

Lily râse, ca și cum totul ar fi fost din nou în regulă în lume.

– Doamne, Violet. Bineînțeles că nu o să-mi placă. O să vorbești cu ea cu severitate și o să-i spui logic. Îi vei prezenta toate opțiunile. Vei fi rațională, așa cum numai Violet poate fi. Dacă mi-ar fi plăcut conversația pe care ar trebui să o port cu fiica mea, aș fi făcut-o eu însămi. De ce crezi că te-am rugat pe tine?

Violet o găsi pe nepoata ei puțin mai târziu, când Lily termină conversația. Ea o trase pe Amanda într-o cameră laterală, îi scoase pe trei dintre frații ei mai mici în holul de afară cu promisiuni de bomboane cu mentă și închise ușa.

– Am un cadou pentru tine, îi spuse Violet.

– Serios?

Violet bagă mâna în geanta ei și scoase o eșarfă albastru-deschis, înfășurată sub formă de minge.

– O, ce drăguț, zise Amanda cu politețe. Tu ai făcut-o?

Dar se opri când mâinile ei se strânseră în jurul cadoului. Simțind marginile pătrate ascunse prin țesătura firelor, ea făcu ochii mari.

– L-ai făcut tu singură?

– Bineînțeles că da, spuse Violet.

Amanda desfăcu ușor eșarfa și lăsă să alunece afară volumul legat în piele.

– *Mândrie și prejudecată*, citi ea titlul, fără intonație. Dar, mătușă Violet, știi că am citit deja asta.

Violet nici nu clipi.

– Nu și versiunea asta.

– Hm.

Amanda deschise cartea.

– Am făcut-o chiar eu, adăugă Violet.

Și exact așa era. Violet era o maestră în a ascunde materiale de lectură nepotrivite în ambalaje acceptabile. Tăiase paginile din *Mândrie și prejudecată* ea însăși, lipindu-le pe acestea în locul lor. Nu îi plăcuse niciodată versiunea asta a cărții oricum – era o primă ediție îngrozitoare, o ediție care era atribuită pur și simplu autorului cărții *Rațiune și simțire*. Această lipsă de atribuire o supăra atât de tare. Violet prefera volumele mai noi, cele care purtau numele lui Jane Austen afișat proeminent pe copertă.

– Ce este asta? șopti Amanda.

Violet vorbi cu voce șoptită.

– Ceva despre care nu trebuie ca mama ta să afle.

Amanda ridică privirea spre ea.

– Știi că mama ta ți-a spus că ești singura care gândește așa cum o faci tu despre căsătorie? Că dacă îți spui părerea, toată lumea va râde de tine?

Amanda aprobă din cap.

– Ei bine, se înșală. Nu ești singura. Ești destul de mare ca să pricepi și singură.

Amanda oftă.

– O, mătușă Violet!

Stupid, poate, să ofere un astfel de cadou. Stupid să petreacă acele ceasuri agonizând până să aleagă cartea potrivită. Stupid că petrecuse atâtea ore îndepărtând vechea copertă, lipind-o pe cea nouă în locul ei.

Și indiferent de ceea ce-i spuse se Lily, sora ei nu ar fi fost de acord. Ea se aștepta ca Violet să o descurajeze pe nepoata ei, să o facă să simtă că nu are de ales. Ar fi furioasă dacă ar afla vreodată. Și totuși, când Violet se uită în ochii nepoatei sale, văzu versiunea neîmpovărată a ei înseși. Ea nu putea să tacă sau să respingă îngrijorările Amandei.

„Nu te mărita cu un conte, Amanda. Nu risca să te frângi. Nu deveni ca mine. Nu merită, indiferent de ceea ce spun ceilalți."

– Nu spune nimănui, repetă Violet. Lily m-ar ucide dacă ar afla vreodată.

Capitolul 10

Sebastian fluiera în timp ce se îndrepta spre casa fratelui său. Soarele strălucea, păsările cântau, Violet îi vorbea din nou, iar mica lui idee dăduse roade.

Zâmbi când își lăsă calul la grajduri, dădu din cap vesel către majordom și către cea de-a doua cameristă când îi întâlni pe coridor.

– Bună, Benedict! salută el intrând în biroul fratelui său.

Acesta ridică privirea.

– Sebastian, mă bucur să te văd, zise el.

Dar Benedict nu prea zâmbi.

Sebastian venise să-l vadă pe fratele său de câteva ori în ultimele săptămâni – o dată pentru a-l ruga să-l ajute să înțeleagă registrele de transport maritim pe care le primise, altă dată pentru a-i pune câteva întrebări despre diferite mărfuri. Acele după-amiezi fuseseră plăcute – nu era nevoie să vorbească despre viitor, nu era nici un motiv de îngrijorare pentru ceea ce ar putea veni. Doar o șansă de a vorbi cu Benedict de la om la om.

– Mai ai și alte întrebări pentru mine? vru să știe Benedict.

– Nu astăzi. Sebastian încercă să folosească un ton serios. Nu astăzi. Ți-am spus că vreau să vezi ce pot face. Ei bine, iată un mic exemplu.

Benedict clipi prevăzător, în timp ce Sebastian se apropie de biroul său și-i puse în față portofoliul pe care îl avea în mână.

– Iată, spuse el.

Fratele său întinse mâna, văzu sigiliul de deasupra și se trase înapoi.

– Asta este de la Wallisford & Wallisford, zise Benedict uimit, ridicând nedumerit privirea. Există vreun motiv pentru care îmi arăți ceva de la avocații familiei?

– Aș fi putut să-ți povestesc pur și simplu, răspunse Sebastian, dar, în felul acesta, e puțin mai oficial.

– Oficial? Suntem oficiali?

– Ei bine, zise Sebastian încercând să nu pară prea entuziasmat, poate.

Benedict ridică din umeri și deschise prima pagină. Acolo era încă un sigiliu.

– Certificăm prin prezenta că aceasta este o copie fidelă și corectă, etcetera, etcetera, mormăi el ca pentru sine.

Dădu o altă pagină – aceasta din urmă, o pagina copiată a unui registru contabil.

Sebastian încercă să nu pară prea mândru. Își mușcă buza, dar zâmbetul îi apăru pe față oricât de mult se străduí să-l ascundă.

La biroul său, fratele lui scoase un sunet gâtuit.

În curând, Benedict avea să-l întrebe cum o făcuse. Vor vorbi ore întregi, iar apoi Benedict își va da seama că Sebastian era mai mult decât tânărul nebun pe care și-l amintea.

Fratele lui mai dădu o pagină, apoi alta, tot mai încruntat.

– Sebastian, zise în cele din urmă fratele său, aceasta nu poate fi o copie reală și corectă.

– Dar este.

– Dar aici scrie că, pe parcursul ultimelor șaptesprezece zile, tu ai câștigat douăzeci și două de mii de lire sterline.

– Da, confirmă Sebastian. Exact asta scrie.

– Asta e ridicol. Nimeni nu face atât de mulți bani atât de repede. Nici măcar cu o investiție inițială de..., Benedict aruncă o privire, de trei mii două sute de lire.

Fratele lui părea complet indignat.

– Eu am făcut-o.

Sebastian întinse mâna și dădu pagina următoare.

– Ți-am spus că mă gândeam la comerț. Știu că e doar o chestie măruntă, nimic de genul a ceea ce ai realizat tu. Dar mi s-a părut un puzzle interesant. Mă gândeam la transport maritim...

– Știu că te gândeai la transport, îl întrerupt Benedict. Dar e nevoie de luni întregi pentru a face bani din transport. Ba chiar ani!

– Ei bine, nu în felul meu, replică simplu Sebastian. M-am gândit că ar fi interesant să încerc asta. M-am gândit că, dacă aș face-o...

El se opri.

Fratele său nu părea încântat. Nu părea interesat. În schimb, dădu din cap, întunecându-se la față.

– Ce ai făcut acum, Sebastian?

– Ah! Lasă-mă să-ți explic.

Totul avea să se rezolve după ce Benedict va fi înțeles.

– Mi-a venit o idee. Când o navă pleacă în larg, poți cumpăra o parte din călătorie. Dacă se întâmplă ca indigoul să fie preț bun când vine, vei face un profit frumușel. Dacă scade, s-ar putea să-ți pierzi capitalul. Iar dacă nava se pierde pe mare... ei bine, atunci pierzi totul, spuse Sebastian clătinând din cap.

– Speculații, zise fratele său încrețindu-și nasul, ca și cum ar fi mirosit ceva îngrozitor. Te-ai angajat în speculații.

– Doar până la un punct. Vezi tu, există un moment în care navele sunt deosebit de întârziate, când oamenii încep să intre în panică și își vând acțiunile. La urma urmei, nimeni nu vrea să rămână cu acțiuni care nu valorează nimic. Este mai bine să păstrezi doar puțin.

– Chiar mai rău, zise Benedict frecându-și sprâncenele. Te-ai angajat în speculații pure.

– Există tot felul de motive pentru care navele întârzie – vreme rea, căpitani incompetenți, întâmplări ciudate și inexplicabile. Întoarce pagina, îl îndemnă Sebastian pe fratele său.

Acesta întoarse pagina și se încruntă la marea de numere care îi apăru în față.

– Știi despre metodele numerice care au intrat în uz în cercetarea științifică? M-am dus la Amiralitate și am obținut câteva informații. În valoare de vreo trei sute de pagini. Cât de des întârziau anumiți căpitani, ce porturi au vizitat navele și cum a contribuit acest lucru la faptul că navele au sosit sau nu la timp. Folosind metodele menționate anterior și câteva suflete curajoase pe care le-am angajat – aceste costuri sunt contabilizate la pagina șapte – am reușit să determin câteva variabile care au contribuit la întârzierea navelor. Am estimat modul în care ar trebui să le luăm în considerare la pagina patru. Din acel moment, a devenit ușor să identific părțile de voiaj care erau subevaluate – adică navele care au întârziat nu pentru că se pierduseră pe mare, ci pentru că anumiți factori din timpul călătoriei sugerau că ar fi trebuit să întârzie ca de la sine înțeles.

Benedict se uită nedumerit la el.

– Nu înțeleg nici un cuvânt din ce-ai zis.

– Da, bine. Pot să îți explic mai târziu calculele dacă vrei, mai în detaliu.

Sebastian se opri și își drese glasul.

– Mai am câteva sute de dolari în acțiuni care nu s-au valorificat – s-ar putea ca navele să nu mai vină niciodată. Unele dintre ele bineînțeles că nu vor veni, e o chestiune statistică, sau ar putea veni mai târziu. În orice caz, am vrut să-mi încerc mâna în comerț, ca să îți faci o idee despre ce sunt capabil, cine sunt.

– Dar... dar... îngăimă Benedict clătinând din cap.

– De fapt, ar fi putut fi șaptezeci de mii, continuă Sebastian, pentru că Blotts & Snoffling – asigurătorii, sunt convins că ai auzit de ei – și-au dat seama că am făcut un fel de șmecherie, așa că mi-au oferit cincizeci de mii de lire sterline pentru a le dezvălui secretul. Dar eu...

– Doamne sfinte! exclamă Benedict. Cincizeci de mii de lire sterline? Asta e ridicol!

– Exact ceea ce am spus și eu! Cincizeci de mii, când eu am făcut aproape jumătate din această sumă în câteva săptămâni? Mă cred idiot?

Benedict își trecu o mână prin păr.

– Asta nu este... nu este tocmai ce am vrut să spun.

– În orice caz, a adăugat Sebastian, această metodă este profitabilă doar acum, pentru că exploatez un decalaj între informațiile pe care le am și cele ale celor care investesc. În cele din urmă, oamenii se vor prinde de ceea ce fac eu, iar atunci nu va mai fi nici un profit. Așa că va trebui să fiu mai subtil pe viitor.

Fratele său închise ochii strâns și se lovi cu mare grijă cu palma peste frunte.

– Doamne, bombăni el, lovindu-se din nou, și din nou.

Sebastian simți cum zâmbetul lui se transformă în ceva rece și mecanic. Își linse buzele.

– S-a întâmplat ceva?

– Este o întâmplare, zise fratele său. O nenorocită de întâmplare, folosind cea mai periculoasă metodă de investiții posibilă.

– Nu, nu! sări Sebastian să-i arate. Uite, am adus cifrele. Nu este periculos, nu modul în care îmi repartizez investițiile de la o navă la alta. Este sigur. Este unul dintre cele mai sigure lucruri pe care puteam să le fac! Am folosit informații pe care nimeni altcineva nu le-a colectat, într-un mod pe care nimeni altcineva nu l-a înțeles. De

aceea am reușit să o fac. De îndată ce îmi voi publica descoperirile, fiecare bancă din oraș va căuta un specialist în cifre.

– Întâmplare sau... sau orice ar fi asta, vorbi Benedict clătinând din cap, este atât de tipic pentru tine, Sebastian. Nu ai nevoie de mai mulți bani. Am vrut să văd că te apuci de comerț pentru că am crezut că te va liniști. Să înveți să fii atent, să nu-ți asumi... riscuri îngrozitoare pe baza unor idei noi, cu cine știe ce socoteli. Din câte știm noi, această prostie numerică modernă ar putea să fie complet greșită.

– Matematica nu greșește niciodată! zise Sebastian îngrozit. Doar dacă o aplici greșit!

Benedict flutură din mână, întrerupându-l.

– Am vrut să înveți ce înseamnă responsabilitatea. Am vrut să înveți despre organizare, despre cum funcționează lucrurile. Nu am vrut ca tu să tratezi afacerile ca pe un joc, unul pe care îl puteai câștiga prin obținerea unui număr maxim de puncte în cel mai scurt timp. Asta e exact opusul a ceea ce-mi doream.

Fratele său se purta de parcă Sebastian ar fi fost un copil care trebuia certat pentru că făcuse ceva interzis. Dar el era un adult, iar Sebastian încă nu-și putea da seama ce făcuse greșit. I se păruse o idee bună la momentul respectiv: ar fi creat un interes comun și s-ar fi și distrat puțin făcând asta.

– Înțeleg.

Vocea lui părea rece.

– Așadar...

Fusese sigur că, dacă îi prezenta lui Benedict rezultatele, fratele său avea să fie atent și să se simtă poate și un pic mândru de el. Să simtă o apropiere, ceva ce să înlocuiască anii care se aflau între ei.

Așa crezuse el.

– Nu sunt supărat pe tine, Sebastian, zise Benedict. Dar uneori mă gândesc că locuim în țări complet diferite, că folosim limbi complet diferite. Este ca și cum ai avea un câine. Îi spui: „Nu vâna iepuri!", însă ceea ce aude este doar „iepuri", iar în secunda următoare te trezești că un animal mare, prost și bălos îți aruncă la picioare un iepure.

Sebastian își feri privirea.

– Nu că ai fi un câine, completă repede fratele său. Sau că ești prost, sau că ești bălos. Doar că... ești loial până la refuz, ești entuziast

și totuși, cumva, reușești mereu să faci exact ceea ce nu trebuie. Speculația este un joc de noroc – o formă de joc de noroc la fel de pernicioasă ca aceea de tipul celor cu cărți și zaruri.

– Corect, zise Sebastian și se agăță de asta. Dar hai să vorbim despre jocurile de noroc ca o afacere.

– Jocurile de noroc nu sunt niciodată o afacere.

– Nu și pentru cel care joacă, nu, a subliniat Sebastian. Dar este o excelentă afacere pentru casă. Casa câștigă și pierde, dar câștigă mai mult decât pierde. Atât timp cât are mijloacele necesare pentru a continua să joace, va ieși întotdeauna în profit. Și acest lucru funcționează la fel. Este ca la jocurile de noroc – dar ca un cazinou, nu ca un jucător, și cu mult mai puține cheltuieli operaționale. Am avut o idee bună cu privire la profitul așteptat...

Benedict se uită la el și clătină din cap.

– Numai tu, Sebastian, numai tu ai putea crede că „schema mea este ca și cum ai conduce un cazinou" contează ca o analogie care să te disculpe. Nu este așa.

Sebastian se înroși. Întotdeauna reușea să facă exact ceea ce nu trebuia, ori de câte ori fratele său se uita peste umărul lui.

Întotdeauna fusese așa cu ei. Sebastian încercase să obțină cuvinte de laudă din partea fratelui său când era mai tânăr. Sărise cincisprezece metri dintr-un copac într-un lac pentru a încerca să atragă atenția lui Benedict. Asta nu funcționase prea bine; Benedict îl certase și îi interzisese să mai înoate. Arătându-și rezistența alergând dezbrăcat printr-un viscol, îi adusese o predică. Iar obținerea celor mai bune note la cursuri îi adusese o mustrare, pentru că aproape de finalul examenelor încercase să stea treaz toată noaptea pentru a-și memora conjugările în latină. Fusese vina lui că răsturnase o lumânare, dar arsese doar un covor. Urmele de arsură de pe podea abia dacă fuseseră vizibile.

Continuase să încerce, an după an, pentru că nu era genul care să renunțe. Iar acum, când fratele său părea mai departe ca niciodată... Poate că vorbeau limbi diferite, dar Sebastian nu avea de gând să renunțe pur și simplu, doar pentru că dăduse de greu.

– Uită-te la mine, spuse Benedict, și gândește-te la ceea ce am făcut. Eu sunt respectat, da, dar nu m-am dus să joc, în speranța că zarurile vor cădea în așa fel încât să iasă numerele mele. Am muncit pentru asta.

Benedict se ridică în picioare. Pentru o secundă, lumina de la fereastra din spatele lui îi contură profilul, făcându-l să pară genul de siluetă patriciană pe care o vedeai pe vechile monede romane.

– Sunt căpitan de comitat al Societății pentru Îmbunătățirea Comerțului Respectabil, continuă Benedict. Este cea mai respectată organizație de acest gen din întreaga țară – veche de aproape două secole și dedicată noțiunii că meseriașii pot și trebuie să fie tratați cu respect. Tatăl nostru a fost membru al acesteia înaintea mea. Mi-am obținut cumva poziția sărind în sus și-n jos și aruncându-mi banii pe fereastră ca un prost?

Se întoarse spre Sebastian.

– Bineînțeles că nu. Am fost de încredere. Am fost responsabil. Am muncit ani și ani de-a rândul, iar acum, uită-te la mine!

Acum, Benedict era pe moarte. Sebastian nu putea suporta să își întoarcă privirea de la el de teamă că ar putea pierde ceva.

– Mi-am câștigat respectul colegilor mei, spuse Benedict. Sunt unul dintre cei mai importanți gentlemeni din districtul meu datorită acestui fapt. Am realizat cu adevărat ceva.

Sebastian se ridică în picioare.

– Oamenii mă respectă și pe mine, răspunse el în liniște. Și eu am realizat multe.

Benedict lăsă să-i scape un oftat și privi în altă parte, respingând tot ceea ce realizase Sebastian.

– Nu mă dau bătut, Benedict. Sebastian se aplecă spre el. Ți-am spus deja...

– Și eu ți-am spus, îl întrerupse fratele său. Nu vreau ca tu să riști totul pe speculații prostești. Am destule griji cu care să mă confrunt în ultimele mele săptămâni. Nu mai încerca să-mi dovedești ceva, Sebastian, șansele de reușită nu sunt mari și nu merită riscul.

Sebastian se simți de parcă ar fi primit un pumn în rinichi.

Fratele său îl bătu pe umăr – un gest frățesc de afecțiune, ca și cum acesta ar fi putut da deoparte atât de ușor acele cuvinte dure.

– Acum, sugeră el, ce-ai zice să mergem să-l luăm pe Harry la o plimbare?

– Ridicol, spuse Violet. Absolut ridicol. Deși presupun că nu mă așteptam la mai mult de la un om atât de prost la crochet cum este Benedict.

– Este un pic ridicol, admise Sebastian. Am judecat greșit situația.

Cumva, îi fusese ușor lui Violet să alunece înapoi în prietenia ei cu Sebastian: să se întâlnească cu el seara, în sera ei londoneză, și să facă schimb de povești despre ziua lor, neîntreruptă de servitori.

Acum stătea lângă ea, îi dădea uneltele în timp ce ea lucra, îi spunea povești menite să o facă să râdă. Era aproape ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum ar fi lucrat încă împreună, ca și cum el nu ar fi zis niciodată un cuvânt despre faptul că o dorea.

Ea clătină din cap, refuzând să se gândească la asta. Încăpățânarea era aproape ca o ignoranță, aproape ca o fericire.

– În orice caz, zise Sebastian, am făcut tot ceea ce am putut ca să-i explic, dar tu mă cunoști.

El zâmbi ușor strâmb.

– Ceea ce a ieșit a fost „e ca și cum ai conduce un cazinou" Trebuia să-i fi văzut fața.

Zâmbea, ca și cum să-i spună că fratele lui era pe moarte și că era un măgar în același timp era o anecdotă amuzantă.

Violet își încrucișă brațele.

– Așa cum am spus. Ridicol.

– Știu. El îi zâmbi. Și apoi, mi-am dat seama ce am spus și...

– Nu vorbeam despre tine. Ea pufni și se întinse, smulgând o altă frunză îngălbenită de pe o plantă de fasole. Vorbeam despre fratele tău.

Expresia lui nu se schimbă. Se sprijinea de una dintre coloanele de susținere din metal care coborau prin centrul serei ei, cu brațele încrucișate și cu buzele ușor curbate în sus.

– Benedict? întrebă el ușor ironic. Benedict nu este niciodată ridicol. Toată lumea știe asta.

Ea puse foarfeca jos și se întoarse spre el.

– Îmi dau seama că opinia mea nu valorează prea mult, dar, crede-mă, fratele tău este ridicol. Nu există nici o altă persoană pe această planetă, în afară de el, care ar spune că nu ai realizat nimic. Nici măcar una.

El se aplecă în față și-și coborî vocea.

– Asta nu va merge, Violet. Tu știi adevărul despre mine. Îi putem păcăli pe toți ceilalți, dar aici, aici, amândoi știm ce sunt cu adevărat.

– Da, spuse Violet. Nu ești căpitanul de comitat al vreunei organizații de care nu am auzit niciodată. Dar ești unul dintre cei mai importanți experți din lume în materie de moștenire a trăsăturilor.

Zâmbetul lui se pleoști.

– O, haide, Violet. Amândoi știm că ești tu, nu eu.

Nimic nu se schimbase între ei.

Totul se schimbase între ei. Când îi vorbea așa... uitându-se în ochii ei și vorbind încet, pe vremuri ea putea să ignore scânteile care se aprindeau în sufletul ei ca fiind propria-i reacție nedorită și nepotrivită.

Acum, știa că nu era singură. O parte elementară din ea recunoștea că el o dorea, că până și atunci când spunea lucruri precum „Haide, Violet", el tânjea după ea. Avea un nume nou pentru acea amețeală pe care o simțea, pentru acel val de căldură amețitoare care îi îmbujora obrajii.

Nu atracția lui Violet. Pe care o putea ignora. Aceasta era atracție reciprocă.

Cum de el nu o simțea? Cum putea să nu știe?

– Amândoi știm, spuse el, că fără tine aș fi fost... un nimeni. Tu ești experta. Eu sunt... Ridică din umeri. Nici măcar nu sunt purtător de cuvânt. Am învățat foarte multe lucrând împreună. Mi-a plăcut în cea mai mare parte a timpului și admit că sunt destul de inteligent. Dar... Nu sunt un cercetător serios, Violet, iar Benedict știe asta. Nu mi-am propus să-mi fac o carieră în comerț. Am vrut doar să încerc un mic truc.

– O, la naiba cu asta! se auzi Violet exclamând. Și la naiba cu Benedict pentru că te-a făcut să crezi asta. Da, tu spui glume. Asta nu are nici o legătură cu ceea ce ai realizat. Nu am spus niciodată că ești cel mai mare expert în ceea ce privește moștenirea trăsăturilor. Am spus că ești unul dintre ei.

– Dar...

– Nu ești un papagal, îi spuse Violet. Oamenii trebuie să poată să întrebe lucruri și să te implice într-o conversație. Poți falsifica sursa cunoștințelor tale, dar nu poți falsifica cunoștințele în sine. În afară de mine, nu există nici o persoană în lume care să înțeleagă ceea ce faci tu.

– Dar numai pentru că tu...

– Nu. Pentru că ai muncit, ai întrebat, ai gândit și ai încercat, continuă Violet neîndurătoare. Ai lucrat cu mine ani întregi. Când a fost nevoie să învățăm matematică pentru a continua, ne-am luptat împreună. Dacă eram amândoi bărbați, meritul pentru munca

noastră ar fi fost împărțit între noi. Putem să ne certăm în legătură cu numele cui ar fi fost primul, dar numele tău trebuie să fie acolo, alături de al meu. Ai fost alături de mine zi după zi, noapte după noapte. Un om prost, un om necredincios, un om pe care nu te poți baza nu ar fi putut face tot ceea ce ai făcut tu. Și e o aiureală ca fratele tău să spună că nu ai realizat nimic. Este o insultă pentru tot ceea ce înseamnă realizare.

– Dar...

– Nu! exclamă ea. Nu vreau să aud nici o scuză pentru el. Nu vreau. Tu ai înțeles atât de bine ce făceam, încât ai aplicat principiile matematice pe care le foloseam noi la transporturi și ai câștigat douăzeci și două de mii de lire sterline. Nu ești un idiot, Sebastian, indiferent de ceea ce spune fratele tău. Ești un om foarte deștept, care se întâmplă să aibă un simț al umorului năstrușnic.

Pentru o clipă, el nu mai spuse nimic. Doar se uită la ea.

Dar să spui că o privea era ca și cum ai numi un ospăț cu optsprezece feluri de mâncare o gustare. Spațiul dintre ei părea încărcat cu electricitate. Ea aproape că putea simți cum i se ridică părul, fir cu fir, atât de puternică era acea încărcătură.

Și ochii lui, ah, ochii lui... O făceau să vrea să facă un pas înainte, să-i ia mâinile într-ale ei. În schimb, ea își puse mâinile la spate.

– Violet, încercă el să vorbească, având un ton puțin răgușit.

Ea trase adânc aer în piept.

– Serios, zise ea, respirând încă o dată din rărunchi. Sunt supărată pe Benedict pentru că a spus asemenea prostii.

Făcând-o să se trădeze pe ea însăși, făcându-l pe Sebastian să o privească cu acea intensitate convingătoare.

– Sunt foarte supărată pe el.

El oftă și se uită în altă parte, frecându-și buzele. Ea nu avea să se gândească la cum ar fi să îl sărute. Nu putea.

– Trebuie să recunoști, continuă Sebastian calm, ca și cum nimic nu s-ar fi petrecut, că Benedict are dreptate. Indiferent ce am realizat, eu nu am fost foarte respectabil.

Această lipsă de respectabilitate era cea care făcea atât de imposibil să înțeleagă ceea ce îi spuse se el. Pretindea că o iubea? Sebastian era un cuceritor; dragostea nu intrase niciodată în calcul în relațiile lui.

Sebastian nu vorbea niciodată despre... escapadele sale. Nu cu ea, nu cu nimeni altcineva. Era extraordinar de discret – unul dintre motivele pentru care era, bănuia ea, atât de popular. Putea foarte bine să aibă o amantă care îl aștepta în seara asta. Putea să aibă chiar trei. El nu avea cum să o iubească. Mult mai logic să-și imagineze că el o vedea ca pe o potențială... candidată. Probabil că se referise la dragoste în sensul fizic. O dorea într-un anume fel – nici mai mult, nici mai puțin decât pe oricine altcineva care îi atrăsese vreodată atenția.

Ea se uită în altă parte.

– Benedict nu poate ști măsura respectabilității tale, remarcă ea. Nici măcar eu nu știu.

El se uită la ea.

– Ai fi vrut să știi?

Să vrea să audă despre alte femei? Nu, categoric nu. Dacă i-ar fi spus, ea ar fi putut să facă ceva jenant – ceva de genul să se imagineze pe ea însăși în locul altei femei.

– În orice caz, zise Sebastian după o pauză care nu fusese îndeajuns de lungă pentru a deveni stânjenitoare, ai dreptate, dar ești puțin prea exuberantă. Am încercat să fac puțină cercetare științifică pe cont propriu. Nu ți-am spus până acum, pentru că eram jenat de lipsa mea de progres. Poate că într-o bună zi voi prezenta lucrarea ca dovadă a eșecului meu. El ridică din umeri. Asta, cel puțin, ar fi a mea.

– Ridicol, îi spuse Violet.

– Nu este ridicol. Aș putea să-ți arăt.

– Este ridicol. Un proiect eșuat nu înseamnă o carieră eșuată. Proiectele eșuează tot timpul, din tot felul de motive. Știi asta.

Încă o dată, el nu veni imediat cu un răspuns. Dar se uită la ea cu acea privire anume – acea privire intensă și întunecată, cea pe care nu mai încerca să o ascundă.

– De fiecare dată, vorbi el încet, de fiecare dată când mă îndoiesc, de fiecare dată când mă întreb dacă sunt mai puțin decât mi-am imaginat, Violet...

Nu mai spuse nimic, dar nici nu era nevoie să o facă. Ea înghiți în sec și se uită în altă parte. Nu voia să se gândească la el în felul acesta; pur și simplu, nu voia.

Poate că ignoranța nu era o fericire, dar cel puțin era lipsită de riscuri.

– Benedict, bombăni ea. E numai vina lui. Se încăpățânează să nu-ți recunoască meritele. Asta e tot.

– Nu vreau merite recunoscute, zise el. Îmi vreau doar fratele.

El închise ochii.

– Dar..., se opri ridicându-și privirea. Dar Benedict ține la lucrurile la care ține. El începu să vorbească mai încet. Și, da, ai dreptate, poate fi încăpățânat când a decis ceva. Este un pic cam încrâncenat; fără îndoială că matematica a fost cam mult pentru el. Dar este corect. El se va răzgândi odată ce își va da seama...

– Sebastian, zise ea încet, ce ai de gând?

– Ei bine..., răspunse el ridicând din umeri, nu prea am nevoie de bani, dar cineva a fost... dispus să plătească cincizeci de mii de lire sterline pentru ideea mea. El crede că nu are nici o valoare. Ce-ar fi dacă l-aș convinge că se înșală?

Ea se holbă la el.

Iar el zâmbi.

– Da, zise el. Așa este. Ce-ar fi dacă i-aș da prețioasei Societăți a lui Benedict ideea mea?

Capitolul 11

Aerul de noapte din Londra era răcoros, dacă nu chiar curat. Sebastian reușise să treacă seara fără să se facă de râs. Dar fusese aproape, al naibii de aproape. Reușise să-și ia rămas-bun de la ea și să ajungă la jumătatea drumului prin acel spațiu întunecat dintre zidurile grădinilor lor înainte de a se opri și a se sprijini de zidul din cărămidă, aproape în agonie.

Luna era plină, revărsând un coridor îngust de lumină pe fața lui, atât de strălucitoare în întuneric, încât aproape că-l dureau ochii.

O mai văzuse pe Violet concentrată asupra unui subiect. Când era așa, era vibrantă și plină de culoare. O mai văzuse entuziasmată de o prezentare pe care Sebastian urma să o țină, de o lucrare pe care o scriau, de un experiment pe care ea încerca să-l descâlcească și să-l înțeleagă. Aceasta însă era prima dată când vedea întreaga ei atenție concentrată nu asupra cuvintelor ei care curgeau prin el, ci direct asupra lui.

„Nu ești un idiot, Sebastian. Ești un om deștept, care se întâmplă să aibă un simț al umorului năstrușnic."

Schițaseră un plan scurt. La sfârșit, ea dăduse din cap.

– Asta nu poate fi doar pentru a-i dovedi ceva lui Benedict, îi spuse se ea. Este vorba despre a stabili dacă fratele tău este ridicol. Dacă iese așa cum sperăm, iar el nu poate accepta, vei ști că vina nu este a ta.

Și cumva, cu aceste cuvinte, lumea lui se realiniase. Nu mai era un bufon care îi putea face pe alții să râdă. El era mai mult. Voia să fie mai mult. Și, Doamne, voia să fie mai mult pentru Violet. El o dorea cu disperare. Voia să o sărute, să o strângă în brațe. Să o cuprindă în brațe și să o lipească de stâlpul din oțel al serei, să o sărute până când respirația ei devenea neregulată și ea abia mai putea sta în picioare.

Voia să o ducă acasă, în patul lui. Voia să o aibă acolo, transpirată, alunecoasă și pregătită pentru el. Voia să doarmă lângă ea după ce

terminau și să se trezească lângă ea dimineața. Voia să se certe cu ea și să o facă să râdă, să o privească lucrând, să se întoarcă la ea după o zi lungă în care studiase registrele de transport. O dorea. Își dorea fiecare nenorocit de lucru de la ea.

Dacă ar fi fost complet indiferentă față de el, ar fi durut, dar ar fi putut renunța. Faptul că ea ținea atât de mult la el, și totuși nu de ajuns, făcea situația atât suportabilă, cât și imposibilă în același timp.

Se sprijini cu spatele de perete. Cărămizile erau așezate neuniform, iar marginile ascuțite îi împungeau șira spinării. Putea să simtă mirosul frunzelor care putrezeau sub picioarele lui.

Și încă o putea vedea pe Violet, furioasă de aproape că tremura, pentru că ea nu credea că Benedict îl tratase pe Sebastian în mod corect.

Doamne! Dacă lucrurile ar fi fost diferite între ei. Dacă măcar ar fi fost... Fu asaltat de o confuzie de imagini și de dorință, o dorință fizică acumulată într-un nod în vintrele lui. Nu voia să se întoarcă la casa lui rece și singuratică, unde îl așteptau doar bucătarul și valetul care să-i ureze noapte bună. Voia să se întoarcă la ea, să se întoarcă și... să o posede. Să dea deoparte acele plante de pe masa din partea de nord a serei, să o întindă și să alunece în ea. Picioarele ei s-ar fi înfășurat în jurul lui, iar ea ar fi scos un sunet din fundul gâtului.

Era întuneric. El era singur. Și o dorea.

Destul de ușor să-și desfacă pantalonii, să-și prindă erecția în mână în aerul rece al nopții. Destul de ușor să-și imagineze că o avea... împingându-se în ea, spunându-i că o iubește. Nu era nevoie de prea multă pregătire; câteva mișcări blânde și excitația lui confuză se transformă într-o erecție dureroasă. Mâna îi alunecă peste mădular în mișcări netede. Își ridică fața spre lumina lunii.

Se duse până în punctul în care dorința lui fizică ajunse îndeajuns de mare, îndeajuns de aspră pentru a copleși aproape tot ce simțea. Până când, gemând răgușit, se revărsă pe frunzele de sub picioarele lui, lăsându-și orgasmul să-i mănânce dorințele din suflet.

Când trecu, se prăbuși de perete.

Atunci auzi trosnetul frunzelor.

Se întoarse, dar știa deja cine era. Erau doar două persoane care aveau acces în acest loc.

Era întuneric, dar nu chiar atât de întuneric. Sebastian închise ochii și își închise pantalonii.

Violet, era Violet cea care stătea acolo, la nici trei metri distanță, și nu zise absolut nimic. Timp de un minut lung.

Nu avea de gând să-și ceară scuze față de ea. Nu se simțea rușinat. Pur și simplu, își dorea... își dorea... își dorea ceva ce nu putea exprima în cuvinte.

Își dorea asta cu tot trupul și știa că nu va avea parte de ceea ce-și dorea niciodată.

– Vreau să știu, zise ea în cele din urmă, cu vocea joasă, despre cealaltă femeie.

El se sprijini cu spatele de cărămidă și privi în sus, în lumina lunii.

– Ce vrei să știi?

Ea nu zise nimic pentru o vreme.

– Ai pe cineva acum?

– Nu. Au trecut luni bune.

Ea asimilă informația, gândindu-se câteva clipe înainte de a vorbi din nou.

– Câte ai avut?

– Câte amante?

El ar fi putut să-i dea un răspuns direct. Zeci. Sau, mai precis, treizeci și șapte. Treizeci și șapte, dacă numărai versiunile reciproce ale comportamentului în care tocmai se angajase, iar Sebastian o făcea.

– Prea multe, zise el în cele din urmă. Și nu de ajuns.

Fața ei era în umbră. Nu-și putea da seama dacă era dezgustată de el sau dacă pentru ea era doar o chestiune de simplă curiozitate.

Ea răsuflă prelung.

– Câte ar fi de ajuns?

El zâmbi cu tristețe.

– Încă una, Violet.

El se uită la ea... la ea, care stătea cu brațele strânse în jurul corpului, cu capul întors într-o parte, ca și cum asta ar fi fost suficient pentru a-i distrage atenția de la ferocitatea dorinței sale.

– Nu mi-am dorit niciodată decât încă una.

Ea își ridică capul. Lumina lunii îi surprinse fața, trimițând umbre peste ea. Scutură din cap și își strânse și mai tare brațele în jurul corpului.

– Îmi pare rău, șopti ea. Îmi pare foarte, foarte rău.

El nu o putea atinge. Nu putea să o țină aproape. Și mai ales, nu acum.

– Nu e nevoie să-ți ceri scuze. Ești mulțumită de prietenia noastră așa cum este.

El se aștepta ca ea să fie de acord. Să spună că avea tot ce-și dorea, că prietenia lor era de ajuns, că mai mult nu i-ar fi plăcut.

Dar ea se întoarse din nou cu spatele.

– Nu.

Ea spuse se nu.

Erau trei metri între ei, trei metri pe care el simțea instinctiv că trebuia să-i respecte, altfel ea ar fi fugit.

Ar fi putut să ceară o explicație. Ar fi putut să se apropie de ea și să afle dacă acel mai mult pe care îl dorea ea era și ceea ce voia el.

Dar ea avea nevoie de acea distanță. Dacă ar fi vrut să dea explicații, ar fi făcut-o. Stătea în spațiul dintre ziduri, la o distanță imposibilă, cu mâinile strânse într-o nefericire inexplicabilă.

După o pauză lungă, el clătină din cap.

– Atunci, și mie îmi pare rău, scumpo, zise el cu vocea răgușită. Și mie îmi pare rău.

Printr-o înțelegere tacită, data următoare când Sebastian se văzu cu Violet, nu mai vorbiră despre sentimentele lui. Nu vorbiră despre ceea ce văzuse sau nu văzuse ea în acea noapte în spațiul întunecat dintre ziduri. Nu vorbiră deloc despre noaptea aceea.

Vorbiră despre transportul de mărfuri. Vorbiră despre Societatea pentru Îmbunătățirea Comerțului Respectabil, despre nepoții și nepoatele lor, despre prieteni comuni. Vorbiră despre orice, mai puțin despre ei înșiși.

El nu o întrebă de ce era nefericită, iar ea nu îi oferi răspunsul din proprie inițiativă. Viața lor continuă ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat: Sebastian ținu o prezentare membrilor londonezi ai Societății, care fu bine primită; Oliver și Jane se întoarseră din călătoria lor de nuntă și organizară o cină. Zilele se scurgeau, iar adevărurile rămâneau nerostite.

Dar poate că și Violet simțea lipsa conversației, pentru că într-o seară, după ce epuizaseră toate subiectele obișnuite, ea îi aruncă lui Sebastian o privire precaută.

– Îți amintești prima lucrare pe care am scris-o? îl întrebă ea.

Era într-o seară din iunie. Greierii cântau în amurgul tot mai întunecat, iar ei doi se aflau în camera grădinarului, în partea din spate a proprietății lui Sebastian, pe care acesta o transformase în birou cu ani în urmă, astfel încât să aibă un loc confortabil unde să vorbească departe de ochii curioși ai servitorilor. Camera era suficient de mare pentru a încăpea un birou și o canapea, confortabilă pentru unul, dar foarte strâmtă pentru doi.

Violet era ghemuită pe canapeaua cu perne brodate; Sebastian stătea la biroul său, încercând să nu savureze prea intens imaginea ei și reușind în mare parte.

– Cum aș putea uita vreodată despre gura-leului?

Ea se întoarse și se sprijini cu un cot de brațul canapelei.

– Oare ți-am povestit cum am ajuns să scriu despre gura-leului?

El presupusese mereu că se întâmplase pentru că îi plăceau florile de gura-leului. Ea fusese un grădinar priceput chiar înainte de a începe să scrie lucrări științifice. Ea aborda straturile de flori cu o determinare neegalată de cei mai mulți grădinari amatori. Dar ea se uita pe fereastră la formele umbrite ale grădinii lui din spate, privind cum amurgul arunca umbre tot mai lungi.

– Nu, zise el simplu.

– Tatăl meu a fost un grădinar pasionat. Și-a numit fiicele după flori. Obișnuia să mă ia cu el în grădinile sale.

Ea nu a mai spus nimic pentru o vreme, ca și cum ar fi trebuit să-și adune gândurile.

– Obișnuia să spună, continuă Violet, că eu eram talismanul lui verde, norocos. Că, atunci când eram de față, nu putea da greș în scopurile sale. Și își dorea un lucru mai mult decât oricare altul: voia să creeze o floare de gura-leului roz, care să se și înmulțească la fel. Lucra la asta de ani buni, cu mult înainte de nașterea mea.

Ea clătină din cap.

– Una dintre primele mele amintiri a fost că îl priveam cum planta semințe. Îmi amintesc că îmi spunea că are nevoie de mine acolo, că le voi face să răsară toate roz. Mă plimbam printre straturile lui de flori primăvara, suflând pe fiecare frunză care răsărea. Chiar credeam că voi face o diferență. Am vrut să-i port noroc. Mi-am dorit atât de mult. Lily era drăguță și împlinită. Am vrut să pot face măcar asta pentru el.

Scutură din cap.

– În acel an, stratul lui de flori experimentale a ieșit roz. Ne-am bucurat. Mi-a spus că totul mi se datorează mie, iar eu am fost năucită de încântare.

Chiar dacă nu mai auzise niciodată această poveste, Sebastian știa cum urma să se termine. Îi prezentase prea des lucrarea despre gura-leului ca să nu știe cum se va termina. Dar chiar dacă îl durea dezamăgirea ei, rămase să o privească atent.

– Tata a strâns cu grijă acele semințe, spunându-mi cât de vitale erau, cum reușise ceva ce nimeni nu mai făcuse până atunci. Acei mici germeni, când au răsărit în anul următor, el i-a numit primele flori roz adevărate de gura-leului.

Ea scutură din nou din cap.

– Întreaga gospodărie a fost cuprinsă de entuziasm atunci când s-au format primii muguri. Am făcut tot ce am putut ca să-i port noroc, petrecând fiecare moment de veghe afară, încurajând verdeața. Am așteptat cu sufletul la gură ca florile să se deschidă și să-și arate culoarea. Iar când s-au deschis, a fost un amestec de culori. Roz, alb și roșu, alb și purpuriu – toate amestecate.

Ea își încrucișă brațele.

El putea vedea amintirea nefericirii ei oglindită pe chip.

– În mod clar, zise ea, semințele trebuiau să fie perfecționate. Tata a încrucișat florile roz una cu alta, iar în primăvara următoare le-a plantat din nou. Eu m-am gândit că poate am făcut o greșeală în anul precedent, așa că anul următor m-am străduit și mai mult. Am adăugat florile lui la rugăciunile mele în fiecare seară, primul lucru când mă trezeam era gândul la ele. Am vrut ca fiecare floare să fie roz, mai mult decât mi-am permis vreodată să-mi doresc ceva.

Ea se opri.

– Au ieșit amestecate, zise Sebastian.

Ea își feri privirea.

– Amestecate, da. Tatăl meu a încetat să-mi mai spună talismanul lui verde norocos. În anul următor, când lotul acela a ieșit amestecat, mi-a spus să nu mai trec pe acolo.

Ea ridică din umeri – nu cu indiferență, ci ca și cum ar fi putut să-și ia o povară de pe umeri. Acela a fost anul în care mama m-a învățat să tricotez.

Erau atât de multe în acele cuvinte – expresia din ochii ei, zâmbetul acela trist. Putea să vadă o mică Violet care își dorea cu disperare

să fie norocul tatălui ei. Și-o putea imagina pe mama ei învățând-o să mânuiască mai mult decât ace. Ea o învățase pe tânăra Violet să tricoteze stoicism împreună cu fiecare fir de lână.

– Când a devenit clar că nu voi reuși să fac ceva de capul meu în felul în care o fac femeile, am început să cresc gura-leului. Cred că am vrut să-mi dovedesc că... ei bine, că nu eu am fost cea care a făcut ca totul să meargă prost. Că nu am fost eu cea care a distrus totul pentru tatăl meu. Nu știu când mi-am dat seama de adevăr: că nu există așa ceva... gura-leului roz. O gura-leului roz este doar o gura-leului pe jumătate albă și pe jumătate roșie, și nimic din ceea ce face cineva nu poate scoate roșul din el. Nu poate să fie pur, pentru că nu există puritate a culorii în ea. Ochii noștri ne păcălesc; doar ani de experiență pot dezvălui adevărul.

Se uită la Sebastian.

Tonul vocii ei fusese atât de realist în tot acest timp, ca și cum ar fi recitat o lecție în loc să povestească cum tatăl ei o învinovățise pentru o lege de necontestat a naturii. El voia să o țină în brațe și să o strângă până când abia mai putea respira.

– Te uiți la mine, zise Violet, și ochii tăi văd o gura-leului roz. Este o minciună. Nu există gura-leului roz. Nu există nici o moliciune în mine care să poată oferi ceva. Nici ție, nici altcuiva. Orice ai face, nu vei găsi nici o căldură în mine. Pur și simplu, nu există. Ocazional, spun adevărul, și ocazional, adevărul este reconfortant. Dar nu-ți frânge inima căutând ceva ce nu există.

Sebastian simți o dorință dureroasă. Era o senzație dulce-amară, ca și cum ar fi fost un soldat venit acasă în permisie temporară. Ar putea să rămână lângă ea pentru o săptămână sau două și să iubească fiecare moment. Ar putea să invidieze broderiile de pe pernele canapelei pentru că îi mângâiau formele.

Nutrea un gând rătăcit sau trei mii de gânduri de a o trage la el, de a o săruta până când gustul amar al adevărului se va risipi în fața lor. Și, într-adevăr, se gândise de nenumărate ori că ea avea nevoie de timp. Că, dacă aștepta, trebuia ca lucrurile să se rezolve într-o zi.

La urma urmei, toți soldații visau la armistițiu.

Dar Violet nu îl va lăsa niciodată să o țină în brațe, iar pacea nu avea să vină niciodată. Fusese un gând amar, aproape prea amar pentru a fi suportat. Nu conta cât de mult tânjea după ea.

– Mi-am dat seama cu ani în urmă, zise Sebastian, că a te avea ca prietenă nu era un premiu de consolare. Nu era ceva pentru care să te superi. Era o onoare.

Ea își ridică privirea cu precauție.

– Inima mea nu se frânge pentru că nu te pot avea.

– Nu spune asta. Am văzut cum te uitai la mine chiar acum. Noi putem să ne certăm asupra cuvintelor exacte pe care să le folosim. Dar să nu-mi spui că nu te-am rănit.

– Inima mea nu se frânge pentru că nu te pot avea, a insistat el. Se frânge pentru că tu crezi că e ceva dificil, pentru că îți imaginezi că ceea ce văd în tine este o iluzie. Nu este așa.

Ea se uită la el. Făcu ochii mari și își puse picioarele ferm pe podea, îndreptându-se ca și cum s-ar fi pregătit să fugă.

Dar el nu își permise să se miște spre ea.

Violet își încrucișă brațele pe piept.

– Eu nu sunt genul de femeie de care se îndrăgostesc bărbații, zise ea fără intonație. Nu sunt caldă sau primitoare. Eu sunt... aspră și rece. Ochii ei sclipiră. Nu sunt interesată de relații sexuale. Este adevărat, poate, că un bărbat ar putea să-și piardă mințile și și-ar putea imagina că simte ceva asemănător iubirii pentru mine, dar am toate motivele să cred că ar fi o abatere temporară de la realitate. Chiar și cel mai plin de imaginație și cel mai sincer dintre bărbați ar realiza în cele din urmă adevărul. Eu abia dacă sunt o femeie, Sebastian. Fă o listă de calități feminine și vei vedea că nu am nici una dintre ele.

Era ca și cum s-ar fi întors acasă, într-un loc care îi era drag, și ar fi constatat că pădurea arsese din temelii și casa era în ruine. Se holbă la ea îngrozit.

Ea se uită în ochii lui. Expresia ei nu se schimbă, nu pâlpâi nici măcar un pic.

– Știu de la cea mai bună autoritate, a proclamat ea, că sunt lipsită de valoare ca femeie.

Apoi se ridică în picioare, se întoarse și se chinui să deschidă ușa.

Se lăsase noaptea; afară era întuneric.

– Așteaptă.

El se duse după ea. Întinse mâna și apoi se controlă, dându-și seama că asta nu ar face decât să înrăutățească lucrurile.

– Așteaptă, repetă el. Violet, ascultă-mă. Soțul tău a fost un ticălos.

Ea se opri din drum. Nu se întoarse spre el.

– Vorbesc serios, spuse Sebastian. Habar n-am ce-ți făcea, dar te-am privit în timp ce se întâmpla. Când ți-ai scris lucrarea – acea primă lucrare despre gura-leului, cea pe care am trimis-o eu pentru tine spre publicare – mi-a fost teamă că nu vei supraviețui până la sfârșitul anului.

Bărbia ei se ridică.

– Nu știu ce vrei să spui.

– Nu vorbi prostii. Ai fost bolnavă săptămâni întregi în acel an. Te-a lovit? Ascundeai vânătăi? Ți-a spus că nu ești bună de nimic? Că ești un nimic?

Pieptul ei se ridică.

– Nu vreau să vorbesc despre soțul meu.

– Chiar și după ce te-ai însănătoșit suficient de bine pentru a părăsi patul, abia dacă puteai să te plimbi în grădină cu mine. Trebuia să ne oprim și să ne așezăm la fiecare zece metri. Am sperat că îți vei reveni din orice ar fi fost. Însă, două luni mai târziu, erai din nou prea bolnavă ca să mă mai vezi. Am crezut că ești pe moarte, Violet.

Ea clătină din cap.

– Evident, te-ai înșelat. Sunt încă aici.

– Ești încă aici. La șase luni după ce am scris prima lucrare, soțul tău a căzut pe scări la beție și și-a rupt gâtul. Și brusc, după ani buni în care te-am văzut luptând cu boala, am văzut cum te-ai făcut bine – fără recidive, fără boli subite. Așa că nu-mi repeta cuvintele soțului tău, Violet. Pot să ghicesc adevărul.

– Nu poți, zise ea, iar vocea i se gâtui. Habar n-ai, Sebastian.

– Orice ți-ar fi spus soțul tău, orice ți-a făcut, el a greșit. A greșit îngrozitor de mult.

Violet se uită la el.

– Te minți singur. Îți imaginezi că soțul meu a fost de vină, că m-a făcut să fiu rece. Te înșeli. A fost invers. Soțul meu mi-a spus că sunt lipsită de valoare pentru că el a descoperit că nu aveam căldură de oferit. Mi-a spus că sunt egoistă, iar eu nu sunt sigură că greșea. Pentru că atunci când a murit, nici măcar nu mi-a părut rău după el.

– Violet, zise Sebastian, ai luat un pui de bufniță cu o aripă ruptă ca să-l îngrijești pentru trei luni, ai ignorat faptul că a făcut praf mobila veche din camera în care îl țineai, iar când menajerele tale au fost prea speriate ca să prindă șoareci pentru el, ai făcut-o chiar tu.

Ochii ei sclipiră.

– Asta a fost doar curiozitate.

– Te-am auzit cum îl drăgăleai, insistă Sebastian. Și să vorbim și despre Herman, motanul pe care l-ai găsit prins într-o capcană de oțel?

Violet se prefăcu că nu aude asta.

– Soțul meu nu m-a lovit niciodată, spuse ea. Nici măcar o dată. Și dacă crezi că el a fost singurul care mi-a spus cât de puțin contam...

Ea trase aer în piept.

– Eram talismanul norocos al tatălui meu. Lily obișnuia mereu să spună tuturor că tata ne iubea prea mult ca să se sinucidă. Dar eu am știut întotdeauna mai bine. Niciodată nu am fost de ajuns.

Doamne, mai mult decât orice, își dorea să fie de ajutor, să o ia în brațe. Să o strângă atât de tare, încât să îi alunge toate temerile. Dar asta era Violet. Ea nu i-ar fi primit îmbrățișarea. Nu ar fi vrut să recunoască faptul că avea ceva atât de haotic ca emoții, cu atât mai puțin că era asediată de ele. Ea privea în întuneric cu ochii limpezi, cu fața neumbrită.

– Așa că uită de mine, spuse Violet. Încetează să mai vrei să știi. Toată lumea care mă înțelege ajunge în cele din urmă să fie dezgustată de ceea ce sunt.

– Nu și eu.

Ea se uită în urmă spre el.

– Tu nu știi totul.

Era din ce în ce mai rău.

Când Sebastian era prin preajmă, Violet se gândea la cele mai ciudate lucruri – să-l atingă, să-l sărute, pur și simplu să-l țină în brațe și să inspire confortul căldurii lui. Când el nu era, ea simțea amintirea lui persistând, așteptând să o prindă pe nepregătite. Aceste gânduri nedorite îi veneau în cele mai ciudate momente. Își trăgea o mănușă și se gândea la degetele lui împletindu-se cu ale ei, la acel zâmbet strălucind pe fața lui doar pentru ea. El ar trage-o lângă el...

Își scutură capul, alungând gândul înainte ca acesta să dea naștere la o dorință reală.

Dar dorința găsea întotdeauna o cale să se strecoare înapoi, iar în următoarea clipă ea își imagina râsul lui, un râs care îi tăia respirația. Genul de râs în care el o strângea în brațe în timp ce ea tremura de încântare.

Încă o mișcare a capului și fantezia aceea se îndepărtă înfrântă, chiar dacă doar temporar.

„Nu ai voie să fii acea persoană", își reaminti ea sieși. „Dorința reprezintă un pericol pentru tine."

Seara târziu, era cel mai rău. Când se lăsa noaptea, când până și aprinderea lămpilor la maximum nu făcea decât să adâncească umbrele, ea își amintea de cuvintele lui.

„Platonic? Doamne, nu. Nu te iubesc platonic. Te doresc foarte, foarte mult. Dacă tu ai vrea să te culci cu mine, Violet, te-aș lua cu mine. Chiar acum."

Târziu în noapte, era greu să-și amintească faptul că era de gheață. Că platonic era tot ce îndrăznea să-și permită să aibă. Noaptea târziu, își amintea cum era să atingă... senzația de piele care aluneca pe a ei, senzația de căldură lipită de căldură, de dezmierdare delicioasă a degetelor pe șolduri, trăgând-o aproape... Era o amintire mai luxoasă decât cea mai moale dintre mătăsuri. Își amintea cum era să se afunde într-un sărut, să uite totul în timp ce trupurile se uneau. Își amintea ce fusese un act sexual înainte de a se strica.

Dar la fel de sigur își amintea și în ce se transformase: alunecarea în nimicul înghețat, fiecare împingere a șoldurilor lui încercând să o șteargă de pe suprafața pământului.

Își amintea totul și își dorea, și se temea.

Așa că făcu ceea ce făcea întotdeauna: găsi altceva care să ia locul acelei dorințe cavernoase și înșelătoare. Decupă articole din reviste științifice, pe care le ascunse între paginile publicațiilor ei periodice, întorcând paginile din *La Mode Illustrée* nu de la o rochie la alta, ci de la un articol la altul, de la subiecte care acopereau totul, de la ereditatea sexuală până la cele mai recente experimente în metodele fotografice de expunere multiplă pentru a pune în valoare rezultatele microscopice. Se uită cu atenție la schițe de celule în timp ce se prefăcea că îi păsa de desenele xilogravate ale unor fuste de tarlatan roz.

Citi și citi până când nu mai avu loc de dorință. Până când se reduse pe sine la gândire și muncă pură, o ființă fără sentimente, fără senzații, fără dorințe. Oricum, nimic din toate astea nu o ajutaseră vreodată.

Dar gândurile erau insidioase, iar dacă era ceva ce o învățase munca științifică era că: aproape fiecare organism, indiferent cât

de mic sau cât de mare, tânjea să se reproducă. Era o dorință înrădăcinată în fiecare celulă și nu putea să o alunge, oricât de dăunătoare știa că era această dorință. Nu putea decât să-și țină dorința la distanță.

Uneori, noaptea, nu reușea.

În acea noapte, simți patul sub spatele ei și își aminti de senzația soțului deasupra ei, împingându-se în ea înăuntru, aplecându-se spre ea ca pentru a o săruta.

În primii câțiva ani, el îi șoptise cuvinte de încurajare și de afecțiune. Iubită și dulce și bună. Mai târziu, el devenise tăcut.

Aproape de sfârșit, totuși...

„La ce naiba ești bună?", îi șoptea la ureche în timp ce o poseda.

„Târfă egoistă."

Acestea au fost cuvintele care îi punctau opintelile. Și cu fiecare ciclu care trecea – la fiecare câteva luni – ea îi dădea dreptate, sublimându-se ca gheața în timpul iernii, transformându-se în abur.

Egoistă. Inutilă. Târfă.

„De câte amante mai ai nevoie?"

„Doar de încă una."

Dar pentru Violet nu putea fi niciodată „doar încă una" pentru altcineva. Ea era un puzzle din fier, construit de un demon. Tot ce putea face cineva era să fie înnebunit de ea.

Lăsă să-i scape un oftat în întuneric. Lily. O va vizita pe Lily mâine, iar Lily va avea nevoie de ea.

Și Violet simțea nevoia să știe că era nevoie de ea. În acest moment, avea nevoie de asta mai mult decât de orice altceva.

Capitolul 12

Soarele era sus pe cer, iar călătoria lui Sebastian de la Londra fusese plăcută. Reușise să îngroape toate dezvăluirile lui Violet în adâncul inimii sale. Le ascunsese în soarele plăcut, în aerul prea umed care prevestea o furtună pentru mai târziu.

Trecuse o săptămână de când își văzuse ultima oară fratele, și nu chiar atât de mult timp de când se întâlnise pentru prima dată cu conducerea Societății pentru Îmbunătățirea Comerțului Respectabil din Londra. Nu ar fi putut spera la o reacție mai bună din partea lor.

Fratele său însă...

Intră în casa acestuia, condus de servitori, și ajunse în biroul fratelui său. Nu spuse nici un cuvânt. Doar îi înmână circulara pe care o adusese cu el.

Auzea ceasul ticăind secundele care treceau. Nu îndrăzni să le numere; nu voia să știe cât timp îi va lua lui Benedict să își dea seama despre ceea ce citea.

Fratele său netezi foaia din fața lui pe birou și clătină din cap. Părea să se miște atât de încet. Se încruntă din nou și începu să citească pentru a treia oară.

Gura lui Benedict făcu un rictus, iar el se încruntă. Degetele lui bătură darabana pe birou, de parcă ar fi putut schimba cuvintele dacă zdruncina hârtia suficient de tare. Citi până la capăt pentru a treia oară și, după ce ochii lui nu se mai mișcară pe pagină – mult timp după – se uită pur și simplu la hârtie.

Sebastian nu putea să respire. O parte din el încă se simțea ca și cum ar fi fost fratele mai mic, dansând în jurul celui mai mare, arătând că stăpânea un talent pe care cel mai în vârstă îl perfecționase cu ani în urmă. Uite, voia să spună, uite ce am făcut!

Dar era mai mult de atât.

„Privește cine sunt eu!"

În toți anii care trecuseră îl lăsase pe fratele său să-i spună că el nu reprezenta nimic, că suma realizărilor sale erau glumele pe care

le făcuse, mânia pe care o stârnise unor oameni respectabili indignați de cuvintele lui.

Dar Benedict se înșela.

În cele din urmă, fratele său închise ochii și dădu hârtia la o parte.

– Sebastian.

Numele fu rostit aproape ca un suspin trist, iar fratele lui scutură din cap când vorbi din nou.

– Cum naiba ai reușit asta?

– Ar trebui să mă simt rușinat? întrebă Sebastian cu surprindere. M-am dus să vizitez Societatea la Londra. Am vorbit cu conducerea de acolo. Ei au fost interesați de munca mea în domeniul transportului maritim, ba chiar mai interesați să afle despre aplicarea metodelor numerice în comerț.

Fratele său făcu o grimasă.

– Asta este evident. Dar...

Ceasul continua să ticăie, numărând acele secunde care păreau să treacă tot mai repede și mai repede.

– Nu e nevoie să continui cu dar, spuse Sebastian. Poți să o lași așa, pur și simplu, și să zici: „Foarte bine, Sebastian, abia aștept să particip la acea întâlnire."

– Să particip? Fratele său strâmbă din nas. Crezi că voi fi prezent? Ți-am spus clar că Societatea este o organizație respectabilă. Și tu crezi că poți să demonstrezi ceva, fermecând cele mai bune minți cu trucuri matematice?

– Doamne, Benedict, zise Sebastian. Asta...

Doare, ar fi putut spune el. Dar acel simplu cuvânt nu cuprindea pur și simplu durerea pe care o simțea, durerea din adâncul lui. El își dorise să construiască o legătură între ei. Sperase că va fi posibil.

– Nu e corect. Se uită în altă parte. Nu cred că voi putea să-ți dovedesc nimic. Mi-ai spus asta foarte clar. Dar am crezut că măcar o să-mi dai o șansă.

– O șansă? O șansă să ce?

Sebastian își ridică bărbia.

– O șansă de a dovedi că sunt egalul tău. Că, indiferent de câți pași greșiți am făcut, putem avea ceva în comun.

Benedict afișă o expresie încruntată.

– Dar tu vrei mai mult decât atât. Știu cum lucrezi. Bineînțeles că vrei ca eu să te aprob. Îți place să farmeci lumea și te enervează

faptul că nu mă poți păcăli pe mine. Ești numai scântei fără substanță. Uită-te la această circulară care face anunțul. Este complet ridicol. „În onoarea galei noastre aniversare de 200 de ani, suntem încântați să prezentăm o serie de prelegeri despre viitorul comerțului, ținute de gânditorul secolului." Apoi te numesc pe tine. Benedict chicoti amuzat. Spune-mi, Sebastian, cum de nu este o glumă!?

Sebastian simți cum se deprimă.

– Gânditorul secolului este puțin cam exagerat, zise el rigid, dar dacă cei mai importanți și mai inteligenți oameni din Societatea ta cred că am ceva de valoare de spus, nu ai putea lua în considerare această posibilitate?

Benedict se ridică în picioare.

– Ai uitat. Eu te înțeleg. Ei nu au crescut cu tine. Fiecărei persoane care te întâlnește îi sclipesc ochii, orbită de lumini strălucitoare. Dar eu te-am văzut toată viața mea, și nu poți să te ascunzi de mine. În spatele glumelor tale, al cuvintelor tale plăcute și al zâmbetelor tale strălucitoare, tu nu ești nimic.

Sebastian simți ca și cum fratele său i-ar fi înfipt o sabie în stomac.

– Restul lumii îți va oferi toate laudele pe care le are de oferit. Dar cineva trebuie să-ți reamintească adevărul despre tine însuți, iar acea persoană sunt eu. Împinse circulara înapoi către Sebastian. Vrei să știi ce cred despre asta? Cred că Societatea mea a făcut o greșeală – o greșeală oribilă, o greșeală afurisită, iar când vei termina de făcut ravagiile tale obișnuite, eu... va trebui să înlătur dezastrul.

Sebastian nu reuși să mai spună nimic. Se chinuia să găsească cuvinte, orice, dar nu reușea.

– Data viitoare când te gândești că vrei să fiu mândru de tine, să nu mai pătezi numele unei organizații pe care o iubesc.

Benedict vorbea ca și cum i-ar fi oferit lui Sebastian un sfat bun, plin de dragoste.

Mâinile lui Sebastian deveniseră reci.

Fratele său se ridică în picioare.

– Fă ceva adevărat și îți voi recunoaște meritele pentru asta. Dar asta...

Ar fi trebuit să fie evident deja de multă vreme, dar Sebastian nu voise să o recunoască. Fratele său stătea în fața lui, cu fața întunecată ca un nor de furtună, cu brațele încrucișate pe piept. Benedict cel perfect, se gândi el. Benedict care nu făcea niciodată

un pas greșit. Benedict stabilea mereu standarde atât de mari cu privire la propria conduită, încât Sebastian nu reușea să se ridice la nivelul lui.

Perfectul Benedict era un mincinos.

– Înțeleg, se auzi Sebastian spunând. Credeam că eu sunt de vină pentru distanța dintre noi. Dar nu eram singurul de vină. Nu pot să fac nimic care să te convingă să ai o părere bună despre mine. Îl trimiți pe Harry la bunica lui pentru că nu crezi că am făcut destule ca să merit să-ți cresc fiul? Câte lire ai câștigat din afaceri?

Benedict se încruntă.

– Nu asta e ideea.

– Nu e? Vrei ca fiul tău să aibă un exemplu de gentleman. Câte prelegeri ai ținut la blestemata voastră de Societate?

– Ai întrecut măsura, Sebastian. Nu înjura.

– Ai înjurat chiar tu acum nici două minute!

Sebastian se încruntă la fratele său.

– Când ai fost primit în Societatea Regală? La ce vârstă? Ce lucrări ai publicat?

Sebastian făcu un pas înainte.

– Nu este vorba despre ceea ce fac eu. Nu este vorba despre ceea ce nu fac. Este vorba despre același lucru blestemat, Benedict – lucrul despre care a fost vorba întotdeauna. Eu sunt o persoană inteligentă și capabilă, iar tu nu ai văzut niciodată nimic bun în mine. Ei bine, nu mă mai străduiesc să-ți câștig respectul. Tu nu mi l-ai acorda, indiferent ce aș face.

Benedict se trase înapoi, obrajii i se îmbujorară.

– Ce acuzație îngrozitoare!

– O, este îngrozitoare, într-adevăr! Imaginează-ți cum e să trăiești cu asta, continuă Sebastian. Imaginează-ți cum este să crești știind că persoana a cărei părere bună ți-o dorești cel mai mult a decis deja că nu ești bun de nimic. Toată viața mea te-am lăsat să-mi spui că nu sunt decât un idiot – un cuceritor inutil, ridicol, prostovan, o persoană care nu a contribuit cu nimic în lume. Dar știi ceva? Eu am o mulțime de lucruri de care să fiu mândru. Încearcă, Benedict. Spune-mi un lucru bun despre mine.

Fratele său își încordă maxilarul. Nările îi fremătară, iar el își feri privirea.

– Ei bine, ești simpatic – recunosc. Ăsta a fost întotdeauna atuul tău: ești simpatic. Ai obținut totul atât de ușor – prieteni, femei... Benedict clătină din cap. Bani? Prestigiu? Viața este un joc pentru tine. Noi, restul, ne luptăm, încercând să lăsăm cele mai mici urme în lume. Iar tu ai primit totul fără să miști un deget. Pentru că ești simpatic.

Doamne! Benedict nu putea nici măcar să-i facă un compliment fără să-l întoarcă într-o insultă.

– Nu e vina mea că oamenii mă plac. Sebastian își încrucișă brațele. Și nu mi s-a dat pur și simplu tot ce mi-am dorit.

– Spune-mi un singur lucru, Sebastian, un singur lucru pe care ți l-ai dorit și care nu ți-a fost oferit.

Sebastian privi în altă parte.

– Aprobarea ta.

– O, o singură dificultate! Foarte bine. După mai bine de trei decenii de trecut ușor prin viață, ai descoperit un lucru care nu poate fi obținut cu prețul unei glume și al unui zâmbet.

– Nu, spuse Sebastian punându-și palmele pe birou. Aprobarea ta a fost singurul lucru pe care mi l-am dorit când eram copil. Tot ceea ce mi-am dorit vreodată a fost ca tu să fii mândru de mine. Să mă privești în ochi și să-mi spui: „Bravo, Sebastian, știam că poți s-o faci!" Dar nimic din ceea ce am făcut nu a fost suficient de bun pentru tine. Și n-a contat ceea ce am realizat, n-a contat ceea ce am făcut, ceea ce ți-am depus la picioare – am primit mereu același răspuns. Că ceea ce am făcut nu avea nici o valoare.

Se aplecă în față.

– Astea sunt prostii, spuse Benedict și dădu din cap. O, nu încerca să-mi stârnești mila. Dacă ai fi făcut ceva care să merite...

– Știi de ce îl vreau pe fiul tău? îl întrerupse Sebastian. Da, pentru că îl iubesc. Da, pentru că este un băiat minunat și aș considera o onoare să îl cresc. Dar și pentru că te văd făcând cu el ceea ce mi-ai făcut mie. Nimic din ceea ce face el nu e destul de bun pentru tine. Tot ceea ce primește sunt mustrări. „Nu mai juca jocuri închipuite! Ești prea mare ca să te mai joci!" Nimic din ceea ce face nu e bine. Vreau ca el să știe că e destul de bun. Pentru că eu sunt singura persoană din lume care crede asta despre el și, la naiba, nu vreau să crească așa cum am crescut eu.

Ochii lui Benedict se întunecară.

– Pui la îndoială abilitățile mele de părinte?

– Da, zise Sebastian, o fac. Tu ai stricat totul cu mine, iar acum strici totul cu Harry. Nu am de gând să te las să faci asta cu el.

Benedict oftă și se frecă pe frunte.

– Crezi că am fost prea dur cu tine? Făcu un pas înainte. Crezi că ai făcut tot ceea ce ai putut, iar eu ar fi trebuit să-ți răsplătesc măruntele eforturi pentru că, altfel, aș fi putut să-ți rănesc sentimentele? Benedict avea fața roșie. Ai fi putut avea respectul meu. Nu ți-a fost niciodată refuzat. Tot ceea ce trebuia să faci era să îl câștigi.

– Spune-mi un singur lucru pe care puteam să-l fac! răbufni Sebastian. Încearcă să spui doar un singur lucru, Benedict, pe care l-aș putea face și care te-ar face să spui: „Ei bine, Sebastian, chiar meriți respectul meu!"

Benedict porni să vorbească.

– Încetează doar să mai lenevești și...

– Nu am lenevit! strigă Sebastian. Uită-te la mine! Serios, uită-te la mine, Benedict! Uită-te la cine sunt și la ceea ce am făcut. Aceste lucruri pe care ți le pun în față nu sunt accidente. Ele sunt cine sunt eu. Nu este vina mea că tot ceea ce vezi în mine este un neisprăvit.

– Văd ce ești! ripostă Benedict. Ești un impostor.

Sebastian simți cum se răcește de sus până jos.

– Nu.

Dar era suficient adevăr în acuzația fratelui său pentru ca protestul să iasă ca o simplă șoaptă.

– Ești un impostor, continuă Benedict, care se joacă de-a bărbatul. Ești un impostor, un impostor, un oribil...

Se opri la mijlocul frazei, respirând greu. Fața i se înroși și își reținu restul propoziției.

Iar în acel moment, Sebastian știu că fratele său avea dreptate. El era un impostor – unul oribil – și chiar dacă Benedict nu știa toate motivele, el avea dreptate. Îi fusese teamă că-și pierde fratele, și totuși, iată-l cum îl alunga singur.

Sebastian știa că fratele său avea o problemă cu inima și îl înfuriase oricum. Doamne, știa mai bine decât atât. El doar... uitase. Ura să-și piardă cumpătul. Îl făcea să uite tot ceea ce era important. El era mai mult decât credea fratele său, nu doar un bufon, nu doar cineva care îi făcea pe oameni să râdă. Dar Benedict avea dreptate. În fond, Sebastian nu își dorise niciodată să fie mai mult decât un

om care îi făcea pe oameni să zâmbească. De fiecare dată când uitase asta, oamenii pe care îi iubea plătiseră prețul.

Realizase lucruri, dar fusese și omul care își petrecuse trei ani încrucișând flori, în speranța de a găsi ceva profund, culegând doar confuzie în schimb.

Fața lui Benedict se contorsionă în agonie; mâna i se duse la abdomen.

Așa se întâmpla când erai serios. Trebuia să știe asta.

Făcu un pas înainte.

– Oprește-te, zise el cu blândețe. Oprește-te. Ai dreptate. Îmi pare rău.

Întinse mâna și îl atinse pe fratele său pe umăr.

– Nu te supăra. Nu vreau să te superi.

Benedict își strânse degetele în pumn.

– La naiba cu inima mea! Dacă nu pot să țip la fratele meu... Rosti cuvintele ca și cum ar fi vorbit prin durere. Dacă nu pot țipa la fratele meu mai mic, nu mai merită să trăiesc.

Sebastian clătină din cap.

– Poftim, stai jos. Stai jos acum. Mă duc să aduc doctorul.

– Nu e nimic, bombăni Benedict, dar se așeză greoi, cu pumnul încleștat pe picior, apăsând tare, ca și cum ar fi vrut să alunge durerea. Nu e nimic. Doar un pic de indigestie. Inspiră adânc. O să treacă, zise el. Dar... Ochii i se închiseră.

– Corect, spuse Sebastian cu blândețe. Acum nu este un moment bun pentru a vorbi.

Dar el știa ceea ce spunea de fapt.

Niciodată nu avea să fie un moment bun pentru a vorbi. Distanța dintre ei nu va putea fi depășită niciodată; Benedict nu avea să îl respecte niciodată.

Nu avea importanță. Sebastian se respecta pe sine însuși, încât nu mai avea nevoie de aprobarea fratelui său pentru a continua. Nu conta cât de puțin îi prețuia fratele său talentele. Câtă vreme Sebastian îl făcea pe Benedict să zâmbească, el va considera asta un succes.

Iar dacă Benedict nu avea o părere bună despre el din cauza asta... ei bine, cel puțin ar zâmbi.

– Unchiule Sebastian, se auzi o voce mică de pe casa scării, în timp ce Sebastian cobora. Ce se întâmplă cu tata?

Sebastian se uită jos. Harry ședea pe un scaun la intrare. Era un scaun pentru adulți, iar picioarele lui nu prea ajungeau până la pământ. Stătea cu brațele încrucișate, așteptând răbdător, așa cum Sebastian nu fusese niciodată în stare să facă la vârsta lui.

Părul negru al nepotului său se revărsa în toate direcțiile; pe față avea o expresie de îngrijorare copilărească.

– De ce ați țipat tu și tata unul la celălalt?

Harry părea speriat.

– Pentru că nu ne puteam pune de acord, spuse în cele din urmă Sebastian. Câteodată se mai întâmplă. Oamenii nu se pot pune de acord.

Harry se lăsă să alunece de pe scaun. Strângea în mână un cal de lemn. Urcă încet treptele până când îl întâlni pe Sebastian la jumătatea drumului. Cu Sebastian rămas pe o treaptă mai sus, Harry părea și mai mic decât era, abia mai înalt decât genunchii lui Sebastian.

– O să pleci și nu o să mai vii niciodată? întrebă el.

– Nu.

Încă o pauză.

– O să moară tata?

– De ce... de ce întrebi asta? îl chestionă Sebastian mușcându-și buzele.

– Pentru că doctorul vine foarte des. Ca și anul trecut, cu mama.

Nu era treaba lui Sebastian să-i spună lui Harry despre boala tatălui său. Dar nici nu se putea hotărî ca el să mintă.

– Întreabă-l pe tatăl tău, zise el în cele din urmă.

Fața lui Harry se schimonosi.

– Asta înseamnă că da.

– Ș-ș-ș-t!

Sebastian se așeză pe trepte lângă nepotul său, reducând acea diferență îngrozitoare de înălțime dintre ei.

– Totul se va rezolva cumva, spuse el, lăsând să-i scape un oftat. L-am înfuriat pe tatăl tău în ultimele săptămâni, iar asta nu e bine pentru el.

Își ridică privirea. Nu mai știa cum să-l citească pe fratele lui, nu mai știa ce era corect, cu excepția faptului că țipetele nu ar fi putut schimba nimic.

– Nu voi mai face asta, promise el. Asta va ajuta. Nu plânge.

– Nu voi plânge, zise Harry.

Și nu plângea. Umerii îi tremurau convulsiv, dar nu lăsă să-i scape nici măcar un suspin.

– Nu plâng, repetă Harry. Tata a spus că bărbații nu plâng, așa că eu nu plâng acum.

„Nu fi ridicol", se gândi Sebastian să spună. Sau: „Ai voie să plângi atunci când ești trist"

Dar Benedict nu ar fi apreciat intervenția lui Sebastian în educația lui de părinte și, până la urmă, Harry era copilul lui Benedict. Era decizia lui, indiferent ce credea Sebastian despre ea.

– Bine, spuse Sebastian, strecurându-și brațul în jurul lui Harry. Bine. Tu nu plângi. Eu sunt aici, nu plâng împreună cu tine.

– Violet, făcu Lily, luându-i mâinile surorii sale. De unde ai știut că eu aveam atâta nevoie de tine?

Se aflau în biroul privat al lui Lily, iar ușa era încuiată. Lily își amenințase copiii că-i va tăvăli prin smoală și fulgi dacă o vor întrerupe în următoarea oră, ceea ce însemna că aveau cel mult cincisprezece minute la dispoziție. Lily stătea la biroul ei, cu ochii mari și rugători.

Violet nu știuse. Ea avea nevoie de Lily, avea nevoie să i se reamintească faptul că cineva avea nevoie de ea fie și numai pentru a-i vorbi cu severitate lui Frederick despre modul în care demnitatea soldaților săi de plumb nu putea fi susținută dacă continuau să aterizeze în oala lui de noapte.

Cu Lily, ea avea un scop, unul real.

Violet își încrucișă mâinile.

– Ajută-mă, spuse Lily. Asta e mai mult decât poate suporta orice mamă.

– Ce s-a întâmplat?

Dacă unul dintre copiii lui Lily ar fi fost atât de bolnav încât să provoace îngrijorare, cu siguranță ar fi trimis deja după Violet.

– Uite ce am găsit în lucrurile Amandei. Mâinile lui Lily tremurau în timp ce luă o cheie din inelul din buzunar și descuie sertarul de la birou.

Dintr-odată, Violet avu o presimțire foarte proastă în legătură cu ceea ce urma să îi arate Lily.

– Asta.

Lily scoase la iveală o carte.

– Asta! zise ea cu voce tremurată.

Doar cu un mare efort își reținu Violet emoția de pe față.

– *Mândrie și prejudecată*, spuse ea pe un ton calm. Și o primă ediție, pe deasupra. Doamne sfinte! Astea au devenit destul de valoroase acum. I-a dat-o vreun pretendent? Ai dreptate. Nu ar fi trebuit să accepte așa ceva de la un bărbat, nu de la un bărbat, oricât de grijuliu ar fi fost darul. Va trebui să îl returneze.

Nu spunea minciuni. Nici adevărul, dar nici minciunile nu erau directe.

– Deschide-o.

Lily se uită în altă parte.

– Doar... deschide-o.

Violet o făcu, chiar dacă știa ce va vedea. Nu era prima pagină din *Mândrie și prejudecată*, ci din *Educația superioară a femeilor*, de Emily Davies.

Violet se uită în ochii surorii ei.

– Emily Davies, spuse ea absolut calm, încât, dacă nu și-ar fi simțit inima tresăltându-i în piept, nici nu ar fi știut că era agitată. Nu am auzit de nici o romancieră cu acest nume.

Alt adevăr. Emily Davies pe care o cunoștea Violet scria eseuri, nu romane.

– Scrie ficțiune nepotrivită?

– Nu este o romancieră, rosti Lily disprețuitor. Este una dintre acele... femei îngrozitoare. Scrie despre drepturile femeilor.

– O, vai de mine!

– Știam eu că vei înțelege. Propria mea fiică a adus în casă acest gen de literatură subversivă! Nu vrea să-mi spună care dintre prietenele ei i-a dat-o. Nu știu cine încearcă să o ducă pe căi greșite. Nu este suficient că are asemenea gânduri josnice, dar mi-a mai spus și neadevăruri.

– Neadevăruri? spuse Violet. Cu siguranță că nu a mințit direct.

– E totuna, rosti Lily cu dispreț. Adevărurile menite să inducă în eroare sunt la fel de rele ca și minciunile.

Violet își linse buzele.

– Ea te iubește, să știi. Nu este vicleană din fire. Poate că a simțit că nu ai fi deschisă la o astfel de discuție.

– Păi, bineînțeles că a crezut asta! Nu sunt deschisă la o astfel de conversație. Cine ar fi? Nimeni de familie bună. Această discuție despre studii superioare poate să fie o necesitate nefericită pentru femeile care nu pot obține o ofertă respectabilă, dar Amanda nu se află în această situație.

Violet nu spuse nimic.

– Noi două, spuse Lily, noi înțelegem. Sfera feminină nu este mai mică doar pentru că este relegată la sexul slab. Poate că nu suntem la fel de puternice ca bărbații, la fel de inteligente ca bărbații, dar avem scopul nostru. Ca Amanda să nu-și îndeplinească acest scop...

– Scopul, zise Violet pe un ton trist.

Apoi, după o scurtă pauză, reveni:

– Amintește-mi... care este acel scop?

Lily se uită la sora ei. Pentru o clipă, se uită pur și simplu, de parcă doar acum și-ar fi amintit că Violet nu avea nici copii, nici soț. Ca și cum se întreba cum va putea să-și privească sora în ochi după ce îi spuse se direct că ea nu servea nici unui scop.

– De aceea te iubesc, zise Lily cu stângăcie. Pentru că, indiferent de diferențele noastre exterioare, tu tot mă înțelegi. Tu știi ce este în inima mea, așa cum și eu știu ce este în a ta.

Violet ședea într-o tăcere înghețată, abia putând să dea din cap în replică. Întotdeauna știuse că trebuia să o inducă în eroare pe Lily pentru ca sora ei să o iubească. Nu doar despre activitățile sau gândurile ei; trebuia să mintă în legătură cu orice.

Nu-i trecuse niciodată prin cap că Lily – Lily cea caldă, dulce și deschisă – o mințea și ea. Că Violet voia ca ea să o facă, pentru că până și iluzia iubirii era preferabilă lipsei totale a acesteia.

– Când îl voi descoperi pe diavolul care i-a dat fiicei mele acel material îngrozitor, îi spuse Lily, îl voi distruge. Sau pe ea. Ticălos fals, mincinos, egoist, laș.

O mințea pe Lily. Îl mințea pe Sebastian. Îi mințea pe toți cei care contau pentru ea.

Habar n-avea ce mai spuse se până la finalul discuției și cum reușise să plece de la sora ei. În drum spre casă începuse să plouă; auzi picăturile pe acoperișul trăsurii ei. Fu întâmpinată cu o umbrelă la ea acasă și condusă în interiorul cald, dar nici acolo nu-și găsi locul.

Se plimba din cameră în cameră, trecând cu ochii de la falsele versiuni ale *La Mode Illustrée* pe care le folosea pentru a-și ascunde

înclinațiile de ochii curioșilor la tricotajele pe care le folosea pentru a părea inofensivă.

Începuse să tricoteze doar pentru că tatăl ei o alungase din sera și din grădinile lui. Chiar și tricotatul ei era o minciună, o iluzie de hărnicie calmă, pe care o folosea pentru a-și ascunde toată agitația interioară.

Totul la ea era o minciună. Și pe bună dreptate – adevărul era atât de îngrozitor de urât.

Atât de urât, încât Violet se ferea de el din lașitate.

Se schimbă într-o rochie simplă și se strecură în seră.

Începuse să plouă cu găleata, dar ea nu își luă o umbrelă. Frigul și picăturile mari care îi loveau pielea i se păreau o pedeapsă dreaptă.

Chiar și munca ei era o minciună – nu era a ei, nimeni nu o recunoștea ca atare.

Iar a o face era inutil, din moment ce nimeni nu o mai prezenta. Ea se mințise singură în ultimele săptămâni.

Se uită în jos.

Înmuia semințe, încercând să le convingă să germineze? Această iluzie a fertilității era cea mai mare minciună dintre toate.

Ea era un puzzle fără soluție. Defectele ei nu se aflau niciodată la începutul cunoștințelor ei, ci la sfârșit – când îi alunga pe toți cei care țineau la ea. Era doar o chestiune de timp, cât aveau nevoie ca să-și dea seama de adevăr.

Ea nu era nimic; un nimic pe care îl oferea acelora suficient de nebuni încât să țină la ea. Asta era tot ce merita, așa că de nimic avea parte. Nu conta cât de mult se străduia sau ce făcea.

Până la urmă, era o lașă egoistă, inutilă și mincinoasă.

Își puse mâinile la urechi, dar, oricât de mult ar fi încercat, nu putea face să dispară șoapta aceea. Nu era o voce, până la urmă. Era doar propria-i memorie, iar memoria lui Violet era un lucru dur și teribil.

Nu putea s-o facă să dispară. Nu putea să-și demonstreze că se înșela. Poate era timpul să demonstreze cât de multă dreptate avea. În adâncul sufletului ei, știuse mereu că dacă cineva ar fi știut adevărul...

Ei bine... chiar și Sebastian ar înțelege cât de imposibil era să țină la ea.

Violet luă toate sentimentele pe care le ascunsese, toate durerile și dorințele pierdute, lucrurile pe care nu îndrăznea să-și permită să le simtă.

Și își dori. Voia să fie ținută în brațe atât de mult, încât o durea. Voia ca cineva să-i spună că se înșelase, că ea contează. Voia să înceteze să mai mintă.

Afară, bubui un tunet. Violet trânti un rând de oale goale pe jos. Se sparseră în cioburi inutile, usturându-i pielea. Ploaia cădea atât de deasă, încât abia dacă mai putea vedea peretele din spatele grădinii sale. Se îndoia că Sebastian era în grădina lui, nu pe această ploaie torențială.

Lașă. Mincinoasă.

Nu mai putea aștepta. Un lucru mărunt ca ploaia nu avea să o oprească de la a spune adevărul și de la a pierde totul, o dată pentru totdeauna.

Capitolul 13

Sebastian se afla în sera lui, încercând să pună ordine în încurcătura de sentimente, când afară începu să toarne serios. Cădeau perdele mari de ploaie, ca de nicăieri, șuvoaie furioase de apă. Îi obtura vederea spre arbuștii săi aflați la zece metri distanță, scăldând întreaga lume în cenușiu. Aerul se răcise, iar geamurile de la sera lui începură să se aburească.

Își căuta umbrela, pe care era aproape sigur că o lăsase printre cârligele și redingotele de la intrare, când se deschise ușa.

Se întoarse, așteptându-se să fie unul dintre servitorii săi, care poate că avea în mână umbrela de care avea nevoie, dar era Violet.

Îi văzu mai întâi pielea. Purta o rochie simplă de muselină, de culoare cenușie, genul de rochie de lucru pe care o îmbrăca pentru a lucra în sera ei. A o numi rochie era chiar prea generos. Acum era o cârpă amărâtă, udă fleașcă, una care se agăța de rotunjimile lui Violet în moduri pe care bănuia că ea chiar nu voia ca el să le vadă.

Violet își dădu la o parte părul împletit într-o coadă udă de apă și trânti ușa după ea. Cadrul ușii zăngăni zguduit de vânt. El nu reușea să deslușească expresia de pe fața ei. Ar fi putut fi tristă; ar fi putut fi sfidătoare. O picătură de apă îi alunecă până la capătul nasului, iar ea își ținea pumnii strânși pe lângă ea.

– Violet! se miră el. Ce s-a întâmplat?

Ea își ridică bărbia. Pumnii strânși pe lângă ea se încleștară, iar ea înaintă spre el, pas după pas, cu apa plescăindu-i din încălțăminte. Avansă spre el de parcă el ar fi fost o forță inamică care trebuia înconjurată. Era cu o jumătate de picior mai scundă decât el, și totuși, cumva, acea lumină marțială din ochii ei îl făcea să vrea să se dea înapoi.

Ea se opri la un centimetru de el.

– Violet, zise el ușor.

– Ți-am ascuns adevărul.

Ea rosti asta pe un ton rece. Pe lângă corp, pumnul ei se strânse și se desfăcu ritmic.

– Tu crezi că eu nu te doresc fizic.

Ochii ei îl sfredeliră într-o provocare tăioasă.

Sebastian nu știa ce să creadă; întreaga lui ființă păru să ia foc, așteptând cu sufletul la gură ceea ce voia ea să spună.

– Crezi că nu te doresc, zise ea, ștergându-și din apa de pe față. Te înșeli. Nu mă pot opri să nu mă gândesc la tine. La cum ar fi să... Ea înghiți în sec. Să te îmbrățișez. Să te ating.

Încă o pauză.

– Vezi cât de mult te-ai înșelat? Te doresc.

Da, cânta o parte din el. Da, da, da, da.

Dar totul era atât de îngrozitor de greșit – pumnul acela strâns pe lângă corp, de parcă ar fi avut nevoie de protecție împotriva lui, acea sclipire stranie din ochii ei. Felul în care rostise cuvântul dorință, ca și cum ar fi fost un cuțit, unul pe care intenționa să-l folosească pentru a-l spinteca.

– Nu înțeleg, spuse el făcând un pas înapoi. Ceva nu e în regulă.

Ochii ei sclipiră.

– Taci din gură! îi porunci ea și, înainte ca el să-și dea seama ce făcea, se aruncă asupra lui.

Nu exista un alt cuvânt pentru asta. Acum era în fața lui, cu o furie dezlănțuită, iar în clipa următoare, mâinile ei erau pe umerii lui și buzele ei le căutau pe ale lui.

Își imaginase de atâtea ori că o sărută pe Violet, încât, la început, lăsă să se întâmple.

Gura ei era rece și mâinile îi tremurau, dar asta – își dădea el seama – era din cauza ploii și se va opri odată ce o va încălzi. El nu voia să întrebe ce se schimbase. Nu-i păsa de ce îl sărută. El o iubea de ani buni, și acum ea era aici. O trase aproape de el, iar ea nu se retrase. Sărutul ei era doar sălbatic, lipsit de tandrețe. Limba ei se războia cu a lui, înainte ca ei să aibă ocazia să se încălzească unul pe celălalt. Și în timp ce el încerca să o țină aproape, mâinile ei alunecau peste tot pe el – pe reverul hainei, mergând în jos și căutându-i nasturii de la pantaloni.

Iisuse. Îi desfăcea pantalonii.

– Nu aștepta, Sebastian, spuse ea. Nu aștepta. Am nevoie de tine acum.

Trupul lui nu avea nevoie de nici o încurajare pentru a prinde viață. El visase de atâtea ori că o ținea în brațe, iar acum chiar era în brațele lui. Materialul ud al rochiei se lipea de rotunjimile ei dulci, ușoare, pe care visase să le exploreze de atât de mult timp. Mădularul lui se trezi brusc la viață când degetele ei îi desfăcură prohabul.

– Am nevoie de tine, șopti ea. Am atât de multă nevoie de tine.

Își dorise ca mâinile ei să fie acolo – exact acolo, trăgându-i pantalonii în jos cu brutalitate, frecându-i mădularul fără vreo urmă de timiditate – de atât de al naibii de mult timp, încât aproape că nu voia să-și pună la îndoială norocul.

Degetele ei erau reci, dar el era destul de fierbinte pentru amândoi. Și chiar dacă mâinile ei tremurau, cel puțin erau dornice și îndrăznețe în explorarea lor.

Nu voia să pună întrebări, nu acum. Nu cu erecția lui trezită la viață de o surpriză încântătoare.

Dar nenorocitele alea, afurisitele alea de îndoieli nu voiau să-i dea pace.

Se îndepărtă de ea.

– Violet, ce faci?

Ea își ridică privirea spre el.

– De ce te oprești? Ai spus...

Ea făcu o pauză.

– Ai spus că nu e... Ea înghiți în sec și mai făcu o pauză, o pauză mai lungă. Ai spus că nu e ceva platonic.

O, Doamne. Pauzele alea. Nu se oprea ca să caute cuvinte. Ea abia dacă era coerentă.

– Ce mai aștepți? întrebă, împingându-se înainte într-un gest de sfidare nefericită. Ești un cuceritor și mă dorești. Așa ai spus.

– În primul rând, răspunse el, încercând să-și adune gândurile, sunt un cuceritor care folosește prezervative, dar nu țin vreunul în sera mea. În al doilea rând...

– Nu ai nevoie de prezervative, îi spuse ea.

– Ba bine că nu. În primul rând, nu e vorba doar despre a preveni o sarcină. Pe de altă parte, nu știi dacă ești sterilă. S-ar putea să fi fost soțul tău de vină.

Ea își strânse brațele în jurul ei.

– Și încă un lucru. Am spus că te iubesc. Ce te face să crezi că mi-aș satisface poftele cu tine fără să-mi pese de faptul că... că...

– Că ce? mârâi ea la el.

– ...că ești în pragul lacrimilor.

– Nu sunt.

Ea își întoarse capul, cu umerii tremurând.

– Nu sunt în pragul lacrimilor. Eu nu plâng.

A naibii treabă în legătură cu asta era că avea dreptate. El nu o văzuse niciodată să plângă până atunci... niciodată. Nici la înmormântarea tatălui ei. Nu vărsase nici o lacrimă în ultimul an de căsnicie – fusese doar palidă și apatică și nu spuse se nimic despre ceea ce i se întâmpla, dar nu plânsese. Își trase pantalonii la loc.

– Violet, scumpo, ce naiba s-a întâmplat? încercă el să afle.

Ea se prăbuși pe jos și își puse fața în mâini. Nu plângea; doar tremura.

Tunetul răsuna în jurul lor. El nu o putea auzi din cauza bubuiturilor. Sunetul ploii care lovea geamurile de sticlă din jurul lor îi îneca cuvintele. El putea ghici doar că ea era tulburată din tremurul umerilor. Se așeză lângă ea și o cuprinse cu brațul în jurul umerilor ei uzi.

Nu l-ar fi lăsat niciodată să o țină în brațe dacă nu ar fi fost așa de zguduită de emoții.

O cuprinse cu brațele și o trase spre el, încercând să o încălzească măcar un pic.

– E în regulă, îi spuse el. Totul va fi în regulă.

Ea scoase o exclamație, stând cuibărită lângă umărul lui.

– Îmi pare rău, zise el. O să fac să fie bine. Orice ar fi, voi face să fie mai bine.

Ea își ridică fața spre a lui. Ochii ei erau întunecați, atât de întunecați, încât el nu vedea partea de jos a ochilor când se uita la chipul ei.

– Nu sunt stearpă, șopti ea.

Avu nevoie de o clipă ca să înțeleagă cuvintele rostite atât de încet în mijlocul furtunii, iar când înțelese, nu reuși să priceapă ce voia să spună.

– Ai spus că nu știi dacă sunt sterilă. Știu că nu sunt. Am mai fost însărcinată. Cred că am rămas însărcinată în noaptea nunții mele. Am fost atât de fericită, atât de emoționată când mi-a spus doctorul.

El făcu ochii mari.

– Habar n-aveam.

– Era atât de nou, încât nu am vrut să spunem nimănui.

Ea își trase nasul

– Am pierdut sarcina după șapte săptămâni.

El nu avu nimic de spus la asta, așa că doar o trase mai aproape.

– O, Violet. Îmi pare atât de rău.

– A doua oară a fost la scurt timp după aceea. Nu eram pregătită, dar doctorul a spus că avorturile spontane sunt frecvente la soțiile tinere, iar soțul meu a zis că, atunci când un cal te aruncă, trebuie să te urci înapoi imediat. Așa că am procedat întocmai. A fost atât de ușor să rămân însărcinată, Sebastian. Lily mi-a spus odată că ea rămâne însărcinată dacă soțul ei doar strănută spre ea, iar eu sunt la fel. Rămân imediat însărcinată.

Degetele ei îl strângeau de braț.

– Doar că nu puteam ține sarcina. Opt săptămâni, zece săptămâni. Așa a fost cu mine. An după an.

– An după an? repetă Sebastian amorțit.

– Mă tot urcam înapoi pe cal, zise Violet. De nouăsprezece ori, iar și iar...

Ea trase adânc aer în piept.

Doamne! Îl durea să o audă. Îl durea să știe prin ce trecuse. El știuse că era țepoasă; bănuia că exista un motiv. Dar asta?

– După niște ani, doctorul a spus că trebuie să nu mai încercăm. Că era prea mult pentru mine.

Ea înghiți în sec.

– Că, dacă nu se va opri, o să mor. Dar soțul meu nu a vrut să se oprească. Își dorea moștenitorul.

Vocea ei începuse să tremure.

– L-am refuzat, înțelegi. I-am spus că nu, iar el nu m-a forțat niciodată când am făcut-o. Dar refuzul meu nu era respectat pentru totdeauna. Se întorcea și se certa cu mine. A încercat să mă convingă și să-mi explice. Mi-a spus că eram egoistă că îl refuzam. Că era nevoie de un moștenitor pentru comitat, că era o chestiune mai importantă decât mine. Aș fi putut refuza dacă ar fi fost doar un singur nu, dar el trebuia să obțină doar un singur da. Un singur da, și era din nou pe mine. Un singur da, și mă făcea să mă simt ca un nimic, de parcă toată viața mea, corpul meu, nu valorau mai mult decât... decât șansa de a mă lăsa însărcinată. Iar eu eram o târfă egoistă și mincinoasă dacă îmi doream altceva.

Sebastian simțea că i se face rău.

– S-a înșelat, spuse Sebastian.

Dar furia care se adunase în el la acest gând nu avea obiect în afară de un om mort și nici un loc în această conversație. O strânse mai tare în brațe.

– A greșit așa de mult.

– Am încercat să cred asta. Dar când a murit... A fost un accident oribil. Am ascultat persoană după persoană exprimându-și condoleanțele. Și nu am putut să mă conving să-mi pară măcar un pic rău. M-am bucurat. Ea oftă. Atât de egoistă am fost, încât m-am bucurat că murise. Nu a greșit. Viața mea nu însemna nimic pentru el, dar viața lui a însemnat la fel de puțin pentru mine.

– Șșșt, îi șopti el.

– Și uite ce ți-am făcut ție. Te-am mințit, te-am rănit, pentru că nu pot suporta să mă gândesc ce ar însemna să fiu nevoită să-ți spun nu în felul ăsta. Asta mi-a ucis căsnicia, Sebastian. Ne-ar ucide și pe noi. Nu aș putea suporta asta.

Degetele ei îl strânseră de braț.

– În felul meu, cel puțin, nu existau riscuri. Sunt o lașă, Sebastian. Sunt o lașă mincinoasă și blestemată, încât te-am lăsat să crezi că nu te doream.

Ea începuse să respire mai calm.

– Așa că ai venit la mine, spuse el încet.

Ea tresări.

– Uneori te doresc atât de mult, încât îmi vine să urlu. Dar eu... eu... nu îndrăznesc. Nu îndrăznesc să vreau.

Vocea ei se făcu mică, iar ea se retrase în sine. Nu. Judecând după cele spuse, el nici nu se îndoia de ce.

– Nu pot fi decât cine sunt, șopti ea. Sunt o persoană rece, tăioasă, un puzzle din oțel. Dacă te las înăuntru, o să ne tai pe amândoi în bucăți.

Ea venise aici și se aruncase asupra lui. Se aruncase asupra lui, îi spuse se că nu are nevoie de prezervativ. Venise aici gândindu-se că el ar fi acceptat să îi facă ceea ce îi făcuse soțul ei.

Doamne, cum a putut să creadă că el ar face asta?

Ea nu se uita în ochii lui.

– Îți datorez scuze, Sebastian.

Soțul ei îi spuse se că era un nimeni. Făcuse tot ce putuse ca să o șteargă de pe suprafața pământului, ducând-o în pat, știind ce ar însemna asta. El își amintea de Violet în acei ultimi ani ai căsniciei ei – bolnavă jumătate din timp, abia în stare să se miște, și totuși atât de hotărâtă să trăiască, să facă ceva, să aibă acea lucrare despre gura-leului.

Ea crezuse că acela avea să-i fie sfârșitul.

– Dintre toate lucrurile oribile pe care ți le-am făcut, mai spuse ea, cred că ăsta e cel mai rău. Am venit aici pentru că am vrut să dispar. Pentru că-mi era rușine de mine și m-am gândit că, dacă îți spuneam ce simt, dacă te lăsam să te simți mai bine, mă vei ajuta să dispar.

El se gândi la Violet dispărând în felul acela, și încet, foarte încet, își sprijini capul de al ei.

– Nu, nu te-ai gândit la asta.

Ea pufni.

– Ba da, asta am crezut.

– Nu.

Sebastian se aplecă spre ea, până când buzele lui ajunseră aproape de urechea ei.

– Ai venit la mine pentru că te cunosc mai bine decât oricine altcineva. Pentru că aveai nevoie de cineva care să-ți spună că tu contezi.

Ea încetă să mai respire.

– Pentru că, deși ai fost invizibilă pentru întreaga lume, spuse el, eu te-am văzut întotdeauna.

Ea răsuflă prelung. El o trase mai aproape, strângând-o în brațe, udă cum era, lăsându-și mâinile să alunece pe umerii ei. Ea își ridică fața spre el.

Ar putea să o sărute. Visase la asta destul de mult timp. Corpul lui era încă viu de dorință, fiecare parte din el dorindu-și-o. Acesta ar fi un sărut, nu o îmbrățișare furioasă precum cea pe care o încercase ea mai devreme.

Ar fi dulce, tandru și drăgăstos, la fel de ușor ca respirația.

Dar nu ar fi ce trebuie acum, nu când ea era încă atât de aproape de lacrimi.

În schimb, el își dădu jos lavaliera și o folosi pentru a-i șterge apa de ploaie de pe față.

– Încântătoare Violet, spuse el. Deșteaptă Violet. Frumoasă Violet.

Ea oftă și se sprijini de el.

– Ai venit la mine, zise el, pentru că știi că nu ți-aș face niciodată rău.

Ea se uită la el cu ochii mari. Pumnii i se desfăceau încet, iar respirația ei încetinea, calmându-se.

– Și vezi? îi șopti el zâmbind către ea. Nu o voi face.

Dintre toate felurile în care Violet își imaginase că ar putea să-și înceapă dimineața după ce îi mărturisise lui Sebastian că îl dorea, să se trezească singură în pat nu era o variantă la care să se fi gândit.

Se ridică. Simțea cum capul îi pulsează la tâmple, de parcă ar fi petrecut o noapte de abandon sălbatic.

În schimb, Sebastian o ținuse în brațe. Îi șoptise cuvinte la ureche. Îi spuse se glume timp de patruzeci și cinci de minute, până când nici măcar ea nu se mai putuse abține să nu râdă, îmbătată de tristețe și de confuzie. Și când ploaia se stinsese până la un simplu murmur, el scotocise printre lucrurile lui, îi dăduse umbrela și o trimisese acasă.

Singură.

Absolut straniu.

Ea îi desfăcuse pantalonii. Îi spuse se pe șleau că visa la atingerea lui. Iar el nici măcar nu o sărutase de noapte bună.

O lăsa perplexă.

Dădea dimineții un sentiment ciudat de normalitate, de parcă furtuna de ieri nu se întâmplase cu adevărat. Ca și cum ar fi putut să relege amintirea acelui haos de emoții neplăcute și inconfortabile într-o magazie în aer liber, unde ar putea fi depozitate pe termen nelimitat, alături de toate celelalte gunoaie abandonate.

Se îmbrăcă așa cum o făcea de obicei. Luă micul dejun cu pâine prăjită și pește afumat, fără nici o schimbare.

Ieși în seră și nu găsi nimic schimbat – nimic care să indice faptul că noaptea trecută existase, cu excepția unui pic de abur pe ferestre și a cioburilor sparte de la ghivecele pe care le răsturnase. Aburul se risipi în câteva minute. Dispariția ghivecelor dură un pic mai mult, pentru că trebuiră măturate și aruncate.

Părea ridicol să pretindă că rutina ei ar putea continua, dar nimeni nu o întrerupse, așa că începu să planteze semințele pe care le pusese la înmuiat în seara precedentă. Munca era familiară și reconfortantă, iar pământul îl simțea plăcut și răcoros pe mâinile

ei. Semințele pe care le așezase aseară se umflaseră bine în apă; le adună, una câte una, și le strecură în mici ghivece. Încetul cu încetul, ea se pierdu în munca ei.

Nu își dădu seama cât de profund se adâncise în această activitate până când nu ajunse la jumătatea semințelor și își dădu seama că nu se mai întorsese să ia un ghiveci de cel puțin cinci minute. Clipi spre gaura pe care o făcuse în pământ, revenindu-și încet-încet, și își ridică privirea.

Sebastian stătea chiar lângă ea, întinzându-i un ghiveci micuț.

Îl umpluse deja cu pământ.

Toată confuzia – acea mare masă încâlcită de emoții – reapăru și se instală în stomacul ei.

– Sebastian, spuse ea prostește. Când ai sosit?

– De vreo cincisprezece minute.

Ea făcu o grimasă.

– Te-am salutat cumva?

El clătină din cap.

– Nu e prima dată când faci asta, dar cu siguranță nu va fi nici ultima.

Însă vocea lui avea un ton cald. O aduse înapoi la realitate. Stătea în picioare aproape de ea, atât de aproape, încât ea putea simți căldura corpului său. El îi întinse din nou micul vas, iar ea îl luă.

Acum, că era conștientă de el, era *foarte* conștientă. Degetele ei îi atinseră palma, căldură peste căldură.

Nimic nu se schimbase între ei. Nimic, cu excepția unor informații în plus.

Acum, el știa că ea îl dorea. Își dorea să poată îngropa informația asta, așa cum îngropase sămânța pe care o ținea în mână, îngrămădind-o în pământ tocmai la un sfert de centimetru adâncime. Și-ar fi dorit ca acea informație să capete doar rădăcini, ascunse de lumina soarelui, nu și frunze, frunze care insistau să se întindă în sus, spre mintea ei conștientă.

Îi aruncă o privire agitată.

El știa că nu era atât de indiferentă pe cât pretindea. El știa că se gândea să-l sărute. Doamne, probabil că știa că ea se gândea să îl sărute acum.

Avea o expresie în ochi care nu fusese niciodată acolo înainte, ceva cald și tulburător. Îi făcu degetele să i se împletească cu ale lui.

O făcea să vrea să se întoarcă și să fugă. Privirea lui coborî de la ochi la gura ei. El știa. Știa la ce se gândea. În mod involuntar, își scoase limba și își linse buzele într-o conștientizare care îi dădea fiori în stomac.

Era o chestiune de centimetri. Mâna lui era liberă. O trăgea spre el și apoi...

Violet știa foarte puține lucruri despre cuceritori, dar de un lucru era sigură: Sebastian avea de gând să o sărute. Iar ea habar n-avea ce va face ca răspuns.

Dar el nu o făcu. Pur și simplu, se întoarse și mai luă un ghiveci.

Doamne, și-ar fi dorit să fie iarăși în acea situație de dinainte, când era afundată în munca ei. Își dori să nu știe că el era acolo, stând atât de aproape de ea. De fiecare dată când se întorcea cu spatele la el, simțea cum i se ridică părul pe ceafă într-o anticipare rece.

De fiecare dată când lua o plantă de la el, degetele o furnicau acolo unde se atingeau de pielea lui.

Avea de gând să o sărute.

Se simțea ca un șoarece așteptând ca pisica să sară pe el.

Dar pisica asta nu sări deloc. Doar îi înmână ghivece. În timp ce ea lucra să planteze semințele, el se duse și îi găsi bețe din lemn de portocal. Etichetă semințele pentru ea – îi cunoștea deja sistemul – și se asigură că fiecare ghiveci fusese notat corespunzător în registrele ei.

El se simțea de parcă ar fi fost o prelungire a mâinilor ei, făcând lucrurile pe care ea le-ar fi făcut, măturând cioburile sparte ale unui ghiveci atunci când îl scăpă, făcând mici notații acolo unde era nevoie, punând în ordine lucrurile care trebuiau să fie aranjate, executând fiecare dintre lucrurile la care se gândea ea.

Totul, cu excepția unui singur lucru mărunt: nu o sărută.

Continuă să nu o sărute în timp ce ea planta ultima sămânță. Nu se petrecu nici un sărut când o ajută să stivuiască niște ghivece mici de lut și le aduse înapoi în zona de lucru, unde urmau să fie trimise pentru a fi spălate de unul dintre grădinarii asistenți.

Nu o sărută nici când se spălă pe mâini și nici după ce termină și nici când îi întinse, fără să scoată un cuvânt, prosopul ca să se șteargă pe mâini.

Aproape că ar fi putut să creadă că noaptea trecută nu se întâmplase – că nu se dusese niciodată la el, nu se azvârlise asupra lui și

nu îi mărturisise totul – doar că, din când în când, el o privea, iar în acea privire...

Ea nu voia să vadă expresia din ochii lui, nu voia să știe la ce se gândea. Cu siguranță, el o va săruta de rămas-bun. Își luase timp, ajutând-o să se simtă în largul ei, fără să se gândească la faptul că ea devenea din ce în ce mai puțin relaxată pe măsură ce timpul petrecut împreună o făcea să creadă că sărutul nu va mai veni niciodată.

Când terminară și ultima sarcină, el nu o trase spre el.

Se duse pur și simplu spre intrarea în seră, își dădu jos halatul și se schimbă în redingotă și pălărie. Își ridică pălăria spre Violet.

În timp ce ea îl privea uimită, el se întoarse și plecă.

Plecase fără să o sărute.

Ea se uită la silueta lui care se îndepărta, într-o confuzie de spaimă și durere.

Imposibil. Plecase fără să o sărute.

Violet își ridică privirea și porni după el. El trecuse deja de poarta lui când ea se strecură printre zidurile acelea. Blestemă cărarea și fustele, atât de nepractice în acel spațiu mic. Dantela de la tivul ei se agăță de buruieni și de crengi; se simțea ca o creatură masivă distrugând un spațiu mic.

El ajunsese la jumătatea aleii de cărămidă spre casa lui când ea ieși din spatele tufișurilor lui.

– Sebastian! strigă ea.

El se întoarse și o văzu. Încet, păși înapoi spre ea.

– Ce este?

Erau o mie de lucruri pe care ar fi putut să le spună.

„Mulțumesc pentru ajutor."

„Îmi pare rău pentru noaptea trecută."

– Ce naiba faci? zise ea în schimb.

El clipi spre ea, confuz, apoi își încrucișă brațele pe piept.

– Ești supărată pe mine?

Doamne, era atât de perfect. Poate că fusese doar în închipuirea ei expresia aceea pe care o văzuse astăzi în ochii lui. Poate că fusese o proastă să creadă că el ar fi vrut să o sărute. Fusese ridicol să se gândească la ceea ce îi spuse se el: „Sunt îndrăgostit de tine, Violet".

Nu putea fi. Poate că încetase să mai fie.

În clipa în care admise că exista acea posibilitate, ea își dădu seama că asta trebuie să se fi întâmplat. Ea admisese că el nu îi era

indiferent. Ea fusese doar o enigmă pentru el, iar acum, că o rezolvase, își pierduse interesul.

Doamne, ar fi trebuit să se simtă ușurată la acest gând. Interesul lui nu era ceva ce ar putea suporta. Atunci, de ce voia să-l scuture?

– De ce nu m-ai sărutat? întrebă Violet.

Sebastian se frecă la ochi.

– Doamne, bombăni el în palmă. Să nu spui niciodată că vrei să o fac.

Ea o spuse se. Nu o spuse se. Tânjise după asta aproape la fel de mult pe cât se temea că se va întâmpla.

Era o prostie să se simtă respinsă doar pentru că el nu făcuse ceva ce ea nu voia ca el să facă, iar Violet ura să se simtă stupidă.

– Este foarte simplu, spuse ea încercând să vorbească cursiv, fără să tremure. Ești un cuceritor. Ai recunoscut că te-ai abținut de la încercările de seducție pentru că ai crezut că nu mă interesezi. Ți-am spus că nu e așa. Nici pe departe.

Ea își ridică bărbia în sus.

– Atunci, de ce nu m-ai sărutat?

– Te-ai așteptat ca eu să sar pe tine? întrebă el sec.

Părea atât de prostesc când o formula așa. Nu, bineînțeles că nu o dorea în felul ăsta. Poate că simțea o oarecare afecțiune pentru ea, dar ea nu era genul care să inspire o pasiune de durată. Suficient pentru... Scutură din cap.

Noaptea aceea, cu câteva săptămâni în urmă – doar pentru asta era bună. O mică partidă, sprijinit de perete, o distracție de moment, curând uitată.

Până la urmă, era mai bine așa. Ultimul lucru pe care și-l dorea – ultimul lucru de care avea nevoie – era să inspire pasiune unui bărbat. Pasiunea ducea la actul sexual; relațiile sexuale duceau la avorturi spontane. Suficient de multe dintre acestea ar fi ucis-o. Întreg universul demonstrase fără echivoc că ea nu era genul de femeie care putea fi pasională. De ce ar trebui să o deranjeze faptul că Sebastian își alăturase vocea acelui cor copleșitor?

– Ai auzit ce mi-ai spus? vorbi el. Mi-ai spus că, atunci când soțul făcea sex cu tine, te făcea să te simți ca și cum ai fi fost un nimic. Ca și cum moartea ta era un risc pe care el ar fi fost dispus să și-l asume.

Ea nu se putea uita la el.

– Asta nu înseamnă că trupul meu este în întregime tăcut în această privință.

El înaintă pe cărare pentru a sta în fața ei.

– Violet, șopti el, în ce lume crezi că ți-aș spune că nu reprezinți nimic pentru mine?

Ea își ridică privirea spre el. Ochii o usturau; abia putea să respire.

– Eu am crezut..., reuși ea să îngaime. M-am gândit că poate nu vrei...

– Crezi că nu vreau să te sărut? întrebă el ridicând dintr-o sprânceană. Violet, ar trebui să știi mai bine.

Ea înghiți nodul din gât.

– Nu vreau să te fac să te simți lipsită de valoare. Nu vreau să crezi că singurul lucru care contează este dorința mea.

El întinse mâna și, foarte încet, o puse pe obrazul ei.

– Când ți-am spus că te iubesc, Violet, ce naiba ai crezut că voiam să spun?

Ea nu reuși să răspundă. Se simțea prea gâtuită și, în plus, ea nici măcar nu era sigură că se putea convinge să accepte adevărul. Fugise de prea mult timp de el ca să poată face asta.

– Vreau să spun, zise el încet, că ești prețioasă pentru mine.

Ea își strânse brațele în jurul corpului. Voia ca el să o dorească cu abandon. Voia să creadă că îl poate face să-și piardă capul și să-și piardă controlul. Dacă ar fi făcut-o vreodată, ea l-ar fi urât pentru asta.

– Nu sunt o femeie dreaptă, zise ea gâtuit. Eu vreau imposibilul, lucruri contradictorii. Am numai margini dure, Sebastian. Margini dure și cioburi, bucăți de sticlă spartă. Nu ai ce să obții din asta.

El nu o contrazise. Doar îi dezmierdă maxilarul cu degetul mare, înainte și înapoi, o mângâiere hipnotizantă, care o făcea să vrea să închidă ochii și să se lase să cadă în îmbrățișarea lui.

– Există un singur lucru pe care îl știu, zise ea în cele din urmă. Un singur lucru de care sunt sigură, continuă ea privindu-l în ochi. Și tu ești prețios pentru mine.

El închise ochii și răsuflă prelung.

– Ar trebui să fii furios pe mine, continuă Violet. Eu sunt... imposibilă. Absolut imposibilă.

Dar el zâmbi drept răspuns.

– Nu, zise el. Ești dificilă. Dar, pe de altă parte, Violet, dacă există cineva care poate rezolva o problemă imposibilă, aceea ești tu. Am încredere în tine.

Ce prost mai era și Sebastian! Să creadă că există o cale de ieșire din asta? Ea se simți din nou gâtuită. Era un idiot. Voia să țipe la el să fugă, să se salveze. Să se îndrăgostească de o altă femeie, de cineva care nu simțea dragostea ca pe o serie de așchii ascuțite înfipte în inima ei. Ea voia să facă toate astea, și totuși nu voia ca el să plece.

– Nu, zise ea. Eu nu mai am deloc încredere în mine.

Dar el nu se îndepărtă de ea.

– Știu, răspunse el. De aceea am încredere pentru amândoi.

Ea nu reuși să mai zică nimic. În schimb, își întinse mâna. El i-o luă, cuprinzându-i degetele într-ale lui, și rămaseră așa, ținându-se de mână, cu inima ei bătând emoționată, amețită de excitare.

El îi acoperi palma cu a lui.

– Niciodată nu mi-am imaginat că așa se vor desfășura lucrurile, zise el în cele din urmă. Când aveam să vorbim în sfârșit despre asta. Am crezut...

– Ce anume?

– Sincer? întrebă el oferindu-i un ușor zâmbet. Cu câțiva ani în urmă, am început să fac niște cercetări științifice pe cont propriu. Mă gândeam că, atunci când se va termina, când aș fi înțeles totul și aș fi cartografiat totul cu precizie, aș putea să-ți arăt. Cumva, am crezut mereu că, atunci când aveam să-ți prezint rezultatele, vei înțelege în sfârșit ce simt.

Ea își ridică ușor capul, ținându-l într-o parte, și îl privi întrebător.

– Ce fel de cercetare științifică sugerează că... Nu se putea hotărî să pronunțe cuvântul dragoste. Că ții la o femeie?

– O, doar câteva încrucișări de flori, spuse el fluturând din mână. Nu au dus cu adevărat nicăieri. Este... destul de jenant. Poate că, într-o zi, o să-mi dau seama. În felul ăsta... e mai bine pentru noi toți.

Ea încă îl ținea de mână.

– Poate, zise ea încet. Dar sunt curioasă.

– Ce, îți dorești o discuție științifică? zâmbi el. Haide, Violet. Știu mai bine decât să te curtez cu seturi de date confuze.

– E clar că nu mă cunoști atât de bine pe cât crezi. Seturile de date confuze sunt specialitatea mea.

Ea trase aer în piept. Și era mai ușor să încerce să accepte ce îi spuse se el dacă era vorba de un set de date: ceva expus ca o problemă care trebuie să fie rezolvată.

– Nu seamănă deloc cu munca ta, nici pe departe la fel de bună, dar...

El scutură din cap. Părea emoționat – lucru neobișnuit după tot ceea ce făcuseră împreună, după tot ceea ce își spuse seră unul altuia.

– O, haide, Sebastian! insistă ea. Ai putea să dai un mic raport intermediar la unul dintre seminarele săptămânale. Toată lumea ar fi încântată. Știu că ai spus că nu vei mai prezenta munca mea, dar asta este a ta.

El nu zise nimic.

– A trecut o săptămână de când am fost la Cambridge, continuă ea. Grădinarii se asigură că plantele mele nu mor, dar eu sunt în continuare răspunzătoare pentru toate încrucișările. Nu crezi că ai putea...?

Ea voia ca el să clarifice acest lucru. Ea voia ca aceasta să fie o enigmă a intelectului, una la care să se poată gândi până la capăt, mai degrabă decât una a inimii.

– O, foarte bine, zise el. Dar... Violet, să nu spui că nu te-am avertizat.

Ea își ridică privirea spre el.

– Înseamnă, atunci, că este foarte explicit?

El scutură din cap, negând.

– Nu, îi răspunse el oferindu-i un zâmbet trist. Singura care ar putea să obiecteze însă cât de cât ai fi chiar tu.

Capitolul 14

– Ai idee ce se petrece?

Violet se foi pe scaunul ei aflat în partea din față a camerei, alunecând un centimetru mai aproape de prietena ei.

Jane Marshall era îmbrăcată aproape modest pentru ea – într-o rochie albastru-închis, o rochie care avea doar un ușor exces de volane. La două scaune mai departe de ea stătea cumnata lui Jane, Frederica Marshall. Domnișoara Marshall – căreia în familie i se spunea Free – implorase să poată veni și ea, ca să asiste la o adevărată prelegere la Cambridge. Nu era chiar așa, se gândi Violet, fiindcă tânăra femeie părea să se uite prin sală cu un interes avid. Părea să absoarbă fiecare detaliu obișnuit: lambriurile de pe pereți, scaunele uzate și zgâriate de ani buni, toate aliniate spre partea din față a încăperii.

– Oliver mi-a spus, continuă Jane în șoaptă, că Sebastian a fost destul de ciudat în legătură cu această prelegere. Nervos și secretos. Cum tu și el sunteți prieteni de atât timp, m-am gândit...

Ea își întinse mâinile înmănușate. Mănușile, cel puțin, erau scandaloase – presărate cu mici mărgele de sticlă, care fuseseră cusute pe pielea moale în forma penelor de păun.

– Mi-a zis foarte puține lucruri, răspunse Violet. Este doar un raport intermediar despre cercetări pe care nu le-a terminat încă.

Jane se uită în jur sugestiv.

– Un raport intermediar? întrebă ea amuzată. Orice alt raport intermediar ar aduce un public de vreo nouă sau zece spectatori. Sunt de aproape zece ori mai mulți spectatori aici.

– Ei bine, zise Violet, este vorba despre Sebastian.

La trei locuri în spatele lor stătea acel cuplu enervant care îi deranjase și la ultima prelegere. Violet strâmbă din nas și își dori ca ei, cel puțin, să fi rămas acasă.

– Și nu ți-a spus nimic? insistă Jane încruntându-se. Ce ciudat. L-a vizitat pe Oliver acum trei zile și l-a rugat să vină. S-a purtat

ca și cum ar fi fost important. Dar este un eveniment puțin mediatizat, iar când Oliver l-a întrebat, i-a spus că va prezenta o lucrare care are o valoare științifică neînsemnată. Nici unul dintre noi nu prea înțelege ceva.

– Ei bine, întrebă Violet pe tonul ei cel mai rezonabil, de ce ar vorbi cu mine despre prelegerile sale?

– Adevărat, răspunse Jane după o pauză. Adevărat. Totuși, nu pot să nu mă întreb dacă nu plănuiește să ne facă vreo surpriză oribilă.

Violet se întreba același lucru. El fusese atât de nervos când îi spuse se despre asta. Un proiect secret, unul pe care i-l ascunsese ani întregi? Unul care i-ar fi dezvăluit sentimentele lui? N-avea nici un sens. Nici unul.

La trei locuri mai departe de ea, femeia cu voce ascuțită se agita.

– Va fi îngrozitor, prezise ea. Nu-i așa, William?

Violet refuză să o lase pe femeia aceea să stabilească starea de spirit a zilei. Își ținu privirea ațintită în față. Din fericire, răspunsul lui fu prea încet ca să ajungă până la ea.

– Cum aș putea suporta asta? se miră femeia. Trebuie să punem capăt acestor lucruri.

Violet pufni și se întoarse spre Jane. Dar nu mai era timp pentru alte conversații. Ușa din partea laterală a camerei se deschise; Oliver și Robert apărură amândoi și veniră să se așeze lângă ele, Oliver la dreapta lui Jane, iar Robert la stânga lui Violet.

– Ai aflat ceva? o auzi pe Jane șoptind.

– Nimic, doar că nu l-am mai văzut niciodată așa, răspunse soțul ei tot în șoaptă.

Ușa se mai deschise o dată, iar șoaptele încetară. Sebastian și un bărbat cu părul alb veniră în fața publicului. Sebastian nu părea emoționat, dar în public nu se arăta niciodată emoționat. Părea perfect în largul lui, zâmbind ca și cum mulțimea ar fi fost compusă doar din prieteni dragi.

– Bine ați venit, bine ați venit! vorbi bărbatul mai în vârstă, care îl însoțea pe Sebastian. Bine ați venit la micul nostru seminar pe teme de botanică!

Cele nouă persoane din public care, în mod normal, participau la varianta mai puțin populară a acestei conferințe chicotiră.

– Astăzi, suntem onorați să vi-l prezentăm pe domnul Sebastian Malheur, care ne arată o versiune provizorie a celei mai recente

lucrări ale sale. A fost destul de modest în descrierea sa. Dar sunt sigur că nici unul dintre voi nu dorește să mă audă vorbind, așa că îl las să vorbească pe domnul Malheur.

Răsunară aplauze politicoase, iar Sebastian păși în față.

Sebastian nu se uita niciodată la Violet când ținea o prelegere; îi spuse se odată că, dacă o făcea, se temea că îl va face să râdă în mijlocul frazei.

Dar de data aceasta era diferit. De obicei, ea știa fiecare cuvânt pe care el urma să îl rostească.

De data aceasta, pentru prima dată într-o sută de prelegeri, ea nu avea nici o idee despre ce va vorbi el. Sebastian își ridică privirea, se uită prin sală. Ochii lui se opriră asupra ei.

Ei i se opri respirația. Doamne, se uita așa la ea de față cu toată lumea.

– Acesta, începu Sebastian, este un subiect care este foarte apropiat inimii mele. L-am studiat ani întregi, în speranța că aș putea să-i aflu secretele.

El continuă să se uite la ea, iar Violet simți că i se răcesc palmele.

– Am vrut să înțeleg totul, spuse Sebastian. Dar unele lucruri nu mi se deslușesc, cel puțin nu mie. Așa că aceasta este o discuție care abordează și eșecul.

Acum chiar că își luă privirea de la ea.

– Este un raport care vorbește și despre orgoliu. Un raport despre un om care a crezut că poate să se ocupe de ceva ce știa că era mai presus de el.

Făcu o pauză, ca pentru efect, apoi se uită din nou la ea. Ochii lui o sfredeleau.

– Aceasta, zise el calm, este o discuție despre Violet.

Ea simți că îngheață. De-abia putea să stea dreaptă. Capul i se învârtea. El... îi rostise numele în fața tuturor. Avea de gând să le spună, toată lumea avea să știe...

O, Doamne, mama ei avea s-o omoare. Lily nu va mai vorbi niciodată cu ea. Toată lumea ar fi știut. Era un dezastru. Era...

Dar nimeni din cameră nu se întoarse spre ea.

– *Genus viola*, zise Sebastian.

Violet își descleștă mâinile și-și netezi fustele. Auzise greșit. El nu spuse se că era o discuție despre Violet. Spuse se că era vorba despre violete.

Trase adânc aer în piept și încercă să se relaxeze.

Sebastian se întoarse spre șevaletul drapat din partea din față a încăperii și dădu la o parte pânza care îl acoperea.

–Iată un specimen tipic, zise el împăturind țesătura în timp ce vorbea. Floarea care dă culoare grădinilor din toată Anglia. Aceasta este *viola tricolor*, violeta din grădinile noastre de la țară, recunoscută după petalele sale mari, tricolore și după stipulii palmați ai frunzelor sale, arătă el în continuare spre prima planșă de pe șevalet, un desen în culori.

Ea de-abia mai putea să gândească, căci ușurarea o inunda. Avea de gând să-l ucidă pentru că o speriase în felul ăsta, făcând-o să creadă că vorbea despre ea de față cu toată lumea, când el aborda de fapt doar subiectul florilor.

– Mulți, spuse Sebastian, cred că violeta este o floare comună. Este o greșeală, o greșeală făcută doar de cei care nu au supus-o niciodată unui studiu atent. În realitate, violeta este una dintre cele mai surprinzătoare flori. Ea poate fi găsită în păduri și printre garduri vii, în pustietăți alpine și în grădini cultivate. Are o gamă de culori care variază de la auriul strălucitor al *violei tricolor lutea* până la strălucitorul alb al *violei alpestris*. Unele specii din genul Viola au flori de mărimea pumnului meu; altele au flori minuscule, abia detectabile.

Sebastian zâmbi, iar Violet simți că îi zâmbește la rândul ei.

– Oamenii cred că violeta este atât de comună, spuse el, încât o consideră nedemnă de studiu. În zilele noastre, când vezi un petic de violete, treci cu privirea peste ele, dorind să vezi flori mai strălucitoare. Dar – așa cum voi demonstra – violeta este incomparabilă.

Și atunci, Violet înțelese. El nu vorbea despre flori, chiar dacă toți ceilalți din cameră credeau că despre asta vorbește. El vorbea despre ea.

Începu prin a descrie încrucișările pe care le făcuse între diferitele subspecii de *viola tricolor*. Dar ea nu putea să-i ignore limbajul. Întotdeauna avea un fler pentru prezentare, evitând cuvintele mari și propozițiile seci în favoarea unui stil mai colorat, mai conversațional. De data aceasta, cuvintele lui se simțeau ca o mângâiere, nu o conversație.

În loc să vorbească despre *viola tricolor alba*, o numi „violeta frumoasă"

Viola alpestris deveni „violeta rezistentă"; *viola odorata* era „violeta dulce". El anunța, iar și iar, tuturor celor de aici, ce simțea pentru ea.

Ea evitase să se gândească la sentimentele lui în săptămânile de când el i le mărturisise, transformându-le în emoții călduțe, sigure. Nu își permisese să creadă că era vorba despre dragoste. Nu putea fi dragoste. Oamenii nu o iubeau, nu odată ce ajungeau să o cunoască.

Dar el detalia cercetări – ani de cercetări petrecuți înregistrând cu fidelitate fiecare aspect al genului viola – făcute doar pentru ca el să poată sta în fața unei mulțimi și să vorbească despre violete. Violete minunate. Violete rezistente. Violete inteligente.

Era atât de proastă. Îi spuse se că asta îi va dezvălui sentimentele.

Asta nu era o prelegere, era o... o... Nu știa ce era. Cel mai apropiat cuvânt care-i venea în minte era seducție.

Fiecare compliment aluneca în jurul ei ca o îmbrățișare. O îmbrățișare pe care nu îndrăznea să o accepte. Stătea dreaptă în scaun, temându-se să se miște chiar și un centimetru. Temându-se să nu atragă atenția asupra ei, temându-se că, dacă ar fi respirat prea zgomotos, mulțimea ar fi văzut-o întinsă pe șevaletul lui Sebastian, cu toate secretele ei expuse.

Dar nici unul dintre ei nu știa. Pentru ei, ea era o nulitate. Dacă ar fi știut că exista, s-ar fi gândit la ea ca la contesa de Cambury.

Mâna lui Jane alunecă în cea a lui Violet.

– Respiră, șopti Jane. Trebuie să respiri, Violet.

Sau... poate că unii oameni observaseră.

Sebastian continuă, vorbind despre încrucișările pe care le făcuse între specii. Cum *alpestris* și *tricolor violacea* se încrucișaseră frumos, dar *alpestris* și *calcarata* nu putuseră fi încrucișate defel. Parcurse experiment după experiment: încrucișări eșuate, încrucișări cu germinație slabă, încrucișări care duseseră la plante pipernicite, cu boboci care refuzau să se deschidă.

Încheie cu o diagramă a tentativelor sale de încrucișări, o pânză de păianjen de semne confuze pe care le-a prezentat cu un umor plin de autoironie.

– Sunt sigur că există un principiu animator, zise el, unul care ar explica de ce unele specii se încrucișează și altele nu. Dar care este acest principiu, nu știu. Ai senzația că e vorba doar despre un lucru

mărunt, un singur lucru trecut cu vederea, care, dacă ar ieși la iveală, atunci am putea înțelege totul.

Nu am nici o soluție, gândi Violet. Doar lame tăioase.

– Dar, până atunci, continuă Sebastian, voi îndrăzni să caut mai departe. Pentru că eu mai degrabă aș prefera să eșuez în privința violetelor decât să reușesc în orice altă privință.

Aplauzele fură ușoare, iar întrebările binevoitoare. Dumnezeule! Ea nu știa ce voia de la ea. Nu știa ce ar trebui să facă.

Cum trebuia să se uite la el?

Trei locuri mai departe de Violet, femeia cu voce ascuțită își încrucișă brațele.

– Nu a fost nimic reprobabil în asta, se plânse ea. Nimic sugestiv.

Asta ca dovadă că unii oameni nu înțelegeau niciodată nimic din ceea ce auzeau.

Sebastian nu găsise ocazia să vorbească cu Violet de la prelegerea sa. Se întorseseră la casa lui din Cambridge împreună cu prietenii lor, în două trăsuri separate, pentru a lua o masă ușoară. După aceea, se așezaseră cu toții și stătuseră de vorbă.

Se simțea ciudat de dezumflat, epuizat, și totuși entuziasmat. Așa cum sperase, Robert și Minnie, Jane, Oliver și Free preluaseră conversația, dându-i lui Violet timp să se gândească. Să se gândească și să dea un sens la tot ceea ce spuse se el. Ea nu-i adresase nici un cuvânt de la prezentarea lui.

Jane, binecuvântată să fie, o făcea pe Violet să râdă. Dacă Violet reușea să râdă, poate că nu era furioasă pe el.

– Ce naiba s-a întâmplat cu rochia ta? întrebă Violet. Este aproape la modă.

Jane făcu o grimasă.

– A fost un accident, zise ea. Un accident oribil. Nu aveam absolut nici o intenție să port ceva atât de respectabil. Stă în garderoba mea de luni bune, iar apoi Oliver mi-a spus despre acest eveniment.

Ridică din umeri.

– Pentru prima dată, m-am gândit că ar fi frumos să nu atrag atenția tuturor.

Jane purta de obicei culori vii – portocaliu, roz și verde – atât de vibrante, încât păreau să fie parte dintr-una din serele-junglă ale Grădinii Botanice din Cambridge, și nu dintr-un salon englezesc.

Le purta cu aceeași naturalețe cu care o altă femeie ar fi purtat rochii din mătase maro, simțindu-se extrem de confortabil cu toată greutatea atenției tuturor.

– Va trebui să mă revanșez, zise Jane, cu o creație cu adevărat scandaloasă. Ceva uluitor. Din păcate, mă simt ca și cum aș fi atins un platou al scandalurilor pe care le pot provoca. Trebuie să mă străduiesc să ajung mai sus. Aveți vreo idee?

Se adresase grupului. Minnie privi gânditoare în depărtare; Oliver se scărpină în cap.

– Te-ai gândit la obiecte care nu sunt din material textil? întrebă Violet. Lemn? Metal?

– Pene, adăugă Oliver, deși, sincer, eu chiar am o pasiune pentru pene.

Jane zâmbi dulce.

– Lut. Ideea veni de la Free, sora lui Oliver. Ar fi grea, totuși. Și destul de fragilă.

Jane strâmbă din nas.

– Îți poți imagina? Să intri într-o sală de bal într-o rochie de lut, trebuind să te asiguri că nu te atingi de nimeni pentru că, dacă ai face-o, fustele tale ar începe să se spargă în bucăți.

– Lăsând o mică dâră de-a lungul podelei sălii de bal, preluă Robert ideea. Ar fi ca niște firimituri de pâine. Oricine ar vrea să te găsească, ar trebui doar să le urmeze.

– Ceea ce ar trebui să facem cu toții, interveni Sebastian. Pentru că ar trebui să te ascunzi, având în vedere că fustele tale ar fi făcute bucăți de către mulțime.

Toată lumea făcu o pauză, rânjind și imaginându-și scena. Toată lumea, inclusiv Violet.

Doamne, atât timp cât el încă o mai putea face să zâmbească...

– Asta îmi aduce aminte de ceva, zise Minnie. Era o rochie în *La Mode Illustrée* zilele trecute care m-a făcut să mă gândesc la tine. Era... o, Doamne, nu-mi mai amintesc. Am vrut să ți-o aduc.

Violet se încruntă.

– Era cea cu pelerină scurtă? Pentru că mă gândeam la același lucru – acea pelerină dublă, scurtă, e foarte frumoasă, dar într-una dintre ilustrații erau reprezentate trei. E mai mult întotdeauna mai bine? Ce-ar fi dacă ai avea, să zicem, optsprezece?

– Asta ar fi echivalentul a nouă pelerine întregi, zise Jane amuzată. Nu cred că aș putea sta în picioare.

– Nu era vorba despre pelerine duble, vorbi Minnie. Era... La naiba. De ce nu pot să îmi amintesc? Obișnuiam să-mi amintesc totul. Apoi am avut un copil.

Scutură din cap cu părere de rău.

– Am adus mai multe exemplare cu mine, zise Violet. Lasă-mă să trimit după ele.

Se ridică și sună din clopoțel; când apăru un servitor, ea îi dădu instrucțiuni șoptite. Câteva minute mai târziu, i se aduse geanta voluminoasă pe care o căra adesea cu ea. Conversația trecuse mai departe – sugestia ca Jane să ia în considerare o rochie din pâine făcuse repede loc subiectului patiseriei. Sebastian era destul de sigur că toată lumea încetase să mai fie serioasă cu mult timp în urmă.

Se lăsă pe spate și ascultă doar pe jumătate, urmărind-o pe Violet scotocind prin geantă cu ochii întredeschiși. Aparent, toți ceilalți credeau că putea fi ignorată, dar chiar și asta, cea mai prozaică dintre acțiuni, îl făcea să zâmbească.

– Am o slăbiciune pentru crema de unt, spuse Robert.

– Nu ai drept de vot, replică Oliver. Nu ai dreptul să mănânci rochia soției mele. Simt că ar fi nepotrivit.

Nimeni nu se mai uita la ea în acel moment – nimeni, în afară de Sebastian.

Nimeni, în afară de el, nu îi observă zâmbetul de triumf. Nimeni nu o văzu scoțând o revistă de modă cu o mișcare prea elaborată.

Asta fu o greșeală. Ea o ridică în sus în semn de triumf; în același timp, foi de hârtie alunecară dintre pagini, căzând în cascadă pe podea. Violet se albi la față.

Sebastian nu putea citi paginile din această parte a camerei, dar le recunoscu formatul chiar și de aici. Două coloane, acel titlu rigid, schițe pe care putea să le identifice și de pe locul în care se afla ca fiind ale unor organisme unicelulare.

Lucrări științifice. Violet ținea documentele științifice printre paginile unei reviste de modă. Acum erau peste tot pe podea. Dacă le-ar vedea careva, secretul ei ar ieși la iveală.

Îi venea să chicotească, dar dacă o făcea, atrăgea atenția asupra ei. Și, deocamdată, acesta era un secret doar între ei doi. Violet băgă cu piciorul o pagină sub fustă.

– Jane, vorbi Sebastian, aplecându-se în față astfel încât toată lumea să se uite la el, în loc să arunce o privire în cealaltă parte a camerei. Eu nu înțeleg ceva. Cum poți comanda o rochie din greșeală?

Manevra funcționă; atenția tuturor se îndreptă spre el.

–O, se încruntă Jane. S-a întâmplat cam așa. Am două rochii absolut minunate. Materialele sunt vopsite în cele mai strălucitoare culori. Preferata mea este fucsia – un roz strălucitor, nemaipomenit, pe care trebuie neapărat să-l vezi ca să crezi.

Alături de ea, Oliver zâmbi ușor.

Cu coada ochiului, Sebastian o văzu pe Violet aplecându-se cu mare atenție și adunând hârtiile. Una dintre ele era șifonată. Ea tresări, dar nimeni nu se-ntoarse.

– Colorantul în sine, continuă Jane, este un derivat de anilină – o invenție nouă. Mai exista un alt colorant, albastru de anilină, pe care îl adoram, cu toate că rochia făcută din acela a fost din păcate distrusă de o furtună.

– Pot să certific asta, vorbi Oliver cu un zâmbet strâmb. Eu am amintiri foarte plăcute despre acea rochie.

Violet apucă să ia încă o pagină, apoi încă una și, în sfârșit, le adună pe toate. Tot ceea ce trebuia să facă era să le pună în geantă. Sebastian răsuflă ușurat. Violet se îndreptă, deschizând larg geanta.

– Așa că m-am gândit, spuse Jane, că trebuie să-mi extind garderoba. Fucsia este absolut șocantă prima dată când o vezi. În momentul în care ai purtat-o în public de cinci sau șase ori, totuși, oamenii încep să se obișnuiască cu ea.

Violet se oprise. În mijlocul încăperii, ea aruncă o privire în jos spre articolul pe care îl ținea în mână. Spre groaza lui Sebastian, ea se încruntă și... Doamne, nu. Începu să citească.

Voia să o scuture, să o apuce și să îi reamintească unde se aflau, ce făcea. „Nu acum, Violet. Nu te lăsa distrasă acum." Dar nu îndrăznea să atragă atenția asupra ei.

Când Sebastian avea doisprezece ani, pusese pariu cu Lucas Jimmeson că ogarul lui este cel mai rapid câine din zonă. Organizaseră un concurs – unul în care aruncau un băț și vedeau care animal reușea să-l recupereze primul.

Bățul zburase prin aer; număraseră startul. La trei, Sebastian dăduse drumul ogarului său. Câinele preluase imediat conducerea,

alergând după băț cu o fervoare care făcea de rușine câinele vecinului său.

Și apoi, cu doi metri înainte ca fălcile lui să apuce premiul, câinele său se opri, se întoarse și porni în goană după o veveriță.

Sebastian se simțea și acum la fel. Violet nu era un câine, dar se simțea cuprins de același sentiment de frustrare amuzată. „Ai greșit concursul, Violet. Încerci să câștigi la concursul greșit."

– Așa că am comandat o cantitate de vopsea, le spuse Jane tuturor, având cele mai mari speranțe. Dar uite ce dezamăgire! Este doar albastru. La naiba cu albastrul de anilină.

Acela fu momentul în care Minnie ridică privirea și o văzu pe Violet stând în picioare în mijlocul camerei, uitându-se fix la acele pagini.

– Ai găsit revista? întrebă ea.

Violet nu răspunse.

– Violet?

Aveau să o descopere în orice moment. Subterfugiul lor avea să fie spulberat. În orice clipă, cineva avea să întrebe...

– Violet, ce citești?

Așa, pur și simplu.

Sebastian se ridică în picioare.

– O, este unul dintre articolele mele științifice? întrebă el jovial. Probabil că l-am lăsat pe masă. Hai, Violet, dă-mi paginile.

Făcu un pas spre ea. Ea tot nu răspunse.

– Dă-mi paginile, Violet.

El nici măcar nu îndrăzni să o privească prea sugestiv, de teamă să nu intre careva la idei și să înceapă să-și pună întrebări. Dar, cu sau fără privire, ea tot nu se clinti.

– Violet, vorbi el puțin mai tare. Hai să îți iau eu paginile. Du-te și alătură-te celorlalți.

Era greșit să spui că nu se mișca. De fapt, chiar se mișca. Se legăna foarte ușor, ca și cum în încăpere ar fi adiat un vânt pe care numai ea îl putea simți.

Ochii ei coborâră pe pagină; întreaga ei față se lumină.

Și abia atunci înțelese Sebastian cât de grave erau cu adevărat lucrurile. Ea nu era doar distrasă. Era plecată să alerge prin pădure, urlând în gura mare pentru că descoperise o idee pe care numai ea o putea mirosi.

– Violet. El își puse mâna peste foi, blocându-i vederea, și își coborî vocea. Oprește-te. Nu vrei să faci asta. Nu acum. Nu aici.

Pentru o clipă, el fu sigur că ea îl auzise. Violet clipi, privindu-l. Apoi scuturǎ din cap.

– Nu, zise ea. Te-ai înșelat complet, Sebastian. Complet.

– Sunt destul de sigur...

Ea își ridică privirea. Ochii ei erau luminați de fervoare.

– E la fel ca la gura-leului, spuse ea ceva care nu avea nici un sens. Violetele tale. Nu se încrucișează; desigur, nu toate speciile o fac, oricât de asemănătoare ar părea. Dar am o idee.

– Despre ce vorbești?

– Am o idee, repetă ea răsucindu-se pe călcâie ca o furtună. Jane, am nevoie de tot albastrul tău de anilină.

– Ce?! se miră Jane.

Dar Sebastian i-ar fi putut spune că Violet nu o asculta cu adevărat. Ea era undeva în mintea ei, luptându-se cu un concept care o făcea să se gândească la o idee care o aprinsese din cap până-n picioare.

– De asemenea, vorbi Violet mai departe, am nevoie de un microscop. Am nevoie de un microscop chiar acum.

Asta era greșit. Trebuia să se oprească. Avea să se dea complet de gol dacă nu o făcuse deja. Și totuși, era ceva în vocea ei, ceva urgent și încântat, care îi provocă lui Sebastian furnicături încărcate de electricitate pe șira spinării.

– Chiar acum?

– Chiar acum, aprobă ea din cap. De asemenea, am nevoie de toate speciile tale de violete.

– Speciile mele de violete? De ce ai nevoie de speciile mele de violete?

Violet scuturǎ hârtiile din mâna ei.

– E totul aici. Cred că știu de ce unele specii nu se pot încrucișa deloc și de ce unele se pot încrucișa doar prost.

Toată lumea se holba la ea. Nu aveau cum să mai ascundă asta. Acum puteau decide doar cum să gestioneze consecințele.

– Nu poate aștepta.

Împunse cu hârtia pe care o ținea în direcția lui.

– De asemenea, am nevoie de Bollingall.

El se uită în jos. Pe foile pe care le ținea în mână scria: *Un studiu al diviziunii celulare la organismele unicelulare*, de Simon T. Bollingall.

– Nu este în oraș, zise Sebastian. Nu a fost la prelegerea mea de astăzi. A trimis scuze înainte, așa că...

– Nu Simon, a insistat Violet. Nu înțelegi? Noi nu am fost atenți. De Alice Bollingall avem nevoie.

Capitolul 15

– Lady Cambury, i se adresă doamna Alice Bollingall, conducând-o pe Violet într-un salon prost luminat. Este o mare onoare să primesc vizita dumneavoastră. Trebuie să recunosc că nu vă aşteptam, spuse ea făcând semn spre o masă.

În timp ce se aşezau, doamna Bollingall aruncă o privire discretă la ceasul care era aproape ascuns de un peşte de porţelan care dansa. De fapt, întreaga încăpere părea plină de peştişori de porţelan, de peşti mari de metal, de peşti de marmură şi de sculpturi de marmură cu păstrăvi care săreau din apa de piatră. Cuiva din gospodărie îi plăceau prea mult peştii.

Era ora la care oamenii de familie bună se aşezau la masa de seară.

Violet simţea mirosul de pui fript, auzea clinchetul farfuriilor de porţelan aşezate pe masă, dar ea nu se putea gândi la cină. Nu se putea gândi nici măcar să spună ceva politicos.

Mintea ei era complet plină, îndepărtând orice speranţă de conversaţie politicoasă.

– Cu ce vă pot fi de folos? întrebă doamna Bollingall.

Cineva putea trece pe lângă Alice Bollingall pe stradă fără să îi arunce o a doua privire. Era genul banal, îndesat, cu faţa plăcută. Părul ei începuse să încărunţească şi era strâns într-un coc în vârful capului. Avea o înfăţişare cu totul obişnuită.

La urma urmei, o păcălise pe Violet.

– Îmi pare rău că sunt atât de abruptă, zise Violet. Aceasta nu este o vizită de curtoazie.

Cealaltă femeie zâmbi ca răspuns.

– Aşa am dedus şi eu, având în vedere ora. S-a întâmplat ceva?

Femeia avea un zâmbet prietenos, care îi încreţea uşor obrajii pe părţile laterale.

– Vedeţi, spuse Violet, nu am cum să fac asta, nu fără să fiu îngrozitor de nepoliticoasă. Sunteţi fotograf, nu-i aşa?

Zâmbetul doamnei Bollingall deveni mai larg, afișând o expresie nedumerită.

– Ce drăguț din partea dumneavoastră să vă amintiți un detaliu atât de lipsit de importanță. După atât de mult timp. Aveți ceva ce trebuie fotografiat?

– Da, spuse Violet, am.

– Este pentru dumneavoastră? Ar fi o onoare, doamna mea, dacă mi-ați poza. Poate mâine?

– Nu pentru mine. Nu mâine.

Doamna Bollingall părea și mai nedumerită.

– Pentru altcineva?

– Nu e vorba despre o persoană. Ci despre un lucru.

– Un peisaj..., zise încet doamna Bollingall. Un element arhitectural. O rochie.

Violet clătină din cap la fiecare sugestie.

Cealaltă femeie zâmbi neliniștită.

– Dar ce, atunci?

Nu exista nici o modalitate de a o spune, nici o modalitate de a o face fără a distruge ambele lor secrete. Violet trăise cu al ei atât de mult timp. Nimeni în afară de Sebastian nu îl cunoștea; nimeni, până când mama ei ghicise adevărul.

– Am să vă spun o poveste, zise Violet. O poveste care, bănuiesc, vă va fi familiară.

Doamna Bollingall aprobă pur și simplu din cap.

– Cu ani în urmă, spuse Violet în continuare, oamenii care se uitau cu atenție la organismele mici prin microscop credeau că nucleul unei celule era gol. Ei credeau acest lucru pentru că nu vedeau nimic. A fost subiectul a numeroase discuții. Ce rost avea nucleul, până la urmă? Era un depozit pentru celulă? Conținea oare un fluid nucleic invizibil, folosit într-un scop necunoscut?

Alice Bollingall își linse buzele.

– În toți acești ani, continuă Violet, oamenii au crezut că, doar pentru că nu puteau vedea ceea ce se afla în nucleu, acolo nu se afla nimic.

– Ce poveste fascinantă!

Cealaltă femeie se sprijini încet de spătarul scaunului.

– Dar acest lucru s-a schimbat, spuse Violet. În urmă cu câțiva ani, cineva a venit cu un colorant, unul care era diferit de coloranții

obișnuiți ce fuseseră disponibili până în acel moment. Vedeți, există ceva în interiorul nucleului. Abia când oamenii de știință au început să coloreze celulele cu albastru de anilină, au reușit să vadă în sfârșit: structuri în interiorul nucleului, structuri care au fost invizibile înainte, dar care acum erau nuanțate cromatic.

– Într-adevăr. Respirația celeilalte femei devenise superficială. Soțul meu... aceasta este munca pe care o face. Aveți dreptate. Această poveste nu este o necunoscută pentru mine.

– Cu o lună în urmă, zise Violet, soțul dumneavoastră îi spuse lui Sebastian Malheur că nu era neobișnuit ca soțiile să se implice în munca soților. Nu știu de ce nu mi-am dat seama imediat ce a vrut să spună. Egoism, presupun. Aveam alte griji.

Violet ridică din umeri.

– Nu m-am gândit decât astăzi la ceea ce a vrut să spună.

Expresia doamnei Bollingall îngheță.

– Soțul meu nu ar fi spus niciodată ceva atât de... atât de...

Indiscret, bănuia Violet, era cuvântul pe care îl căuta doamna Bollingall.

– Dar, târziu în după-amiaza asta, am ascultat o prietenă vorbind despre albastrul de anilină folosit ca vopsea pentru o rochie. Și am aruncat o privire peste lucrarea dumneavoastră.

– Nu este lucrarea mea. Nu vă referiți la lucrarea mea.

Violet se simțea ca și cum ar fi fost invizibilă toată viața ei. Ca și cum ar fi fost pe cale să se păteze cu vopsea de anilină, expunându-și miezul secret. Singurul lucru care o împiedica să intre în panică era faptul că știa că nu mai era singură.

– Lucrarea dumneavoastră, repetă Violet. Este lucrarea dumneavoastră, cel puțin parțial, nu-i așa? Este o lucrare despre diviziunea celulară, despre micile trăsături care pot fi observate prin tehnici fotografice moderne. Dumneavoastră sunteți fotograful. Sper că am dreptate, pentru că am nevoie să faceți o fotografie a diviziunii celulare.

Expresia doamnei Bollingall îngheță. Mâinile i se aplatizară pe masă.

– O! exclamă ea, având respirația puțin cam prea accelerată. O, repetă ea. Cu siguranță că nu. Nu, nu.

– Da, zise Violet. Dumneavoastră ați făcut fotografiile.

Femeia nu contenea să scoată sunete șocate. Fața ei era palidă.

– Eu nu știu ce să spun.

Violet se aplecă în față și luă mâinile celeilalte femei într-ale ei.

– Vă rog, spuse ea. Vedeți, dacă am dreptate, vom afla lucrul pe care l-am căutat în tot acest timp. Vreau să mă ajutați să îmi testez teoria.

Doamna Bollingall închise ochii și trase o gură de aer în piept, apoi încă una. Când deschise din nou ochii, se uită la Violet.

– Dumneavoastră? întrebă ea cu voce scăzută. Ați căutat?

Altcineva o vedea pe Violet. Altcineva avea să îi cunoască secretul.

Violet recunoscu panica înrudită a celeilalte femei. Frica se agita înăuntrul ei.

„Nu spune nimănui. Oricine va afla te va urî."

Nu avea loc pentru frica ei. Avea să vină mai târziu. Deocamdată, totuși...

– Doamnă Bollingall, spuse ea, de ce credeți că soțul dumneavoastră vorbea cu Sebastian Malheur despre munca pe care o fac femeile?

Preț de o clipă, cealaltă femeie se holbă la ea. Apoi se ridică în picioare.

– Ar fi bine să-mi spui Alice. Mă duc să-mi iau haina.

– Ce se petrece? îl întrebă Oliver pe Sebastian.

Era aproape nouă seara, iar în ultimele trei ore, sufrageria lui Sebastian fusese în întregime rearanjată. Planurile lui de a petrece o seară liniștită și fericită cu prietenii săi fuseseră date peste cap.

Sebastian își puse o mână în șold.

– Aș crede că se înțelege de la sine.

Oliver se uită în jur destul de nedumerit. Argintăria din cămara majordomului era stivuită la întâmplare de-a lungul unei laturi a mesei, cămara fiind golită pentru a o transforma într-o cameră obscură. Un microscop greu stătea în capul mesei. Diferite violete în ghivece erau răspândite pe scaune, iar mirosul de acid acetic și cloroform plutea în aer.

– Nu, zise Oliver încet. Mă uit în jur acum, dar nu se înțelege de la sine.

Sebastian își cântări cuvintele.

– Este vorba despre cromatină, răspunse el în cele din urmă. Vezi tu, până nu de mult...

– Nu vreau să aflu informații științifice, replică Oliver exasperat. Abia dacă le-aș înțelege, oricum.

– Ei bine, atunci, conchise Sebastian, restul este de la sine înțeles, nu-i așa?

Oliver se uită la el, apoi se privi în altă parte. Violet și doamna Bollingall erau încuiate în cămara majordomului, developând un set de negative fotografice. Plăcile de sticlă pentru probe, etichetate și colorate, erau stivuite lângă microscop.

– Sebastian, spuse Oliver încet, când am stat cu tine în urmă cu câteva luni, mi-ai spus că era ceva ce nu făceai și că nimeni nu a băgat de seamă.

Sebastian aprobă din cap.

– M-am zăpăcit de cap, încercând să mă gândesc la ce anume voiai să spui. Nu mâncai? Nu dormeai? Nu mai duceai femei în pat?

Sebastian nu zise nimic.

– Era vorba despre cercetarea științifică, concluzionă Oliver. Nu făceai cercetare științifică.

Sebastian își imaginase acest moment de ani buni, momentul în care altcineva descoperea adevărul. Câteodată, își imaginase că îl va spune în gura mare prietenilor săi. Cu alte ocazii, visase că va dezvălui secretul pe patul de moarte, în fața unui grup confuz de rude, care ar fi crezut imediat că își pierduse mințile.

– Da, zise el. Deși nu a fost niciodată atât de simplu.

– Doamne, Sebastian! exclamă Oliver clătinând din cap. Suntem cei mai buni prieteni. Cum ai putut să nu ne spui?

– Pentru că Violet nu a vrut să știți.

Oliver acceptă asta în tăcere. Se uită la ușa închisă de la cămară. Se uită prin cameră, în cele din urmă luă o *viola odorata*, planta care se afla cel mai aproape de ei, întorcând ghiveciul astfel încât să poată examina rozeta movalie a florii.

– Violet, spuse el încet. Și a fost un motiv suficient pentru a ascunde asta de noi?

– V-am spus o parte din el, zâmbi Sebastian. În noaptea dinaintea nunții tale, eu ți-am spus.

Oliver clătină din cap.

– Ai spus că....

El se opri și închise ochii.

– Că ai fost îndrăgostit de Violet toată viața ta. Doamne, Sebastian. Vorbești serios?

– Uită-te la ea, zise Sebastian. Privește-o cu adevărat într-o zi.

Prietenul său își trecu degetul peste violetă, clătinând din cap.

– Uită-te la mine, continuă Sebastian. Mi-am petrecut ani întregi încrucișând violete, iar ea a fost cea care a aruncat o privire la ceea ce am făcut, a combinat-o cu o lucrare pe care tocmai o citise și... El își desfăcu brațele. Ea a luat ceea ce ar fi trebuit să fie un eșec total al meu și uite ce a făcut.

Oliver răsuflă.

– Știind toate astea, îmi fac griji, Sebastian. Ești atât de... tu, iar ea poate fi atât de... înțepătoare.

– Florile au spini doar fiindcă au nevoie de ei pentru a supraviețui, replică Sebastian zâmbind. Uită-te la ceea ce a reușit să facă, fiind nevoită să se ascundă cine este. Noi putem să ne certăm și să ne tot certăm, cât de mult vrem. Dar în cele din urmă, cu spini sau fără spini, Violet este ceea ce este.

– Sebastian! se auzi chemarea din cămară. Avem nevoie de tine!

– Și cine ești tu? vru să știe Oliver.

Sebastian își strânse prietenul de braț.

– Eu sunt cel de care are nevoie.

Capitolul 16

Violet își dădu o șuviță de păr după ureche și se uită la fotografie. Nu era atât de ușor să-și ascundă sentimentul tot mai mare de neliniște și, de asemenea, oboseala ei crescândă, dar reușit.

– Avem nevoie de un nume mai bun pentru acestea, zise ea înăbușindu-și un căscat. Elemente cromatice individuale este greu de înțeles. Cromatina nu este un substantiv care să poată fi numărat. La naiba cu cine a numit-o cromatină!

Lângă ea, Alice se prăbuși pe un scaun, masându-și tâmplele cu degetele.

– Picăturele. Vocea ei era încărcată de o oboseală fericită. Le-am spus luni bune picăturele. Știu că nu este o nomenclatură științifică agreată. Îl voi întreba pe Simon când se va întoarce. Ea căscă. Cum se zice în greacă la picăturele?

– Cred că amibă, îi răspunse Violet.

Probabil că nu era amuzant, dar ele două izbucniră în hohote de râs, extrem de epuizate.

– Ce zici de cromozom? rosti o voce din partea cealaltă a mesei.

– Cromozom, repetă Alice, și se scuturară din nou în râs. O, asta sună amuzant. Uite, are același metru ca și Figaro.

– Cromozom, pronunță Violet cântând cuvântul, iar după prima iterație, Alice i se alătură.

– Cromozom, cromozom, cromozom, cromozom, cromozom!

– Iau lecții de greacă. Cromozom înseamnă corp colorat.

Violet se încruntă, luând în considerare acest lucru. Acel sentiment de neliniște reveni; de această dată, chiar dacă încercă zdravăn să îl alunge, el nu se lăsă dus.

Încet, își înălță capul din fotografia pe care o contempla.

Era... dimineață. Cum de ajunsese să fie dimineață? Nu-și amintea să fi dormit. Nu-și amintea nimic altceva decât o ceață de negative de film și lamele de sticlă. Degetele ei erau vopsite într-un

albastru intens; lumina timpurie a soarelui se reflecta pe grămezile de linguri de argint, chiar în fața ei.

Chiar dincolo de tacâmurile de argint, privind cu o expresie serioasă, stătea Frederica Marshall. Ea era cea care tocmai vorbise.

Preț de o clipă, Violet fu cuprinsă de o confuzie teribilă.

O, Doamne! Oare ce făcuse?

– Ce faci, Violet? întrebă o voce din spatele ei.

Ea se răsuci în scaun. Robert și Oliver stăteau în pragul ușii. Părul lui Robert era încă umed; ținea în mână o ceașcă cu ceva aburind și fierbinte, ceva care îi făcu stomacul să ghiorăie.

– O, făcu Alice ridicându-se anevoie în picioare. Dumnezeule mare, uită-te la oră! Sunt prea bătrână ca să mai stau trează toată noaptea. Nu am mai făcut asta de când aveam douăzeci și doi de ani.

– Violet? insistă Robert.

Violet clipi. Nu mai era nimic de făcut decât să răspundă cu îndrăzneală.

– Nu-i așa că nu știai? întrebă ea cu dezinvoltură. Una dintre marile întrebări nerezolvate în biologie este aceea a modului în care trăsăturile se transmit de la părinți la copii. Au existat multe teorii.

Robert scutură din cap nedumerit.

– Acum, continuă Alice, Sebastian și cu mine avem propria noastră teorie.

Violet se încruntă.

– Sau... adică... profesorul Bollingall și Sebastian. Nu știu la cine mă refer. În orice caz, noi credem că trăsăturile se transmit de la părinți la copii prin intermediul acestora. Bătu cu degetul în fotografia de pe masă. Cromozomii. Am corelat graficul lui Sebastian cu încercările de încrucișări ale violetelor cu numărul de picăturele observate în celulele acestor specii...

– Da, cred că am primit destule explicații în această privință.

Robert luă o înghițitură din cafea.

– Dar eu sunt în continuare asaltat de întrebări. Întrebări de genul: de ce faci asta acum?

– Cu greu aș fi putut să o fac mai devreme, spuse Violet încruntându-se. Nu mi-a venit ideea până aseară, când Jane a început să vorbească despre albastrul de anilină, în timp ce mă uitam la fotografiile lui Alice despre diviziunea celulară. Și apoi...

– Nu, nu, spuse Oliver venind și așezându-se lângă Violet. Violet, Dumnezeule mare! Nu asta vrea să spună. Vrem doar să știm, continuă el și înghiți în sec, de ce nu ne-ai spus niciodată că ești unul dintre cei mai importanți oameni de știință din lume?

Lumea ei se opri. Lucrul la care nu voia să se gândească îi reapăru în minte. Ani întregi se furișase în taină, iar acum ea își dezvăluise toate secretele ținute cu grijă dintr-o singură mișcare egoistă. Toată lumea de aici probabil că știa deja.

– Eu..., încercă ea să răspundă mușcându-și buzele. Tocmai...

Dacă adevărul ieșea la iveală, nu avea să mai fie primită niciodată în societatea bună. Lily ar tăia orice legătură cu ea. Mama ei ar fi... Violet nici nu se putea gândi la ceea ce ar face mama ei.

Și totuși, nu-i era frică. Poate că era prea obosită pentru a se teme. Poate că era prea emoționată. Ar trebui să tremure. De obicei, o înșiruire a ororilor ce ar putea urma era destul pentru a o speria, pentru a-i reaminti lui Violet că ea trebuia să tacă și să-și țină capul plecat.

Dar astăzi...

Jane i se alăturase soțului ei în cameră. Se holba și ea la Violet.

Toți acei ochi, toți concentrați asupra ei.

De ce nu-i era frică lui Violet?

– Dumnezeule, de ce ar vrea vreunul dintre voi să știe? se auzi Violet spunând cu dispreț.

Nu putea să aștepte răspunsul, nu putea să-și privească prietenii cum se îndepărtau de ea acum, știind adevărul. Se simțea vizibilă, se simțea aleasă în culori vibrante, când ea ar fi vrut doar să se ascundă.

Se ridică în picioare.

– Acum, vă rog să mă scuzați. Trebuie să... trebuie să...

Doamne, ce trebuia să facă?

– ...să dorm, zise ea. Să mă schimb.

„Să mă ascund."

O atinse pe Alice pe umăr.

– O să te vizitez după ce vom avea amândouă ocazia să ne odihnim.

„Nasul în vânt. Nu te uita la nimeni. Nu-i lăsa să vadă cât de mult îți pasă."

Astea erau regulile mamei ei și, chiar dacă mamei ei nu i-ar fi plăcut să le vadă folosite în aceste circumstanțe, era recunoscătoare că le avea.

Mama ei o învățase pe Violet cum să se lase disprețuită, cum să pretindă că nimic nu contează.

Îi venea atât de ușor să alunece lent, cu un aer arogant, pe lângă Oliver și Robert.

Dar apoi, Jane făcu un pas înainte.

– Violet, spuse ea încet, vrem să știm pentru că te iubim.

Violet se uită la prietena ei, preț de o clipă, cu o expresie nedumerită, fără să clipească.

Cuvintele ei nu aveau sens. Oare Jane nu-și dădea seama ce îi dezvăluise Violet? Ce făcuse? Cine era ea?

Jane puse o mână înțelegătoare pe brațul lui Violet. Violet nu înțelegea compasiunea. Nu putea să înțeleagă nimic din toate astea. Se simțea goală pe dinăuntru.

Goală și teribil de fragilă.

– Plec, zise ea întorcându-se ca să fugă.

– Nu, îl auzi pe Sebastian spunând, las-o să plece. Are nevoie de puțin timp, pentru ca să-și dea seama cum se simte.

Dar el se înșela. Violet știa deja cum se simțea: goală, complet goală.

Violet se simțea goală de sentimente când se refugie în biroul lui Sebastian. Era complet lipsită de orice sentiment propriu.

Se simțea bine să se afle într-un loc familiar – aici, în biroul lui, unde analizaseră împreună lucrare după lucrare. Ceasul scoase un sunet confortabil, tic-tacurile lui constante domolindu-i bătăile inimii. Cărțile miroseau a Sebastian.

Se așeză pe scaunul ei obișnuit și își puse coatele pe birou.

Doamne, ce dezordine! Doi oameni puteau păstra un secret. Chiar și adăugarea lui Alice la secretul lor ar fi putut fi ascunsă – ea și soțul ei aveau, în mod clar, propriile lor secrete și ar fi fost motivați să participe la această șaradă.

Dar ideea îi venise în cap lui Violet, iar ea trecuse direct la treabă, fără să țină seama că Oliver, Robert, Jane, Minnie și Free – Free, pentru numele lui Dumnezeu, Frederica Marshall le era practic necunoscută – erau cu toții prezenți. Cum putuse face așa ceva?

– Nu m-am gândit, izbucni ea cu voce tare. Asta a fost problema.

Dar, de îndată ce rosti cuvintele, ea le recunoscu drept mincinoase.

Se gândise. Pentru o fracțiune de secundă, când aruncase o privire la schițe și îi venise acea idee, se gândise.

„Nu poți face asta. Mai bine ai aștepta."

Nu voise să aștepte. În mod egoist, alungase toate gândurile despre viitorul ei, reputația ei, familia ei, prinsă în focul unei idei sclipitoare.

De teamă că, dacă o lăsa deoparte, aceasta va dispărea.

Chiar și acum, nu prea se temea. Se cuprinse cu brațele. Cum putuse să provoace o asemenea încurcătură? O clipă de egoism. O clipă, iar toți cei la care ținea vor plăti prețul.

Egoistă. Așa fusese.

Se refugiase în biroul lui Sebastian ca să fie singură, ca să poată să-și lase gândurile să se relaxeze până la punctul în care să poată dormi. Știa că era obosită, epuizată dincolo de orice imaginație. Camera era tapetată în albastru și argintiu; o mică masă de scris stătea lipită de un perete, iar rafturi cu cărți erau aliniate pe lângă pereți. O oglindă în mărime naturală era proptită lângă masă, reflectând volumele înapoi spre ea.

Se ridică în picioare și întoarse oglinda spre ea. Ochii ei o priviră, întunecați și solemni. Nu era prea arătoasă. Putea să aspire la „chipeșă" atunci când se îngrijea de aspectul ei, dar dacă, de exemplu, stătea toată noaptea uitându-se la microscop, era de-a dreptul urâtă.

Cearcănele întunecate îi delimitau ochii. Pielea îi era precum ceara; părul ei ar fi putut trece drept un cuib de șerpi negri șiroindu-i pe umeri. Dacă mai adăugai și câțiva negi, Violet bănuia că ar fi putut fi arsă pe rug.

Nu era drăguță, dar era egoistă. Egoistă pentru că se simțea mândră de ceea ce făcuse.

Egoistă fiindcă voia...

Se privi în oglindă, înclinându-și capul.

Nu funcționa. De obicei, când se desemna singură ca fiind egoistă, ea reușea să alunge din minte lucrurile pe care le dorea.

Dar astăzi nu funcționa. Poate că era prea obosită.

– Violet, egoistă? rosti ea cu voce tare, dar, dezbrăcate de rușinea care le însoțea de obicei, cuvintele sunau fals. Egoistă?

Nu. Ea nu era goală de sentimente. Cuvintele acelea își pierduseră locul în inima ei.

Azi avea un alt refren în cap, unul care îi șoptea atât de încet în minte, încât nici măcar nu-l auzise până în acel moment.

Isteață Violet. Rezistentă Violet. Dulce Violet. Acea amintire șoptită nu lăsa loc pentru egoism.

Ce făcuse ea oare de era atât de egoistă? Ce mai însemna acest cuvânt? Violet contemplă oglinda. Când soțul ei o făcuse egoistă pentru că a refuzat să se culce cu el, ce sugerase el de fapt?

„Eu merit șansa mea de a avea un moștenitor, mai mult decât meriți tu să trăiești."

Când Lily îi spuse se că ar fi egoist din partea lui Violet să se alieze cu Sebastian, ce sugerase de fapt?

„Prezența mea la baluri este mai importantă decât fericirea ta."

Când Violet se făcea pe sine egoistă, voia să spună că nu merita lucrul pe care și-l dorea. Nu fericirea. Nu recunoașterea. Poate nici măcar propria viață.

Atinse oglinda cu degetele.

– Fundamental de neiubit, rosti cu voce tare.

Asta era ce își spuse se, la asta se resemnase. Cineva fundamental de neiubit nu merita... nimic. Crezuse asta cu atâta putere, încât fusese incapabilă să-l înțeleagă pe Sebastian când îi spunea că o iubește. Când Jane îi spuse se „te iubim", ea chiar scuturase din cap, incapabilă să înțeleagă că ar putea fi adevărat: că oamenii ar putea să știe adevărul despre ea și totuși să o iubească.

Persoana care o privea din oglindă părea subtil diferită față de femeia pe care o văzuse reflectată în ea an de an. Încă nu exista frumusețe care să mascheze intensitatea privirii ei, nici mici trucuri care să mascheze cine era ea de fapt.

Egoistă. Se ascunsese atât de mult timp, încât nici măcar nu se mai văzuse pe sine.

Nu era de neiubit. Nu era egoistă. Să admită faptul că își dorea ceva, că merita să aibă acel ceva? Să se gândească că ar putea lua o decizie pe baza propriilor dorințe, și nu a temerilor pentru cei din jurul ei?

Aceste gânduri sunau aproape obscen.

Violet cea isteață, Violet cea dulce.

Obscen, să-și imagineze că era cineva care conta.

Se auzi un ciocănit în ușă. Violet abia dădea să se întoarcă, însă ușa se deschise și intră Sebastian. Se uită o dată la ea, la fața

înroșită, la părul ei răvășit. Buzele lui se strâmbară într-o expresie de amuzament.

Dar nu râse.

– Violet, zise el în schimb, știu că Bollingall ar putea fi de ajuns pentru această chestiune, dar munca lui se face în principal prin intermediul unui microscop.

El înghiți în sec.

– Veți dori pe altcineva, astfel încât să vă puteți continua munca. Am început să fac o listă.

Ea simțea că o ia amețeala.

– O listă?

– Da. Vei avea nevoie de cineva care să lucreze cu tine. Cineva care să înțeleagă știința suficient de bine pentru a face o treabă credibilă la prezentare. Cineva care să te respecte.

– Nu am nevoie de o listă, se auzi ea spunând. Am găsit deja pe cineva.

El se uită la ea pieziș.

– Ai găsit? Îl vei pune pe Bollingall să revendice toate meritele?

Inima ei bătea cu putere. Bum, bum, bum, bum, bătăile răsunau una după alta, până când abia dacă se mai auzi vorbind.

– Nu.

Știa că arăta absolut îngrozitor. Totuși, privirea lui rămase ațintită asupra ei de parcă ar fi fost frumoasă.

Sebastian era chipeș, bogat și dezirabil. Ea nu fusese în stare să creadă că el o iubea. Făcuse tot ce-i stătea în putință pentru a-l convinge că nu o iubește. Că auzise greșit. Că ceea ce simțea el era doar prietenie, că nu putea să țină la ea așa cum pretindea că o face. Și totuși... de fiecare dată când își permisese să creadă asta, el făcea ceva care îi spulbera teoriile.

Nu o luase în patul lui. Nu o rănise. Nici măcar nu o sărutase, pentru că el credea că i-ar fi făcut rău. Toată prezentarea lui despre violete... Încercase să-și dea seama ce însemna, dar nu reușise să o califice decât ca pe o seducție.

Dar nu fusese asta. Fusese o scrisoare de dragoste, iar ea nu o înțelesese până în acel moment. Nu fusese în stare să creadă că el o iubea până când nu-și dăduse seama că merita să fie iubită.

Acum înțelegea asta. Se simțea incandescentă. Și nu conta cât de înfricoșător îi stătea părul.

– Această persoană, vorbi Violet cu un mic nod în gât, este perfectă. Această persoană îmi cunoaște fiecare gând. Această persoană îmi poate explica ceea ce am descoperit într-un mod pe care toată lumea îl poate înțelege

Îl chemă la ea cu degetul.

– Lasă-mă să-ți arăt.

El o privi cu precauție. Dar, în ciuda protestului, veni spre ea, pas cu pas.

Dormise la fel de puțin ca și ea. Totuși, părul lui era perfect, doar puțin ciufulit. Umbra începutului de barbă întunecată pe față îl făcea să arate ca un ticălos, dar aspectul i se potrivea. Printr-o alchimie ciudată, încă mirosea bine. Nu era drept cât de bine mirosea – un miros propriu intensificat, ca de mosc, minunat, care o făcea să vrea să închidă ochii și să tragă aer în piept. El se apropie și se opri chiar lângă ea.

– Violet, zise el încet, știu ce ai de gând să spui. Vrei să o fac eu. Dar... El înghiți în sec. Nu s-a schimbat nimic. Știu cât de importantă este această descoperire, dar strică lucrurile între noi aceste minciuni.

Violet îl luă de mână și îl întoarse spre oglindă.

– Știu cine își va asuma meritele pentru această descoperire, șopti ea.

Și apoi ridică mâna rămasă liberă și arătă cu degetul spre propria-i reflexie, atât de teribil de ciufulită, și totuși atât de potrivită.

– Ea este.

El răsuflă prelung în tăcerea care urmă. Ochii lor se întâlniră în oglindă. Violet își dădu seama că ea încă îl ținea de mână, încă îl atingea.

Că degetele lui erau calde peste ale ei, că trupul lui era aproape, atât de aproape de al ei. Era un moment ciudat, straniu de intim.

– Violet, șopti el.

Ea înnebunise, și se încordă ca să audă toate modurile în care ea decisese prost.

„Nu te vor lăsa niciodată să o prezinți."

„Nimeni nu te va asculta."

„Gândește-te la ce va însemna pentru familia ta."

Toate se rezumau la același lucru: „Egoistă, egoistă. Nu meriți recunoaștere. Nu meriți nimic."

Dar acesta era Sebastian, iar Sebastian nu spuse nici unul dintre aceste lucruri. El pur și simplu se întoarse spre ea. Violet nu voia să se uite în ochii lui. Schimbul de priviri prin oglindă era un lucru, dar el o ținea de mână, stând atât de aproape de ea. Încercă să se uite în altă parte, însă el îi puse mâna pe umăr și o întoarse cu fața la el.

Încet, foarte încet, ea își ridică privirea.

Tot corpul ei era în flăcări. Să i se uite în ochi... O, asta fusese o greșeală. Nu când el o ținea de mână. Nu când erau atât de aproape, încât făceau schimb de răsuflări așa cum făcuseră cândva schimb de propoziții, de parcă sufletele lor ar fi fost împletite.

Sebastian zâmbea întotdeauna – era una dintre trăsăturile sale distinctive. Acum însă nu zâmbea. O studia, o privea, o absorbea. Iar ea nu se trăgea de lângă el. Doamne, ce greșeală teribilă. Nu putea face asta.

Dar el își duse mâna spre fața ei și o atinse ușor pe obraz, iar ea nu se îndepărtă. S-ar putea chiar să se fi aplecat spre el.

Avea să fie greu. Imposibil, de fapt. Ea nu avea nici cea mai mică idee cum să meargă mai departe din punctul ăsta. Sora ei avea să o urască. Iar mama era... Ce cuvânt folosise? Dezgustată de ea. Întreaga lume avea să o disprețuiască.

Dar nu și Sebastian. Sebastian doar își sprijini fruntea de a ei.

– Bravo ție, Violet, șopti el. De data asta, pot să-i fac să fie atenți la tine. Și, crede-mă, o voi face.

Ei nu-i păsa de restul lumii.

El își ridică și cealaltă mână, trecându-și degetul mare de-a lungul maxilarului ei. Întreaga ei ființă scânteie la acea atingere. El o dorea... și ea îl dorea pe el.

Îl dorea atât de mult.

El se aplecase acum, atingându-i obrazul cu respirația, cu buzele la câțiva centimetri de ale ei. Avea de gând să o sărute. Avea de gând să o sărute.

Ea simți cum o săgetează un acces de panică.

Avea de gând să o sărute.

Ea se retrase.

– Îmi pare rău.

Nu se putea gândi la nimic mai mult decât la aceste cuvinte.

– Îmi pare rău. Trebuie să plec... trebuie să plec...

Arătă mută cu degetul spre ușă.

– Îmi pare rău, repetă ea și se retrase cu spatele spre ușă. Trebuie să plec. Trebuie să mă gândesc.

Și cu asta, fugi.

Capitolul 17

Violet se gândea.

Se gândea să-l sărute pe Sebastian în timp ce fugea spre camera de la etaj care îi fusese rezervată. Se gândea să îl sărute în timp ce-și chema camerista. Louisa îi desfăcea nasturii, dar Violet nu se putea gândi decât la căldura mâinii lui pe umărul ei. Zidul acela pe care îl construise, cel pe care îl folosise pentru a se proteja atât de mult timp, fusese străpuns. Nu mai exista siguranță.

Ceru să i se pregătească o baie, iar când fu gata, îi dădu liber servitoarei.

Se gândi la buzele lui peste ale ei când se afundă în cada mare din cupru plină cu apă aburindă. Se gândi la mâinile lui, la ușoara pudră de păr negru de pe ele. Se gândi la mâinile lui alunecând peste coapsele ei.

Și se gândi la cum arăta Sebastian când nu zâmbea – cu privirea întunecată asupra ei, ca și cum ea ar fi fost tot ceea ce conta. Înghiți și își schimbă poziția, iar când frecă săpunul între mâini și își spălă picioarele, nu-și mai simți propria piele. În imaginația ei, o simțea pe a lui.

Căldura lichidă a apei o înconjura – aproape prea fierbinte, așa cum îi plăcea ei. Făcu clăbuc cu săpunul, generând o frenezie de spumă, și apoi se afundă sub suprafața încălzită, ținându-se de nas în timp ce se scufunda. Nici asta nu o ajută. Apa era ca o îmbrățișare a întregului corp. O făcea să fie prea conștientă de pielea ei, atât de conștientă de Sebastian.

Probabil că nu era acolo unde îl lăsase. Probabil că se dusese să se schimbe. Poate că făcea și el o baie.

Nu era bine să se gândească la el dezbrăcat. Nu era bine deloc.

Să se gândească, își dădu Violet seama, nu o ajuta defel. Gândurile erau trădătoare. Gândurile ei rătăciră spre camera lui, chiar în cada lui. Se imagina pe sine înfășurată doar într-un prosop, deschizând ușa și intrând în vârful picioarelor...

Gândurile nu erau răspunsul. Nu ajutau.

Să nu gândească fusese ceea ce o ajutase la fel de bine înainte.

– Idioată, murmură ea pentru sine. Nu vrei asta. Asta te-ar putea ucide.

Se spălă pe cap și se forță să aibă gânduri reci și raționale. Se gândi la toate pisicile pe care le avusese vreodată și la câte dintre ele avuseseră patru versus cinci sau șase degete. Se frecă între degetele de la picioare și se gândi la procesul de creare a săpunului presat la rece. Și când toate astea nu o ajutară, ieși din baia caldă și stătu în aerul rece și se forță să-și amintească un set de xilogravuri de autopsie reproduse într-unul dintre articolele pe care le citise. Inima umană, se admonesta ea însăși, era un organ dezgustător, plin de ventricule, camere și atrii, o bucată mare și urâtă de mușchi.

Inima era una dintre cele mai dezgustătoare bucăți de carne din corp.

Chiar și intestinele arătau mai bine. N-avea de gând să lase ceva atât de ridicol să o determine să ia decizii.

Dădu din cap, în sfârșit stăpână pe sine.

Își chemă camerista. Când Louisa o îmbrăcă din nou – într-o rochie cu guler înalt și mâneci lungi, mov-închis la culoare, și cu mănuși asortate, Violet nu mai avu nici un gând rătăcitor. Se simțea mai bine, cu totul mai bine. Avea să vorbească cu Sebastian.

Își va cere scuze – la urma urmei, nu ar fi trebuit să îl ia de mână sau să se întoarcă spre el. N-ar fi trebuit aproape să-l sărute. Cu siguranță, nu trebuia să aibă aceste gânduri.

Își va cere scuze, iar ei vor redeveni prieteni. Toate valvele din inima ei puteau să continue să bată, treaba lor. Inima era un mușchi ca orice alt mușchi din corpul ei. Era manichiurată și coafată. Camerista îi perie o ultimă dată rochia. Apoi îi aduse oglinda. Nu mai era casnică, Violet putea fi din nou considerată cât de cât frumoasă. Atât cât ar fi putut spera vreodată. Se privi în oglindă. Ochii ei din oglindă sclipiră spre ea.

Nu e egoist să vrei să fii ținută în brațe.

– Tu să taci, își spuse Violet.

– Poftim? Excelență, n-am spus nimic.

Violet făcu un gest cu mâna în semn de scuză.

– Vorbeam cu ea, o liniști ea pe cameristă, întinzând un deget spre oglindă.

– O, atunci e bine, aprobă Louisa din cap. Mai doriți și altceva?

Violet clătină din cap și plecă în căutarea celui mai bun prieten al ei.

Trebuia să-i spună ceva. Problema era că el o cunoștea prea bine. Nici una dintre minciunile ei nu ar fi funcționat cu el.

„Poate că ți-am făcut o impresie greșită, dar, de fapt, nu vreau să te sărut. Este doar un tic muscular nefericit, o tresărire involuntară a inimii. Da, ei bine, îți amintești că suntem prieteni? Ce prieteni buni suntem! Ce frumos e să ai un prieten bun, cineva pe care nu vrei să-l săruți!"

Nu avea rost. El ar fi știut că minte.

„Vreau să te sărut, dar mi se pare o idee groaznică. Vreau să te sărut, dar mi-e frică."

Dacă ea i-ar fi spus adevărul, el ar fi spus lucruri raționale, lucruri de genul: este doar un sărut și nu trebuie să faci nimic care ar putea risca un alt avort spontan. Era adevărat. Dar sărutul o speria. Un sărut era un început, nu un sfârșit. Sărutul părea să deschidă o ușă spre un tărâm frumos luminat de soare și să spună: „Nu-ți face griji; nu trebuie să te aventurezi afară."

Violet se cunoștea prea bine. Dacă deschidea ușa, se aventura.

Încă nu se hotărâse ce să spună când ajunse la ușa lui. Și astfel rămase acolo, uitându-se la ea. Mânerul din metal era lucrat cu îndemânare, imitând deschiderea unei flori, cu petale care se desfăceau. Ar fi putut să-l examineze ore întregi, mai ales că avea un motiv să amâne.

– Inimă proastă, bombăni ea, urmărind marginea unei petale. De ce nu te-ai putut fixa pe asta?

Ceva inanimat și rece. Ceva care nu i-ar fi putut face niciodată rău. Ridică o mână să bată la ușă...

– Inimă proastă, bombăni ea din nou. Nu voi accepta așa ceva. Nimeni nu-mi controlează mușchii în afară de mine. Voi bate, da, dar numai când voi fi gata...

Ușa se deschise. Sebastian stătea de partea cealaltă. Făcu ochii mari când o văzu, dar nu zise nimic. Și – o! – cât de mult se înșelase. Inima ei nu era doar un mușchi; era mușchiul care pompa sângele prin tot corpul ei. Încercă să se gândească la ea ca la o simplă mișcare ritmică a ventriculelor și a camerelor, dar cu Sebastian în fața ei, era mult mai mult. O ușoară roșeață urmată de căldură îi urcă în

tot corpul, o ușoară amețeală o lovi în timp ce sângele ei livra mai mult oxigen țesuturilor decât aveau nevoie. Funcționarea corpului ei era legată de zâmbetul lui, iar când i-l oferea, toate eforturile ei de a-și alunga dorințele eșuau.

Făcu un pas înainte. El nu se dădu înapoi. Părea să fie inevitabil. Ea și-ar fi dorit să poată spune că nu mai avea controlul asupra mușchilor ei, dar nu era așa. Ea fu cea care întinse mâna pentru a-i atinge părul încă ușor umed – făcuse baie.

El își lăsă capul în jos, lăsându-i degetele ei să se împletească în părul lui, lăsând-o să-i atragă fața spre a ei.

– Sebastian, șopti ea.

– La dispoziția ta.

Ea îl sărută. Îl mai sărutase o dată, cu furie și angoasă. Dar acum era diferit. Acesta era un sărut care venea din fiecare ventricul al inimii ei, până la ultima valvă. Toate cele patru camere ale inimii ei pompau pentru el. Și era un lucru al naibii de bun că nu știa la ce se gândea ea, altfel și-ar fi dat seama că ea înnebunise.

Nu. O cunoștea prea bine. Probabil că ar fi râs cu ea, ceea ce nu ar fi fost atât de groaznic, doar că ea voia să o sărute și el.

Și o făcu. Îi atinse buzele cu ale lui, mai întâi ușor, și apoi din nou, cu mai multă tandrețe. Apoi își strecură brațul în jurul ei și o trase în camera lui. Ea abia auzi închiderea ușii, dar simți lemnul lipit de spatele ei, presiunea picioarelor lui pe ale ei. Mâinile lui îi cuprinseră fața, iar buzele lui se întredeschiseră.

Ea credea că limba lui își va urma cursul, dar, în schimb, el părea să se apropie de ea mulțumit să schimbe aerul din plămânii lui cu al ei.

– Violet, rosti el. Cea mai minunată Violet a mea. Buzele lui le atinseră pe ale ei. Violet. Violet cea încântătoare și deșteaptă.

Sărutul lui o copleși. Întotdeauna își imaginase că, în culmea pasiunii, toate gândurile se opreau. Dar nu fu așa. Ea gândea. Nu se putea opri din gândit, se gândea la felul în care degetele lui îi atingeau terminațiile nervoase, găsind fiecare punct sensibil, la fel de sigur ca și cum le-ar fi examinat sub un microscop. Era mult prea conștientă de bătăile mușchiului care o adusese aici, acel bum, bum secvențial al atriilor ei pompând sânge, urmate de ventricule. Auzise oameni spunând că erau conștienți de sângele din venele lor, dar ea era conștientă de sângele din arterele ei până la ultima capilară care trimitea oxigen către țesuturile ei înfometate.

Fu conștientă de toate acestea până când Sebastian se îndreptă pentru a o contempla. Mâna lui era încă pe umărul ei, mângâindu-i clavicula.

– Ce-a fost asta? întrebă Sebastian.

– A fost un sărut, răspunse Violet ridicându-și bărbia. Dacă nu ți-ai putut da sea...

– Nu. Adică, ce s-a întâmplat acolo? Am crezut mai devreme că voiai mai mult, dar apoi ai fugit și am presupus că am apreciat greșit.

Ce era să spună? Că fusese o luptă între creierul ei și inima ei, iar inima triumfase?

– Nu fi ridicol, îi spuse ea. Puteam. A trebuit să fac o baie. Asta e tot.

El zâmbi ca și cum ar fi putut vedea prin ea.

– Violet, îi zise el aplecându-se spre ea, pentru viitor, să știi, nu-mi pasă cum miroși.

– Ei bine, mie da.

Ea își încrucișă brațele și se uită spre colțul opus al camerei.

– Și, ca să știi pe viitor, inima mea este o măgăriță.

El se uită fix la ea.

– Înțeleg. Poartă poveri grele pe distanțe lungi.

El se aplecă să o sărute din nou.

– Nu asta am vrut să spun, protestă ea.

Acum, că încetase să-l mai sărute, motivele pentru care nu o făcuse o năpădiră. Dar ea nu putea să ia înapoi acel sărut; devenise al lui.

– Asta nu va funcționa niciodată. Gândește-te la asta, Sebastian. Nu pot avea relații sexuale, iar ție îți place asta.

El nu spuse nimic pentru o vreme. Pur și simplu o ținu de mână, mișcându-și degetul mare în sus și-n jos, ca și cum ar fi putut să-i spele toate temerile cu acea blândă mișcare.

Și poate că reușea, pentru că, în timp ce o atingea, ea simțea că încep să se risipească.

– Aș putea să mă cert cu tine, spuse el în cele din urmă, dar nu o voi face. Doar privește, Violet, și vei vedea ce putem face. Va fi mai ușor decât îți imaginezi.

Până la urmă, Sebastian avea dreptate.

Lui Violet îi veni ușor să se întoarcă în camera principală. Îi veni ușor să le spună prietenilor ei ceea ce făcuse și ceea ce își dorea. Îi

veni ușor să o lase pe Minnie să preia controlul asupra a ceea ce trebuia să se întâmple cu aerul unui general care preia controlul asupra unui plan de luptă.

Fu chiar ușor să facă o listă, să o populeze cu elemente precum „Organizarea unei prelegeri" și „Informeaz-o pe mama" și să pretindă că era o listă de cumpărături. Era ușor să fie ea însăși, să râdă, să nu mai spună minciuni.

Era ușor, iar asta o făcea să fie emoționată.

Pentru că știa că nu va rămâne ușor.

Capitolul 18

– O, slavă Domnului, zise Lily, intrând în grabă în camera în care stătea Violet. Nu știu cum reușești. Întotdeauna știi când am nevoie de tine.

Violet rămase așezată pe scaunul ei și clipi. Lily se așeză pe canapeaua de lângă ea, atât de aproape, încât fustele lor se atingeau. Întinse mâna și o luă pe Violet de mână.

– Violet dragă, începu Lily, sunt în cea mai grea cumpănă. Știi că Amanda nu mă mai ascultă. Ne-am petrecut ultimele zile țipând una la alta, îți spun! A fost un copil atât de cuminte până anul trecut. Nu știu ce s-a întâmplat. Spune-mi că vei vorbi cu ea.

Lily părea atât de inocentă, atât de dulce. Violet aproape că ar fi vrut să fie de acord. Să evite motivul pentru care venise de la bun început. Dar, ei bine...

– E vorba despre cartea aia oribilă, mărturisi Lily. Nu i-am confiscat-o destul de repede. Ea nu vrea doar să-l refuze pe contele care plănuiește să o ceară în căsătorie, ci vrea să nu se căsătorească deloc.

Violet ar fi putut să tacă. Dar dacă Lily o iubea pe Violet sau doar o considera pe sora ei în mod convenabil utilă, Violet își iubea sora. Iar surorile nu se surprindeau una pe alta cu anunțuri publice șocante.

– Nu am venit aici ca să vorbesc despre Amanda, zise Violet.

Lily clipi și păru luată prin surprindere.

– Ei bine, spuse ea ținându-și buzele, poate că nu. Dar sunt sigură că orice te-a adus aici poate fi lăsat deoparte momentan, în timp ce eu...

– Nu se poate, o întrerupse Violet. Sunt pe cale să arunc familia în cel mai intens scandal pe care ți-l poți imagina.

Lily păli și se trase înapoi.

– Malheur..., răsuflă ea frământându-și mâinile. O, Doamne, știam că asta se va întâmpla! Ar fi trebuit să vorbesc mai pe șleau.

Ea dădu drumul mâinii lui Violet.

– El te-a sedus. Tu ai fost prinsă în flagrant.

Violet înghiți în sec.

– Asta ar fi ceva banal. E chiar mai rău, zise ea simțind cum i se accelerează pulsul.

Lily făcu ochii mari.

– Cum ar putea fi ceva mai rău?

Violet înghiți în sec.

– Știi cercetările pe care le-a făcut despre moștenirea trăsăturilor?

Sora ei se strâmbă, încrețindu-și buzele.

– Încerc să nu știu nimic despre asta. Ce legătură are?

– Nu este munca lui, zise Violet.

Lily se încruntă și se foi pe scaun.

– Nu este opera lui, repetă Violet. Este în mare parte a mea. Iar eu sunt pregătită, în sfârșit, să o revendic public.

Ea rosti aceste cuvinte și își ținu respirația.

Poate că sperase că ochii lui Lily se vor înmuia. Că va lăsa să-i scape un mic țipăt de încântare. Că o va strânge pe Violet la piept și îi va spune: „O, dragă Violet, ce isteață ai fost."

Spera în secret că Lily o va trage mai aproape de ea. Sperase asta din tot sufletul, atât de profund, încât nici măcar ea nu știa cât de mult își dorea asta, nu până în momentul când degetele reci ale dezamăgirii se strânseră în jurul inimii ei.

Pentru că Lily nu făcuse nici unul dintre aceste lucruri. În schimb, se holbă la Violet, ca și cum aceasta ar fi anunțat că va publica o carte despre rețete de gătit bebeluși.

– Ha, ha, ha, făcu în cele din urmă sora ei, fără veselie însă. Ha! Ce glumă bună este asta, Violet dragă! Aproape că te-am crezut.

Violet se simțea foarte departe, ca și cum ar fi privit o femeie străină stând cu sora ei pe o canapea. Asta i se întâmpla altcuiva.

Altcineva își simțea inima strânsă într-o menghină. O altă persoană, nu ea.

– Nu glumesc.

Confirmarea fu întâmpinată cu tăcere. Sora ei se întoarse de la ea, se ridică în picioare și apoi se îndreptă spre fereastră.

– Glumești, vorbi Lily mai hotărât. Nu-mi pasă la ce te gândești acum; trebuie să glumești. Gândește-te la ce va însemna asta pentru mine, pentru copiii mei. Cu greu vom mai fi primiți de cineva. Amanda va avea deja cea mai groaznică reputație; asta va face

familia noastră de râsul lumii. Te cunosc, Violet. Tu nu ai face niciodată ceva atât de egoist.

– Egoist? întrebă Violet. Eu, egoistă?

– Da, egoist. Nu te gândești niciodată la altcineva în afară de tine – la ceea ce îți va face plăcere, la ceea ce îți va aduce o clipă de plăcere. Nu te gândești niciodată la modul în care mă va afecta pe mine.

Violet avu un sentiment ciudat – ca și cum lumea ar fi fost golită de tot ceea ce era important. Nu era o altă femeie care stătea pe canapea, indiferent de cum se simțea. Nu i se întâmpla unei persoane străine. I se întâmpla chiar lui Violet.

– Ascultă-te numai, îi spuse Violet. Mă faci egoistă, ca și cum nu aș merita niciodată să am ceva pentru mine. Se ridică în picioare. Dar nu o fac doar pentru mine. Nu o fac doar pentru mine, o fac pentru fiecare soție care a dispărut în spatele soțului ei. O fac pentru Amanda, care nu vrea să se căsătorească și căreia nu i s-a spus niciodată ce altceva ar putea face.

Lily făcu ochii mari și un pas înainte.

– Tu ești cea care i-ai dat acea carte.

– Tu mi-ai spus să vorbesc cu ea, răbufni Violet. Așa am făcut.

– Tu i-ai băgat ideea asta în cap, aceea că ar putea renunța la un mariaj foarte bun pentru ea. Tu ai făcut asta.

– Mi-e teamă că ideea i-a venit de una singură, ridică Violet din umeri. Dacă ar fi fost într-adevăr o căsnicie bună pentru ea, de ce ar fi vrut să renunțe?

– Ei bine, nu va avea de ales! se răsti Lily. A spus că, dintre toate lucrurile, vrea o educație. Nu va avea așa ceva de la noi, asta e sigur. Nu cât timp va locui în casa mea. Nu cu banii mei. Ia uite, ce părere ai despre asta, Violet? Crezi că faci cel mai bun lucru pentru ea acum?

– Dacă nu vrei să o mai primești, poate veni la mine acasă, izbucni Violet, și să fie educată pe banii mei. Nu am de gând să o încurajez să se topească pe picioare, doar pentru că nervii tăi nu pot suporta posibilitatea ca fiica ta să fie ceva mai mult. Cu siguranță, nu am de gând să mă pliez într-o cutiuță doar pentru plăcerea ta.

– Dacă nu vrei să te gândești la mine, gândește-te la copiii mei, zise Lily. Vor fi ostracizați, batjocoriți! Nici măcar tu nu ai fi atât de dură la suflet, încât să le dorești o astfel de soartă.

Egoistă din nou.

– Dacă nu ai putea fi primit în societatea bună fără să-ți taie piciorul, zise Violet, cât timp ți-ar lua să ți-l tai? M-ai face egoistă dacă aș feri-o pe Amanda și aș ține-o la adăpost de un asemenea act barbar?

Lily se încruntă.

– Asta e altceva.

– Da, concluzionă Violet, este foarte diferit. Dacă ceea ce am de spus nu va fi foarte important, toată lumea va uita peste un an. Dar dacă este... ei bine, copiii tăi vor avea o mătușă faimoasă. N-ai decât să mă ignori și să faci tot ce poți ca să reintri în grațiile societății. Copiii tăi pot decide singuri pentru ei în ce direcție se vor îndrepta.

Poate sperase că, măcar acum, Lily va protesta. Că ea îi va spune că o iubește, că nu va putea niciodată să rupă legăturile cu ea.

În schimb, Lily clătină din cap.

– Dacă așa trebuie să fie...

Nici un cuvânt de susținere. Nici un cuvânt de dragoste. Nici măcar o urmă de regret. Nu era nici un indiciu că Violet ar conta pentru sora ei.

– Lily, încercă Violet pentru ultima oară. Gândește-te la ceea ce înseamnă asta pentru mine. Timp de aproape un deceniu am ascuns adevărul. Am ascuns ceea ce pot face, ceea ce gândesc, cine sunt. Sunt cel mai mare expert din lume în materie de știința ereditații. Nu te simți nici măcar puțin...?

Ea se opri.

„Mândră?"

– Dezgustată? completă Lily scuturând din cap. Încerc să nu mă gândesc la ceea ce trebuie să fi făcut, la gândurile care trebuie să fi trecut prin mintea ta. Încerc să nu mă gândesc la cât de mult te-ai ascuns în tot acest timp. Dar da, Violet. Sunt dezgustată.

Lista de sarcini care trebuiau îndeplinite se micșora încet-încet, dar Violet nu se simțea mai liniștită.

– Nu pot decât să-mi imaginez, zise Violet în seara aceea, ce se va întâmpla când îi voi spune mamei mele.

Se aflau la Londra, în micul șopron de grădinărit pe care Sebastian îl folosea pe post de birou. El o întâmpinase cu o îmbrățișare și un sărut, însă, chiar dacă erau singuri, nu încercase încă să o seducă mai mult.

Era derutant. Se purta ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ca și cum ar fi fost încă doar prieteni.

Prieteni care se sărutau.

– Întotdeauna am avut-o pe Lily, spuse Violet. De fiecare dată când mă simțeam nefericită, puteam să mă duc la ea, iar ea avea ceva de făcut pentru mine. Mi-e greu să-mi imaginez o lume fără ea.

– Poate că își va reveni, încercă să o liniștească Sebastian.

Violet clătină din cap. Nu ar mai fi la fel, chiar dacă s-ar răzgândi. Ea s-ar întreba întotdeauna dacă lui Lily îi păsa de Violet dincolo de propriile ei nevoi.

Acum, Violet știa că nu-i păsa.

Era așezată pe canapea, prea conștientă că pe pernele confortabile puteau încăpea cu ușurință două persoane. Că nu era atât de diferită de un pat. El veni și se așeză lângă ea, iar apoi, când ea se sprijini cu precauție, o trase spre el. O înfășură în căldura brațelor sale, trupurile lor se cuibăreau împreună, potrivindu-se unul lângă celălalt. Se simțea ciudat să fie ținută în brațe de el, ei doi împreună în micul birou. Nu mai fuseseră singuri de ieri, de când se sărutaseră în Cambridge.

Și acum...

Pielea o furnica de nerăbdare, stomacul i se strângea de teamă. Oricât de mult își dorea confortul lui, nu se putea abține să nu se întrebe ce se va întâmpla.

– Chiar crezi că mama ta va reacționa mai rău? întrebă el.

Violet se cutremură.

– Lily plânge și se văicărește, dar sunt numai vorbe. Dar mama? Ei bine, ea va da din cap și va zâmbi, apoi va găsi o modalitate de a sabota toată afacerea. Știu deja ce crede despre mine. Mama este o persoană de acțiune, nu doar vorbește.

El se aplecă spre ea până când ea îi simți respirația pe gât.

– Da, zise el, dar reacția ciudată a lui Lily... asta e Lily.

Violet dădu să se întoarcă spre el.

– Ei bine, nu, spuse el, nu voi mai spune nimic, pentru că este sora ta, iar eu nu sunt un idiot. Dar... Făcu o pauză. Nu. Nu spun nici asta. N-am înnebunit de tot.

Violet zâmbi fără să vrea.

– E greu pentru ea. Are unsprezece copii. Trebuie să se gândească mai întâi la ei.

– Îhî.

– Nu s-a descurcat niciodată bine cu secretele întunecate, zise Violet. Când tatăl nostru a murit, a reușit să se convingă că circumstanțele au fost destul de diferite decât au fost de fapt.

– Îhî.

– Este o povară grea pentru ea, continuă Violet. După toate prin câte a trecut cu tata, să îi ceri să accepte asta?

El o întoarse cu fața la el, aplecându-se astfel încât nasurile lor să se atingă.

– Violet, spuse el cu blândețe, există o diferență enormă între un bărbat care se sinucide și o femeie care descoperă secretul întregii vieți biologice. Amândouă evenimentele provoacă tulburări, dar unul este un motiv de doliu, celălalt este un motiv pentru a sărbători.

– Dar... tot încalc o regulă socială inviolabilă.

– Pe care dintre ele? întrebă Sebastian cu interes.

– Cea care spune că femeile nu trebuie să se gândească la anumite lucruri și că nu trebuie să le discute în public.

Ea înghiți în sec.

– Ah, regula care spune că femeile nu au voie să fie inteligente, zise el depunându-i un sărut pe frunte. Arde-o pe asta până la temelie, Violet, și dansează pe cenușa ei. Și la naiba cu toți cei care îți spun că e egoist să faci asta.

Ea nu se putu abține. Îi zâmbi. Mâinile lui alunecară pe umerii ei, lăsând în urma lor o dâră de piele de găină.

– Arde totul, scumpo.

Își dădu seama că tocmai era sedusă. Degetele lui se strânseră pe coastele ei, aducând-o aproape de el. Inima îi bătea cu putere; mâinile o furnicau.

– Și tu ce crezi? șopti ea.

– Îi voi stropi pe toți cu ulei de parafină.

Respirația lui era caldă pe buzele ei; mâinile lui calde, sprijinite de șoldurile ei.

– Ți-aș spune să aduci un chibrit, dar tu ai avut întotdeauna propria ta scânteie.

Întreaga ființă a lui Violet se aprinse, înclinându-se spre el. Tânjea să-l atingă la rândul ei, să-și treacă mâinile prin buclele întunecate ale părului lui. Corpul ei îl dorea pe al lui, îl dorea cu bătăile

liniștite și seducătoare ale pulsului ei, cu căldura care începuse să se adune în timp ce el o mângâia.

Dar ea își amintea prea bine aceste etape. Știa ce însemna să fie ademenită. Și nu își putu opri acea tresărire de teamă care o străbătea, amintirea profundă a ceea ce urma după pasiune.

Ea lăsă să-i scape un oftat tremurat și îi prinse mâna într-a ei.

– Sebastian, zise ea cu un oftat. Nu pot să fac asta.

El încremeni, mâinile rămânându-i lipite de ea.

– Ce anume?

– Să fiu... sedusă. Ea trase aer în piept. Mai ales de o persoană atât de pricepută ca tine.

– Un cuceritor, spuse el lăsându-se pe spate și trecându-și o mână prin păr. Tu spui asta de parcă un cuceritor ar fi o specie aparte.

– Recunosc un cuceritor când mă sărută, zise ea întunecat.

El își luă mâna dintr-a ei și o așeză deliberat pe șoldul ei; degetele lui îi încălzeau pielea sub rochie.

– Nu este atât de ușor. Degetul lui mare începu o dezmierdare, un cerc micuț care îi distrase atenția. Trebuie să iei în considerare filogenia cuceritorului.

– Filogenia cuceritorului, zise Violet mijind ochii spre el. Știu ce vrei să faci. Încerci să-mi distragi atenția cu știința.

– Bineînțeles că încerc, spuse el făcându-i cu ochiul. O să meargă.

– Încerci să-mi distragi atenția cu știință falsificată, îl acuză Violet. Cucerirea este o trăsătură comportamentală învățată, nu o denumire de specie.

– Ascultă-mă, deocamdată. Chestia e că eu cred că m-ai confundat cu *cuceritorus indiferentus*. Genul acela de cuceritor are drept scop să seducă cât mai multe femei, indiferent la orice altceva în afară de faptul că gaura pe care o folosește este strâmtă și umedă. Acestui tip de cuceritor nu-i pasă de riscuri. Sarcina este irelevantă; nu contează sentimentele sau reputația femeii – de fapt, consimțământul ei – nu-l interesează. Dacă poate ajunge între picioarele ei, o va face.

– Fac o listă a tuturor lucrurilor care sunt în neregulă cu clasificarea speciei făcută de tine.

El făcu ochii mari într-o expresie de falsă inocență.

– Excelent. Continuă să faci asta, iar eu voi continua să-ți spun lucruri greșite.

Violet se foi; el zâmbi și își strecură brațul în jurul ei, trăgând-o aproape, jucându-și degetele pe coloana ei vertebrală.

– *Cuceritorus indifferentus*, din păcate pentru el, dar destul de vesel pentru noi, ceilalți, are o durată de viață scurtă. Dacă nu este ucis de femeile pe care le seduce sau de bărbații care respectă acele femei, este adesea doborât de gonoree. Subspecia sa este deosebit de vulnerabilă la asta.

Violet se trezi zâmbind fără să vrea.

– Apoi, mai există și *cuceritorus precautus*.

– *Cuceritorus precautus*, zise Violet pe un ton de îndoială. Asta nu sună ca o nomenclatură valabilă.

– Nu mă întrerupe, vei avea ocazia să pui întrebări la sfârșit. Aceasta este un cuceritor care înțelege regulile jocului. El se limitează la femei care sunt dispuse. El poate folosi teci, adică prezervative, sau poate angaja doctori care să facă examinări ale potențialelor partenere, astfel încât să își păstreze activele, peroră Sebastian ridicând din umeri. În general, *precautus* fie devine atât de îndrăgostit de activitate, încât se metamorfozează în *indiferentus*...

– Asta nu poate fi atunci o identificare corectă a speciei.

Sebastian ignoră întreruperea.

– ...fie devine atât de obosit de a lua măsuri de precauție, încât se limitează la una sau, uneori, la câteva femei pentru perioade lungi de timp.

Violet strâmbă din nas spre el.

– Și, deci, ești un *precautus* în pragul metamorfozei, nu-i așa?

Sebastian o împinse în fața lui la distanță de un braț.

– Doamna mea, zise el pe un ton demn, contrazis cu totul de sclipirea din ochii lui, nu sunt. Aceste două specii sunt de compătimit.

– Serios? îl întrebă ea înclinând capul într-o parte și uitându-se la el. Ce specie ești tu, atunci? *Cuceritorus giganticus*?

El zâmbi.

– Nu, dar asta e o clasificare bună. Va trebui să mi-o amintesc ca pe o subspecie.

– *Cuceritorus nepotrivitus*?

– Mă simt rănit și jignit.

Nu părea nici rănit, nici jignit. Părea vesel.

– Cu siguranță ai auzit de umilul, de strălucitorul, de cel mai căutat *cuceritorus perfectus*? glumi el, ridicând o sprânceană spre ea.

Ea izbucni în râs, îndoindu-se de spate.

– Te rog să nu te înclini în prezența mea, zise el. Nu este nevoie; o simplă reverență este suficientă.

Violet se îndreptă și-și puse mâna deasupra inimii.

– Nu-mi spune, ce emoționat! Sunt cu adevărat în prezența lui *cuceritorus perfectus giganticus*? Stai să-mi aduc bisturiul și să fac o disecție chiar în clipa asta.

– Din nou, nu este nevoie – studiul este deja complet. El își lustrui unghiile pe haină. Perfectul se formează, vezi tu, atunci când un... ei bine, l-aș numi un om obișnuit, dar, ei bine... Un alt zâmbet. Nici măcar eu nu sunt capabil de o astfel de laudă de sine iluzorie. Atunci când un om extraordinar se îndrăgostește iremediabil de o femeie pe care nu o poate avea.

Violet simți cum îi dispare zâmbetul de pe față.

El ridică din umeri.

– Poate că e căsătorită cu altul, spuse el. Poate că ea nu-l iubește. Poate că e o văduvă care a pierdut dragostea vieții ei.

– Asta ia o turnură sumbră, zise Violet.

– *Cuceritorus perfectus* știe că nu se va mai îndrăgosti de nimeni altcineva – nu atât timp cât o are pe ea în minte. Dar nu-i place ideea de a răni pe altcineva.

Vocea lui deveni serioasă.

– Nu cât timp o are pe ea în minte. Atribuțiile sale pot fi mai puține, dar are grijă nu doar de bunăstarea lui, ci și de cea a partenerelor. Pentru că, ei bine...

El se uită în altă parte.

– Poate pentru că el își imaginează că, într-o zi, cineva ar putea încerca să se culce cu femeia pe care o iubește. Dacă o va face, speră că o va trata așa cum el...

Nu își termină fraza. Ea îl privi.

– Sebastian, zise ea. Toată viața ta de adult ai fost un cuceritor.

El respiră adânc.

– Îți amintești în ajunul nunții tale, când erai agitată? Îți amintești cum am glumit că ar trebui să-l părăsești pe soțul tău și să fugi cu mine?

– Aveam optsprezece ani. Ea se uită la el. Aveai șaisprezece ani. Erai încă la școală.

– Da, bine. El înghiți în sec. De asemenea, nu glumeam.

Ea nu știa ce să spună.

– Sebastian, nu poți să vorbești serios. Asta a fost acum șaisprezece ani. Erai doar un băiat.

– Exact ceea ce vreau să spun, răspunse el în liniște. Eram un băiat, iar atunci – la început – m-am gândit că o să trec peste asta. Și am făcut-o, de fapt. Pentru o vreme. Doar că m-a cuprins din nou.

El ridică din umeri.

Violet clătină din cap.

– De-a lungul anilor, s-a schimbat. S-a transformat. Au trecut șaisprezece ani și, în tot acest timp, nu am făcut dragoste cu tine. Mâna lui se strânse în jurul încheieturii ei, cu degetul arătător apăsându-i ușor încheietura. Știu că până și gândul la asta te face să intri într-o panică sfâșietoare.

Ea expiră încet. Își simțea pulsul bătându-i cu putere lângă degetul lui.

– Te cunosc, Sebastian, spuse ea. Îți place sexul, iar pentru mine, este un dezastru total.

El înălță pur și simplu o sprânceană.

– Lasă-mă să-ți spun mai multe despre *cuceritorus perfectus*, zise el. Toată rațiunea de a fi cuceritor este să te asiguri că toată lumea este mulțumită și în siguranță. A fost o noapte în care femeia cu care eram s-a răzgândit după ce a urcat în camera de hotel pe care o închiriasem pentru o seară. Ne-am petrecut noaptea jucând *vingt-et-un* pentru câțiva bănuți.

– Este un eufemism?

El se gândi la asta.

– Da. Prin „bănuți" am vrut să spun „jumătăți de bănuți". Pur și simplu, sună mai bine când spui „douăzeci și unu de bănuți".

– Nu ai fost furios pe ea?

– Ar fi trebuit să fiu? ridică el din umeri. Am câștigat trei șilingi.

El se juca cu părul ei, învârtindu-l în jurul unuia dintre degete.

– Suntem încă prieteni, ea și cu mine.

– Nu poți vorbi serios.

– De obicei, nu sunt, spuse el. Dar în legătură cu asta? *Cuceritorus perfectus* își petrece foarte mult timp învățând cum să găsească satisfacție fără să riște să se îmbolnăvească sau să lase vreo femeie însărcinată. Asta face ca viața să fie mult, mult mai fericită.

– Dar să joci cărți? Serios?

– Îmi place când oamenii mă plac.

Sebastian ridică din nou din umeri.

– Când o femeie izbucnește în lacrimi în dormitor pentru că și-a dat seama că nu vrea să meargă până la capăt, o vei face foarte fericită scoțând un pachet de cărți.

Violet chiar și-l putea imagina făcând asta.

– Și, după cum se întâmplă, ea le va spune, de asemenea, tuturor prietenelor ei că ești un amant extraordinar de grijuliu, iar ele vor spune tuturor celorlalte, iar dintr-odată te trezești...

El îi oferi un zâmbet strălucitor.

– Dintr-o perspectivă egoistă, am descoperit că a mă asigura că partenera mea pleacă cu un zâmbet pe față – indiferent cum reușesc să fac asta – este întotdeauna o alegere bună.

– Dar...

El îi zâmbi din nou.

– Se întâmplă că mie îmi place foarte, foarte mult sexul.

Ea expiră, simțind o înfiorare de căldură.

– Dar îmi plac și sărutările, zise el, aplecându-se și apăsându-și buzele pe sternul ei. Și atingerile. Între cele două extreme, de a juca *vingt-et-un* și de a face tot ce pot ca să rămâi însărcinată, există nenumărate posibilități. Iar eu sunt foarte, foarte, foarte...

Făcu o pauză, buzele lui apăsându-se peste ale ei.

– ...foarte, continuă el, foarte interesat să aflu care sunt cele care îți plac ție.

Ea nu se putea gândi, nu în timp ce el făcea asta. Nu în timp ce respirația lui îi gâdila pieptul, iar mâinile lui o țineau aproape.

– Așteaptă, zise ea. Nu am avut ocazia să-ți spun ce cred despre așa-zisele clasificări.

– Serios?

El o sărută din nou.

– Sunt niște aiureli, decise ea.

– Adevărat. El îi făcu cu ochiul. Dar acum zâmbești. Totul face parte din planul meu malefic.

– Ai un plan malefic?

– Bineînțeles că am un plan malefic. Înainte ca seara să se termine, intenționez să te angajez într-un joc de *vingt-et-un*. Unu la unu.

Ea făcu tot posibilul să-și ascundă zâmbetul, dar eșuă lamentabil.

– Avem de lucru până la asta, zise el pe un ton superior. Un bun cuceritor nu își trădează cărțile la primul semn de consimțământ. Chiar acum, am de gând să te frec pe spate.

Ea se îndepărtă de el.

– Ăsta e un eufemism?

El se încruntă și se uită în sus.

– Da, răspunse apoi, este. Când spun spate, includ și umerii și ceafa ta.

Ea înghiți în sec, doar gândindu-se la ceea ce ar fi însemnat asta. Mâinile lui mângâind-o, frământându-i carnea. Îndemnând-o la relaxare.

– Și ce se va întâmpla când vei termina?

El se aplecă spre ea.

– Atunci voi înceta să te mai ating. Onoare de cuceritor.

Violet lăsă să-i scape un oftat tremurat. Dar știa că putea avea încredere în Sebastian. Dacă el spunea că se va opri, o va face.

El se ridică și îi făcu semn să se întindă pe burtă. Ea trase adânc aer în piept și se întinse cum îi indicase.

Fu încordată la prima atingere, atât de încordată, încât, atunci când simți palma lui în partea de jos a spatelui, aproape că sări în sus. Dar el nu se mișcă mai jos. Nu îi desfăcu picioarele, așa cum se temea ea. Doar își apăsă mâna în partea de jos a spatelui ei, nemișcată, până când inima ei încetă să mai bată cu putere, iar respirația i se liniști. Până când, în ciuda semnalelor de alarmă care răsunau în mintea ei, mușchii începură să i se relaxeze.

Și apoi își trecu mâna pe coloana ei vertebrală până la umeri.

– Aici, zise el, mușchii tăi sunt atât de încordați, chiar aici.

– Îmi pare rău.

– Nu-ți cere scuze. Te vei simți mai bine dacă te relaxezi puțin. Așa.

Era un masaj blând și convingător, degetele lui apăsând foarte ușor în carnea ei. Nu era genul de frecare furioasă, plină de așteptări, pe care un soț ar putea să o ofere umerilor soției sale, un fel de dovadă de genul „Uite ce fac pentru tine; acum ar fi bine să mă lași între picioarele tale sau, data viitoare, nu mai primești nimic"

– Îți petreci tot timpul aplecată peste straturile alea de plante din seră, îi spuse el. Ai un nod chiar aici.

Apăsă pe un loc de pe spatele ei, iar ea șuieră.

– Și chiar aici.

Un alt punct dureros.

– Și... ei bine, înțelegi ce vreau să spun. Ai strâns în spate toată munca zilei. Să vedem dacă nu te pot convinge să îi dai drumul pentru câteva momente.

Ea ar fi putut crede că el nu era interesat de ea mai mult decât să detensioneze acele puncte dureroase. Ar fi putut să facă masajul mai senzual. Când el se aplecă asupra ei, ar fi putut să-și atingă corpul de al ei. Când își apăsa degetele în acele noduri, lucrându-le, ar fi putut să o sărute pe ceafă, iar așa sensibilă cum era, atât de conștientă de corpul lui atât de aproape de al ei, ea ar fi tremurat. El ar fi putut să-și ducă mâinile nu doar de-a lungul spatelui ei, ci și pe părțile laterale, găsindu-i sânii, sfârcurile erecte. Ea era conștientă, atât de conștientă de toate modurile în care el nu o atingea. De toate lucrurile pe care le putea face. De cât de vulnerabilă era sub el – cât de puțin efort îi trebuia pentru a o împinge adânc în perne și a o ține acolo, indiferent cât de mult ar fi protestat ea.

Nici măcar nu era sigură că ar fi protestat.

Dar el îi promisese că nu avea să o provoace, așa că nu o făcu.

Atingerea lui o încălzi și o relaxă, apoi, treptat, ea descoperi că alunecase într-o stare de mulțumire.

După o vreme, el se retrase.

– Poftim, zise el. Știam eu. Zâmbești.

Ea se întoarse pe o parte, iar el se așeză lângă ea.

– Dar tu vrei mai mult.

Ea putea să vadă conturul erecției lui chiar și prin pantalonii largi.

– Și...

Îi era teamă chiar și să recunoască acest lucru, dar nu voia să se ascundă de el.

– ...și mă faci să vreau mai mult. Iar asta înseamnă că...

– Înseamnă orice spunem noi că înseamnă, zise el ridicând din umeri. A dori nu reprezintă un destin. Suntem adulți. Ar trebui să fie distractiv să dorești.

– Dar care este scopul? Pentru ce ne străduim?

– Predarea ta completă și absolută, anunță el.

Ea trase aer în piept, șocată.

– Nu voi fi cu adevărat viu, continuă el cu o expresie șugubeață, până când nu mă voi înfrupta din carnea ta virtuoasă și nu-ți voi suge măduva din oase.

Violet îl împunse în coaste.

– Foarte amuzant.

– Vezi? Tu nu crezi că vreau ceva cumplit. Nu chiar.

Ar putea spune asta, dar nu ar fi mulțumit dacă asta ar fi tot ce ar avea vreodată de la ea. Câteva atingeri noaptea? Ar putea spune că era amuzant să vrea, dar după două săptămâni de dorință, ar începe să-și piardă buna dispoziție. Și atunci, remarcile ar începe – câteva remarci răutăcioase despre cât de frigidă este, despre cât de egoistă este să îi refuze favorurile. Ar menționa cât de mult timp trecuse de când nu se mai slobozise. Bărbații nu erau făcuți pentru celibat, iar Sebastian, cu atât mai puțin.

Deschise gura ca să răspundă, apoi o închise din nou. Ar trebui să fie amuzant să dorești, spuse se el, dar trecuse mult timp de când ea nu se mai confruntase cu ideea de dorință altfel decât cu teamă. Dorința era o unealtă care era folosită împotriva ei. Cu cât își dorea mai puțin...

– Sebastian, zise ea. Nu mai putem continua așa.

– De ce nu? vru el să știe. Dacă lucrurile se înrăutățesc pe aici, am mâna stângă funcțională.

El se uită la ea.

– Și tu la fel.

Ea clătină din cap.

– Tu nu? întrebă el cu inocență. Ei bine, atunci. Te pot ajuta cu ce am eu.

Ea lăsă să-i scape o răsuflare sacadată la acest gând – la noțiunea ca mâinile lui iscusite să alunece între picioarele ei, găsind punctul culminant al dorinței ei – dar el doar se aplecă și o sărută.

Capitolul 19

Era a doua zi dimineața și, în ciuda somației din buzunar – Sebastian nu putea numi acel bilet laconic altceva decât o somație –, el se simțea nefiresc de vesel.

Zâmbea când fu condus în biroul fratelui său; chiar și indiferența atentă a lui Benedict, refuzul lui de a ridica privirea când Sebastian intră, nu îi putu strica buna dispoziție.

Se hotărâse ultima dată când își văzuse fratele. Nu fusese bine să se certe cu Benedict. Se străduise din răsputeri; nu mai avea rost să-și supere fratele.

Fratele său îl ignoră timp de încă cinci minute și, în cele din urmă, Sebastian se așeză de cealaltă parte a biroului și începu să fluiere.

Era un truc ieftin, de frate mai mic, dar unul eficient. După cea de-a treia repetare a lui „God Save the Queen", enervarea lui Benedict depăși capacitatea sa de a-l ignora pe Sebastian.

– Poți să încetezi? îi ceru Benedict, ridicând în sfârșit privirea.

– Să încetez ce? se interesă Sebastian, nevinovat. Am făcut ceva?

– Acel fluierat îngrozitor.

– O, îmi pare rău, zise Sebastian pe un ton de scuze excesiv. Nu mi-am dat seama că nu-ți place regina Victoria. Ar fi trebuit să aleg o altă melodie.

– Îmi place regina... Benedict se opri. Fără să vrea, buza lui tresări în sus într-un zâmbet. Nu, Sebastian. Nu mă vei convinge în felul ăsta.

Sebastian renunță la inocența sa prefăcută și se aplecă în față.

– Ca să fim clari, zise el, m-ai rugat să vin aici pentru afaceri urgente și apoi m-ai ignorat când am ajuns. Dacă nu vrei să fac pe enervantul frate mai mic, nu te mai juca de-a fratele mai mare mult prea important.

Benedict întâlni privirea fratelui său și oftă.

– Din când în când, bombăni el, ai dreptate. M-am gândit la ceea ce mi-ai spus data trecută. La cum, poate, te-aș putea judeca prea

aspru. M-am întrebat dacă nu cumva a existat ceva dreptate în remarcile tale.

Sebastian își ținu respirația și se aplecă în față.

– O, atunci chiar îmi pare rău pentru fluierat.

Benedict nu clipi.

– M-am gândit la asta săptămâni întregi, până când am văzut un anunț în ziar – o mică descriere de jumătate de centimetru – despre o conferință pe care ai ținut-o în Cambridge. O conferință științifică.

Sebastian înghiți în sec.

– Da. Ei bine...

– Mi-ai spus că ai terminat cu munca științifică.

– Da. Eu... am terminat. Într-un fel, da. Asta a fost... mai mult în sensul de a încheia lucrurile, de a prezenta o lucrare finală.

– Asta mi-am spus și eu, zise Benedict. Dar acum văd că îți găseam scuze. Ce naiba e asta?

El ridică ziarul și arătă spre un anunț.

„Malheur va ține un discurs fundamental despre ereditatea trăsăturilor, peste două zile."

Subtitlul titra: „Promite să fie exploziv și controversat."

– Ah, făcu Sebastian. Aha, da. Așa este. Asta... îmi dau seama cum arată.

– Nu-i așa? repetă Benedict cu neîncredere. Asta?

– Este... El se aplecă în față. Poți să păstrezi un secret? întrebă el plin de speranță.

– Un secret potențial exploziv și controversat? întrebă Benedict sec. Poate că da. Asta depinde. Ce fel de secret este?

Violet îi spuse se surorii ei. Toată lumea ar fi aflat până peste două zile. Iar fratele său merita să afle direct de la el. Sebastian trase aer în piept.

– Munca mea privind ereditatea, zise el înghițind în sec. Ai avut dreptate. Sunt un escroc.

Sprâncenele lui Benedict se încruntară.

– Cum? Ce naiba vrei să spui?

– Ți-o amintești pe Violet Rotherham? Acum, Violet Waterfield, contesa de Cambury?

– Cu greu aș putea să o uit, îi răspunse Benedict. Având în vedere că a trăit la nici un kilometru distanță de noi când eram mai tineri. Dar nu văd ce relevanță are ea.

– Cercetarea nu este a mea, zise Sebastian. Este a ei. Și, în câteva zile, o vom anunța. Așa că, vezi tu, nu va fi o prezentare făcută de mine. Va fi una făcută de ea.

Benedict se așeză mai bine pe scaun și trase aer în piept.

– Nu înțeleg.

– Tot ceea ce am prezentat eu – toate au fost ideile lui Violet, spuse Sebastian. Eu am ajutat puțin. Am lucrat împreună la unele dintre ele. Dar ea este cea mai strălucită cercetătoare. Nu eu.

Fratele său se frecă pe frunte, iar gura i se aplatiză.

– Totul chiar îți pică în poală.

– Nu, nu. De fapt, a fost foarte greu să țin pasul, zise Sebastian. A trebuit să învăț totul așa cum știa ea, și... ah.

– Îți pică în poală, repetă Benedict. Doamne! Nici măcar nu încerci. Chiar nu încerci. E ca și cum ar coborî îngerii și te-ar unge cu cunoștințe științifice, doar că nu sunt îngeri, ci Violet.

– Da. E foarte deșteaptă, să știi.

– Nu, nu știam. Nimeni nu știa în afară de tine.

Benedict se ridică în picioare.

– Cum ai făcut asta? Serios, Sebastian, cum reușești să faci asta? Știam că ești un escroc, dar asta depășește chiar și capacitatea mea de a înțelege. E ca și cum întreg universul conspiră pentru a te lăsa să trișezi în viață.

– Nu, zise Sebastian, doar că întotdeauna mi-a plăcut foarte mult de Violet, știi. Eu am știut întotdeauna că e minunată, chiar dacă nimeni altcineva nu părea să observe.

Benedict ignoră informația asta.

– E ca și cum Dumnezeu însuși ți-ar băga așa în mânecă. Cum faci ca așa ceva să îți cadă din cer, pur și simplu?

– Nu știu! răspunse Sebastian. Poate doar pentru că oamenii mă plac.

Fratele său își încrucișă brațele peste piept și îl țintui cu privirea.

– O, ai de gând să-mi arunci asta în față, nu-i așa? Să știi că oamenilor le place și de mine. Am prieteni – mulți prieteni.

– Sunt sigur că ai, spuse Sebastian nedumerit.

– Am prieteni, și totuși, cumva, nu am primit niciodată credit pentru vreunul dintre cele mai mari progrese științifice ale timpului nostru.

Sebastian se uită fix la fratele său. Își jurase să nu se certe, dar asta era prea mult.

– Când ai crezut că erau descoperirile mele, nu ai avut nimic de spus. Dar acum, că nu am făcut-o eu, este unul dintre cele mai mari progrese științifice ale timpului nostru?

Benedict se holbă la el – se holbă neîndurător și în tăcere, se holbă până când Sebastian vru să-și întoarcă privirea. Apoi bătu cu pumnul pe masă.

– La naiba! Se așeză înapoi pe scaun, cu o expresie de durere pe față. Fir-ar să fie!

– Și acum e demn de înjurături, zise Sebastian. Nimic din ceea ce am spus vreodată până în acest moment nu te-a provocat să folosești un limbaj vulgar, dar asta se pare că te va împinge peste limită.

– Nu..., scrâșni Benedict. Ascultă-mă, Sebastian, vreau să-mi faci o favoare.

Respirația lui devenea din ce în ce mai sacadată.

– Ce anume? se răsti Sebastian.

– Știi că am spus că, dacă nu pot să țip la fratele meu, nu mai are rost să trăiesc?

Pe fața lui Benedict apăruse o peliculă fină de sudoare, iar respirația îi devenise scurtă și superficială.

Sebastian fu cuprins de un fior rece.

– Ei bine, zise Benedict cu mâhnire, m-am înșelat. Aș prefera să trăiesc.

El se uită la Sebastian.

– Cheamă-l pe doctorul ăla, te rog.

Sebastian așteptă afară pe coridor ore în șir, plimbându-se până când învăță pe dinafară fiecare scârțâit al podelei. Mâinile îi erau reci, iar inima îi era grea. Când doctorul ieși în sfârșit din cameră, Sebastian îl abordă.

– Cum se simte?

Bărbatul îi aruncă lui Sebastian o privire scurtă.

– Este în viață, spuse el. Este conștient.

– Slavă Domnului!

Sebastian răsuflă ușurat.

– Vrea să-și vadă fiul.

– Bineînțeles că da. Bineînțeles. Sebastian aprobă din cap. O să mă asigur că Harry va fi adus imediat.

Doctorul se uită la el.

– Sunteți fratele lui? Sebastian Malheur?

– Da. Ce este?

– Nu o luați personal, zise doctorul, dar l-am sfătuit că trebuie să se odihnească pentru o vreme. Să evite orice lucru care îl va supăra.

– O, bine, zise Sebastian. Oare, în sfârșit, vă va urma sfatul?

Doctorul îi aruncă o privire.

– Da, răspunse el cu gura pungă, ca și cum avea de dat o veste neplăcută. M-a rugat să vă spun să stați departe de el pentru câteva zile, până când va fi sigur că nu-l veți tulbura.

Capitolul 20

– Per total, zise Sebastian, astăzi cred că am reușit să ne jignim sau să ne ucidem toate rudele cele mai apropiate.

Stătea de cealaltă parte a șopronului din grădină. Violet zâmbi, pentru că asta era ceea ce voia el ca ea să facă. Pentru că ea își dădea seama după felul în care el se uita în jur, atât de distrat, cu zâmbetul care nu i se așezase bine pe față, că el era îngrijorat pentru fratele său. Pentru că glumele – chiar și glumele nereușite – ajutau să facă o situație teribilă să pară suportabilă.

– Verii tăi sunt încă prieteni cu tine, zise ea. Și nu am vorbit cu mama încă, așa că mâine vom avea o nouă catastrofă.

– Ah, da. Cei doi. Poate că ar trebui să o asmuțim pe mama ta spre Robert și Oliver. Dacă cineva îi poate speria, ea este aceea. Doamne ferește să mai avem vreun prieten!

– Numai tu ai putea face o glumă într-un moment ca acesta, spuse ea.

– Ce, două zile până când lumea va descoperi adevărul?

El zâmbi, ca și cum nu exista nimic pe lume în afară de ea. Ca și cum discuțiile și grijile ei ar fi fost tot ceea ce conta, iar ale lui erau inexistente.

– Vorbeam despre fratele tău.

El turnă coniac într-un pahar și i-l aduse.

– Mănâncă, bea și veselește-te, pentru că mâine sau poimâine vom fi ostracizați.

Ea îi aruncă o privire piezișă, dar apoi lăsă chestiunea baltă. Dacă el voia să o ia în glumă, cine era ea să-l oprească?

– Vorbește în numele tău, spuse ea, dar tonul ei era blând. Mâine vorbesc cu mama. Mă tem de asta mai mult decât de orice altceva. După ea, restul lumii va părea ca o plimbare în parc.

– Un motiv în plus să bei.

El întinse din nou paharul spre ea, iar de data aceasta ea îl acceptă.

Lichidul era de culoarea chihlimbarului; se legănă un pic, lăsând dâre pe sticlă.

Aroma densă și îmbătătoare se volatiliza în aer. Chiar și vaporii care se desprindeau din el erau puternici.

– Încerci să mă amețești, comentă ea.

– Ca să pot să fac ce vreau cu tine.

Părea o glumă, totuși inima îi bătu cu putere auzind asta. Asta era treaba cu Sebastian. El făcea ca totul să pară o glumă, mai ales în acele momente când îi păsa cel mai mult. Ea îl contemplă peste paharul de coniac.

Chiar și frica ei începea să se estompeze. Își petrecuse ultimele zile ținând-o în brațe fără să aibă nici un fel de pretenții, lăsând-o să se obișnuiască cu sentimentul de a fi dorită, de a dori din nou. Ca și cum ar fi știut că, odată ce dorința devenea familiară, acea înțepătură de panică ar începe să se risipească, transformându-se în vapori de ceață în mintea ei.

– Am băut odată o jumătate de sticlă de rachiu de ciulini, îi reaminti ea. Dacă crezi că un centimetru de coniac mă va doborî, te înșeli amarnic.

Ea înclină paharul. Licoarea îi ardea limba – o senzație plăcută.

El nu bău. Avea nevoie de cele mai mici indicii pentru a-l înțelege pe Sebastian. Își purta zâmbetele și glumele cu aceeași asiduitate cu care un alt bărbat ar purta o cravată – un obiect de îmbrăcăminte care nu trebuia îndepărtat decât între cei mai intimi prieteni și, chiar și atunci, numai sub o mare constrângere.

Relatase povestea despre fratele său pe nerăsuflate, trecând cu vederea cearta și ceea ce se spuse se între ei cu un simplu:

– Era supărat și avea tot dreptul să fie.

Apoi aminti că încheiase vizita prin a aduce doctorul. Nu făcuse nici un comentariu despre sentimentele sale, ca și cum nu ar fi vrut să-i împărtășească îngrijorarea sa.

– Tu n-ai pahar, a observat ea.

– Nu, e un truc malefic din partea mea.

– O?

Îl privi. El zâmbea, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum n-ar fi avut nici o grijă pe lumea asta. Ca și cum se aștepta să ducă povara ei și pe a lui în același timp.

Ea îi făcu semn cu degetul.

– Hai și stai cu mine.

El veni să se așeze lângă ea. Violet mai luă o înghițitură din băutură – o înghițitură mai lungă de data asta – și puse paharul jos.

Înainte de a-și pierde curajul, îl sărută. Buzele lor se întâlniră. Gura lui se deschise spre a ei, iar ea îi dădu la schimb acea înghițitură de coniac. Limbile li se întâlniră într-un amestec amețitor de căldură și alcool. Mâinile lui o traseră mai aproape. Ar fi putut să se piardă în gustul lui, în căldura mâinilor lui alunecând în jurul taliei ei, dar nu și de data asta.

De data asta, ea voia ca el să se piardă. Începu cu un sărut blând, dulce și liniștitor, apoi îl adânci, mâinile ei coborându-i pe piept, până când ceea ce se născu între ei era mai amețitor decât coniacul pe care îl împărțeau. Sărutul continuă între ei, până când ea se simți aproape amețită.

Când gustul coniacului se risipi, ea se retrase.

– Vezi? zise el respirând cu greutate. Este un truc malefic. Asta se întâmplă atunci când săruți un tip de talia mea; abia dacă trebuie să fac ceva, că tu te seduci singură.

Violet se aplecă în față.

– O, n-aș spune asta, zise ea. Eram deja sedusă.

Ea era suficient de aproape pentru a-i vedea pupilele dilatându-se, pentru a-i auzi respirația șuierată. Această primă reacție involuntară fu însă curând acoperită de un zâmbet larg.

– Și n-a fost nevoie decât de două înghițituri de coniac? De ce n-oi fi încercat asta cu ani în urmă.

Ar fi trebuit să intre în panică gândindu-se la ceea ce urma să facă. Dar faptul că ea o făcea – că el nu-i cerea asta – asta era diferența. Își puse mâinile pe umerii lui și apoi le lăsă să alunece în jos, pe pieptul lui. El mai slobozi o respirație șuierată.

– Și totuși, iată-mă aici, spuse ea. Te-am lăsat să mă ții în brațe. Tremur când mă săruți. Când tremur la gândul de a vorbi cu mama mea, tu ești cel care mă face să râd. Se așeză în poala lui și se aplecă să-i atingă nasul cu al ei. Când zâmbesc, mă uit mai întâi la tine, pentru că știu că tu vei înțelege gluma. Așa că, da, Sebastian. Am fost sedusă.

El trase adânc aer în piept.

– În toți acești ani, zise Violet, nu am înțeles niciodată cât de mult a însemnat pentru mine când mă făceai să zâmbesc. Dar acum a venit rândul meu. Cuvintele ei deveneau aprige. Meriți să fii sedus.

– Nu... nu va fi nevoie de prea mult efort, pot să-ți promit asta, murmură el înghițind în sec. Dar, Violet, ești sigură că...

– Sunt sigură de asta.

Ea alunecă din poala lui în genunchi, pe podea, în fața lui. Mâinile ei îi căutară nasturii de la prohab. Ea știa, în timp ce îi desfăcea nasturii, că nu era la fel de pricepută ca el. Dar, judecând după respirația lui întretăiată, nu mai conta. Nu conta dacă se chinuia cu pantalonii lui sau dacă mâinile ei nu se arătau prea pricepute în timp ce îndepărtau materialul. Nu conta dacă avea nevoie de un minut ca să găsească poziția corectă, dacă el trebuia să o ghideze în poziție sau să se repoziționeze pe canapea.

Ceea ce conta era următorul lucru: că Sebastian o susținuse în toți anii din urmă, sprijinind-o atunci când avea nevoie, iubind-o – și dacă ea merita o asemenea profunzime de emoții, cu siguranță, la fel merita și el.

Când, în cele din urmă, pantalonii se adunară la picioarele lui, ea putu să se concentreze asupra premiului: *cuceritorus erectus*. Mădularul lui era tare și gros, proeminent, ușor înclinat. Răsuflarea lui era întreruptă de gâfâieli neregulate în timp ce ea își plimba ușor mâinile pe el, explorându-i suprafața – aparent catifelată la prima atingere, dură când apăsă un pic mai tare – și capul acela întunecat și mai moale.

– Violet, reuși el să rostească, nu trebuie să faci asta.

– Bineînțeles că nu trebuie, răspunse ea cu o oarecare asprime. Dar *vreau* să o fac.

El lăsă să-i scape un oftat. Și apoi – înainte ca ea să-și piardă curajul – îi luă mădularul în gură.

Doamne! Nu înțelesese niciodată ideea asta. Părea o imitație palidă a sexului când auzise prima dată șoaptele dintre doamnele căsătorite. Dar, în felul său, era chiar mai intim decât actul sexual. Limba putea să exploreze vena de sub mădularul lui, moliciunea capului. Putea să-l strângă și să-i audă respirația tăiată.

El îi atinse creștetul, mâna lui încurcându-se în părul ei.

– Spune-mi... spune-mi la ce te-ai gândi dacă ți-ai folosi mâna stângă bună, îl provocă ea, murmurând în jurul membrului.

– La tine. Vocea lui era răgușită. Întotdeauna la tine. Habar n-ai de câte ori, de-a lungul anilor, m-am gândit la tine. Cât te-am dorit. Urmă o pauză, apoi: Doamne, asta... asta... chiar acolo. Fă asta.

Ea supse din nou capul mădularului, lăsându-și limba să se învârtă peste vârful lui. Simțindu-i tot corpul încordat ca răspuns, mâinile lui strângându-i umerii.

– Câteodată îmi imaginam că măturam toate plantele de pe una dintre mesele de lucru din sera ta. Te așezai pe margine și apoi îți ridicai fustele ca să te am.

Ea făcu o pauză și-și ridică ușor capul.

– Stai, te-ai gândit să faci ce cu plantele mele?

– Este o fantezie! protestă el. Dacă chiar vrem să despicăm firul în patru, nu cred că o masă făcută din scânduri de lemn și cărucioare de fierăstrău ar putea rezista la presiunea exercitată de lovirea în acel unghi anume.

Ea pufni.

– Ei bine, presupun că da. Dar alege alta. O să fiu distrasă gândindu-mă la detalii.

El râse ușor.

– Îți amintești călătoria noastră cu trenul spre New Shaling pentru nunta lui Robert?

Ea aprobă din cap.

– Mă ignorai. Vorbeai cu Minnie tot timpul. Singura dată în care nu ai vorbit cu ea a fost timp de vreo zece minute, când te-ai ridicat și te-ai dus pe hol. Cred că ai spus că vrei să-ți dezmorțești picioarele. Te puteam vedea la fiecare minut sau cam așa ceva, în timp ce te plimbai pe coridor. M-am gândit să mă ridic. Să vin la tine. Cuvintele lui păreau întunecate și periculoase. M-am gândit să-ți pun pur și simplu mâna pe gură. Ai fi știut ce vreau.

Simțea că se umezește numai la această idee. Se aplecă și-l luă din nou în gură. El era și mai tare, imens lângă limba ei.

– Te-aș fi întors cu fața la perete, chiar în acel loc unde nu ai fi fost vizibilă pentru ceilalți pasageri.

Mâinile lui coborâră pe umerii ei; șoldurile lui se flexară aproape involuntar.

– Aș fi vrut să te iau exact așa, șopti el. Așa, Violet. Unde puteam să-mi strecor o mână în jurul tău ca să-ți cuprind sânii, iar cealaltă mai jos.

Respirația lui devenea neregulată; începuse să se împingă în gura ei.

– Și, Doamne, ce bine te simt în jurul meu. Vocea lui era mai gravă și mai joasă decât o auzise ea vreodată. Ce bine te simt în jurul meu. O, Doamne!

El era ca oțelul în gura ei, oțel încălzit aproape până la ardere. Mădularul lui aluneca înăuntru și afară, mai tare, mai insistent. Și Violet nu se mai simțise niciodată atât de puternică precum în acel moment. Tremura, tremura atât de tare, și totuși atât de incitant.

– Te-aș face să juisezi de trei ori, zise el, până când, la sfârșit, ar trebui să-mi muști mâna ca să nu țipi.

Și apoi se retrase de lângă ea. Mâna lui se înfășură în jurul mădularului; o mișcă de câteva ori scurt, apoi scoase o batistă și o înfășură în jurul vârfului cu o clipă înainte de a geme și de a se slobozi tare. Fața lui se contractă într-o grimasă.

– Doamne, Violet! Trase adânc aer în piept. Sfinte Dumnezeule, Violet!

Un alt oftat prelung.

O ridică din genunchi și o așeză lângă el, brațul lui cuprinzându-i talia. Sărutul lui era adânc și intens; ea îl simțea prin tot corpul ei.

Și în acel moment, ea își dădu seama cât de multă dorință brută înmagazinase. Pentru că și acum, chiar și după ce se eliberase atât de bine, ea putea simți asta. O simțea în mâna care se strecura pe corsetul ei, cuprinzându-i sânul. Când degetul lui mare făcu o mișcare lentă, expertă în jurul lui, propria ei dorință insistentă se transformă într-o flacără arzătoare.

– Ai încredere în mine, îi murmură el la ureche. Ai încredere că nu-ți voi face rău.

Era ușor să dea din cap că da. Ușor, când tot ce simțea era dorință pură.

El alunecă pe podea, în genunchi în fața ei. Mâna lui o apăsă pe abdomen, o presiune puternică și dură. Ea se uită brusc la el, nesigură de ea însăși. Inima îi bătea cu putere. Dar dorința aceea nu dispăruse. O cuprindea și pe ea. Pur și simplu se uita la el, incapabilă să vorbească, incapabilă să facă altceva decât să se balanseze pe acea margine între frică și dorință.

Dar el nu o ținea în loc. Nu-i făcea rău. Încet, îi ridică fustele, lăsând aerul rece să-i atingă membrele. Ea tremura, disperată după prima atingere, dar încă agitată, tematoare.

El se lăsă pe călcâie, și apoi încet, foarte încet, îi desfăcu picioarele. Ea se simțea deschisă și expusă, vulnerabilă. Putea auzi ecoul vocii soțului ei.

„Ești egoistă."

Nu era egoistă. Merita asta.

– Violet cea isteață, șopti Sebastian. Violet cea frumoasă. Violet cea dulce. Cea mai bună Violet din întreaga lume. Își lăsă mâinile să alunece pe coapsele ei, iar ea oftă. Iubită Violet, zise el cu blândețe, la ce te gândești?

– La tine, răspunse ea. Și la mine.

– Ai vreo fantezie anume pe care vrei să o mărturisești?

Încercase ani buni să nu aibă nici una. În clipa în care apărea vreuna, o înăbușea fără milă, refuzând să se lase pradă ei. Respiră adânc.

El îngenunche între picioarele ei.

– Sau îți oferim una de care să-ți amintești?

– Doar una, șopti ea. Cea pe care nu am putut-o alunga niciodată.

În timp ce ea vorbea, el îi desfăcu picioarele mai mult și se aplecă înainte. Ea reuși să-i simtă respirația pe coapsele ei, aer umed și cald care o făcea să-și strângă mâinile într-o agitație maximă.

– Continuă să vorbești, murmură el. Spune-mi mai multe.

– Dar tu ești... tu ești...

– Așa, așa! Continuă să vorbești.

– Pare atât de prostească, atât de copilărească în comparație cu a ta. El își puse gura pe sexul ei, iar ea se opri. Sebastian. O, Doamne! Nu sunt sigură...

– Spune-mi dacă vrei să mă opresc. Și nu-ți face griji. Nu există copilăresc. Spune-mi.

Limba lui făcu ceva fabulos, ceva care radia din clitorisul ei spre exterior în valuri.

Ei îi scăpă un oftat.

– Sebastian...

– Continuă, zise el, voi continua și eu.

– Nu e vorba despre... sex. De fiecare dată când începeam să mă gândesc la actul sexual, mă forțam să mă opresc.

El continuă. Doamne, el continuă. Ea nu știa ce făcea, cum o făcea. Degetul lui mare o apăsă; buzele lui o desfăcură larg, iar limba lui... Doamne, se simțea ca și cum limba lui era... peste tot, scoțându-i dorința din ea.

– Nici măcar nu era vorba despre sărut, mărturisi ea. Sau despre a fi atinsă.

El se folosea de amândouă mâinile acum, desfăcând-o larg, gura lui flămândă împotriva sexului ei.

– Și a fost, de fapt, ceva ce s-a întâmplat. Așa că. O amintire, mai mult decât o fantezie.

Avea să o creadă atât de slabă și de insipidă. Dar, o, Doamne! El își lăsă un degete să alunece în ea. Trecuse atât de mult timp de când nu-și mai permisese să se gândească la asta. Simțea cum înghează, simțea fiecare frică, fiecare îngrijorare revenindu-i în minte.

Gura lui era încă pe ea, caldă și fierbinte, dar murmură:

– Nu te opri. Spune-mi.

– A fost la câțiva ani după ce soțul meu a murit. Înainte de asta... nu știu... nu cred că aș fi putut să simt dorința nici dacă o haită întreagă de cuceritori s-ar fi năpustit asupra mea cu intenția de a mă seduce. Noi doi povesteam. Și... am uitat despre ce vorbeam.

El era necruțător. Limba lui era din nou pe ea, căutând acel nod de plăcere. Fiecare dezmierdare îi provoca fiori care radiau și totuși se concentrau în acel punct.

– Dar am spus că sunt ciudată. Și tu ai spus...

– „Nu, Violet", își aminti el. „Ești genială. Și aș vrea ca toată lumea să știe."

Și apoi, făcu ceva mai mult – gura lui se năpusti cu putere pe ea. Plăcerea o învălui, greu de alungat.

– Asta e, zise ea. Asta e. Ăsta e lucrul care mă face să tremur de emoție, de dorință, cel pe care nu l-aș putea respinge niciodată. Este gândul că poate... poate că eu îi voi spune unei singure persoane și nu se va mai îndepărta de mine.

El nu slăbi ritmul.

– Mi-a luat ani mulți să-mi dau seama că este adevărat.

Respirația i se transformase în gâfâieli; fiecare frază se strecura printre tresăriri de plăcere.

– Că i-am spus unei singure persoane. Și că, în toți acești ani, el mi-a spus mereu, și mereu, și mereu...

Fiecare celulă din corpul ei părea să explodeze și să tremure. O cuprinse un val de plăcere greu și puternic. El nu se opri; degetele lui în interiorul ei o întindeau, lungind momentul; gura lui îi smulgea valuri de plăcere. Ea închise ochii și lăsă orgasmul să o străbată,

curățând totul din ea. Când trecu, ea se întinse pe spate, tremurând. Așteptând ca el să profite de moment. Așteptând ca el să vină deasupra ei și să-și facă de cap cu ea, în timp ce ea era prea lipsită de voință ca să spună nu.

Dar el nu o făcu. Bineînțeles că nu o făcu.

El era Sebastian. Nu i-ar fi făcut niciodată rău. Ea știa asta deja de mulți ani; acum înțelegea mai bine, cu o claritate pe care nu o avusese până acum.

– Mulțumesc, spuse el pe un ton serios, întinzându-i mâna.

Ea i-o luă, iar el se ridică pentru a se cuibări lângă ea. Brațul lui o cuprinse cu firească afecțiune.

O sărută pe gât.

– Aveam nevoie de asta, răsuflă el.

Nu zise nici un cuvânt despre fratele său. Nu zise nimic despre mama ei.

– Treaba e..., începu Sebastian. Mâine... putem oricând să o facem mai bine. Orice s-ar întâmpla, putem să facem să fie mai bine. Nu știu ce o să se întâmple, ce vor gândi sau ce vor spune oamenii, dar atât timp cât suntem împreună, nu poate fi atât de groaznic. O strânse în brațe, apoi șopti: Te iubesc.

„Te iubesc." Se simțea parcă anapoda să accepte asta, greșit să îl lase să o iubească când totul putea să meargă atât de prost.

O scutură un fior, iar el o trase mai aproape.

Capitolul 21

Nici măcar amintirea nopții trecute nu reuși să o încălzească pe Violet în dimineața următoare. Casa mamei i se păruse întotdeauna întunecată. Astăzi, arăta de-a dreptul mohorâtă. Perdelele fuseseră trase pe jumătate, pentru a nu lăsa să intre soarele de vară. Mobilierul întunecat absorbea orice lumină mai rămăsese. Făcea ca întreaga casă să pară întunecată și umedă, ca o pădure învăluită în nori.

Violet știa cam ce fel de furtună urma să declanșeze. Erau unele lucruri pe care mama ei nu i le-ar ierta niciodată.

Mama ei, mama ei cea mereu atât de practică – femeia care o luase pe Violet sub aripa ei atunci când tatăl ei o alungase și care o învățase cum să tricoteze –, va fi foarte supărată pe ce avea să-i spună Violet.

Deși îngrijorată, Violet își îndreptă umerii în pragul salonului mamei sale. Îi făcu semn din cap lacheului, ca și cum ar fi fost totul în regulă, iar apoi intră în cameră.

– Mamă, zise ea respectuos.

Femeia era așezată la o masă și citea ziarul. Purta ochelari, unii groși, și totuși ținea ziarul la doar câțiva centimetri de față, concentrându-se asupra lui cu cea mai mare atenție. O parte din creierul lui Violet înregistră ce trebuie să însemne acest lucru – cât de slabă devenise vederea mamei ei – dar nu avea de gând să se lase acum prinsă în asemenea detalii. Ea era aici pentru a transmite un mesaj.

Se așeză la masă fără să aștepte o invitație.

Mama ei continua să citească, ziarul pe care îl ținea ascunzându-i fața. De parcă ar fi știut deja ce avea de gând să-i spună Violet. După câteva minute, ea lăsă ziarul jos foarte încet.

– Violet, rosti ea numele fiicei sale ca și cum ar fi gustat ceva dezagreabil. Ce cauți aici? De ce te uiți așa la mine?

Nu mai avea rost să mintă acum. Nu mai avea rost să se ascundă, așa cum cereau regulile.

– Pentru că vei fi foarte nemulțumită de mine.

Sprâncenele albe ale mamei ei se ridicară.

– Voi fi, nu-i așa? Ea făcu un întreg spectacol din împăturitul ziarului. Ei bine. Nu sta acolo ca o mogâldeață. Spune-mi de ce voi fi așa de supărată.

– Este vorba... Violet trase adânc aer în piept. Este vorba de chestia despre care am vorbit mai demult. Acel vechi scandal.

– Chestia aia neimportantă? Cuvintele mamei ei păreau nepăsătoare, dar mâna ei tresăltă, fluturând ziarul ca pe un evantai. Doamne, Violet. Nu e nevoie să vorbim despre asta. Credeam că suntem de acord cu privire la acest aspect.

– Din păcate, mamă... Violet rămase fără cuvinte. Nu își putea privi mama în ochi. Pur și simplu, nu putea. Din păcate, mamă, e nevoie. Vezi tu, acel scandal este pe cale să devină foarte public.

– Nu, nu este așa. Vocea mamei ei părea curios de plată. Nu se va întâmpla. Spune-mi doar cine va scoate la iveală această știre și o voi înăbuși. Mâinile mamei tremurau. Cu toată puterea mea considerabilă.

Violet își simțea gâtul uscat precum creta. Își linse buzele, dar limba ei nu reuși să le umezească. Întotdeauna fusese fiica neascultătoare. Lily avea copii. Avea o căsnicie minunată. Lily era drăguță, caldă și deschisă. Lily nu fusese nevoită să se prefacă niciodată.

Acum, Violet avea de gând să se facă și mai detestată.

– Eu, reuși ea în cele din urmă să bâlmăjească.

Mama ei făcu ochii mari. Ea a lăsat să-i scape un oftat tremurat. Rămase cu gura deschisă și cu ochii mari și bântuiți.

– Tu? Vocea ei tremura, și deodată păru la fel de bătrână pe cât arăta. Ai de gând să le spui tuturor? Dar Violet... de ce?

– Pentru că m-am săturat să trăiesc într-o minciună.

– Ăsta nu e un motiv, răbufni mama ei. Te-ai săturat și de viață? Lily nu ar fi înțeles, dar m-am gândit că tu ai înțelege.

– Sătulă de viață? Violet clătină din cap. Știu că au existat amenințări asociate cu întreaga afacere, dar nu le consider prea serioase. Va trebui să fac unele modificări în viața mea și nu știu dacă Lily mă va ierta vreodată, dar...

– O, va trebui să faci unele modificări în viața ta, oftă mama ei. Și îți faci griji pentru Lily, dintre toți oamenii? Eu plâng pentru sora ta. Dar nu voi două sunteți cele care ar fi spânzurate pentru crimă.

Violet îngheță. Făcu ochii mari și puse mâinile întinse pe masă, cu mintea năucită.

– Serios, mamă, oare mă amenințI că mă ucizi pentru că tu crezi că hiperbola este un instrument util într-un moment ca acesta, sau vrei să renunți la regulile bunei-cuviințe? reuși ea să rostească.

Mama ei nu explodă de furie, așa cum se așteptase Violet. În schimb, se încruntă, gânditoare. Sprâncenele i se adunară, iar ea se uită cu atenție la Violet, de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată. Adulmecă aerul ca o pisică testându-și simțurile și își înclină capul. După un moment lung, se aplecă în față.

– Violet, șopti ea, vrei să-mi spui că nu vorbești despre... ăăă... știi tu. Chestia aia? Despre care am discutat mai demult? Știi, acel eveniment legat de tine care a avut loc în 1862?

Violet dădu din cap.

– Ba sigur că da. Deși, să te referi la asta ca la un eveniment... Eu presupun că ar putea fi derutant dacă nu ai fost martoră la el de la început. A început în 1862, dar de atunci a continuat.

– O, Doamne!

Mama ei se lăsă pe spate în scaun. Părea ușurată, din toate punctele de vedere. Lăsă să-i scape un oftat profund.

– Atunci... nu contează. Ce am spus adineauri? Las-o baltă. Nu am spus nimic. Poate că trebuie să-mi spui și celelalte aspecte ale acestui lucru la care nu am asistat de la început. Poate că asta mă va face să mă răzgândesc.

Violet își țintui mama cu cea mai severă privire.

– Mamă.

– Da, dragă?

– Habar n-ai despre ce vorbesc, nu-i așa? Vrei să spui că tot timpul am vorbit despre scandaluri diferite?

– Bineînțeles că știu, spuse mama ei cu dispreț. Eu sunt mama ta. Și când îmi vei spune toate detaliile, voi ști și mai multe.

Își ridică privirea spre Violet.

– Este vorba despre... despre... Ei bine, știi tu.

Dumnezeule mare! Mama ei nu le știa pe toate, până la urmă. Violet nu era sigură dacă să râdă sau să plângă. Și ea care credea că putea să facă un simplu anunț și să plece, în timp ce mama ei încă se mai bâlbâia în indignare.

Acum nu mai avea cum să-și păstreze demnitatea.

– Poate, sugeră gânditoare mama ei, reușești să-mi împărtășești câteva detalii, doar pentru a fi sigură că suntem amândouă de acord.

Violet pufni.

– Ei bine, oprește-mă când pășesc pe un teritoriu familiar.

Mama ei zâmbi cu părere de rău și, cumva, asta o făcu să se simtă mai bine. Ca și cum acest joc pe care îl jucau, cel în care mama ei se prefăcea că știe, iar Violet se prefăcea că știe, făcea ca totul să fie iarăși bine între ele.

O speranță veche se trezi la viață. S-ar putea să nu te urască.

Violet o înăbuși fără milă. Nu putea suporta să i se ia această speranță din nou.

– Este vorba despre Sebastian Malheur, zise ea după ce trase adânc aer în piept.

– Chiar ai o aventură cu el? vru mama ei să știe. Pentru că asta nu e așa de rău. De fapt, îmi imaginez că este destul de bun în ceea ce face.

Violet simți cum îi ia foc fața.

– Deși, dacă se întâmplă din 1862... Mama ei făcu o pauză. Încă dinainte de moartea soțului tău, Violet? Chiar așa? Nu-ți stă în fire.

– „O lady minte întotdeauna în legătură cu viața ei amoroasă", se auzi Violet citând fără probleme, chiar dacă știa că roșeața de pe obraji nu o ajuta. Dacă e rău, să vorbească despre asta o va expune bârfelor. Dacă este bine, discuțiile nu vor face decât să dea prilej de gelozie.

Mama ei pufni elegant.

– În orice caz, nu viața mea amoroasă este problema. Știi ce înseamnă munca pe care Sebastian o prezintă?

– Nu sunt familiarizată cu ea, dar, din puținul pe care l-am auzit, pare solidă, zise mama ei ridicând din umeri. Îi înfurie pe mulți, dar, pe de altă parte, multe adevăruri au acest efect.

– Ei bine, spuse Violet inspirând adânc, nu este opera lui. Este a mea.

Tăcere. Tăcere profundă.

– Am scris prima lucrare despre gura-leului în 1862, continuă Violet. Despre culoarea lor, de ce nu putea exista o floare de gura-leului roz care să poată fi înmulțită cu adevărat. Am încercat să o public sub numele meu, dar nici măcar nu au vrut să o citească. Așa că l-am pus pe Sebastian să o trimită, iar următorul lucru care

s-a întâmplat...,Violet flutură o mână sugestiv, a fost că ne-am trezit băgați până în gât într-un parteneriat secret. Eu făceam munca. El o prezenta.

Mama ei se uita fix la ea, cu o privire goală.

– Ar fi trebuit să acord mai multă atenție lucrării lui, spuse ea încet. Nu mi-am dat seama că el... tu... ați scris despre gura-leului roz, anume, zise ea înghițind în sec și atingându-și părul. Dacă aș fi știut asta, mi-aș fi dat seama mai devreme.

– Dar el s-a săturat. Nu-i place să trăiască în minciună și, sincer, nici mie. M-am gândit o vreme că aș putea renunța la ea, dar tocmai am descoperit ceva. Ceva nou, ceva atât de important, încât abia aștept să le pot spune tuturor. Vreau să o fac.

Lui Violet îi tremurau mâinile.

– Știu că, atunci când se va afla vestea – când oamenii vor înțelege că eu am fost în spatele acestor cercetări –, asta îmi va distruge reputația. Am scris lucrări care tratează despre actul sexual și organele sexuale la plante și la animale. Asta va provoca cea mai extraordinară agitație. Știu că sunt teribil de egoistă. Știu că risc bunul nume al familiei. Știu că... Făcu o pauză și își trase sufletul. Știu că s-ar putea să nu mai vorbești niciodată cu mine, mamă, dar munca asta este a mea și vreau să fiu ascultată. Nu-mi pasă ce spui tu sau cu ce mă amenințI. Îmi vreau munca înapoi.

Ea nu știuse, până nu spuse se toate astea, cât de mult și-o dorea. Cât de mult însemna pentru ea.

– Îmi vreau numele pe lucrare, zise ea. Vreau ca oamenii să știe că sunt eu. Eu am dispărut încet-încet. În ultimii ani, nu am mai avut nici o voce. Vreau asta.

Mama ei își duse o mână la gură. Avea ochii mari. Violet nu o mai văzuse niciodată pe mama ei rămasă fără cuvinte. Îi va lua câteva clipe ca să înțeleagă totul, dar odată ce va pricepe...

Ei bine, Violet îi ascultase destul de mult timp admonestările. Ea știa exact ce avea de gând să spună mama ei. Vor fi pe poziții adverse.

– Violet, vorbi în cele din urmă mama ei. Violet, n-am știut.

Violet își lăsă capul în jos, neputând să se mai uite la mama ei.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți fi spus mai devreme.

– Într-adevăr. Ar fi trebuit să o faci imediat. Mama ei bătu darabana cu degetele pe masă, fără să mai spună nimic. Dacă mi-ai fi

spus imediat, continuă în cele din urmă mama ei, am fi făcut ceva în legătură cu acea primă lucrare.

Violet își înălță capul.

– De aceea nu ți-am spus. Nu am vrut ca tu să te amesteci. Am vrut ca informația să iasă la iveală, iar dacă ai fi vrut să o înăbuși...

– Doamne, Violet, zise mama ei făcând ochii mari. De ce aș face asta?

– Eu... Violet făcu o pauză, nesigură brusc de întreaga ei lume. Nu știu.

– Nu, e clar că nu știi. Fiica mea tocmai mi-a spus că ea este cel mai important expert în materie de ereditate a trăsăturilor din Imperiul Britanic. Crezi că vreau să păstrez asta sub tăcere?

O, Doamne! Era prea mult. Tot ceea ce nu-și permisese niciodată să spere și chiar mai mult. Violet își simțea ochii umezi.

– Vreau ca toată lumea să știe. Vreau să le dau peste nas – fiecărei femei care și-a exprimat compasiunea pentru că nu am avut fii, pentru că nu am avut pe nimeni care să realizeze ceva. Vreau ca toate să știe că fiica mea este mult decât deșteaptă decât toate progeniturile lor la un loc.

Violet se simțea în pragul lacrimilor. Cu toate acestea, se trezi râzând la auzul vorbelor mamei ei – un chicotit care se simțea ca o ușurare pură.

– Protejăm ceea ce este al nostru, zise mama ei cu înverșunare. Și asta... asta este munca ta. O vei recupera.

– Da, mamă, răspunse Violet.

– Ne vom gândi la cea mai bună cale de a proceda. Am câteva idei. Mama ei se încruntă. Recunosc, nu va face prea multe pentru reputația ta socială, dar cui îi pasă de așa ceva? Lui Lily presupun.

– Are motive, să știi.

Mama ei flutură din mână auzind asta.

– Ea nu are simțul priorităților. Ce înseamnă să ai o reputație perfectă dacă nu poți să revendici așa ceva? Asta va fi o colaborare. Va trebui să implicăm și pe alții pentru a face ca acest lucru să iasă cât mai bine. Ești prietenă cu ducesa de Clermont. Pare a fi o persoană bună. Va fi de partea ta?

– Da, zise Violet încă năucă. Ea este deja implicată. Avem un plan, de fapt.

– Când veți discuta?

– Mâine-seară.

Mama ei făcu ochii mari la această veste, dar nu o certă.

– Veți merge cu toții la Cambridge mâine, atunci?

Violet aprobă din cap, neavând încredere în vocea ei.

– Atunci, nu avem timp de irosit în conversații inutile. Vino, să mergem, acum!

Mama ei se ridică în picioare.

Violet avea impresia că lumea ei se întorsese cu susul în jos, ca și cum ar fi deschis un dulap în care se aștepta să vadă rafturi goale, și fusese izbită de imaginea cu toate mâncărurile ei preferate.

Dar mai era un ultim lucru, un lucru mărunt, care îi dădea târcoale minții lui Violet. Întinse mâna și o apucă pe mama ei de mânecă.

– Așteaptă o clipă.

– Nu e nici un moment de pierdut. Trebuie să...

Violet o trase de mânecă, iar mama ei tăcu.

– Așteaptă, te rog, zise Violet. Mai e un scandal.

– Nu, nu este, a contrazis-o mama ei. Nu știu despre ce vorbești.

– Există un alt scandal, unul legat de mine. Ceva ce s-a întâmplat în 1862.

Fața mamei ei deveni brusc impasibilă.

– Chiar nu știu despre ce vorbești.

Dar Violet își dădu brusc seama. „Voi fi spânzurată pentru crimă", spuse se mama ei. „Mă dezgustă. Am coșmaruri."

Ea înțelese, iar odată ce înțelese, nu mai putea ignora adevărul.

– Mamă, zise ea încet. Mamă, când a murit soțul meu...

– A fost un accident, se răsti mama ei. Trebuie să plecăm.

– Da, bineînțeles. Violet își adună curajul. Dar... vezi tu, a fost ceva ce nu am spus nimănui la vremea respectivă. Vezi tu, eu tocmai pierdusem sarcina. Avortasem de mai multe ori.

Gura mamei ei se țuguie.

– Spui asta de parcă ar fi o noutate pentru mine, Violet. Știu cum arată o fiică de-a mea atunci când este însărcinată și sunt capabilă să înțeleg că, atunci când nu vine nici un copil, ea nu mai e însărcinată.

– Înțeleg.

Violet înghiți în sec, neștiind cum să procedeze.

– Presupun că știai că, la un moment dat, medicul meu îi spuse se soțului meu că nu trebuie să mai încercăm să avem un copil, pentru că m-ar putea costa viața.

– Să știu? Mama ei oftă. Eu am fost cea care i-a sugerat să vorbească. Prostul nu avea de gând să spună absolut nimic. A vrut să lase totul la latitudinea ta. Eu am fost cea care i-a spus că viața ta este în pericol. Oricine putea să vadă asta. Erai din ce în ce mai slăbită.

– Ah! făcu Violet. Și presupun că ai și observat că... soțul meu nu a vrut să se oprească.

Ochii mamei ei străluciră.

– După acel avertisment, am mai avut două avorturi spontane. Dacă el nu ar fi murit, ar fi fost mai multe.

– Da, spuse mama ei cu blândețe. Știam asta. La fel cum știam că, ultima dată când ai pierdut sarcina, ai stat în pat trei săptămâni. Am crezut că o să te pierd, Violet.

Violet dădu din cap, fără să poată vorbi.

Mama ei își feri privirea.

– E un iad să fii mamă. Să nu poți să faci nimic pentru a-i salva pe cei pe care îi iubești mai mult decât orice pe lume. O lady ar trebui să-i protejeze pe ai ei, dar cum ar trebui să facă asta?

Violet se luptă să vorbească.

– Când soțul meu a murit, mi s-a părut că este un dar neașteptat. M-am simțit groaznic pentru că gândeam așa – groaznic și egoist, de parcă nu meritam să-mi recapăt viața. Nu am știut...

Și ea, care crezuse că aluziile mamei sale la spânzurătoare fuseseră o hiperbolă.

– Haide, Violet, zise mama ei mângâindu-i mâna. A fost o tragedie teribilă când soțul tău a căzut pe scări. Ar fi foarte nepotrivit din partea noastră să catalogăm acel eveniment drept providențial. O lady evită întotdeauna adevărul, atunci când se întâmplă ca acesta să fie nepotrivit.

– Mamă. Violet înghiți în sec. Eu... eu... nu știu ce să spun.

Mama ei ridică pur și simplu din umeri.

– Știi prima regulă. Protejez ceea ce este al meu, spuse ea, punând ușor mâna pe umărul lui Violet. Și pe tine, șopti ea, pentru că tu ești a mea.

Capitolul 22

Ne întâlnim la Castein's Books, pe Euston Road.
Al tău, Sebastian.

Biletul îi fusese predat lui Violet la ora șapte în dimineața următoare. Urma să-și țină discursul în acea seară; plănuise să exerseze dimineața, apoi să călătorească la Cambridge la prânz cu mama ei și cu prietenii. Dar, de îndată ce citi acele cuvinte, inima ei începu să bată cuprinsă de o teamă rece.

Ceru să i se aducă pelerina, trăsura și plecă imediat din casă.

Abia când se afla la jumătatea drumului, îi trecu prin minte că ar putea să fie un joc murdar. Cu siguranță că Lily nu ar fi încercat ceva prostesc pentru a o împiedica pe Violet să țină prelegerea!?

Dar nu. Era mâna lui Sebastian, semnătura lui murdară.

Și formularea „al tău" făcea parte din codul lor – în acest caz, însemna să vină urgent. Lily nu ar fi știut niciodată să folosească asta.

Într-adevăr, Sebastian îi întâmpină trăsura la Castein's.

– Bine, zise el. Nu este nici o clipă de pierdut. Dă drumul trăsurii tale.

Ea o făcu. El o luă de braț și porniră pe stradă.

– Nu mergem la Castein's?

– Nu. Ăsta a fost un subterfugiu.

Inima ei bătea cu putere. Așadar, el chiar bănuia un joc murdar.

– Subterfugiu? De ce?

El nu părea să o audă; pur și simplu o conducea pe trotuar, ferindu-se cu agilitate de o mulțime de bărbați care ieșeau din gară. O duse pe lângă un frizer, un schimbător de bani, un chioșc de ziare. King's Cross Station era chiar în josul străzii, iar străzile erau pline de trafic.

Vizitiii încercau să întoarcă caii din loc, strigându-și insulte unul altuia.

Fără să se descurajeze, Sebastian o conduse printr-o mulțime de bărbați cu pălării rotunde, care se pregăteau cu toții să-și înceapă ziua la bănci și la casele de marcat.

– Sebastian, repetă Violet, de ce acest subterfugiu?

– Nu avem timp, îi murmură el la ureche. Îți explic mai târziu.

El o conduse în interiorul stației. Mirosul acru de fum și de ulei de motor o asaltă, dar Sebastian nu se opri. O conduse pe lângă vânzătorii de ziare și cei de pateuri, spre o platformă unde vagoanele trenurilor se umpleau încet.

Îi lăsă brațul și scoase un ceas de buzunar. Îl consultă, se uită apoi la cadranul mare al ceasului din hol, uitându-se la oră cu ochii mijiți.

– Sebastian, așteptăm pe cineva?

– Da.

– Pe cine? Ea făcu un pas mai aproape de el. Ce s-a întâmplat? Ar trebui să fiu îngrijorată?

– Nu, nu, răspunse el absent. Nu încă.

„Nu încă" nu suna de bun augur.

– Îmi faci cunoștință cu cineva? Cu profesorul tău, Bollingall? Sau... Ideea îi veni brusc și ea tresări. O, Doamne, Sebastian, dacă m-ai adus să-l întâlnesc pe Charles Darwin într-o gară, voi... voi...

– Dă-mi mai mult credit decât atât, răspunse el zâmbindu-i. Nu îi vei fi prezentată domnului Darwin până diseară.

Nu era reconfortant. Dar, înainte să apară posibilitatea ca ea să se panicheze prea tare ca răspuns, conductorul suflă în fluier și invită pe toată lumea în vagoane.

Locomotiva cea mai apropiată de ei șuieră mai tare. Și, înainte ca Violet să înțeleagă ce se întâmplă, Sebastian o luă de talie și o sui în tren.

– Ce? Pentru numele lui Dumnezeu, Sebastian...! Urcă și el și trânti ușa în urma lor. Ce faci?

Ea îl împinse, dar el îi blocă singura ieșire.

– Scuzele mele, Violet, spuse el cu un zâmbet strălucitor. A fost un subterfugiu pentru tine.

– Ce?

– Surpriză! îi zâmbi el radios. Te duc la malul mării.

– Nu vreau să merg la mare! În seara asta țin o prelegere. Trebuie să exersez!

Sună un fluier de abur; trenul se scutură și porni.

– Nu, zise Sebastian. N-ai nevoie. Te-am auzit ținându-ți prelegerea perfect de patru ori deja. Cinci, șase... nu contează de câte ori o faci. Tot ce vei face este să te muncești.

Fluierul se auzi din nou; trenul luase avânt, se clătina în timp ce înainta cu viteză pe șine.

Violet își încrucișă brațele.

– E ușor pentru tine să spui asta. Ai ținut o sută de prelegeri. Eu nu am făcut-o.

– Ba da, ai făcut-o. La fiecare dintre cele pe care le-am susținut, ai fost acolo, privindu-mă, știind fiecare cuvânt pe care îl aveam de spus înainte de a-l rosti eu.

Ea oftă.

– Asta nu prea contează. Nu se uitau la mine.

El își mușcă buza și își feri privirea.

– Foarte bine, atunci. Motivele mele sunt în întregime egoiste. Până în acest moment, am fost singurul care a știut de ce ești capabilă. Până la sfârșitul acestei seri, toată lumea va ști. Este atât de greșit din partea mea să vreau să-mi petrec aceste ultime ore cu tine?

– Oh!

Ea făcu o pauză.

El îi aruncă cea mai plină de speranță privire de care era capabil – atât de inocentă și de rugătoare în același timp, încât nici măcar ea nu putea fi atât de dură la suflet încât să refuze.

– Presupun, începu să spună cu reticență, dar apoi surprinse o sclipire triumfătoare în ochii lui. Nu! Ticălosule!

Ea îl împinse, dar nu se putu abține să nu zâmbească.

– Aproape că te-am crezut. Ea ridică două degete. Așa de aproape. Aproape că m-ai păcălit cu văicăreala de „O, ai milă de mine, bietul Sebastian". Nu te-ai gândit la ceva atât de lacrimogen.

– Adevărat, a admis el. Am vrut doar să te fac să zâmbești. Începuseși să te agiți prea mult.

– Ești incorigibil.

– Corect. Dar mama ta îți colectează exponatele în timp ce vorbim. Nu ai de ce să-ți faci griji. Vei fi sclipitoare.

Ea încercă să-i arunce o privire foarte severă.

– M-ai răpit. Suntem într-un tren în mișcare spre... Unde mergem, oricum?

– King's Lynn. Vom prinde trenul de după-amiază devreme spre Cambridge și vom ajunge cu câteva ore înainte.

– Nu am notițele mele la mine, protestă ea slab. Cum o să mă uit peste ele?

– Dacă vrei cu adevărat, oricum vom schimba trenul în Cambridge. Tu poți oricând să cobori acolo și să o aștepți pe mama ta, care ar trebui să ajungă o jumătate de oră mai târziu. Poți să te duci să stai la noi acasă și să te îmbolnăvești de îngrijorare. Sau...

El lăsă pauza să se prelungească, apoi îi făcu cu ochiul.

– Sau poți să te prefaci că nu ți-am dat deloc de ales. Poți să te plimbi pe dig și să respiri aer de mare și să te bucuri, bombănind tot timpul că totul este din vina mea.

Violet îi aruncă o privire lipsită de expresie.

– Este numai vina ta, îi spuse ea cu severitate. Dacă voi schița măcar un zâmbet, vina va fi pe capul tău.

El îi răspunse cu un zâmbet, apoi – foarte brusc – încetă să mai zâmbească. Își pipăi buzunarele hainei, o dată, de două ori, apoi își verifică buzunarul de la vestă, pantalonii.

Fața i se goli de orice expresie.

– E vreo problemă? se interesă Violet.

– Hai să jucăm un joc, zise Sebastian. Vocea lui era un pic prea calmă, iar tonul prea măsurat. Este o ghicitoare: și-a amintit Sebastian să aducă biletele de întoarcere?

Pentru doar o secundă, Violet aproape căzu în capcana lui – alergând printr-un calcul rapid despre cât trebuie să fi costat acele bilete, estimând cât de mult trebuie să fi costat acele bilete, apoi estimând valoarea sărăcăcioasă a monedelor pe care le avea la ea.

Apoi se uită la el.

– Foarte amuzant.

– N-ai haz, se încruntă el la ea. De unde ai știut?

Ea ridică din umeri.

– Te prefaci doar că ești distrat, spuse ea, dar este evident că ai plănuit asta până la ultimul detaliu. Nu ai fi făcut niciodată o greșeală atât de ridicolă.

Sebastian o făcu să râdă de patru ori. Ea zâmbi de fiecare dată – în timp ce urcau în vârful turnului sau priveau marea, în timp ce coborau și se plimbau pe dig, urmărind catargele navelor de pescuit

cum se rostogoleau în sus și în jos odată cu oceanul. Fiecare minut al fericirii ei se simțea ca o victorie pe care el o câștigase.

Și, cum ea fusese cea care instituise regula „fără știință" – cel care amintea de știință trebuia să cumpere înghețată pentru ambele părți –, el bănuia că și ea se simțise bine.

Regula „fără știință" fusese încălcată de două ori, de ambele ori cu intenție.

O dată fusese o dispută despre faptul că pescărușii moșteniseră comportamentele de cerșetori sau le deprinseseră, o dezbatere care devenea din ce în ce mai ridicolă pe măsură ce se plimbau de-a lungul plajei și concepeau potențiale experimente pentru păsările neștiutoare. Din fericire pentru pescăruși, nici unul dintre ei nu avea vreo dorință de a-și realiza experimentele, așa că luară în schimb înghețată.

A doua oară fusese atunci când trecuseră din nou pe lângă magazinul de înghețată, în drumul lor de întoarcere spre gară. Violet privise cu atenție panoul pe care erau enumerate aromele în timp ce treceau pe lângă el, iar apoi îl întrebase în mod deliberat dacă el credea că gheața este un amestec sau o emulsie înainte de a fi înghețată.

Pe drumul de întoarcere, după ce își mâncară înghețata, zâmbetul ei se estompă, lăsând locul unei concentrări intense. El nu îndrăzni să o deranjeze. O conduse la casa ei din Cambridge și apoi plecă spre casa lui.

Starea lui de spirit deveni solemnă. Nu voia să se gândească la ceea ce s-ar putea întâmpla, dar nu știa cum vor reacționa oamenii în legătură cu dezvăluirea lor. Spera la ceea ce era mai bun, dar se temea de ceea ce era mai rău. Dacă mulțimea primea dezvăluirea lor prost, cine știe la ce ar putea fi expusă Violet? El nu ar putea să o protejeze de asta, iar o mică excursie la mare nu ar putea vindeca acest rău.

În această dispoziție sumbră porni spre sală. Era vară, deci era încă lumină afară, în ciuda faptului că era aproape opt seara.

Nu ajunse la sală împreună cu Violet; venise singur.

Mulțimea se adunase în număr mare. Trecuseră ani buni de când nu mai vorbise într-o sală măcar parțial goală, iar la cum fusese seara aceasta anunțată, nu era o excepție. Erau deja peste o sută de oameni în afara sălii de conferințe, purtând pancarte.

„Jos cu Malheur!"

„Dumnezeu, nu evoluția!"

Erau și susținătorii lui. „Suntem cu Malheur", proclama un afiș mare, purtat de un grup de studenți de la Cambridge.

Sebastian descinse din trăsura sa, iar mulțimea îl aclamă. Se înclină, făcând un semn elegant spre pălărie.

– Mulțumesc, mulțumesc!

– Ticălosule! strigă o femeie, aruncând un nap în direcția lui.

Acesta zbură vreo douăzeci de metri, aterizând pe pavaj chiar în fața lui, ricoșând o dată, de două ori, înainte de a se rostogoli pe ultimii câțiva centimetri pentru a-i atinge pantoful.

Sebastian făcu un semn spre trăsură. Venise pregătit pentru asta. Un valet veni și puse un butoi pe jos.

– Văd că mulți dintre voi au venit înarmați cu legume, zise Sebastian. Ați auzit, fără îndoială, de inițiativa mea – salvați-vă sufletul, salvați-i pe cei săraci.

Expresii nedumerite spre el.

– Dacă sunteți amabili să puneți mâncarea în acest butoi, spuse Sebastian, vom avea grijă să fie distribuită săracilor din parohie.

Un cartof zbură din mulțime direct spre capul lui. Sebastian întinse brațul și prinse tuberculul ofensator înainte ca acesta să-l nimerească.

– Exact așa! spuse el aruncându-l în butoi. Vă mulțumesc pentru contribuția generoasă!

– Ce? Ce spune? strigă o femeie.

– Dar, desigur, nu aveți nevoie de mulțumirile mele, spuse el. Sunteți doar buni creștini – îi hrăniți pe cei săraci și flămânzi.

Își mai înclină încă o dată capul și apoi, înainte ca ei să pornească din nou, intră în sala de conferințe.

Violet apăru câteva minute mai târziu. Nu se uită la el; ea și mama ei se țineau de braț. Totuși, el îi făcu semn cu ochiul și se duse până în față.

– Jameson, îi spuse el bărbatului cu păr alb, din față, faci prezentările astăzi, presupun?

– Într-adevăr, domnule. Vreți ca de obicei?

– De fapt, m-am gândit să fac eu însumi introducerea.

Sebastian făcu tot posibilul să zâmbească fermecător. Jameson se încruntă.

– Să vă prezentați singur? Asta... nu se face. Pur și simplu, nu se face, domnule.

– Ei bine... atunci, oftă Sebastian.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Robert intrând în cameră. El era singur; lui Minnie nu-i plăcea aglomerația și, dacă își amintea corect, avusese o experiență neplăcută la una dintre prelegerile lui. Oliver și Jane îl urmau; ei o aduseseră și pe Free cu ei. Le flancau pe Violet și pe mama ei, care stăteau într-un grup relaxat, zâmbindu-și.

– Poate, zise Sebastian, vei lua în considerare o foarte minimă introducere. Toată lumea de aici mă cunoaște deja. Una sau două propoziții dacă vrei.

– Foarte bine, domnule.

După aceea, nu mai era nimic de făcut decât să aștepte. Să aștepte, în timp ce locurile se umpleau.

Să aștepte, în timp ce ceasul se apropia din ce în ce mai mult de ora opt seara. Să aștepte câteva secunde după aceea, până când ușile se închiseră, iar plasatorii făcură semn din cap către Jameson că ultimii întârziați își găsiseră locurile.

Jameson își târșâi picioarele până în față.

– Prelegerea din această seară va fi ținută de domnul Sebastian Malheur. El nu are nevoie de prezentare, deoarece descoperirile sale în ceea ce privește știința eredității sunt cunoscute de toată lumea. Vi-l prezint pe domnul Malheur.

Sebastian se ridică în picioare și se uită peste marea de fețe. Unele erau cunoscute; pe altele nu le mai văzuse niciodată. Prelegerile sale se simțiseră întotdeauna ca un fel de glumă secretă, una pe care doar el și Violet o înțelegeau. În seara asta afișa un aer de seriozitate, ca și cum întreaga lui viață s-ar fi contractat într-un punct fix. Fiecare dintre glumele lui îl aduseseră aici: pe o scenă, în fața întregii lumi, pe cale de a anunța adevărul.

Trase adânc aer în piept. Sarcina lui era ușoară. Tot ce trebuia să facă era să arate spre Violet, apoi să o privească cum strălucește. Se simțea de parcă toată viața lui îl adusese la acest moment. O propoziție din partea lui, și totul se va schimba. Inspiră adânc și începu:

– Nu este vina domnului Jameson, zise el cu voce puternică, dar fiecare cuvânt din acea introducere a sunat fals. Nu voi ține eu prelegerea din această seară.

Un murmur surprins răsună în mulțime.

– Nu am făcut niciodată vreo descoperire despre moștenirea trăsăturilor, cu excepția uneia mărunte, pe care am prezentat-o cu

puțin timp în urmă, în legătură cu violetele. Iar eu mă aflu astăzi aici pentru un singur motiv: să vă prezint persoana pe care ar fi trebuit să o cunoașteți până acum.

Nu se putea uita la Violet, nu în timp ce spunea acele cuvinte. Dar o simțea în primul rând. Îi simțea neliniștea și speranța la fel de acut ca și cum acele emoții ar fi fost ale lui. Mulțimea amuțise cu totul, neîncrezătoare.

– Mi s-a acordat creditul pentru munca pe care am prezentat-o până acum, spuse el, dar, de fapt, rolul meu a fost mai mult de ajutor, dacă vreți. Așadar, permiteți-mi să vă prezint persoana care ține prelegerea din seara asta. Această persoană a făcut toată munca de cercetare pentru lucrările pe care le-am prezentat, ea a avut intuițiile geniale care au stat la baza fiecărui cuvânt pe care l-am rostit vreodată. Cu excepția, bineînțeles, a celor nepotrivite, a adăugat el zâmbind. Acelea au fost ale mele.

Atunci se uită la Violet. Avea ochii mari, gura deschisă. El îi zâmbi, nu se putu abține, și privi în sus la mulțime.

– V-o prezint pe Violet Waterfield, contesa de Cambury. Dânsa va fi...

O rumoare cuprinse mulțimea, o mie de murmure de surpriză și de neîncredere.

– E o glumă? strigă cineva din lateral.

Aveau să-și dea seama că era ceva serios destul de curând. În clipa în care va începe să vorbească, aveau să-i recunoască măiestria.

– Dânsa, a strigat Sebastian în vacarmul din jur, va ține o prelegere despre cea mai recentă descoperire, care, veți vedea în curând, este cea mai interesantă de până acum.

Pentru o secundă, crezu că Violet avea să se îmbolnăvească. Ea stătea pe scaun respirând greu, privind în jos. Dar apoi Jane, așezată lângă ea, îi strânse mâna. Mama lui Violet o mângâie pe genunchi. Violet respiră adânc. Tenta verzuie îi dispăru de pe față, iar ea se ridică în picioare.

Se duse în față, se întoarse și...

Și zâmbi. Zâmbi așa cum numai Sebastian o văzuse vreodată zâmbind, un zâmbet care umplu camera, mândru și puternic.

Nu este o glumă, spunea acel zâmbet. Va trebui să mă acceptați în condițiile mele de acum încolo.

Sebastian nu se simțise niciodată atât de mândru. Se așeză pe scaunul pe care ea îl eliberase, alunecând între Jane și mama lui Violet.

– Doamnelor și domnilor, începu Violet, astăzi vă voi prezenta un cromozom.

Până în acel moment, doar Sebastian văzuse această latură a ei – latura fără tăieturi ascuțite, partea care nu era altceva decât exuberanță pură.

La naiba cu oricine care spunea că nu era frumoasă! Acum era.

– Nu știți ce este un cromozom... încă, informă ea mulțimea, cu o expresie radioasă. Dar veți ști. Permiteți-mi să încep cu activitatea colegilor mei. Domnul Malheur este unul dintre ei, și și-a prezentat contribuțiile destul de modest. Nu am fi reușit această lucrare fără munca sa îndelungată și cuprinzătoare despre violete, după cum veți vedea. De asemenea, trebuie să-i acord un credit egal lui Bollingall aici, la Cambridge, a cărui muncă a fost vitală.

Omise orice altă formă de adresare, ceea ce Sebastian bănuia că era o alegere deliberată. Își petrecuse ore întregi discutând despre această chestiune cu doamna Bollingall.

Și apoi își dădu drumul. Nu ezită și nu tresări. Și, deși Sebastian era conștient de un cuplu care șușotea în spatele lui, văicărindu-se fiindcă, aparent, Violet ținea prelegerea, și nu Sebastian, iar asta le stricase nu știu ce plan ridicol al lor, el avea ochi doar pentru Violet. Ea era complet incandescentă.

Îl observă pe bărbatul din spatele lui doar când acesta se ridică și plecă, după douăzeci de minute – o alegere profund grosolană.

Violet nu se lăsă intimidată, în ciuda acelei grosolănii. El era destul de sigur că ea nici măcar nu îl observase.

În momentul în care începu să arate schițele mărite pe care le făcuseră după fotografiile lui Alice Bollingall, murmurele nu mai aveau nimic de-a face cu sexul ei, iar totul avea de-a face cu munca ei. Când duse discuția la concluzia triumfătoare, Sebastian nu fu singurul care se ridică, strigând și bătând din picioare.

Abia dacă observă că domnul care plecase mai devreme venise să stea lângă el.

În cele din urmă, Jameson făcu semn mulțimii să tacă. Aceștia se liniștiră cu reticență în scaunele lor – toți, cu excepția acelui domn, care rămase în picioare. Sebastian îi aruncă o privire. Ținea o hârtie în mână și avea niște mustăți ridicole.

– Acest lucru a fost foarte lămuritor, sunt sigur, spuse Jameson. Și sunt sigur, de asemenea, că noi toți avem întrebări de ani buni. Dar programul alocă doar douăzeci de minute. Așadar, domnilor...

Se încruntă și aruncă o privire la Violet, apoi clătină din cap confuz.

– ...și doamnelor, dacă ați putea...

Domnul mustăcios făcu un pas înainte.

– Nu va fi nici o întrebare, spuse el cu o voce puternică.

Jameson se încruntă.

– Cine sunteți dumneavoastră?

– Sunt John Williams, polițist gradul III din Cambridge.

El întinse triumfător o hârtie.

– Și, pe baza activităților văzute în această seară, am obținut un mandat de la magistrat.

– Un mandat? întrebă Jameson, făcând un pas înainte.

Violet se dădu înapoi.

– Un mandat, spuse bărbatul. Pentru arestarea unei anume Violet Waterfield, în legătură cu acuzațiile de incitare la revoltă, de proferare de declarații obscene și lascive într-un loc public și pentru tulburarea liniștii publice.

Capitolul 23

Mulțimea îi înghiți pe Violet și pe polițist ca o amibă care își întinde pseudopodele în jurul unei bucățele de hrană.

O amibă, se gândea Violet cu febrilitate. O chestie ca un boț. Chestiile astea ca un boț o aduseseră aici, iar acum tot ele o purtau de acolo. Ea era conștientă că nu era în deplinătatea facultăților mintale.

Se deplasară în masă la tribunal, câteva străzi mai jos.

În masa celor care o înconjurau, ea nu reușea să vadă pe nici unul dintre oamenii care contau – nici pe Sebastian, nici pe mama ei, nici pe prietenii ei.

Încă nu reușise să înțeleagă ce se întâmplase. Îl recunoscu pe polițist. Era William – cel cu soția cu voce ascuțită – care, fără îndoială, căuta o ocazie să facă asta de mult timp.

– Eu sunt contesă, îi șopti ea în timp ce o aduceau în față, pe bancă. Îți voi lua insigna pentru asta.

El o privi cu o intenție leneșă.

– A trebuit să ies pentru a ajusta mandatul, zise el în cele din urmă. Aveam de gând să-l aduc pe Malheur, dar ești bună și tu. M-am săturat de aceste tulburări. Dacă această muncă fără Dumnezeu este a ta, sper că te bucuri să fii etichetată drept infractoare.

Reușise să adune chiar și trei magistrați; aceștia stăteau în fața ei solemni, în robe întunecate și cu peruci albe.

Înainte ca procedura să înceapă, mama lui Violet veni în față.

– Înălțimile Voastre, spuse ea, nu aveți puterea de a o reține pe fiica mea. Mandatul de arestare este pentru Violet Waterfield, dar polițistul dumneavoastră a neglijat să vă informeze că ea este contesa de Cambury. În calitate de aristocrată, ea poate fi acuzată de o infracțiune doar în Camera Lorzilor.

Magistrații se priviră unul pe altul cu o îndoială bruscă.

– Doamne, murmură unul dintre ei, audibil pentru urechile lui Violet. Ce încurcătură!

– Soțul ei este prezent? întrebă altul.

– Este decedat.

– Deci, este o contesă văduvă? se încruntă magistratul.

– Nu, spuse mama lui Violet. Noul conte de Cambury are unsprezece ani.

Magistratul se încruntă din nou. Celălalt se frecă pe frunte.

– Privilegiile aristocrației revin și aristocratelor ai căror soți mor înaintea lor?

– De unde să știu eu? răspunse celălalt magistrat. Noi nu am mai acuzat o aristocrată până acum.

Perucile albe se adunară laolaltă într-o conferință înăbușită.

Când se îndepărtară, cel din mijloc bătu puternic din ciocănel.

– Această instanță va suspenda ședința până mâine-dimineață, spuse el, pentru a stabili în fața cărui organism trebuie să fie adusă această chestiune.

Se uită la Violet.

– Milady, sper că putem fi siguri de prezența dumneavoastră la ședința de mâine?

– Bineînțeles. Voi fi aici, răspunse Violet ținându-și capul sus.

– Atunci, și noi vom fi. Ședința de judecată se suspendă până mâine, la ora nouă dimineața.

– Nu pot permite să se întâmple așa ceva.

Sebastian își lăsă mâinile să-i alunece în buzunare, simțind greutatea reconfortantă a bilei rotunde de sticlă. Trecuseră doar câteva ore de când prelegerea lui Violet se terminase într-un dezastru, iar acest gând îi tot răsuna în minte încă de atunci.

– Nu pot permite să ți se întâmple asta.

Violet stătea în sera ei, lumina lunii revărsându-se peste plantele ei și sărutându-i fața cu o lumină palidă și strălucitoare.

– Nu văd ce altă alegere am avea.

Își încrucișă brațele și se uită în altă parte.

– Robert și Oliver se ceartă pe tema legislației. Mama a aranjat să avem un avocat. Nu știm ce se va întâmpla mâine. Cum putem preveni ceva ce nu știm?

Era atât de calmă, ca un stejar nemișcat. Nici măcar o frunză nu foșnea. El nu știa cum putea fi atât de liniștită, înrădăcinată cum

era în mijlocul unui vârtej. Habar n-avea ce să-i spună, cum să o consoleze. Știa doar că trebuia să îndrepte lucrurile.

Ea se cuprinse cu brațele.

Doamne! El ar fi trebuit să fie cel care să o țină în siguranță. El ar fi trebuit să-i spună ce însemna să-i ia locul. Dacă ar fi fost mai circumspect în prelegerile sale, mai puțin antagonic, poate că acum nu ar fi fost în situația asta. Dacă i-ar fi ținut chiar el acea prelegere. Lumea ardea de atât de mulți „dacă", iar toți indicau același lucru. Era vina lui și nu putea permite să se întâmple așa ceva.

Ea se întoarse spre el, dar, în loc de acuzații, fața ei radia.

– Știu că ar trebui să mă îngrijorez, spuse ea. Dar, Dumnezeule, Sebastian, m-ai văzut? M-ai văzut?

Lăsă să-i scape un hohot de râs încântat.

El nu se putu abține să nu zâmbească.

– Da. Ai fost uimitoare, îi spuse el, punându-și mâinile pe umerii ei și trăgând-o mai aproape.

Era atât de ușor să-și aplece capul spre al ei, să simtă moliciunea buzelor pe care el nu merita să le sărute, să o țină cât mai strâns, ca nu cumva ea să îi scape din îmbrățișare.

– Dar trebuie să ne gândim la ziua de mâine, zise el.

– Hm, făcu ea ridicând din umeri. Trebuie să recunosc că nu prea îmi vine să cred că ziua de mâine ar putea veni. Toată această seară pare un vis ciudat, care i se întâmplă altcuiva. Ce ciudat!

Sebastian se aplecă și își atinse buzele de fruntea ei.

– Și mie mi se pare un vis ciudat.

Se întinse și îi cuprinse fața cu mâinile.

– Unul care i se întâmplă altcuiva, când ar trebui să mi se întâmple mie.

– Este destul de ridicol.

– Nu, zise el trăgând adânc aer în piept. Violet, ascultă-mă! Este vina mea că acest lucru s-a întâmplat. I-am înfruntat pe cei care s-au opus la ceea ce prezentam eu. E de mirare că au reacționat în cele din urmă? Ei nu vor să te rănească pe tine, ci doar pe mine.

Violet se încruntă, întorcându-se cu spatele la el.

– Chiar dacă este adevărat, răspunse ea, asta e doar pentru că ei cred că tu ești eu. Ne învârtim în cerc, Sebastian.

– Dacă tu ai fi ținut prelegerile, ai fi reușit să fii puțin mai circumspectă.

– Poate, a ridicat Violet din umeri. Sau poate că nu. Întotdeauna te-ai priceput să alungi criticile cu o glumă. Am văzut ce ai făcut cu acel butoi astăzi. A fost genial. Nu cred că vreunul dintre ei a înțeles micul comentariu, bine țintit, pe care l-ai făcut despre hrănirea săracilor, ca niște buni creștini.

Ea chicoti.

– Violet.

El îi luă mâinile și le strânse într-ale lui.

– Ia asta în serios. Te vor trimite la închisoare. O vor face pentru a te reduce la tăcere, pentru a mă reduce la tăcere pe mine. Nu pot lăsa să ți se întâmple asta.

Liniștea se strângea în jurul lor, în întuneric, și deodată ea deveni din nou acel stejar întunecat și nemișcat.

– Oh?

– E ceva despre care nu prea vorbesc, zise Sebastian. Ceva... ei bine. Îți amintești când a murit sora mea, Catherine?

– Aruncată de un cal, spuse Violet.

– Da. Ei bine, continuă el trăgând adânc aer în piept, eu am fost ultimul care a văzut-o. Eram sus în fânar, examinând niște pisoi, când a intrat în grajduri. Era în lacrimi, nu știu din ce cauză. Am stat acolo sus și am privit-o cum plângea, gândindu-mă că, dacă îi arăt pisicuțele, se va înveseli și va zâmbi.

– Sebastian, cred că aveai cinci ani pe atunci.

El ridică din umeri.

– M-am hotărât să nu spun nimic pentru cel mai stupid dintre motive: eram prea ocupat ca să cobor scara. Dacă aș fi strigat-o, aș fi speriat-o pe mama pisoilor. Și, la urma urmei, erau doar lacrimi. Așa că am tăcut și am privit-o cum pleacă.

– Nu te poți învinovăți.

Vinovăție? Nu era nimic atât de simplu. El scutură din cap.

– Nu, nu de asta. Dar era tulburată și nu se uita la ceea ce făcea, nu era atentă la ceea ce făcea. Dacă ar fi fost atentă...

– A fost un accident teribil, îi spuse Violet. Nu aveai cum să știi ce se va întâmpla. Și chiar dacă ai fi vorbit, tot ar fi putut să se întâmple.

– Poate, răspunse Sebastian uitându-se în altă parte. Dar poate că nu. Tot ceea ce am putut gândi când am auzit vestea a fost: „Data viitoare, arată-i pisicuțele"

El inspiră adânc.

– Și asta cred că am făcut de atunci. Dacă pot să-i fac pe oameni să râdă, o fac. Nu-mi place să văd pe cineva plecând de lângă mine nefericit. Mă face să mă simt prost. Dar dacă pot face pe cineva să zâmbească, o fac. Ea scoase un sunet de protest, dar își puse degetele pe buzele ei. Mă supără, a spuse el, să văd o persoană încruntată, dacă pot să schimb asta. Violet, cum crezi că mă voi simți dacă mâine vei fi acuzată? Dacă ești condamnată la pedeapsa cu închisoarea?

– Mă îndoiesc că se va ajunge la asta, zise Violet. Avocații spun că aristocratele, atât timp cât rămân necăsătorite după moartea soțului lor, nu pot fi acuzate de infracțiuni decât în Camera Lorzilor.

– Avocații, a adăugat Sebastian cu mâhnire, au spus, de asemenea, că pot să te acuze în continuare de o infracțiune minoră.

Ea tăcu preț de un moment mai lung.

– Ei bine, dacă o vor face, nu am cum să mă împotrivesc, nu pot face decât să răspund la acuzații, nu-i așa?

El respiră profund.

– Mai e ceva. Dacă nu poți scăpa de problema asta cu ajutorul oricăror manevre legale pregătite de Oliver, de Robert și Minnie, spune-le că totul a fost o glumă. Că eu te-am pus să faci asta. Că ai fost destul de proastă să ai încredere în mine, dar că eu am fost de vină.

Ea deveni foarte tăcută și se îndepărtă de el. Își întoarse fața spre propria casă, unde la o fereastră solitară strălucea o lumină. Maxilarul ei tresări.

– Poftim? zise ea în cele din urmă, cu o notă de dispreț. Ca să te trimit la închisoare în locul meu? De parcă aș face ceva atât de mizerabil!

El știa că ea se va eschiva. Se așteptase la asta.

– În afară de asta, mai spuse ea, nu ar face decât să ne implice pe amândoi.

– Vor profita de ocazie, insistă el. Mă voi oferi să pledez vinovat – să nu contest deloc – atât timp cât ei îți permit să pleci liberă.

– Asta presupune că aș spune o minciună pentru a-mi salva pielea. Își trase mâinile dintr-ale lui. Mă cunoști mai bine de atât.

– În primul rând, zise el, nu este o minciună – doar adevărul ușor denaturat.

– Întins ca o caramea, pufni ea.

– În al doilea rând, continuă el băgând mâna în buzunar și scoțând obiectul pe care îl adusese cu el. În al doilea rând, Violet, dacă mai contează... nu mă așteptam ca tu să fii de acord cu planul meu. Și așa că...

El îi întinse bila albastră pe care o păstrase de la nunta lui Oliver.

Ea se holba cum sclipea în palma lui în lumina lunii.

– Chiar și bilele au limite, spuse ea.

– Limitele prieteniei.

El o privi fix, dorind să înțeleagă.

– Între noi doi fie vorba, Violet, cât de solidă este prietenia noastră? Ea se întoarse cu spatele la el, ducându-și o mână la frunte, necăjită. De câți ani ne cunoaștem? De o viață întreagă. De câți ani te iubesc? Mai mulți decât pot număra. Nu a trecut mult timp de când ai început să...

El înghiți în sec.

– ...de când ai început să împărtășești sentimentele mele mai profunde, știu asta, dar...

– A trecut mai mult timp decât ți-ai putea imagina, răspunse ea cu o voce răgușită.

– Dacă ții la mine cât de cât, lasă-mă să reprezint ceva. Nu mă face să te privesc cum ești târâtă la închisoare când pot schimba lucrurile. Lasă-mă să fac asta pentru tine.

Ea se uită la el cu ochii mari.

– Dar eu pot să privesc cum te duc la închisoare?

– Nu gândi în felul acesta. Ei nu-mi pot face rău dacă eu știu că ești în siguranță, îi spuse el. Tu ești inima mea, Violet. Ești cea mai importantă persoană din viața mea. Lasă-i să mă arunce în închisoare și voi pleca cu un zâmbet și o glumă. Nu aș putea suporta să te văd suferind.

– Dar...

El luă bila și o apăsă în palma ei.

– Tu ai făcut regulile. Tu însăți, Violet. Cu o bilă, pot să cer orice în limita prieteniei. A trăda acest lucru ar păta numele a tot ceea ce reprezintă prietenia noastră. Ia bila, Violet, și lasă-mă să fac asta pentru tine.

Ea se uită o clipă la bila de sticlă din mâna lui, ca și cum ar fi privit în ochii unui șarpe. Apoi închise ochii și își strânse degetele în jurul ei cu o grimasă.

– Slavă Domnului! zise el. Nu vrei să știi ce-aș fi avut de făcut dacă nu ai fi fost de acord.

Ea nu zise nimic, doar strecură bila în buzunarul rochiei.

– Așadar, concluzionă el parcă înghițind un nod, presupun că ar trebui să încercăm să dormim puțin.

Ea își puse o mână pe pieptul lui.

– Chiar crezi că, după ce mi-ai spus asta, am să te las să pleci de lângă mine?

El înghiți în sec. Își simțea gâtul uscat.

– Nu vreau să deranjez.

– Să deranjezi? spuse ea contrariată. Acea bilă e un deranj. Dar tu îmi spui că mă iubești, că vei face orice pentru a mă ține în siguranță, și te aștepți ca eu să mă întorc și să mă duc singură în patul meu? Ce fel de cuceritor ești tu?

– Genul de cuceritor care te iubește.

Ea răsuci bila în palmă, privind-o cum sclipea în lumina lunii.

Nu zise nimic – nu răspunse la acea declarație, nu îi luă mâna. Pur și simplu se holbă la bilă, ca și cum s-ar fi întrebat ce să facă cu ea.

– Sebastian, zise ea în cele din urmă, fără să se uite încă la el, dacă ar fi să ai relații sexuale cu mine și nu ai vrea neapărat să mă lași însărcinată, ce ai face?

El se simți străbătut de un impuls de căldură. Voia să o tragă spre el, dar ea tot nu se uita la el.

– Aș folosi un prezervativ, răspunse el cu voce răgușită. Nu sunt complet eficiente, așa că m-aș retrage înainte de apogeu. Chiar și așa pot apărea riscuri. Nu sunt mari, dar... El încercă să-și păstreze rațiunea. Violet, nu vreau...

Dar voia. Voia cu o foame intensă.

– Dacă tu nu vrei...

Și acum, ea se uită lung la el. El nu era sigur ce vedea în ochii ei. Tristețe. Foame. Ea îi zâmbi, un zâmbet lung, lent, tremurat, care părea să se încolăcească în adâncul ființei lui.

– Mi-a fost teamă, zise ea cu voce joasă. Atât de teamă. Mi-a fost teamă că, pentru că acel singur act a fost o palmă din partea soțului meu, ar putea să nu fie un act de dragoste din partea ta. Că nu îmi va fi dat niciodată.

– Violet.

Întreaga lui ființă era în flăcări. Voia să o tragă în brațe, să o sărute, dar dacă o făcea, nu știa dacă s-ar putea opri.

– Du-mă în patul tău, șopti ea, și dovedește-mi că toate temerile mele sunt greșite.

Capitolul 24

– Nu am cerut să port vina ca să am parte de recunoștința ta, spuse Sebastian în timp ce se îndreptau spre casa lui.

În întunericul nopții, mici mărăcini se prindeau de fustele lui Violet, trăgând-o înapoi, de parcă până și tufișurile ar fi vrut ca ea să știe ce idee proastă avusese.

– Am făcut-o pentru că...

Violet se întoarse spre el. Ajunseseră la marginea copacilor care despărțeau proprietățile lor. Sus, pe culmea dealului plin de iarbă, putea vedea casa lui. Întinse o mână și o puse pe buzele lui.

– Sebastian, zise ea.

El se opri.

– Încerc. Violet, nu vreau să-ți fac rău în nici un fel.

– Nu-mi pot trăi viața fără nici un risc, spuse ea. Am încercat. O viață fără riscuri este o viață fără speranță pentru viitor.

Mâine, el își va aminti că ea spuse se aceste cuvinte. El le dăduse un înțeles foarte diferit. Dar în seara asta...

– Dacă lucrurile merg așa cum au fost plănuite – și Violet nu voia să spună cine le plănuise – s-ar putea să nu te mai văd, nu pentru mult timp.

– Cu siguranță că e prea dramatic. Cel mult îmi vor cere să mă declar vinovat; procesul în sine va veni ceva mai târziu, iar între timp...

– Să-mi spui că avem o noapte sau trei, nu e nici o diferență. Tot nu e suficient. Nu e suficient pentru mine.

Ea trase adânc aer în piept. Nu se simțea atât de vulnerabilă în sala de conferințe, când era pe cale să schimbe lumea.

– Sebastian, nu știu ce m-aș face fără tine.

El îi ceruse să îl lase să își asume vina în numele prieteniei lor, în numele a tot ceea ce se afla între ei. Ea se întinse spre el, punându-și mâinile pe umerii lui. Era înalt, pielea lui era caldă sub palmele ei, iar el se aplecă spre ea.

Nu-i ceruse niciodată un sărut. Nu-i ceruse niciodată să o ia în pat. Singurul lucru pe care i-l ceruse vreodată fusese să îl lase să o țină în siguranță.

Ea nu voia să-i spună că-l iubește – nu când era pe cale de a-i refuza singurul lucru pe care el îl ceruse de la ea.

– Mâine... începu el, dar ea își puse degetele pe buzele lui.

– Nu vorbi despre mâine. Vreau să avem seara asta.

El lăsă să-i scape o respirație fierbinte și o trase spre el.

– Doamne, Violet. Ar trebui să spun nu. Ar trebui...

– Ar trebui să mă duci în pat.

Dar n-o făcu. O apucă de coate și o trase spre el.

Buzele lui le găsiră pe ale ei și se sărutară în întuneric. Îi era foame, și totuși nimic nu o satisfăcea. El avea un gust absurd de cafea și frișcă: bogat, amar, îndulcit cu o porție generoasă de zahăr. La fel ca și cafeaua, sărutul lui nu îi fura simțurile ei. Le însuflețea, o făcea să conștientizeze pocnetul crengilor mici sub picioarele lor, briza răcoroasă a nopții care îi gâdila gâtul.

Era mult prea conștientă de mâinile lui, care alunecau încet pe spatele ei, îi cuprindea fesele și o strângea lângă el. Prin rochia ei – slavă Domnului că se schimbase în ceva informal, ceva care nu avea nevoie de crinolină – șoldurile lui le găsiră pe a ei.

Era tare de dorință, iar gândul că o va poseda...

Doar o urmă de teamă, repede alungată. Sebastian nu fusese niciodată o persoană care să ia, ci doar să dăruiască la nesfârșit. Ei bine, era un singur lucru pe care nu lăsa să i-l dea.

I-ar fi acceptat sărutările dulci și tandre, buzele lui dezmierdându-i buzele la nesfârșit.

I-ar fi acceptat atingerea mâinilor pe trupul ei, piele pe stofă, încălzind-o până în adâncul sufletului. Dar nu l-ar lăsa niciodată să îi ofere siguranță, nu în detrimentul propriei ei inimi.

– Violet, iubire, îi șopti el. Cea mai minunată Violet a mea.

– Sebastian.

Nu, el nu ar fi fost singurul care să dăruiască. Ea se îndepărtă, dar numai pentru a-l lua de mână și a-l conduce spre casa lui. Se furișară în ea ca niște criminali, strecurându-se pe ușa biroului său și apoi pe scara servitorilor, evitând luminile bibliotecii, unde prietenii lor erau fără îndoială încă treji și certându-se. Se furișară în dormitorul lui, încă ținându-se de mână; după ce închise ușa, el o sărută din nou.

– Oprește-mă, zise el. Oprește-mă oricând dorești...

– Dar nu vreau.

El îi desfăcu acei câțiva nasturi ai rochiei, lăsând țesătura să îi alunece pe umeri, pe corp, ca să ajungă pe podea. Apoi o sărută din nou. Dar de data aceasta, nu era doar gura lui peste a ei, mâinile lui alunecând pe țesătura rochiei ei. De data aceasta, mâinile lui își găsiră calea spre pieptul ei, lăsând în urmă dâre ca de electricitate. Corsetul ei era legat în față, iar degetele lui îi dezmierdau abil pielea desfăcându-l, până când și acea piesă vestimentară dispăru.

Apoi, între mâinile lui și sânii ei se aflau doar desuurile ei. Degetele lui îi cuprinseră sânul și, răsucind cu iscusință, făcu ceva care trimise un fulger de dorință nestăvilită prin ea. El repetă mișcarea iar și iar, apoi, când ea începu să se aștepte la acea fricțiune aspră, el se aplecă și îi luă sfârcul în gură prin țesătură.

Genunchii i se înmuiară.

– Sebastian, șopti ea apucându-se de el. O, Doamne, Sebastian, nu ți-ai dat jos hainele.

– Ei bine, șopti el înapoi, asta e sarcina ta, nu-i așa?

Ea încercă. Chiar încercă. Dar pantalonii lui o încurcau pe întuneric. Degetele ei abia apucară să facă ceva când el deja îi scotea jupa. Aerul rece îi atinse picioarele preț de o clipă, și apoi, înainte ca ea să reușească să descheie măcar primul nasture, el se îndepărtă.

– Cred că trișezi.

Își puse mâinile pe gleznele ei și se uită în sus la ea. Zâmbetul lui era încrezut și neîmblânzit.

– Știu că o fac, îi răspunse el lăsându-și mâinile să alunece pe coapsele ei în sus, trecând de genunchi, tot mai sus, până la talia pantalonașilor ei.

Cumva, el reuși să deznoade șnurul cu o singură mână. Pe întuneric. Pe sub jupele ei. Slavă Domnului pentru cuceritori!

– Să mai trișez puțin? întrebă el.

Nu aștepță un răspuns. Se aplecă în față și o sărută peste jupă, deasupra buricului. Și apoi – pentru că îi ridicase materialul până la talie și îi dădea jos pantalonașii – gura lui îi atinse pielea de dedesubt, alunecând în jos, foarte jos.

– O, te rog, șopti Violet gâfâind, trișează cu disperare.

El își strecură limba între coapsele ei și, de data asta, genunchii ei chiar cedară. El o prinse ușor și o întinse pe pat, apoi se aplecă peste ea.

Doamne, ce bine se simțea... atât de bine... să se poată relaxa sub magia atingerii lui și să lase lumea să alunece undeva departe.

Să nu se teamă de nimic. El îi alungase toate grijile, înecându-le în plăceri dulci. Sub presiunea gurii lui asupra centrului plăcerii ei, prin puterea degetelor lui alunecând pe corpul ei. Era aproape – atât de aproape de acel moment...

El își înălță capul.

– O, Doamne, Sebastian, nu te opri!

– Dar am câștigat, anunță el.

– Ai... câștigat?

Întreg corpul ei vibra de dorință, atât de aproape de extaz, încât era aproape înnebunită de nevoie.

– Într-adevăr. El ridică jupa, pe care o descâlcise din brațele ei. Te-am dezbrăcat primul.

Ar fi putut să îl contrazică – dacă ar mai fi avut o noapte cu el, probabil că ar fi făcut-o. Dar aveau doar această seară.

Se ridică pe un cot.

– Ce ai câștigat? Ceva răutăcios?

– Ceva minunat, răspunse el solemn.

Da, ea putea să-i ofere asta. Ceva perfect. Ceva pentru seara asta, ceva prin care să o țină minte. El își dădu jos haina și vesta. Își desfăcu centura, făcându-i cu ochiul în acest timp. Își lăsă pantalonii și lenjeria să alunece în jos, dezvăluind cozile șifonate ale cămășii și coapsele puternice, musculoase, pudrate cu păr negru. Ea simți că i se usucă gura.

El își trase cămașa peste cap, arătându-și mușchii de pe abdomen, dar și erecția lui vânjoasă, îndreptată spre ea.

El se întoarse cu spatele pentru o clipă, apoi reveni.

– Poftim, zise el, strecurându-i ceva în mână. Acesta este un prezervativ.

Era făcut dintr-un material flexibil. Nu din intestine de animal, așa cum se așteptase ea.

– Cauciuc vulcanizat, a informat-o el, ca și cum i-ar fi urmărit firul gândirii, iar dacă mă întrebi acum despre procesul de fabricație, îmi vei datora două înghețate.

Ea nu se putu abține să nu zâmbească în întuneric.

– Iată premiul meu. Vreau să mă ajuți să mi-l pun.

Ea își lăsă mâna să alunece peste mădularul lui. Era lung și neted la atingerea ei.

– Se rulează.

Mâna lui o acoperi pe a ei, ajustând cauciucul la capul membrului său umflat și întunecat. Ea îl atinse timid, apoi, când el șuieră ușor, cu mai multă fermitate.

– Doamne, Violet!

I se părea aproape o rușine să acopere acea splendoare, dar o făcu, lăsând materialul să alunece peste cap și apoi în jos. Ajunse la capătul prezervativului, și apoi își dădu seama că nu mai era nimic de făcut.

Nimic altceva decât...

El se aplecă și o sărută din nou, un sărut relaxat, ca și cum nu ar fi fost pe punctul de a face sex, ca și cum membrele lui nu ar fi fost împletite cu ale ei. Era un sărut care o făcu să creadă că aveau tot timpul din lume.

Minciuni, acele săruturi. Aveau doar noaptea asta.

Dar ea lăsă săruturile lui să-i șoptească minciuni dulci. Ea chiar își permise să le creadă, să se lase în voia atingerii blânde a mâinilor lui, să simtă cum pieptul lui dezgolit se freca de sfârcurile ei, atingerea mădularului de șold, apoi de coapsa ei. Își permise să se afunde într-un vis care îi sugera că așa ceva s-ar putea petrece în mod regulat.

Nu în fiecare zi; asta implica prea multe riscuri. Dar poate că o dată pe lună, din când în când, la câteva săptămâni. Destul de des pentru a trimite lumină în cele mai întunecate colțuri ale amintirilor ei, pentru a-i alunga temerile.

În momentul în care el o pătrunse cu mișcări răbdătoare, ei i se păru inevitabil. Inevitabil ca el să o umple astfel. Inevitabil ca plăcerea ei să vină atât de repede. Inevitabil ca ei să-și găsească mâinile unul altuia și să le strângă împreună. Era inevitabil ca ei să se unească, șoldurile lui căutându-le pe ale ei, ale ei ridicându-se să le întâmpine pe ale lui.

– Te iubesc! îi șopti el.

Te iubesc, îi spunea ea cu mângâierile ei, te iubesc. Mâinile ei se unir cu ale lui, corpul ei era cuibărit lângă al lui. Ea spera că el putea auzi cât de mult îl iubea. Că-și va aminti asta în nopțile singuratice care vor urma.

El nu se izbea niciodată de ea. O poseda, legănându-se spre ea, împingând, până când fiecare mișcare a lui îi smulgea un oftat. Acea scânteie de plăcere pură plutea în aer ca și cum ar fi fost lovită de o cremene.

Se aprinse sub el. Chiar și atunci, el nu se grăbi. Continuă până la ultimul ei oftat, obținând fiecare centimetru de plăcere din ea, până când ea rămase complet epuizată. Doar când ea se simți complet sătulă, el o luă în brațe, mâinile lui ținându-i șoldurile pe loc, iar împingerile lui deveniră din ce în ce mai puternice, mai rapide, respirația lui tot mai agitată...

Ieși din ea și gemu, cu șoldurile încă în mișcare.

Ea abia mai putea gândi, iar el o făcuse exact așa cum promisese, purtând un prezervativ și retrăgându-se înainte de apogeu. Nici un risc în plus față de ceea ce era necesar. Ea știa că el o va face. Sebastian nu ar fi mințit-o niciodată în legătură cu așa ceva.

Ea nu putea să-i întoarcă favoarea. În schimb, întinse mâna și se jucă cu părul lui, apropiindu-și buzele, pentru ca el să le poată atinge cu ale lui.

Un singur adevăr. Putea să-i ofere un singur adevăr, chiar dacă el nu îl va crede a doua zi de dimineață.

– Te iubesc, îi spuse ea.

– Știu, răspunse el sărutând-o la rândul lui.

Era absolut firesc, își spuse Sebastian, ca Violet să fie un pic emoționată în această dimineață.

La tribunalul magistraților din Cambridge, rareori se judecau mai mult decât farse de colegiu, petrecute sub influența vinului ieftin, ori furturi de la cei alcoolizați tot cu vinul amintit.

Acești magistrați avuseseră, fără îndoială, destul de a face cu aristocrația, dar aceasta – o acuzație adusă împotriva unei contese și dintr-un asemenea motiv – era o noutate, iar noutățile atrăgeau mulțimile. Oamenii se înșiraseră la rând pe băncile din lemn, sporovăind între ei. Erau înghesuiți atât de tare, încât temperatura din încăpere nu era doar inconfortabilă într-o dimineață de vară – era infernal de fierbinte.

Violet nu se uită la el – nici măcar o privire furișă, liniștitoare a ochilor ei în direcția lui. Se așezase la trei metri în fața lui, dar se simțea disperat de distantă.

Dimineața începuse exact așa cum prezisese Sebastian. Magistrații intrară, iar mulțimea se ridică. Ședința tribunalului fu anunțată, iar cel mai în vârstă dintre cei trei bărbați se ridică în picioare.

– Deși este adevărat că contesa de Cambury, membră a aristocrației regatului, nu se supune jurisdicției noastre în ceea ce privește acuzațiile de infracțiuni, privilegiile aristocrației nu se extind la delicte minore. Cu acordul procurorului, rechizitoriul a fost modificat pentru a reflecta doar acuzațiile minore.

Se produse o agitație. O hârtie îi fu înmânată avocatului; Violet aruncă o privire la ea peste umărul bărbatului. Umerii lui Sebastian se încordară. Până la urmă, asta era exact ceea ce îi îngrijorase pe toți cel mai mult – că magistrații ar putea alege să o acuze pe Violet de ceva minor, mai degrabă decât să o lase să le scape printre degete.

Și atunci, Sebastian își dădu seama că ceva nu era în regulă deloc.

Știa că Violet era neliniștită – stătea prea dreaptă, avea buzele strânse. Se așteptase ca ea să fie și mai neliniștită de această evoluție. Dar când magistratul anunțase decizia, ea zâmbise – un zâmbet încordat, feroce.

În aceste circumstanțe, era complet deconcertant. Acesta era cel mai prost rezultat posibil. De ce zâmbea?

– Cum pledează acuzata? întrebă magistratul.

Avocatul de lângă ea expiră prelung. Violet se ridică în picioare.

– Întrucât tocmai mi s-a prezentat un rechizitoriu modificat, spuse ea, aș vrea să mă asigur că am înțeles acuzațiile.

Nu despre asta vorbiseră. Ea nu trebuia să spună asta.

Trebuia să dea vina pe el, să se arunce la mila lor. Nu avea nici un sens să spună asta.

Vocea ei era limpede și răsunătoare. Îi amintea de felul în care vorbise aseară: încrezătoare și puternică. Își ținea capul sus, mâinile și le ținea relaxate pe lângă corp.

Arăta minunat, dar Sebastian simțea cum i se adâncește un hău în stomac. Ceva nu era în regulă. Absolut deloc în regulă.

– Puteți pune întrebări, zise magistratul.

– Văd acum doar două capete de acuzare în rechizitoriu, spuse Violet. Primul este că am vorbit despre subiecte obscene și lascive într-o adunare publică ieri-seară.

– Da.

– Să înțeleg, atunci, continuă Violet, că nu mai sunt acuzată de prelegerea care a fost ținută aici în octombrie 1862?

– Da, milady, răspunse magistratul cu o notă de deferență. Nu mai sunteți.

– Ce ciudat! exclamă Violet, cu bărbia ridicată. Și eu am fost responsabilă pentru asta.

Sebastian simți că i se strânge inima. Nu. Nu spuse se asta. Nu se putea să fi spus așa ceva. Ce credea ea că face?

– De fapt, între anii 1862 și 1867, au existat nouăzeci și șapte de prelegeri ținute de Malheur. Nu sunt acuzată în legătură cu acestea? Înțeleg corect?

Magistratul se sprijini de spătarul scaunului, părând puțin supărat.

– Nu, Înălțimea Voastră. Nu sunteți acuzată în legătură cu acele evenimente.

– Ciudat, zise ea. Pentru că acelea erau ideile mele pe care le-a prezentat.

– Încercați să extindeți acuzația? întrebă bărbatul cu perucă aflat în dreapta, nedumerit.

– Încerc doar să înțeleg acuzațiile, pentru a putea să formulez în mod corespunzător o pledoarie, răspunse Violet.

Sebastian avea o presimțire neplăcută – o presimțire foarte neplăcută – în legătură cu ceea ce urma să se întâmple.

Își strânse mâinile, dar, oricât de tare ar fi strâns, tot nu îl ajută.

Violet se uită în jos la hârtia din fața ei.

– În ceea ce privește acuzația de tulburare a liniștii publice. Din câte înțeleg, prezentarea operei mele în fața unui public în Leicester în 1864 a provocat aproape o revoltă, în care a fost implicată o turmă de capre. Acel incident nu este inclus în această acuzație?

– Nu, răspunse magistratul. Cred că ați înțeles acuzațiile destul de bine până acum, milady. Cum pledați?

Bărbia lui Violet se ridică în semn de sfidare.

– Mă întrebați dacă am anunțat ieri că am descoperit mecanismul prin care se realizează reproducerea sexuală și prin care se transmit trăsăturile moștenite? Mă întrebați dacă am arătat mulțimii o schiță a spermatozoidului masculin, mărită de câteva mii de ori, pentru a arăta materialul din interiorul nucleului?

– Nu, răspunse magistratul cu o notă de nerăbdare. Eu vă cer să pledați. Puteți să păstrați tăcerea, iar pledoaria dumneavoastră va fi prezumată a fi „nevinovat"; puteți pleda vinovat sau nevinovat. Dar ceea ce nu puteți face este să continuați cu o recitare a acestor elemente. Faceți acest lucru și vă voi acuza de sfidarea instanței.

– Dar o pledoarie mă obligă să iau în considerare dacă au existat circumstanțe atenuante, argumentă Violet. Dacă am fost supusă unei influențe nejustificate, dacă eu am fost cea care a instigat aceste evenimente sau dacă altcineva m-a dirijat.

Sebastian își ținu respirația chinuit. Trebuia să o spună. Doar exersaseră totul aseară! El îi pecetluise acordul cu bila câștigată de la ea, pentru numele lui Dumnezeu!

– O pledoarie presupune să spui dacă ești vinovat sau nevinovat, ripostă magistratul.

– Răspunsul, zise Violet, este nu.

Slavă Domnului! Nu-și pierduse complet mințile.

– Nu, continuă Violet, nu au existat circumstanțe atenuante.

Pentru o clipă, sala rămase la fel de uimită ca și Sebastian, atât de tăcută, încât își putea auzi propria respirație șuierând chinuită, trădată.

– Nu, nimeni în afară de mine nu a instigat acele cercetări. Am fost ajutată de alții, și voi acorda toate meritele cuvenite la momentul potrivit, dar știința eredității a fost întotdeauna a mea. A fost alegerea mea să vorbesc despre ea aseară, alegerea mea să fac prezentarea. Au fost cuvintele mele, munca mea, și mai bine ajung în iad înainte să las pe altcineva să-și asume meritele.

Sebastian lăsă să-i scape un oftat sacadat, tremurat.

– Sunteți acuzată de ultraj! răcni magistratul. Acum, vreți să spuneți cum pledați?

– Nu este evident? spuse Violet stând dreaptă, cu ochii strălucind. Sunt vinovată. Vinovată pentru ambele capete de acuzare, Înălțimea Voastră. Sunt vinovată și sunt mândră de asta.

Sebastian nu reușea să gândească. Habar n-avea ce să spună. Chiar și după tot ceea ce spuse se, magistratul făcu o pauză.

– Sunteți sigură? Vă declarați de bunăvoie vinovată? Bărbatul se încruntă. Sunteți conștientă de faptul că există o pedeapsă cu închisoarea asociată cu aceste infracțiuni?

– Bineînțeles că știu asta, răspunse Violet cu dispreț. Dar ei vor să mă oprească. Vor să mă închidă – pe mine și pe toți cei asociați cu munca mea. Dacă arăt că mă tem, nu se vor opri niciodată. Întotdeauna voi fi nevoită să mă apăr de acuzații ridicole.

Ea își ridică bărbia.

– Ei trebuie să știe că nu au nici o cale de atac. Că nu mi-e frică de ei, nici chiar dacă ar arunca întreaga greutate a legii asupra mea. Așa că da, Înălțimile Voastre. Am dezvăluit adevărul. Am spus lumii. Se îndreptă de spate și se uită la ei. Sunt vinovată.

Bărbații se retraseră pentru o clipă, murmurând între ei. Sebastian stătea încremenit pe scaun, incapabil să înțeleagă ce se petrecuse.

Violet tocmai... Violet tocmai...

Magistrații reveniră.

– Milady, aveți ceva de spus în apărarea dumneavoastră?

– Doar că anii îmi vor da dreptate.

– Atunci, vă condamnăm la patru săptămâni de închisoare pentru acuzațiile din dosar și la alte două zile pentru ultraj. Ciocanul căzu. Ședința s-a încheiat.

Restul frazei se pierdu în urletele celor prezenți, o sută de voci care strigau toate o dată.

Sebastian se ridică în picioare.

– Violet! strigă el, dar numele ei fu înghițit de vacarmul din jur.

Făcu un pas spre ea, dar mulțimea era deasă. Nu reuși să răzbată suficient de aproape pentru a face ceva mai mult decât să o apuce de încheietura mâinii.

– Violet.

Ea se întoarse spre el, cu fața radioasă.

– Ce ai făcut? întrebă el neputincios.

Ea își puse mâna peste a lui, i-o desprinse de încheietura ei și îi întoarse palma în sus. Formă niște cuvinte cu gura, dar nu se auzea nimic. Apoi, cu un zâmbet, îi puse în palmă o bilă albastră.

„Îmi pare rău." El știa exact ce simțea, chiar dacă nu-i putea auzi cuvintele.

Degetele lui păreau incapabile să o apuce. Bila alunecă și îi căzu din palmă.

Ea îi zâmbi – un zâmbet trist – și apoi se întoarse și se lăsă condusă la închisoare.

Capitolul 25

Violet nu-și făcea iluzii: șederea ei în închisoare era substanțial mai plăcută decât cea a majorității deținuților. În primul rând, ea era contesă; în al doilea rând, cunoștea o mulțime de oameni puternici. Și, cel mai important lucru, felul în care fusese condamnată făcea obiectul curiozității populare.

Se bazase pe asta atunci când își prezentase pledoaria. Avea avantajul de a se aștepta la un tratament favorabil; asta o obliga însă să refuze să cedeze în fața intimidărilor josnice la care o supuseseră.

Fusese lăsată singură într-o celulă – una care fusese curățată pentru venirea ei. Salteaua de paie de pe pat era nouă, cearșafurile date ei, proaspăt spălate. Cu ani în urmă, se întâmplase ca Oliver să fie aruncat într-o celulă sub acuzații inventate; încă vorbea cu elocvență despre purici și păduchi. Dar mirosul de ulei de parafină predomina în spațiul ei; dacă fuseseră cândva insecte nocive aici, acestea fuseseră eradicate cu grijă.

După a doua zi, nici măcar nu o mai durea capul din cauza mirosului.

Dimineața i se aducea apă cu care să se spele. Soția directorului îi împrumutase câteva cărți și îi vorbea despre ele când termina, având față de ea o admirație evidentă. Avea voie să primească vizitatori joia și, deși asta includea doar familia, era suficient.

I se acorda o oră de plimbare în curtea închisorii în fiecare zi, atât timp cât nu se străduia să vorbească cu celelalte deținute care se plimbau în același timp. Mergeau ca niște fantome întunecate în hainele lor de închisoare, cu capetele plecate pentru a evita o mustrare din partea gardienilor.

Era chiar hrănită cu pâine relativ proaspătă și carne adevărată la masa de seară. Citise relatările despre mâncarea din închisoare în ziare, atunci când fuseseră investigate cu câțiva ani înainte și, deși știa că existaseră unele îmbunătățiri în ceea ce privește mesele

de când fuseseră scrise acele rapoarte cumplite, bănuia că acestea nu se extindeau la carne și legume. Deja de a doua zi, începuse să bănuiască faptul că directorul o hrănea cu mâncare de la propria masă. Fără îndoială că se temea de ceea ce s-ar putea întâmpla cu poziția lui dacă ea ar fi făcut un raport prost despre condițiile din închisoarea lui.

Trecu și vizita mamei ei într-o relativă liniște; aceasta nu îi transmise nici un mesaj de la Sebastian, nici veşti din lumea exterioară, în afară de: „Ai provocat o mare agitație"

Violet nu era sigură dacă se aștepta să primească vreo veste de la Sebastian, dar era bucuroasă că nu fusese amintit. Încerca să nu se gândească la el. Dacă își permitea să se gândească la expresia de pe fața lui atunci când se întorsese de la el, la modul în care pielea lui își pierduse orice culoare, la felul în care degetele lui refuzau să se strângă în jurul bilei albastre, și-ar fi putut pierde firea.

Calmul era singurul lucru pe care îl adusese cu ea în această celulă; nu-și putea permite să și-l piardă. Știa doar că îl iubea și că nu putea să regrete ceea ce făcuse, chiar dacă îi provocase durere.

În a douăsprezecea zi de închisoare, directorul veni să o vadă.

– Milady, îi spuse el în timp ce îi deschidea celula, aș aprecia foarte mult dacă ați binevoi să veniți cu mine.

Ea auzise cum li se vorbea în curte celorlalte deținute – mustrări tăioase, în care erau etichetate ca numere, pe când ei i se adresau respectuos, după titlu.

Se ridică în picioare și își netezi materialul incomod al straielor de închisoare.

– Unde mă duceți?

– Ați fost eliberată.

El făcu o pauză, trecând de pe un picior pe altul, iar apoi se frecă pe chelie.

– Știu că a fost un adevărat calvar. V-ați comportat foarte bine.

Ea îl privi și se gândi la femeile pe care le văzuse de la distanță.

Se întreba ce mâncau, ce insecte locuiau în saltelele lor de paie. I se părea o prostie să numească ceea ce i se întâmplase un calvar, în lumina acestor lucruri. Îi fusese ușor; știa asta. Nici măcar nu își terminase toată sentința. Se simțea vag îngrețoșată să fie lăudată pentru că pur și simplu supraviețuise.

Scutură din cap.

– Presupun că timpul care s-a scurs a dat tuturor ocazia să se calmeze, zise ea ridicând din umeri. Acum voi putea să mă duc acasă în liniște.

Bărbatul îi aruncă o privire nedumerită.

– Nu vă faceți mari speranțe, zise el în cele din urmă.

Șase clădiri alcătuiau închisoarea – clădiri de culoare închisă, unsuroase, din cărămidă pătată de funingine și murdărie, înconjurate de un zid. Acesta, la rândul său, era înconjurat de un alt zid, mai înalt.

Violet fu condusă într-o încăpere unde îi fură restituite lucrurile. I se permise să se îmbrace în hainele cu care ajunsese, iar apoi fu condusă dincolo de zidul interior.

Atunci începu să audă zgomotul. La poarta interioară, el suna ca un bâzâit; în momentul în care parcurseră cei treizeci de metri de buruieni verzi care se aflau între cele două ziduri, bâzâitul se transformă în vuiet.

– Ce este sunetul ăsta? întrebă Violet.

– Ăsta, spuse gardianul cu amărăciune, potrivindu-și cheile în ușa care ducea spre exterior, este anturajul dumitale.

– Anturajul? se încruntă Violet. Eu nu am un...

Ușa din lemn se deschise spre un drum îngust de pământ care tăia prin mlaștină. Drumul acela era complet plin. Căruțe și trăsuri erau parcate de-a valma pe margine. Acolo, în fața închisorii, se aflau mai mulți oameni decât văzuse Violet vreodată în viața ei. Ea nu recunoștea pe nimeni.

Preț de o clipă, simți că o cuprinde panica la vederea acelei mări de fețe necunoscute.

Dar apoi, ochii îi căzură pe mama ei. Se ținea de mână cu Amanda, dintre toți oamenii, iar Violet nu-și putea imagina ce însemna asta. Alături de ea se aflau Alice și profesorul Bollingall, iar lângă ei, Free, Oliver și Jane. Free ținea un capăt al unui afiș care proclama: „Eliberați-o pe contesă!"

În momentul în care păși în drum, se auziră strigăte puternice – un sunet nu de ură sau de furie, ci de bucurie. Fu atât de puternic, atât de primar, încât Violet îl simți reverberându-i prin corp. Se opri și se uită la mulțimea adunată.

Se așteptase ca aceia cărora nu le plăcea munca ei să o caute, așa cum îl căutau pe Sebastian. Probabil că o vor face, mai târziu.

Dar aici, pe câmpiile bătute de vânt din afara închisorii, fără nimic în jur pe o rază de kilometri, cu excepția barăcilor gardienilor, oamenii care veniseră să o întâmpine erau cei care îi doreau binele.

Erau zeci de milioane de oameni în toată Anglia. Dintre aceștia, o bună parte dintre ei ar fi putut auzi povestea lui Violet. Ea știa că se va întâmpla acest lucru. Dar nu se așteptase ca unor mii de oameni să le pese de ea mai mult decât la nivel de curiozitate. Dar iată-i aici – mii de oameni, strigând toți în cor.

– Doamne sfinte! a suspinat Violet. Am un anturaj.

O persoană nu era acolo. Absența lui devenise orbitoare în momentul în care mama lui Violet împinse înapoi mulțimea adoratoare – cum de reușise să aibă așa ceva? – spunând că contesa avea nevoie de odihnă. Dacă Sebastian ar fi fost de față, ar fi găsit calea spre ea.

– Mulțumesc, rosti Violet, nedumerită. Vă mulțumesc tuturor. Nu aveți idee cât de mult înseamnă asta pentru mine.

Nimeni nu o putea auzi peste vuietul mulțimii. Poate că era mai bine. Nu aveau de unde ști ce însemna pentru ea; ea însăși nu avea nici o idee despre ce însemna pentru ea. Înțelegea vag că acești oameni, oricine ar fi fost, trebuie să fi jucat un rol în eliberarea ei mai rapidă. Mai mult decât putea ea înțelege.

– Vă mulțumesc! spuse ea. Vă sunt etern recunoscătoare.

Mama ei o apucă pe Violet de cot și o ghidă cu blândețe, dar și cu putere, spre o trăsură marcată cu blazonul ei.

– Mulțumesc, zise Violet din nou, în timp ce alți câțiva se urcară lângă ea.

Mama ei, Amanda, Oliver, Jane și, la câteva secunde în urma lor, Free, care trase ușa și îi zâmbi radios lui Violet.

– Milady, exclamă ea fericită, am reușit! Am reușit!

– Da, spuse Violet.

Știa că în mod normal nu era o femeie proastă; de ce totuși nu-i funcționa creierul? „Am reușit."

Ea se frecă la cap.

– Ce am reușit?

Nu prea voia să audă, dar Free voia să-i spună. Violet abia reușea să asimileze tot ceea ce se întâmplase în absența ei. Relatările din presă. Revolta publicului.

– Să te trimită la închisoare, concluzionă Free, a fost cel mai stupid lucru pe care puteau să-l facă. Asta a spus și ducesa de Clermont, ba chiar a râs. Transmite scuze pentru absența ei, apropo, dar știa că va fi o mulțime dezlănțuită aici.

– Desigur, zise Violet prostește.

– Ai devenit o adevărată eroină, îi spuse Free. Ar fi trebuit să vezi titlurile din ziare: „Contesa de Cambury anunță o nouă descoperire extraordinară – este condamnată la o lună de muncă silnică"

– Nu a fost nici o muncă, lămuri Violet situația. Gardianul a fost destul de amabil, cu excepția faptului că a refuzat să-mi permită să tricotez. Ridică din umeri. Andrelele, înțelegeți voi.

Free clipi.

– Ei bine, continuă ea vajnic. Alice Bollingall a scris un articol pentru *Times* din Londra în care a descris parteneriatul cu soțul ei, cum și-au împărțit munca. Ea a detaliat cu precizie cine și ce a făcut pentru descoperirea pe care ați făcut-o – partea ta, partea ei, partea lui Sebastian.

Violet își linse buzele.

– Și ce a făcut...

Înainte ca ea să poată întreba ce avea Sebastian de spus în legătură cu asta, Free continuă:

– Erau caricaturi cu tine în lanțuri, strigând „Evrika!", în timp ce bărbații de lângă tine cereau să ți se pună căluș.

– Nu au existat lanțuri, zise Violet. A fost chiar odihnitor. Mai degrabă ca o vacanță.

O vacanță urât mirositoare, în care nu vorbise cu nimeni și nu avusese de ales în privința modului în care își petrecea zilele.

– Hm, făcu Free. Poate că nu ar trebui să menționezi asta în public? Dar nu ți-am spus încă totul. Robert a obținut o audiență la regină acum trei zile. El și Sebastian au fost cei care s-au dus la ea. Ea a auzit toate detaliile și a poruncit să fii grațiată.

– Oh!

Atât reuși Violet să spună. Sebastian fusese implicat. Dar ce credea el? Cât de mult îl rănise oare? Va mai avea vreodată încredere în ea? Ce va spune când o va revedea?

– Apropo de cine...

– Da, apropo de regină! exclamă Free. Vrea să te cunoască. Te-a grațiat total, mai puțin pentru acuzațiile de ultraj. Se pare că ea a spus că le meritai.

Violet se lăsă în jos pe locul ei. Free era o forță a naturii; să încerce să o oprească sau să-i întoarcă spatele era ca și cum ai încerca să spulberi un ciclon.

– Și acum ești faimoasă, zise Free, și toată lumea vrea să te cunoască, iar Jane a angajat paznici pentru casa ta din Londra – sper că nu te deranjează, dar vei avea nevoie de ei în următoarele câteva luni. Nu-i așa că mori de fericire?

– Ba da, spuse Violet, iar atunci – spre uimirea ei – începu să plângă.

Nu mai plânsese niciodată până atunci, nu de când era copil. Ea nu vărsa lacrimi. Pur și simplu, nu plângea. Habar n-avea de ce o făcea acum. Nici măcar nu era tristă.

Dar Jane se mută în trăsură și își puse brațul în jurul ei, iar Free o luă de mână.

– Nu e nimic, încercă Violet să le spună. Absolut nimic.

Dar nu era vorba despre asta. Ea știa cum să se întărească pentru eșec și dezamăgire. Știa cum să zâmbească în timp ce speranțele ei erau încet-încet zdrobite.

În tot acest timp, în inima ei crezuse că, dacă se va afla adevărul, toată lumea o va disprețui. Crezuse că adevărata ei identitate era întunecată și disperată, că prietenii ei o tolerau doar dintr-un exces de amabilitate.

Dar ea nu era un monstru.

Victoria nu era dulce; era devastatoare și de neînțeles. O făcuse să se topească, deși cuvintele dure le-ar fi putut suporta mai ușor.

Continuă să plângă, scurgându-se ca o sticlă de cerneală crăpată.

– E doar... mi-au spălat celula cu o substanță chimică, explică ea. Pentru a ucide păduchii. Și știți ceva? Cred că absența vaporilor îmi deranjează ochii.

Jane îi întinse o batistă verde-strălucitor, și nimeni nu îi contrazise această afirmație, chiar dacă era evident absurdă. O ținură în brațe până când reuși să nu se mai facă de râs.

– Amanda, întrebă în cele din urmă Violet, cum se face că tu ești... că ai venit...?

Nu reuși să-și termine propoziția, nu putu să întrebe dacă Lily se răzgândise.

– M-a luat bunica, răspunse Amanda. Mama a spus... Făcu o pauză mai lungă. Mama a zis să-ți spun că, dacă vreau să...

Dar Amanda nu reuși să-și termine propoziția. Își reținu cuvintele și se uită în altă parte.

Violet se întrebă dacă toate victoriile erau atât de dulci-amărui. Ea câștigase, dar cu prețul celor pe care îi iubea. Lily, Sebastian... O durea inima.

– Deci, vei sta cu mine, reuși Violet să spună cu calm.

– Pentru câțiva ani.

Amanda își feri privirea.

– Mama mi-a zis să-ți spun că trebuie să se gândească la ceilalți copii. Pentru binele lor, nu putea... să ne mai țină prea mult timp. Dar mi-a spus că, atunci când va avea ocazia, va...

Violet înghiți un nod în gât.

– Bine, o liniști ea. Bine.

Și nu mai vorbiră despre asta.

În gara la care ajunseră în cele din urmă era aglomerație, și o mulțime chiar mai mare de oameni, la terminalul londonez, unde ajunseră trei ore mai târziu. Cineva trebuie să fi transmis o telegramă cu veștile.

Mama ei reuși cumva să o treacă prin toate acestea.

Violet nu puse întrebarea care o rodea până când nu ajunseră acasă, până când nu își croiră drum prin mulțimea din fața ușii ei și nu se închiseră într-o cameră cu perdelele trase.

– Mamă, șopti ea, unde este Sebastian?

Mama ei se uită la ea.

– Așteaptă să vadă dacă vrei să vorbești cu el.

Ea simți cum i se strâmbă chipul într-o grimasă.

– Dacă vreau să vorbesc cu el? De ce s-ar întreba asta? E nebun?

– Probabil, zise mama ei. Să trimit după el?

– Da, răspunse ea. Ba nu. Trebuie să fac o baie mai întâi.

Mama ei o privi cu atenție.

– Violet, bănuiesc că nu-i va păsa dacă miroși.

Violet își lăsă capul în jos și trase aer pe nas. Nu se mai putea mirosi, iar ăsta era un semn rău. Dacă ar fi mirosit a curat, ar fi observat.

– Îmi pasă mie.

Și așa trecu aproape o oră până când Violet păși în biblioteca ei de la parter și îl găsi pe Sebastian plimbându-se în capătul celălalt. Amândoi încremeniră când ea intră pe ușă – Sebastian se opri la

jumătatea pasului, corpul lui întors pe jumătate spre ea. Avea ochii înflăcărați, iar pe buze, un zâmbet.

Iar ea... Nu fusese în stare să se gândească la Sebastian în ultimele zile. I-ar fi lipsit prea mult. El își ciufulise părul în timp ce se plimba; părea obosit. Dar apoi, zâmbetul acela strălucitor pe care ea îl știa de la început i se așternu pe față, iar toată oboseala păru să dispară.

– Violet, murmură el.

– Sebastian.

Ea ar fi vrut să se îndrepte grăbită spre el, dar încă nu era sigură de ceea ce simțea el. Cât de mult îl rănise plecând, când el o implorase să nu o facă?

Se mai holbă la ea încă o clipă, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama de unde să înceapă.

– Am venit, spuse el în cele din urmă, cu daruri.

– Daruri?

– Hârțogărie, de fapt. Am fost secretarul tău social în această săptămână și jumătate.

Ea simțea că i se învârte capul.

– O! Am fost invitată la multe baluri?

– Nu, în mod ciudat, zise el cu voioșie. Nici măcar la unul. Dar King's College de aici, din Londra, spune... ei bine, multe lucruri, dar, în primul rând, că va renunța la cerințele de rezidență pentru primirea unui doctorat, deși ar vrea să susții o disertație. Versiuni modificate ale vechilor tale lucrări vor fi suficiente.

Ea clipi confuză. Dintre toate lucrurile pe care și le imaginase, aceasta era cel mai departe de înțelegerea ei.

– De ce ar face asta?

– Ca să-ți poată oferi un post.

– Un post! Ce fel de nebuni vor să-mi ofere un post?

– Genul de nebuni care încearcă să construiască o facultate de renume mondial, spuse Sebastian făcându-i cu ochiul. Cei de la Cambridge au făcut și ei propuneri, deși au de rezolvat câteva probleme interne înainte de a face ceva pentru o femeie. Le va lua ani buni să se lămurească. Dar există și alte opțiuni. Profesorul Benoit – îl cunoști, e de la Universitatea din Paris – s-a suit pe vapor la trei zile după ce s-a aflat vestea. A adus un dosar cu el, împreună cu o scrisoare extrem de amabilă din partea ambasadorului francez, care

promitea că în Franța, țara libertății, nu vei fi niciodată întemnițată în mod barbar pentru geniul tău.

Violet se așeză brusc.

– Nu se poate să fi spus asta.

Sebastian se duse spre o masă și căută într-un teanc de hârtii. Îi întinse una, indicându-i locul cu degetul.

– Privește! Barbar. Genială. Nu am nevoie să exagerez pe tema asta. Dacă nu-ți place Franța, Harvard – care este în America – a trimis o telegramă...

– Știu unde este Harvard, zise Violet amețită. Oprește-te. Nu pot să înțeleg nimic din toate astea. Azi-dimineață mai eram încă la închisoare. Își ridică privirea spre tavan. Era atât de liniște.

– Vrei să te întorci?

– Era liniște. Nimeni nu voia nimic de la mine. Să trec de la asta la..., spuse ea arătând în jur. Nu știu ce să fac, Sebastian.

El deveni tăcut.

– Ei bine, dacă vrei, pot să te ascund în mansarda mea. Voi strecura un castron de terci printr-o fantă, dimineața devreme, și ne putem preface că-ți ispășești pedeapsa.

Ea își înăbuși un hohot de râs.

– Gata, gata, zise el. Nu e mai bine așa? Succesul este deconcertant.

Ea trase aer în piept.

– Sebastian... despre tine...

El își feri privirea jenat, iar ea simți că inima i se frânge. Acesta era răspunsul ei. Bineînțeles că era încă prietenul ei. Bineînțeles că studiase ofertele.

Dar mai mult decât atât... Un bărbat nu făcea genul de pledoarie pe care Sebastian o făcuse și apoi să ierte când femeia pe care o iubea i-o arunca înapoi în față.

– Îmi pare rău că nu am putut veni să te întâlnesc în această dimineață, spuse el în schimb. Am vrut să o fac. Dar am fost ocupat... și Benedict...

Bineînțeles că da. Fratele lui era bolnav, pe lângă toată treaba pe care Violet o crease pentru el.

– S-a dat pe brazdă? întrebă Violet cu grijă.

– Ei bine, zise Sebastian fără să se uite la ea, comunicăm. Îl fac să râdă. Și nu ajută cu nimic să-l deranjez în legătură cu Harry sau cu altceva, așa că m-am gândit...

Violet se trezi că se ridică în picioare.

– Lumea asta, decretă ea ridicându-și brațele exasperată, este complet nebună. Nebună. Stupidă. Înapoiată și pe dos.

El o privea cu o expresie stranie pe față.

– Violet? Ce s-a întâmplat? E ceva în neregulă?

– Da, zise Violet. Totul este în neregulă. Oare delirez? Am câștigat dreptul de a delira.

Arătă spre Sebastian.

– Stai acolo. Ți-ai câștigat dreptul de a sta acolo.

El părea și mai confuz.

– Pleci? întrebă el nedumerit.

– Temporar, răspunse Violet. Tu... doar așteaptă. Așteaptă aici.

Capitolul 26

Casa lui Violet era înconjurată; o privire rapidă pe fereastră fu de ajuns pentru a constata că nu avea cum să se furișeze pe lângă mulțime.

Sau, cel puțin, nu exista nici o cale de a se strecura prin față.

Își apucă geanta și se strecură afară, coborî pe scara servitorilor și ajunse în grădina ei. Poarta din spatele iederei se deschise la atingerea ei, iar ea se strecură prin spațiul dintre ziduri. Zgomotul mulțimii se estompa treptat, în timp ce ea înainta prin pasaj. Când ajunse pe proprietatea lui, nu mai auzea decât un zumzet surd.

Însemna că mulțimea nu știa că proprietățile erau legate între ele.

Excelent. Nu mai era nimic de făcut acum decât ca Violet să îndrăznească să iasă. Se îndreptă decisă spre curtea laterală, unde Sebastian își avea grajdurile.

Vizitiul lui stătea lângă o ușă laterală, fumând și vorbind cu un lacheu. Amândoi își ridicară privirea la apropierea lui Violet. Lacheul își aruncă țigara când ea ajunse mai aproape.

– Milady! exclamă vizitiul, scuturând cenușa din pipă pe pietrișul de pe jos. Ăăă... ce vă aduce aici?

Fără îndoială că auziseră toată povestea sordidă a întemnițării ei și, dacă era așa, știau că propriul lor stăpân era implicat în această afacere. Și erau prea bine antrenați ca să spună ceva de genul „Ce faceți aici?" sau „Sunteți un deținut evadat?"

– M-a trimis domnul Malheur, minți Violet cu nerușinare. Am ceva de rezolvat, iar strada mea e cam aglomerată în acest moment.

– Ah, cel mai probabil așa este.

– Mi-a pus la dispoziție serviciile dumitale. Dacă nu te deranjează.

– Bineînțeles că nu, milady.

Vizitiul se încruntă.

– Încotro?

Îi spuse se lui Sebastian să aștepte în biblioteca ei. Evident că nu gândise lucrurile până la capăt. După-amiaza trecuse aproape, iar

destinația ei era la șaisprezece kilometri distanță. Avea să aștepte foarte mult timp. Nu era nimic de făcut în privința asta.

– La casa domnului Benedict Malheur, zise Violet. Bineînțeles.

Ei nu se plânseră și nici nu puseră întrebări. Pur și simplu înhămară caii, o ajutară să urce în trăsură, apoi porniră.

Violet își adusese geanta cu ea; asta însemna că avea tricotaje. Scoase un morman de lână – ceva la care nu mai lucrase de săptămâni întregi – și se holbă la ea. O eșarfă. O eșarfă cu dungi verzi și gri. La asta lucrase. Numără rândurile de verde ca să-și amintească unde rămăsese – mai avea cinci de făcut înainte de a schimba – și începu să tricoteze din nou.

– Nu primește vizitatori, îi spuse majordomul lui Violet.

Ea stătea pe treptele largi din față, cu trăsura lui Sebastian în spatele ei, și clipi spre bărbatul din fața ei.

De dimineață încă mai era în închisoare. Călătorise aproape o sută de mile, auzise mii de voci strigându-i numele. Lumina soarelui era la apus, iar dacă se întorcea acum, nu ar fi nici un rezultat din călătoria ei – nimic, în afară de întrebările nedumerite ale lui Sebastian.

Nu avea de gând să se lase refuzată de un majordom oarecare din motive de etichetă.

Totuși, nu avea nici un motiv să fie nepoliticoasă. Încă.

– Bineînțeles, spuse Violet. Dar eu nu sunt un vizitator.

Bărbatul se uită strâmb la ea.

– Am crescut practic alături, continuă ea pe un ton cât putu de dulce în situația dată. Când aveam cinci ani, Benedict Malheur m-a salvat de o molimă de broaște provocată de familia Jimmeson, aflată la nici un kilometru distanță. A venit imediat ce a auzit că sunt bolnavă. În aceste circumstanțe, abia dacă contez ca vizitator.

Bărbatul se încruntă spre ea.

– Poftim, spuse ea înmânându-i o carte de vizită. Du-i asta. Lasă-l pe el să decidă.

Majordomul luă hârtia groasă din mâinile ei. Nu avu nici o tresărire când aruncă o privire la numele scris pe ea.

Poate că nu știa cine era ea. Deși părea puțin probabil.

Cel mai probabil, știa că numele lui Violet fusese legat de cel al lui Sebastian și înțelesese legătura.

În orice caz, nu putea să o lase pe contesa de Cambury să aștepte pe pragul ușii. Așa că o pofti înăuntru.

– Puteți aștepta în salon, zise el. Mă duc să văd dacă stăpânul s-a trezit și dacă se simte destul de bine ca să vorbească.

Acesta, înțelese ea, era modul politicos de a spune: „Mă voi preface că întreb înainte de a-ți face vânt să pleci"

Totuși, ea dădu din cap politicos.

– Mulțumesc, îi răspunse Violet așezându-se într-un scaun confortabil.

Ca să se liniștească, își scoase tricotajul din geantă și începu următorul rând.

„Tricotatul face chiar și cel mai viclean suflet să pară inocent." Mama ei avusese dreptate. Dintr-un motiv oarecare, majordomii rareori suspectau o femeie care începea să tricoteze că s-ar opri și s-ar furișa prin casă. Idioțenie din partea lor; erau ace de tricotat, nu cătușe.

Violet se concentră asupra acelor, de parcă nu ar fi avut nimic în minte în afară de curgerea firelor între degetele ei. Cu coada ochiului, îl urmări pe bărbat urcând scările. Acesta dădu un colț și dispăru din raza ei vizuală.

Își aruncă andrelele în geantă și se strecură cu grijă după el.

Casa era liniștită, de parcă toți cei din ea păstrau tăcerea în speranța că asta îl va ajuta pe stăpânul lor să-și revină. Pașii ei păreau prea zgomotoși prin comparație. Lemnul scârțâi când ea își puse greutatea pe o treaptă. Dar nu se mai putea întoarce. Putea doar să spere că nimeni nu o va observa.

Ajunse în capul scării exact la timp pentru a-l vedea pe majordom deschizând o ușă și intrând înăuntru.

Nu avea rost să aștepte să fie prinsă. N-avea timp de pierdut. Înaintă pe hol și deschise ușa.

Dormitorul în care intră era slab luminat, cu perdelele trase. Benedict Malheur stătea ridicat în pat – ea spera că acesta era un semn bun – cu majordomul în fața lui, cu brațul întins, în timp ce îi înmâna cartea de vizită a lui Violet.

Amândoi bărbații se întoarseră spre Violet. Majordomul se încruntă; Benedict se uită pur și simplu resemnat.

– Îmi cer scuze, spuse ea fără să-i pară rău deloc. Dar după ce am înmânat cartea mea de vizită, mi-am dat seama că am uitat

complet să spun care e scopul vizitei mele. Sper că nu vă deranjează întreruperea.

Majordomul făcu un pas spre ea.

Dar Violet se bazase pe Benedict – blândul, bunul Benedict – să îndrepte lucrurile.

– Bineînțeles că nu mă deranjează, zise el. Nu există nimic mai plictisitor decât să fii bolnav. M-aș bucura să am puțină companie.

Majordomul pufni.

– Atât timp cât nu se agită...

– Nu-ți face griji, răspunse Violet încet. Nu am nici un chef să-l văd pe stăpânul tău mort.

Gura lui Benedict se strâmbă într-un zâmbet la asta – o expresie atât de asemănătoare cu cea a lui Sebastian, încât ea aproape că vru să-l pocnească pentru temeritatea lui de a-i aminti de el.

– Trage un scaun pentru contesa de Cambury, porunci el cu un zâmbet, iar apoi, Smith, poți pleca până când te sun eu.

– Foarte bine, domnule.

Acest lucru fu spus cu un aer de ușoară dezaprobare.

Majordomul alese un scaun de la perete – cel cu cea mai subțire pernă, observă Violet, și îl plasă la câțiva metri de pat, într-un unghi incomod. Violet se așeză, iar apoi, când Benedict mai dădu o dată ferm din cap, servitorul dispăru.

– Ei bine, milady, zise Benedict, mă bucur să vă văd, deși mi-aș fi dorit doar ca circumstanțele să fie mai favorabile. În mod evident, acesta este un avertisment că nu ar trebui să aștept să mă îmbolnăvesc pentru a petrece timp cu prieteni vechi.

Nici un comentariu cu privire la evenimentele recente.

Ea nu avusese niciodată încredere în zâmbetul lui sau în comportamentul lui plăcut. Își îndreptă privirea spre el.

– Ar trebui să-ți spun domnule Malheur? întrebă ea. Este dificil, Benedict. Mi-e greu să fiu formală când...

Când el stătea în pat și arăta îngrozitor.

– ...când îmi amintesc cât de groaznic ești la crochet, încheie ea. Te-am bătut când eu aveam șapte ani și tu paisprezece.

– Da, zise el. Adevărat, așa-i.

Nu era o întrebare, iar tonul era mult prea blând.

Ea își mijì ochii spre el.

– O, așa este! Nu te-am bătut eu, nu-i așa?

– Ah!

Ezitarea era palpabilă. El ridică din umeri indiferent.

– Bineînțeles că da.

– M-ai lăsat să câștig. În toți acești ani, am crezut... Violet clătină din cap. Ei bine, asta lămurește lucrurile. Refuz să te las să-mi spui milady când tu, în mod fals, m-ai proclamat campioană la crochet în urmă cu atâția ani. Dacă ai voie să mă minți, trebuie să-mi spui Violet.

El îi zâmbi din nou.

– Mă bucur să te văd, Violet. Nu pot să-ți spun cât de mult apreciez vizita.

Ea pufni.

– Întotdeauna ai fost prea amabil pentru gustul meu.

– Știu, zise el cu voioșie. Este unul dintre motivele pentru care nu am făcut niciodată vreun efort să te cuceresc.

Buzele ei tresăriră.

– Unul dintre celelalte motive fiind faptul că erai deja însurat până am debutat eu în societate.

– Da, fu de acord Benedict. Și, de asemenea, pentru că fratele meu era îndrăgostit de tine.

Zâmbi.

– Tu erai singurul lucru pe care Sebastian și l-a dorit vreodată și nu a reușit să-l obțină. Nici nu ai idee cât de mult te-am apreciat pentru asta.

– În legătură cu asta...

Violet înghiți în sec. Nu se pricepea să lingușească oamenii sau să-i facă să înțeleagă modul ei de gândire. Se pricepea foarte bine să îi intimideze, dar Benedict nu fusese niciodată sensibil la intimidare. Și chiar și ea ar ezita înainte de a certa un om cu o inimă bolnavă.

– Când eram mai tânără, zise ea încet, am crezut întotdeauna că ascundeai vreun secret îngrozitor. Erai prea drăguț, îl complimentă ea, apoi își trase nasul. Nu ai idee cât de enervant este faptul că secretul tău oribil este o boală de inimă și nu, de exemplu, o crimă dublă comisă la lumina lunii.

– Groaznic, comentă el. Sunt dezolat că nu îți sunt pe plac.

– Știu, replică ea. A fost un gând prostesc. Obișnuiai să ieși și să scoți capcanele paznicului de vânătoare ori de câte ori le vedeai.

Tu nu puteai suporta nici măcar gândul de a vedea un iepure suferind. De aceea mi-e greu să înțeleg ce faci acum.

El râse.

– Nu fac aproape nimic. Dacă nu ți-ai dat seama, sunt țintuit în pat până la noi ordine și e incredibil de plictisitor.

– Vreau să spun, adăugă Violet, ce-i faci lui Sebastian.

El își mijì ochii. Nu se prefăcu că nu o înțelege. În schimb, oftă și se uită în altă parte.

– Ah! făcu el. Ar fi trebuit să știu că fratele meu mai mic va cere ajutor. Benedict flutură din mână spre Violet. Spune-i că eu nu-l voi lăsa să câștige trișând.

– Nu el m-a trimis, îi răspunse Violet înghițind în sec. De fapt, l-am abandonat fără nici o explicație. Eu doar... Am vrut să vorbesc cu tine despre fratele tău, pentru că nu sunt sigură că îl cunoști, continuă ea după o pauză scurtă.

În afara camerei, o treaptă scârțâi puternic.

Benedict scoase un zgomot nepoliticos.

– Îl cunosc pe fratele meu, zise el. Îl cunosc destul de bine. Știu cât de bine se pricepe să îi convingă pe ceilalți să facă ce vrea el. Știu că este persuasiv și arătos, că nu trebuie decât să pocnească din degete, iar lumea face ce vrea el. Este un om strălucitor. Totul e ușor pentru Sebastian, nu știi asta? Din acest motiv, se lasă purtat ca un fluture de la o persoană la alta, de la un lucru la altul.

Maxilarul lui Benedict se încordase ca și cum ar fi încercat să se convingă pe sine, nu pe Violet.

– Eu îl cunosc mai bine de atât, îi replică Violet. A fost un moment în viața mea când am fost mai bolnavă decât ești tu acum. Abia dacă puteam să-mi ridic capul în pat. Soțul meu era plecat cu afaceri, iar eu eram blocată pe moșia lui, departe de prieteni și de familia mea. Singura persoană care locuia în apropiere era Sebastian.

Ea își feri privirea.

– Mă vizita în fiecare zi. Și știi ce a făcut?

– Ce a făcut? Nu. Dar știu exact de ce a făcut-o, zise Benedict rigid. Și – iertați-mă, milady – dar erați căsătorită. Este evident pentru mine ce a vrut.

– A vrut să mă facă să râd, zise ea și îl străpunse pe Benedict cu privirea. Era singurul lucru pe care îl așteptam cu nerăbdare, stând

în pat fără putere să țin în mână un pahar cu apă. Dormeam și mă trezeam și mă uitam la ceas și mă întrebam când o să vină.

– Da, replică Benedict, inconfortabil. Presupun că...

– Dacă tu crezi că a vrut să mă seducă atunci când eram prea bolnavă ca să mă mișc, ești îngrozitor.

Benedict își feri privirea.

– Presupun că da, spuse el cu un oftat. Nu. Chiar știu.

– Ai avut ocazia să vezi cum sunt Robert și Oliver, continuă Violet. Dar nu știu dacă știi cum ar fi fost ei fără Sebastian. Amândoi sunt atât de serioși, adăugă ea făcând o grimasă. Totul este o chestiune de viață și de moarte pentru ei. Ar trebui să vezi ce se întâmplă când vine Sebastian. Eu am urmărit cum se ceartă pe un subiect timp de trei ore. În clipa în care Sebastian intră în cameră, se amuză pe seama lor, face glume despre ei, iar în următorul minut găsesc soluția.

– Da, rosti din nou Benedict, de data aceasta ceva mai sec. Sunt conștient de faptul că fratele meu se crede un bufon.

– Un bufon? se miră Violet. Nu. El este cel care leagă totul. Când intră într-o cameră, toată lumea se uită la el. Unii dintre ei îl urăsc, unii îl iubesc, dar nimeni nu se uită la el cu indiferență. Când nu știu soluția pentru ceva la care mă gândesc, când sunt blocată la vreo problemă importantă, el vine la mine și, cumva, orice dificultate dispare.

Benedict răsuflă prelung... își închise ochii, iar vocea îi deveni o șoaptă.

– Știu.

– Și nu e vorba doar despre mine, continuă Violet. El îi face pe oameni să zâmbească. Pe toată lumea. Cu toate că ai zis că e strălucitor, nu este un talent ostentativ. Niciodată nu va avea numele pe o pancartă – celelalte lucruri pe care le face îi vor aduce asta. Dar acel lucru – de a face oamenii să zâmbească – este ceea ce face ca lumea să merite ceva. Sebastian nu va lupta niciodată în războaie, pentru că datorită oamenilor ca el, noi, ceilalți, nu trebuie să luptăm în atâtea. El îi face pe toți cei din jurul lui mai buni decât sunt.

Benedict suspină.

– Așadar, zise el în cele din urmă cu melancolie, clătinând din cap. Te-a fermecat și pe tine. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Spune-mi, Benedict, începu Violet. Cu câteva săptămâni în urmă, i-ai spus lui Sebastian că nu i l-ai încredința niciodată pe fiul tău.

Benedict nu reuși să se uite la ea.

– De când ai fost țintuit la pat, întrebă ea, de când i-ai permis să se întoarcă să te viziteze, cât de des a venit la tine?

– În fiecare zi, răspunse Benedict Malheur în șoaptă.

– Și în acest timp, de câte ori s-a certat cu tine? A avut vreo pretenție?

Fratele lui Sebastian scutură din cap.

– Așa cum am crezut, spuse Violet. Cât de des te-a făcut să zâmbești?

Benedict își mușcă buza, dădu să-și atingă degetele, apoi clătină din cap.

– De prea multe ori.

– În tot timpul în care făcea asta, era ocupat – cu petiții la regină în favoarea mea, primind telegrame de la Harvard și oferte de la Paris. Și totuși, când era cu tine, te făcea să te simți ca și cum ai fi fost singura persoană din lume.

– Eu... Ei bine...

– Și crezi că nu poți avea încredere în el să aibă grijă de fiul tău? Nu te-am luat drept un idiot.

Benedict oftă prelung.

– Violet, zise el încet, ascultă. Există ceva...

Dar apoi se opri...

– Uite cum vor sta lucrurile, șopti Violet. Nu vreau să te mai aud niciodată, niciodată spunând că Sebastian nu e bun de nimic. El este... prețios.

Benedict se întoarse spre ea. Ochii lui erau întunecați și sumbri, dar se măriră ușor. Și atunci își dădu seama că Benedict nu se uita la ea. Se uita dincolo de ea.

Se întoarse și îl văzu pe Sebastian stând în ușă. El nu se uita la Benedict; se uita la ea – se uita la ea ca și cum ea ar fi fost centrul luminos al tuturor lucrurilor.

– Violet, îi spuse el numele cu o voce răgușită.

– Îmi pare rău, zise ea ridicându-se în picioare. Când te-am văzut mai devreme, nu m-am putut gândi decât la asta, la ce ți-am făcut plecând, când m-ai implorat să te las să repari lucrurile. Am vrut doar...

am vrut să... am vrut să fac lucrurile mai bune pentru... pentru tine. Cumva. Doar că... nu gândesc limpede acum și...

– Spune-o din nou, spuse el făcând un pas spre ea. Spune-o din nou. Ceea ce ai spus adineauri.

Ea înghiți în sec.

– Tu. Ești prețios. După tot ce am făcut. A trebuit să... să fac ceva ca să îndrept lucrurile pentru tine. M-ai implorat, iar eu...

El o apucă cu mâinile de umeri, trăgând-o aproape.

– Nu, draga mea. Nu aveam nici un drept să-ți cer ceea ce ți-am cerut. În tot timpul cât ai fost plecată, m-am gândit la cuvintele tale din curte, la ceea ce ai spus. Ai spus că a fost munca ta. Că nimeni nu ți-o va lua. A cuprins-o cu brațele. Asta este ceea ce am încercat să fac. Nu am încercat doar să-ți iau locul în închisoare. Am încercat să-ți iau dreptul la ceea ce ai lucrat. Ai fost magnifică și mi-am dat seama că nu te merit. Că nu mă vei putea ierta niciodată.

– Prostii. Violet simți cum i se pune un nod în gât. Prostii. Te cunosc de atât de mult timp, iar tu crezi că o mică încercare de a mă salva de la durere mă va îndepărta de tine pentru totdeauna? Nu fi ridicol, Sebastian. Eu te iubesc. Te iubesc de ani întregi. Chiar și atunci când nu-mi puteam permite să iubesc pe nimeni, te iubeam pe tine.

O sărută atunci – sărutul pe care ea nu știa că îl aștepta, buzele lui moi și delicate peste ale ei.

– Și eu te ador, îi șopti el. Te iubesc...

În spatele lor, cineva își drese glasul cu putere.

Sebastian se îndreptă brusc. Violet clipi deodată și-și aminti nu doar că Benedict era încă în cameră, dar era și țintuit în pat și nu se putea strecura afară discret.

– Acest lucru este admirabil de emoționant, zise Benedict. Și chiar vorbesc serios. Dar poate că ați dori să terminați discuția când nu veți mai avea un public captiv?

Violet se înroși.

– Violet, zise Benedict, campioană de la crochet, poți să-mi faci favoarea de a-mi permite să vorbesc cu fratele meu?

Capitolul 27

– Așadar, Violet, începu Benedict de îndată ce ușa se închise. Micuța Violet. Îți amintești că, atunci când aveai cinci ani, m-ai anunțat că te vei căsători cu ea?

– A fost cam prematur din partea mea, zise Sebastian. Te rog să păstrezi asta pentru tine. Eu încă nu i-am spus.

Un zâmbet apăru pe fața lui Benedict, dar dispăru iute.

– Uite. Voiam să vorbesc cu tine. Am discutat ieri cu medicul meu.

Sebastian se îndreptă de spate și se așeză pe scaunul de lângă patul fratelui său.

– M-a lăsat să-mi ascult inima, i-a destăinuit Benedict. Pare bine, dacă ținem cont de tot. După ce mă voi mai întrema, probabil că voi putea fi în stare să mă ridic și să mă mișc din nou, doar că va trebui să fiu atent.

Se uită în jos.

– Încă mai este un pic de zvâcnire, o aritmie pe care o pot auzi. Făcu o ușoară mișcare cu degetul. Un zgomot atât de mic, de fapt, care mă va ucide.

Sebastian încercă să nu pară îngrozit, dar eșuă cu desăvârșire. În schimb, îi apucă mâna fratelui său și o strânse.

– Într-un fel, reuși el să rostească, asta e chiar reconfortant.

Fratele său își ridică privirea surprins.

– Întotdeauna ai spus că o să te omor într-o bună zi, îi explică Sebastian. Este o ușurare să știi că te poți înșela în legătură cu ceva. Există o primă dată pentru orice.

O urmă de zâmbet apăru pe buzele lui Benedict.

– Asta e îngrozitor.

– O, da, zise Sebastian. Mai am multe din astea. Nu-mi pasă cât mai ai de trăit, Benedict. M-am hotărât, iar tu nu vei putea să mă contrazici. Ai dreptate; nu sunt multe lucruri la care mă pricep, dar sunt bun la a face oamenii să zâmbească, spuse el, strângând mai

tare mâna fratelui său. Dacă trebuie să mori, ai putea la fel de bine să o faci cu un zâmbet pe față.

Benedict răsuflă profund.

– Am o mărturisire de făcut.

Sebastian aprobă din cap.

– Îmi place o mărturisire bună. Să nu-mi spui niciodată că ai făcut ceva greșit. Așa ceva nu pot să cred.

– Faci să fie și mai dificil pentru mine, zise Benedict înghițind în sec. Doar că... vezi tu, dacă am fost dur cu tine, este pentru că tu întotdeauna faci ca totul să pară atât de ușor.

Asta nu avea nici un sens. Sebastian se lăsă pe spate în scaunul său și-și contemplă fratele.

– Poftim?

– A trebuit să muncesc atât de mult pentru tot. Să-mi fac prieteni... a fost nevoie de un efort concertat din partea mea, plănuind exact ce să spun, când să spun. Și apoi te-ai născut tu, și nici măcar nu a trebuit să încerci. Din prima clipă în care ai putut merge, ceilalți copii te-au urmărit, dornici să te mulțumească în orice fel. Am studiat ore întregi în fiecare zi, dar abia dacă am obținut mențiuni. Tu nu ai făcut nimic, și totuși ai înțeles totul mai bine decât mine. Când eram mai tânăr, îmi imaginam că într-o zi voi face lucruri importante, că oamenii îmi vor asculta fiecare cuvânt. Că, într-o zi, aș putea conta în această lume.

Clătină din cap, cu un abia schițat zâmbet pe față.

– Și apoi a apărut fratele meu mai mic și a întors lumea pe dos. Tu ești faimos, Sebastian. Și nu doar datorită lui Violet. Ești al naibii de strălucitor tu însuți.

Sebastian își menținu cu grijă chipul lipsit de expresie.

– Ah. Ei bine, cât despre asta...

– Nu, taci. Eu vorbesc acum.

Benedict strânse așternuturile în pumni.

– Ți-am ținut o prelegere despre realizările mele pentru că admir modestia. Și tu ce ai făcut? Te-ai dus și ai făcut douăzeci și două de mii de lire sterline în câteva săptămâni.

Sebastian decise să nu menționeze că ajunsese la douăzeci și șapte de mii până acum.

– Mi-am petrecut zece ani câștigând o poziție mediocră în cadrul Societății pentru Îmbunătățirea Comerțului Respectabil și mă

trezesc că îmi înmânezi hârtii prin care mă anunți că ai reușit să mă învingi din nou. Trăiești o viață fermecată, Sebastian.

– Poate, rosti Sebastian, pentru că sunt foarte, foarte fermecător.

– Da, zise Benedict. Ești. Propriul meu fiu se luminează la față când intri în cameră. Nu se luminează așa pentru mine. Nu a făcut-o niciodată. Lângă tine, sunt doar plictisitorul, bătrânul Benedict.

Sebastian clipi.

– Nu, nu! exclamă el. Asta nu are absolut nici un sens. Ești Benedict cel perfect. Benedict care nu greșește cu nimic. Benedict care este acceptat peste tot. Dacă aș putea să învăț să mă comport ca Benedict... Tu ești versiunea de Sebastian care este întotdeauna respectabilă, întotdeauna...

– Nu, zise Benedict înghițind în sec. Eu sunt fratele mai mare pe care era așa de imposibil să-l placi, încât chiar și cel mai fermecător și iubitor dintre frații mai mici a renunțat la mine. Vrei să știi adevărul, Sebastian? Sunt invidios. Vocea lui Benedict deveni șoptită. Sunt invidios pe tine. Sunt invidios pe tot ceea ce are de a face cu tine. Mi-am petrecut ani întregi întrebându-mă de ce tu ai avut aceste idei științifice geniale. De ce tu? Tu aveai deja totul. De ce nu și eu?

Răsuflă prelung.

– Dar ți-am citit toate lucrările. Nu înțeleg nici măcar una. Pot să mă întreb de ce Violet nu a venit la mine și a venit la tine, dar eu știu deja răspunsul.

Răsuflă din nou.

– Nu numai că nu a avut încredere în mine, nu numai că știa că nu aș fi ajutat-o așa cum avea nevoie... dar sunt aproape sigur că știa că nu aș fi fost în stare.

– Ei bine, spuse Sebastian privind în altă parte, nu știu ce să zic despre asta.

– Eu știu.

Benedict se întinse și îi luă mâna lui Sebastian.

– Trebuie să afli asta. Îmi pare rău. Îi strânse mâna lui Sebastian. Te iubesc și..., se opri pentru a înghiți în sec. Și n-ar fi trebuit să las niciodată invidia mea stupidă să stea în calea a ceea ce e bine pentru fiul meu.

Sebastian răsuflă adânc, uimit că își ținuse respirația până atunci.

– Acum, adăugă Benedict cu un zâmbet, vom pune la punct detaliile tutelei de îndată ce vom avea ocazia. Dar, pentru moment, cred că pe tine te așteaptă o femeie la parter.

Ea îl aștepta la intrare, cu ochii strălucitori.

Când el veni pe după colț, ea îl privi radioasă.

– Doamna mea, zise Sebastian. Te-ai mai gândit la ofertele pe le-ai primit: Cambridge? Harvard? King's College?

– Va trebui să aflu mai multe. Termenii. Va trebui să mă gândesc foarte bine.

Sebastian coborî scările încet, îndreptându-se spre femeia pe care o iubea.

– Eu, personal? Eu am o slăbiciune pentru Paris. Și mi-am dorit întotdeauna să fiu soțul unui cadru didactic. Cred că mă voi descurca bine cu asta.

– Parisul este frumos, dar... Violet se opri și se uită la el. Ce să fii?

– Soțul unui cadru didactic. Aș putea ține ceaiuri pentru toți ceilalți soți de la facultate.

El rânji spre ea.

– Aș face o treabă excelentă.

– Sebastian, zise ea, mă ceri în căsătorie?

– O, nu, spuse el, cuprinzând-o cu brațele și trăgând-o aproape. Doar îți dau de înțeles că... ar trebui să mă ceri în căsătorie.

Violet izbucni în râs.

– Ei bine, atunci, zise ea sprijinindu-și capul de umărul lui, marțea viitoare? Cu siguranță, asta va face ca bârfele să continue.

El îi simțea mirosul, dulce și ademenitor, simțea cum începe să zâmbească.

– Marțea viitoare să fie, atunci. Și ce isteț din partea ta că mi-ai furat trăsura și ai adus-o aici. Dacă am fi ieșit amândoi călare, ar fi fost extrem de incomod pentru scopurile mele. Ghici ce am de gând să fac cu tine pe drumul de întoarcere?

Ea se uită la el, cu ochii întunecați.

– Trebuie să ghicesc? Sau am de ales?

El se trezi că zâmbește.

– Ambele variante. A trecut... destul de mult timp.

– Într-adevăr, îi zâmbi ea. Sunt epuizată după tot ceea ce s-a întâmplat.

El îi ridică bărbia în sus și o sărută.

– Ei bine, va trebui atunci să ne asigurăm că vei dormi foarte, foarte bine în seara asta.

Epilog

Doi ani mai târziu

Ne întâlnim la Castein's Books. A dumitale, Violet Malheur.

Sebastian zâmbi, împăturind hârtia care îi fusese livrată în sferturi înainte de a o strecura în buzunarul de la piept.

– Domnilor, zise el ridicându-se în picioare.

În lumina slabă a clubului pentru gentlemeni, ceilalți trei bărbați care îl însoțeau clipiră spre el nedumeriți. Sebastian întinse mâna și începu să adune hârtiile împrăștiate pe suprafața de mahon.

– Malheur, începu să se plângă unul dintre ei, aproape că reușisem. Doar câteva clipe în plus și sunt sigur că aș fi înțeles ce spuneai. Începe din nou, începe cu corecțiile de ordinul doi pe care le-ai făcut la ratele de asigurare, și apoi...

– N-are rost, concluzionă Benedict, lăsându-se pe spate în scaun și oferindu-i lui Sebastian un zâmbet. Are privirea aia în ochi. Și se întâmplă ca eu să știu că soția lui a fost plecată din oraș, deci cred că putem ghici cine i-a trimis acel bilet.

– Da, bine, bombăni celălalt bărbat. Soțiile. Toate sunt bune și frumoase, dar... ah...

Se opri, cuvintele îi rămaseră în gât și ridică privirea spre Sebastian, ca și cum și-ar fi amintit cine era soția lui.

– Tocmai s-a întors de la Viena, zise Sebastian. A ținut o prezentare acolo. N-am mai văzut-o de șase zile.

– Dar...

– Dar nimic, răspunse Sebastian. Ne întâlnim mâine, la ora zece dimineața.

Îi acceptară plecarea cu bunăvoință, în parte pentru că Benedict fusese cel care îi adunase laolaltă. Metroul avea să-l transporte mai repede decât orice trăsură; Sebastian coborî în măruntaiele

pământului. Dar nu se îndreptă spre Castein's Books până la urmă – acesta se închisese cu nouă luni în urmă.

În fond, care era rostul codului, dacă toată lumea îl putea înțelege? Acesta însemna: „La naiba cu toate responsabilitățile noastre. Vino să mă găsești cât de repede poți."

Se îndreptă spre casă, tolerând cu greu bărbații care își frecau coatele de el în vagoane. Traficul părea exagerat de lent astăzi; se trezi că se uita la ceas, iar și iar.

Nu se obosi să intre pe ușa din față. Intră pe o poartă laterală, goni pe aleea de cărămidă, trecu pe lângă tufișuri și se îndreptă direct spre sera ei.

„Mi-a fost dor de tine", spunea biletul ei. Și lui îi fusese dor de ea, de asemenea.

Cele mai multe dintre experimentele ei se aflau acum la King's College, într-o seră imensă pe care o conducea ea. Aceasta, situată în spatele casei lor, conținea doar câteva curiozități cu care ea se juca în timpul liber. Acestea, și o mulțime de amintiri.

Ea stătea acolo, având în mână o pereche de calibre, măsurând frunza unei orhidee. Nu își ridică privirea la intrarea lui. Nici măcar nu clipi în timp ce el veni în spatele ei.

Dar când el își strecură mâinile în jurul taliei ei, ea închise ochii tremurând și se sprijini cu spatele de el, iar instrumentul ei căzu pe masă.

– Mi-a fost dor de tine.

Mâinile ei se împletiră cu ale lui.

– Și mie mi-a fost dor de tine.

El o sărută pe ureche.

– Data viitoare, vin cu tine.

Pielea gâtului ei era moale, delicată. Ea suspină când el o ciuguli.

– Data viitoare, zise ea, vor vrea să vorbească și cu tine. La urma urmei, tu ești...

El îi sărută marginea claviculei, iar ea lăsă să-i scape un suspin.

– Coautorul, spuse ea, al...

Mâinile lui alunecară pe abdomenul ei.

– Mmm, murmură ea. Sebastian.

– Draga mea Violet, rosti el. Când voi veni cu tine la Viena, nu te vei gândi la mine ca la coautorul tău. Te vei gândi la mine ca la

bărbatul care te-a făcut să fii prea răgușită ca să vorbești în dimineața următoare.

– O, făcu ea spre el cu un zâmbet. Presupun că ar trebui să vedem dacă este posibil. Să exersăm acum?

Ea își întoarse capul spre el.

– Practica implică faptul că există imperfecțiuni, spuse el, găsind linia maxilarului ei și ridicându-i capul spre el.

– Trebuie să găsim o modalitate de a ne perfecționa.

Buzele ei se apăsau moi pe buzele lui; ea respira sacadat în timp ce el o săruta.

– Dar tu, șopti el, tu ești deja perfectă.

Vă mulțumesc!

Vă mulțumesc că ați citit *Conspirația contesei*. Sper că v-a plăcut!

- Vreți să știți când va fi disponibilă următoarea mea carte? Vă puteți semna pe lista mea de e-mail cu noile lansări la www.courtneymilan.com.
- Postez periodic fragmente din cărțile mele viitoare pe pagina mea de Facebook, precum și alte mărunțișuri despre ceea ce se întâmplă cu mine. Veniți alături de noi la http://facebook.com/courtneymilanauthor.
- Sau mă puteți urmări pe Twitter la @courtneymilan.
- Recenziile îi ajută pe alți cititori să găsească și alte cărți. Apreciez toate recenziile, fie că sunt pozitive, fie că sunt negative.

Nota autoarei

Primul lucru pe care l-am știut despre această serie, înainte de a ști că se va numi „Frații tenebrelor", înainte de a ști ceva despre Oliver și Robert, primul lucru pe care l-am știut a fost că Violet Waterfield, o văduvă liniștită, și cel mai bun prieten al ei, un cuceritor extrovertit, erau implicați într-un parteneriat științific în care ea făcea toată munca, iar el primea toate meritele. Chiar de la începutul acestei serii, mă simt ca și cum aș fi emis dezmințiri despre munca lui Sebastian în notele mele de autor, încercând să fac tot posibilul să nu mă refer la lucrări ca fiind ale lui Sebastian, când știam de la început că îi aparțin lui Violet.

Acum, în sfârșit, pot vorbi cu o față serioasă despre munca lui Violet.

În lumea noastră, studiul geneticii a început în 1865, când Gregor Mendel a făcut experimentele, devenite faimoase, pe plantele de mazăre. Desigur, îmi imaginez că aceste experimente ar fi putut avea loc și în lumea mea – nu schimb istoria care a precedat seria, ci doar o completez. În acest caz însă, adăugirile mele ar fi schimbat istoria care a urmat.

Descoperirea de către Violet a dominației incomplete a plantei de gura-leului în 1862, cuplată cu o lume în care aceste descoperiri au fost făcute de cineva care era apropiat de Charles Darwin, ar fi accelerat ritmul de dezvoltare a schimbărilor științifice.

În lumea noastră, descoperirile lui Mendel au fost uitate timp de câteva decenii și nu au fost asociate imediat cu munca lui Darwin. Ele au fost redescoperite chiar la sfârșitul secolului al XIX-lea. Lucrarea lui Mendel a fost o piatră de temelie: una dintre acele piese ale puzzle-ului științific care, odată descoperite, au dus la o cascadă de descoperiri. Odată ce am aflat că trăsăturile sunt moștenite, am vrut să știm care era mecanismul. La scurt timp după ce lucrarea lui Mendel a ajuns din nou în canonul științific, teoria cromozomilor a fost promulgată pentru prima dată. Nu există nici un

motiv pentru care acest lucru nu s-ar fi putut întâmpla mult mai devreme. La mijlocul anilor 1860, oamenii de știință au început să vadă ce se afla în inima nucleului. Acela fost momentul în care colorantul albastru de anilină (un precursor al albastrului de metilen, care este utilizat astăzi) a fost folosit pentru prima dată în contexte biologice. Dar ei nu știau la ce se uitau. Primele relatări despre nucleu sunt pline de o bucurie totală și de o confuzie totală. (O relatare pe care am citit-o mi s-a părut atât de incoerentă, încât am făcut referire la ea ca la „curcubeul dublu" din 1864.) În 1867 înțelegeau atât de puțin la ce se uitau, încât încă se mai refereau la masa observată în centrul nucleului drept „cromatină", adică „material colorat"

Cuvântul „cromozom" avea să apară abia peste ani și ani, abia când oamenii au început să ghicească faptul că numărul de cromozomi pe care îl avea o celulă ar putea fi important.

Marele meu noroc în scrierea acestui text a fost că am reușit să vin cu o cale alternativă pentru descoperirea teoriei cromozomilor – una care a condus la asta chiar prin numele lui Violet. Nu plănuisem asta. Am început să citesc lucrări despre genetica violetelor, pur și simplu, pentru că am vrut ca Sebastian să prezinte o lucrare proprie.

Am găsit o multitudine de cercetări făcute chiar la începutul secolului al XX-lea, după ce teoria cromozomilor a fost promulgată pentru prima dată, privind genetica și cromozomii violetelor, aproape toate lucrările fiind scrise de un anume J. Clausen. Sunt profund îndatorată acestei lucrări. Descrierea metodelor sale a fost extrem de utilă în a indica ceea ce ar trebui să facă Violet pentru a-și realiza lucrarea.

(Unul dintre principalele lucruri pe care Violet nu le-a făcut în această carte a fost emascularea florilor care urmau să fie polenizate, pentru a evita autopolenizarea. Sunt sigură că bărbăția lui Sebastian ar fi salutat o asemenea privelițe, însă, ca analogie, era prea dificil de lucrat cu ea.)

Dar discuția despre J. Clausen și despre munca pe care a detaliat-o în lucrările sale m-a condus în altă parte.

Este aproape imposibil să urmărim toate contribuțiile feminine aduse științei la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea, în principal pentru că multe dintre aceste contribuții au rămas neînregistrate. Dar chiar și atunci când nu căutam, le-am

găsit. În lucrarea lui Clausen despre genetica panseluțelor de câmp, există o paranteză extrem de interesantă.

Clausen îi mulțumește soției sale, cu următoarea remarcă extrem de informală: „Nu ar fi fost posibil să reușesc fără amabila și acurata asistență oferită de soția mea, Fru Anna Clausen. Polenizările artificiale, încrucișările, fixările, împachetările și recoltarea au fost făcute aproape exclusiv de ea, iar ea m-a ajutat, de asemenea, la enumerarea tipurilor segregate." Aceasta nu este o mențiune aruncată la întâmplare, ci reprezintă aproape toată munca implicată în lucrare. În lumea de astăzi, această muncă ar fi fost făcută de un absolvent care ar fi primit cel puțin un credit de coautor, dacă nu chiar o mențiune pe afiș.

Clausen a fost singurul autor al acestei lucrări.

Nu am de gând să-l critic. Dar cuvintele sunt acolo, la îndemâna oricui.

„Soția mea a făcut aproape toată munca; eu îmi asum creditul; și nimeni în aceste vremuri nu crede că acest lucru este neobișnuit."

Și acum ajungem la începutul acestei cărți – dedicația.

Rosalind Franklin a fost un strălucit cristalograf cu raze X, ale cărui imagini de ADN au fost esențiale pentru descoperirea structurii ADN-ului și, împreună cu aceasta, a înțelegerii a ceea ce sunt genele și a modului în care acestea sunt transmise. Dar, chiar dacă munca ei a fost esențială pentru descoperirea dublului helix al ADN-ului, numele ei nu a fost trecut pe celebra lucrare care a anunțat această structură. Relatarea pe care Watson a publicat-o despre descoperirea sa (numită „The Double Helix") i-a adus lui Franklin o serie de nume deloc măgulitoare, pe care mă îndoiesc că le-ar fi folosit pentru a descrie un bărbat. Watson a mărturisit faptul că el și Crick au folosit datele ei fără permisiunea ei.

Franklin a murit de cancer ovarian înainte ca Premiul Nobel să fie acordat lui Watson și Crick pentru descoperirea lor, așa că nu vom ști niciodată dacă ea ar fi fost lăsată să împartă această onoare. (Dar pentru un punct de vedere contrar, căutați pe Google Lise Meitner – ea a contribuit la descoperirea fisiunii nucleare și nu a primit Premiul Nobel, chiar dacă era în viață.)

Franklin nu a fost prima femeie care a devenit om de știință, nici pe departe. Cu siguranță, nu a fost prima femeie a cărei muncă a fost folosită de un bărbat, fără a i se recunoaște meritele.

Dar ea este cea care este menționată cel mai des – nu pentru că a fost prima femeie a cărei lucrare a fost folosită de bărbați fără a i se recunoaște meritele, ci pentru că a fost una dintre primele femei care a avut parte de recunoașterea tratamentului nedrept aplicat ei.

Am vrut să o las pe Violet la King's College la final, pentru că acolo a fost Rosalind Franklin când și-a făcut munca de pionierat. Mi-ar plăcea să cred că ar fi reprezentat o diferență – într-o altă lume, pentru o altă Rosalind Franklin.

Așa că, dacă vă întrebați despre dedicația de la început, sper că are sens acum.

Pentru Rosalind Franklin, al cărei nume îl cunoșteam.

Pentru Anna Clausen, pe care am descoperit-o în timp ce scriam această carte.

Pentru fiecare femeie al cărei nume a dispărut fără să fie recunoscut.

Această carte este pentru voi.

Mulțumiri

Această carte nu ar fi fost posibilă fără comentariile, editarea și corectura făcute de: Robin Harders, Keira Soleore, Kate Cousino, Rawles Lumumba, Brenna Aubrey, Leigh LaValle, Carey Baldwin, Martin, Hearn și Robin Schneider. Le sunt, ca întotdeauna, îndatorată Tessei Dare, lui Carey Baldwin și Leigh LaValle pentru că m-au ajutat să rămân sănătoasă la cap, celor de la Peeners pentru orice altceva, Melissei Jolly pentru că s-a ocupat de trape atunci când a fost nevoie și lui Rawles pentru că s-a ocupat de toate lucrurile pe care nu am vrut să le fac pentru ca eu să pot să tac și să scriu.

Mulțumiri speciale câinelui, pentru că m-a făcut să ies afară, domnului Milan, pentru că m-a însoțit atunci când am făcut-o, și pisicii, pentru nici un motiv anume.

Mulțumiri extra-speciale, din categoria celor poate mai puțin speciale decât de obicei, merg către DNMNC, fără de care nu aș fi scris niciodată această carte. Și din nou, ca de fiecare dată, vă mulțumesc pentru că ați oferit acestei povești prețiosul vostru timp.